

Khi Tổng Tài Không Yêu Nữ Chính

Contents

Khi Tổng Tài Không Yêu Nữ Chính	2
1. Chương 1: Mất Trí Nhớ Là Một Cái Cớ Kéo Dài Không Thôi	2
2. Chương 2: Tình Tiết Truyện, Tên Tiểu Yêu Tinh Nhà Người	5
3. Chương 3: Nữ Chính, Liêm Sĩ Của Cô Mất Rồi	7
4. Chương 4: Thế Giới Này Kỳ Thực Cũng Không Huyền Huyền Như Vậy	9
5. Chương 5: Bàn Về Việc Phát Sinh Bất Ngờ Thì Tổng Tài Là Sự Tồn Tại Thiết Yếu (1)	11
6. Chương 6: Bàn Về Việc Phát Sinh Bất Ngờ Thì Tổng Tài Là Sự Tồn Tại Thiết Yếu (2)	13
7. Chương 7: Hiên Viên Huỳnh, Huỳnh Cầm Nhầm Kịch Bản Rồi (1)	15
8. Chương 8: Hiên Viên Huỳnh, Huỳnh Cầm Nhầm Kịch Bản Rồi (2)	17
9. Chương 9: Đại Giới Của Xuyên Việt Là Trả Nợ	20
10. Chương 10: Tình Hữu Nghị Của Nam Nhân Là Từ Đánh Nhau Mà Ra (1)	22
11. Chương 11: Tình Hữu Nghị Của Nam Nhân Là Từ Đánh Nhau Mà Ra (2)	24
12. Chương 12: Ăn Lẩu Có Thể Nâng Cao Độ Hảo Cảm	26
13. Chương 13: Nữ Chính Không Chỗ Nào Không Có Mặt	28
14. Chương 14: Là Một Người Đàn Ông Chân Chính Sẽ Không Nên Cầm Kịch Bản Già Mồm Cãi Láo	31
15. Chương 15: Bị Sự Ngu Xuẩn Của Bản Thân Phá Đám Như Thế Nào	33
16. Chương 16: Ha Ha Nữ Chính Là Em Gái Tôi	36
17. Chương 17: Tôi Chống Đối Rồi, Tình Tiết Khen Thưởng Tôi Đi	38
18. Chương 18: Nam Phụ · Đồng Bọn · Một Trăm Năm	40
19. Chương 19: Nam Phụ · Gay · Bạn Thân	43
20. Chương 20: Nam Phụ, Cậu Hình Như Cướp Cảnh Diễn Rồi	45
21. Chương 21: Thiên Lân Cự Rất Có Cảm Xúc	47
22. Chương 22: Thế Giới Này Loạn Rồi	51
23. Chương 23: Cẩu Huyết Khắp Nơi	54
24. Chương 24: Tôi Sẽ Phụ Trách	57
25. Chương 25: Tôi Muốn Tìm Một Mối Tình Đầu (thú Nuôi?)	61
26. Chương 26: Tôi Không Phải Là Thánh Mẫu Bạch Liên Hoa	64
27. Chương 27: Gửi Tin Nhắn Có Thể Nâng Cao Độ Thiện Cảm (?)	67
28. Chương 28: Tôi Nhận Ra Tôi Không Hiểu Em	70
29. Chương 29: Hiên Viên Ngạo Thiên Là Một Người Anh Tốt	73
30. Chương 30: Bán Bạn Bè Một Trăm Năm, Tôi Đã Hiểu Được Rồi	77
31. Chương 31: Bày Tỏ	80
32. Chương 32: Theo Đuổi Người Ta Phải Chú Trọng Chiến Lược	83
33. Chương 33: Cá Là Thứ Tốt	86
34. Chương 34: Vương Dục Vương	89
35. Chương 35: Am Thiếu, Cậu Quân Hơi Nhiều	92
36. Chương 36: Hồi Hai	96
37. Chương 37: Hồi Ba	100
38. Chương 38	103
39. Chương 39	106
40. Chương 40	110

41. Chương 41	113
42. Chương 42	117
43. Chương 43	121
44. Chương 44	125
45. Chương 45	128
46. Chương 46	132
47. Chương 47	135
48. Chương 48	139
49. Chương 49	143
50. Chương 50	146
51. Chương 51	149
52. Chương 52	153
53. Chương 53	157
54. Chương 54	162
55. Chương 55	165
56. Chương 56	170
57. Chương 57	176
58. Chương 58	180
59. Chương 59	183
60. Chương 60	187
61. Chương 61	191
62. Chương 62: Phiên Ngoại 1	194
63. Chương 63: Phiên Ngoại 2	198
64. Chương 64: Phiên Ngoại 3	201
65. Chương 65: Phiên Ngoại 4	205
66. Chương 66: Phiên Ngoại 5	209

Khi Tổng Tài Không Yêu Nữ Chính

Giới thiệu

Edit : Tiểu MẫnThể loại: Xuyên thư, hiện đại, hài văn, ngược nữ chính, thổ tào thụ x tổng tài mạnh công, 1×1, HE. CẢ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khi-tong-tai-khong-yeu-nu-chinh>

1. Chương 1: Mất Trí Nhớ Là Một Cái Cớ Kéo Dài Không Thôi

Sở Ca gần đây rất buồn bực.

Kế hoạch nguyên bản vào ngày lễ ngắn hạn mừng 1 tháng 5 là ở lý trong nhà cây Dota lại bị cô em họ bắt ngờ đến nhà cậu làm khách quấy loạn lên hoàn toàn.

Cô em họ vô tình vô sỉ vô lý gây sự, chiếm đoạt máy tính của cậu không nói, lại nhất định bắt Sở Ca phải cùng đọc một bộ ngôn tình tên là ‘Nhật ký tình yêu với tổng tài Satan’ với mình.

Ngại ánh mắt uy hiếp của mẹ, lời chối từ quanh quẩn bên khóe miệng Sở Ca dạo một vòng, ra khỏi miệng liền biến thành “Được thôi.”

Cô em họ rất nhiệt tình mở ra chương thứ nhất.

Sở Ca rất nhẫn nại xem tình tiết truyện được triển khai, lúc nam chính ra sân diễn thì cũng là lúc dây thần kinh soi mói cuối cùng cũng đứt đoạn, trong lòng ngàn vạn thần thú đã gào thét.

(Nguyên văn là thần kinh thổ tào, chữ “thổ tào” [] ở đây là chỉ trong ngôn ngữ hoặc hành vi của đối phương tìm được 1 chỗ hổng hoặc từ then chốt để làm điểm bắt đầu, có ý trêu chọc, cảm khái hoặc nghi vấn; 1 kiểu vạch trần người khác, không để lại thể diện cho ai[Dịch từ Baidu]. Mẫn thấy từ này khá giống từ soi mói của mình nên lựa chọn để thay thế vào, bạn này có ý hay hơn thì góp ý cho Mẫn nha :D)

Nam chính anh tên là Hiên Viên Ngạo Thiên, sao anh không gọi luôn là Long Ngạo Thiên cho xong đi? Cái tên này thật sự ‘smart’ muốn chết được đấy! Còn có nữ chính tên Sở Giao, giáo viên dạy Ngữ Văn của ông đây chết sớm, cô có thể nói cho ông đây biết rốt cuộc tên cô đọc như thế nào được không? Mỗi lần thấy nam chính dịu dàng thâm tình gọi nữ chính thì cậu đều muốn gờ ngón tay like cho Ngạo Thiên huynh – tổng tài đúng là có văn hóa, tổng tài dạy chúng ta biết chữ Hán!

(Theo mình tìm hiểu trên Baidu, thì trong những tiểu thuyết YY huyền huyền, cung đình, hiện đại v.v. thời kỳ đầu bên Trung Quốc, tên nam chính 90% là Long Ngạo Thiên, và vì là loại truyện YY nên sẽ có mấy kiểu bất thường như trong hiện đại vẫn có ‘chân đạp thất thủy tường vân). Sau rồi cái tên này dần dần được dùng để châm biếm những nhân vật có một số kỹ năng đặc biệt, làm việc không theo lẽ thường, không có đầu óc nhưng lại dễ dàng xử lý được các nhân vật khác.)

Bất quá đây đều không phải là trọng điểm. Khi cậu thấy nữ phụ ác độc bắt cóc nữ chính, nam chính thì cười thất thủy tường vân từ trên tường giáng xuống, lại phối hợp với câu cảm thán “Thật lãng mạn thật khí phách’ đầy nghiêm túc của cô em họ ngồi bên cạnh thì vẻ mặt của Sở Ca như đang cos nhân vật trong bức “Tiếng thét” của Edvard Munch. Cậu không biết rốt cuộc là thể giới quan của cậu có vấn đề hay thể giới quan của mọi người có vấn đề nữa, nhìn khung comment có vô số bình luận kiểu ‘Ma Vương tổng tài thật sự quá đẹp zaiiii’, ‘Tổng tài quả nhiên đẹp trai đến chết’, ‘Nga, Ma Vương đại đại ()’, Sở Ca quả thực phần nộ muốn lật bàn phím! Lẽ nào không ai phát hiện trong hiện đại vẫn xuất hiện chân đạp thất thủy tường vân là rất phi khoa học sao!

Thôi được rồi, dù sao nam chính tên là Ngạo Thiên. Mấy thứ như khoa học gì đó, cậu đang đùa ta sao?

Trước đây mỗi ngày ở nhà cày Dota, Sở Ca đều vô cùng oán hận Trái Đất quay quá nhanh. Mà hôm nay cậu lại vô cùng cảm ơn mặt trời chỉ chiếu sáng có mười hai tiếng đồng hồ. Cả một buổi chiều tiếp nhận tâm linh bị tàn phá, cuối cùng cậu đã nhận được lệnh đặc xá, có thể đi ngủ được rồi.

Sở Ca cho là mình đã giải thoát, lại không biết rằng đây mới là bắt đầu cho cả bị kịch ——

Lúc Sở Ca mở mắt ra đã cảm thấy có điều gì đó không đúng. Tuy nói nhà cậu coi như là một gia đình bậc trung thông thường, nhưng tuyệt đối không xa xỉ đến mức treo một cái đèn chùm vàng lóng lánh trong phòng ngủ. Hơn nữa... Sở Ca nhìn bốn phía xung quanh, cậu đang nằm trên 1 chiếc giường cỡ lớn 5 người đàn ông khỏe mạnh nằm song song nhau cũng không ngại chật. Căn phòng ngủ này, liếc mắt đều thấy lớn hơn cả phòng khách nhà cậu.

Ai có thể nói cho cậu biết là có chuyện gì xảy ra không? Mẹ cậu nhân lúc cậu ngủ đã lén thay đổi toàn bộ nội thất trong phòng? Ha ha, mặc kệ mấy người có tin hay không, dù thế nào thì cậu nhất quyết cũng không tin.

Cho nên, làm một trạch nam trường kỳ trà trộn vào các website trong mọi thời gian, Sở Ca thấu hiểu một cách sâu sắc, hiện tại chỉ có duy nhất một khả năng, cậu vinh hạnh được xuyên việt rồi.

Đối với việc cậu không thể tại thời khắc đầu tiên bày tỏ nỗi niềm cảm kích của mình về sự chiếu cố của xuyên việt đại thần, Sở Ca cảm thấy vô cùng ân hận, bởi vì hiện tại cậu khẩn cấp muốn biết, đây là đâu?

Xuyên việt đại thần còn chưa kết thúc hết sự quan tâm của mình, trong thời gian Sở Ca xoắn xuýt, chỉ thấy 1 ông chú tóc bạc trắng mặc âu phục đen nhìn rất khỏe mạnh đẩy cửa phòng ngủ ra, thấy Sở Ca ngồi trên giường, ông ta ngăn người rồi lập tức kích động kêu lên ——

“Thiếu gia tỉnh! Thiếu gia tỉnh rồi!”

Sở Ca đưa tay về phía người nọ, một câu cũng không kịp nói đã thấy ông ta xoay người bước ra cửa.

Sở Ca: “...” Chú ơi chú thực sự không thể nghe cháu nói một câu được sao.

Sau đó, Sở Ca ngẩn ngơ nằm trên giường, vẻ mặt mờ mịt tiếp nhận ba bốn vị áo khoác trắng dùng các loại dụng cụ nghe tới nghe lui trên người cậu – cũng vì ông chú vừa mạnh mẽ bước vào đang ngồi bên giường dùng vẻ mặt ân cần nhìn cậu. Sở Ca cảm thấy nếu như có kỹ năng duy trì thì ông chú này quả thực có thể dùng một ánh mắt để tăng thêm một skill buff ánh sáng cho cậu.

Sau khi kiểm tra hoàn tất, mấy vị bác sĩ lần lượt bước ra ngoài, ông chú còn ân cần nhìn cậu một cái, dịch dịch cho cậu góc chăn rồi liền đi theo sau. Có vẻ kết quả kiểm tra hình như không thể để Sở Ca nghe thấy.

Sở Ca cũng cảm thấy không quan trọng lắm, dù sao làm một con một kỹ thuật tinh khiết, cậu có nghe xong cũng không chắc sẽ hiểu được. Hiện tại điều buồn bực duy nhất là, cậu biết ông chú kia rất quan tâm cậu, thế nhưng nhiệt độ điều hòa chỉnh đến 27° rồi còn muốn dịch góc chăn, thật sẽ không bị nóng rồi lên rôm sao.

Cũng may ông ấy đi không lâu lắm là quay trở lại. Bất quá hình như ánh mắt trở nên lạ lạ. Nếu như cậu không nhìn lầm, trong sự thân thiết còn có... đồng cảm?

Sở Ca trong nháy mắt cảm thấy sợ hãi, rất sợ ông ấy mở miệng ra rồi nói cho cậu mấy câu ‘Thiếu gia nên bị thương, cậu mắc phải bệnh hiểm nghèo’ kiểu vậy, vừa xuyên qua đã chuẩn bị chết thì quả thật không còn gì đau buồn hơn nữa.

Đương nhiên lần này là Sở Ca suy nghĩ nhiều. Ông chú vẻ mặt khổ sở, rất đau lòng nói. “Thiếu gia, cậu còn có thể nhớ được bao nhiêu? Vừa rồi bác sĩ nói cho chú biết, trí nhớ của cậu có vấn đề...Ai...”

Sở Ca ngây ngẩn cả người. Sau đó yên lặng trong lòng ấn cho xuyên việt đại thần 32 like. Ngay cả tình tiết mất trí nhớ đều có thể trực tiếp giúp cậu bổ sung hoàn chỉnh thì đúng là mẹ ruột rồi!

Sở Ca rất thức thời, cậu tuyệt đối sẽ không lãng phí một cơ hội dung nhập nơi này tốt như vậy trong tình huống không biết lúc nào mới có thể trở về thế giới nguyên bản. Vì vậy cậu làm ra một vẻ mặt vô cùng ngu ngốc, chậm rãi lắc đầu với ông chú đó, “Cháu tên gì? Chú là ai?”

Mất trí nhớ là một cái cớ kéo dài không thôi, chỉ ít ở trường hợp này của Sở Ca, sự quan trọng của nó được phát huy vô cùng đúng chỗ.

Ông chú, à sai rồi, phải nói là chú Chung – quản gia của nhà họ, vào thời điểm biết cậu không nhớ rõ điều gì, tuy rằng hết sức bị thương nhưng vẫn giải thích cho cậu một số vấn đề quan trọng, tỷ như thân phận.

Sở Ca rất may mắn, sau khi xuyên việt cậu vẫn gọi là Sở Ca.

Sở Ca cũng rất buồn rầu, bởi vì so sánh các loại thân phận cá nhân, hoàn cảnh xã hội mà chú Chung nói thì cậu đã ra được một kết luận hết sức thống khổ – nơi này là thế giới trong ‘Nhật ký tình yêu với tổng tài Satan’.

Tên kia là con trai duy nhất của Sở gia, từ nhỏ nhận hết mọi sủng ái đến mức vô pháp vô thiên, lúc cha mẹ qua đời vì tai nạn xe cộ, lại bị đám thuộc hạ sớm có mưu đồ trong công ty cướp đi đa số cổ phần, hẳn ta không có chút phản kích nào mà tiếp tục ăn chơi đàng *** nên bị đám côn đồ đánh bị thương. Như thế mới có cửa sau cho Sở Ca xuyên đến.

Sở Ca nghe xong ông chú tóm tắt thì lập tức xây dựng cho tên “Sở Ca” nguyên bản kia một định nghĩa – một tên phế nhân vô dụng, tên tự kỷ ỷ vào một chút di sản của cha mẹ để ăn chơi đàng *** rồi dốc lòng tìm đường chết.

Bất quá những điều nào trong mắt Sở Ca đều không phải là trọng điểm. Trọng điểm ở đây là Sở gia có một tư sinh nữ tên Sở Giao! Cậu ngay cả một chút dục vọng soi mói về cái tên không biết nên đọc như thế nào này cũng không có.

“Ngạo Thiên, làm Sở thị phá sản đi.”

Sở Ca ngay lập tức nghĩ đến câu thoại cầu huyết đến buồn nôn này. Tập đoàn Sở thị cuối cùng bị nam chủ dùng để lấy lòng nữ chủ nên phá sản, mà dù tập đoàn Sở thị có phá sản thì đối với người bị mất quyền lực như cậu cũng không đáng để nói. Thế nhưng nghĩ đến cảnh sau khi Sở thị phá sản thì cậu tin lời xúi giục của ả nữ phụ ác độc, bị nam chủ đập thối thối tường vắn dùng làm con thí chột các kiểu thì Sở Ca lại không nhịn nổi.

Sở Ca yên lặng rơi những giọt nước mắt chua cay cho cuộc đời xuyên qua của mình. Hơn nữa cũng quyết định – sinh mệnh trên quý này phải rời xa tình tiết truyện.

2. Chương 2: Tình Tiết Truyện, Tên Tiểu Yêu Tinh Nhà Người

[Cô đạp chiếc xe second hand mua với giá 50 khối, đang trên đường đến trường thì bất cẩn đụng vào chiếc Lamborghini bản mới số lượng có hạn trên toàn cầu của hắn.

Hiền Viên Ngạo Thiên bực mình ném 1 xấp tiền màu hồng vào nữ nhân giả vờ bị đụng bên ngoài. Nhưng không nghĩ rằng lại bị Sở Giao ngồi trên mặt đất ném lại vào trong xe.

“Đừng dùng tiền của anh để nhục mạ tôi!”

Thiếu nữ ngẩng gương mặt quật cường, nói những lời như vậy.

Hiền Viên Ngạo Thiên ngây ngẩn, trên thế giới này còn có loại nữ nhân không ham tiền sao. Giờ khắc này, trái tim xao xuyến.

——- trích từ “Nhật ký tình yêu với tổng tài Satan”]

Sở Ca gấp lại máy tính trong tay, cậu vừa xác định xem cậu có thể nhớ được đại khái bao nhiêu % tình tiết của bộ tiểu thuyết sét đánh chết người này. Thật đáng mừng, nếu như cẩn thận thì có vẻ cậu đều bình yên rời khỏi nội dung truyện được. Phải cộng điểm luôn cho trí nhớ và óc phán đoán linh hoạt của mình mới được.

Còn về những chuyện rối rắm tại Sở gia, trong tay Sở Ca còn 3% cổ phần của công ty. Thế nhưng cậu không cho rằng một kẻ thân thể ăn chơi trác táng linh hồn là một con mọt kỹ thuật có cái năng lực gì để trong thời gian ngắn hạn có thể đoạt lại quyền lực công ty. Hơn nữa cậu cũng không có cái gì gọi là tôn nghiêm quý tộc như chú Chung nói, cho nên dưới tình huống trong nhà cũng không còn nhiều tiền, Sở Ca đã ra một quyết định với cậu là không có gì đáng nói nhưng với chú Chung thì lại là ngũ vị tạp trần trong lòng. (chỉ các vị ngọt, chua, cay, đắng, mặn.)

Sa thải tất cả người giúp việc, bác sĩ tư nhân ngoại trừ chú Chung và thím Lý làm đầu bếp. Hai người lưu lại đều đã làm việc một thời gian rất dài ở Sở gia, chú Chung đối xử với cậu chân thành bậc nhất, nhưng lại không biết nấu cơm. Cho nên thím Lý là nhân tố thiết yếu.

Án theo tài lực hiện giờ của cậu, nếu như tiếp tục nuôi thêm những người giúp việc kia thì không bao lâu sẽ phải bán nhà bán cổ phần mất.

Đối với cách giải quyết của Sở Ca, chú Chung có cảm giác tiểu thiếu gia mình trông nom từ nhỏ đến lớn cuối cùng đã hiểu chuyện rồi, lão gia phụ nhân dưới tuổi vàng có biết cũng có thể an lòng. Nhưng đồng thời lại cảm thấy vô cùng đau lòng khi Sở Ca bạc đãi chính mình như thế.

Đương nhiên loại ý nghĩ này của ông nếu để cho Sở Ca biết thì nhất định sẽ lần thứ hai kích hoạt kỹ năng bị động của cậu – biểu tình “tiếng hét”. Làm một thanh niên tốt thời đại mới từ nhỏ lớn lên dưới hồng kỳ, bị một đám người hầu hạ hạ hạ từ chân tơ kẽ tóc như thế thì quá sa đọa rồi! Sở Ca che mặt, nếu như không phải điều kiện không cho phép thì cậu thật sự cũng rất muốn sa đọa như thế đó.

Giải quyết xong một số vấn đề lớn trong nhà, Sở Ca mới bắt đầu quan tâm đến vấn đề thân thể của mình. Khuôn mặt của Sở Ca này và cậu giống nhau như đúc, đều là màu da trắng nõn có vẻ hơi bệnh, nhưng lại có một đôi mắt to rất linh động. Tất cả không phải đẹp trai đến chói mắt nhưng lại làm mọi người thấy rất thoải mái.

Sở Ca nhìn gương, vỗ vỗ hai gò má. Chủ nhân cũ của thân thể này thật sự không biết thương tiếc bản thân, để một đầu tóc xù tung ngổn ngang lại nhuộm màu mè rực rỡ thì thôi cậu cũng không muốn nói nữa, chỉ xem thân hình còn không béo tốt như loại trạch nam chuyên nghiệp như cậu trước kia, Sở Ca lại một lần nữa gằm thét trong lòng, tên Sở Ca nguyên bản quả thật không có thù oán gì với cậu chứ?

Bất quá cho dù có gào thét lớn hơn thì cũng không có người trả lời cậu, đến khi Sở Ca đi cắt lại kiểu tóc quý củ của một cậu nhóc mười sáu tuổi bình thường nên có, sau đó lại nhuộm lại màu đen thì mới cảm thấy

được việc soi gương thật ra cũng không phải là một chuyện hành hạ người ta quá mức. Chú Chung cũng tỏ vẻ, thiếu gia sớm nghĩ thông suốt cắt cái kiểu tóc lông gà kia đi là tốt rồi.

Dựa vào những lời chú Chung nói, Sở Ca hiện giờ vừa mới qua sinh nhật mười sáu tuổi. Đối với việc đột nhiên trẻ ra gần mười tuổi thế này, Sở Ca cũng không nói rõ rệt cuộc mình nên cảm thấy cao hứng hay là thống khổ – cao hứng được sống lâu thêm mười năm, thống khổ lại phải thi tốt nghiệp trung học một lần nữa.

Khi Sở Ca hỏi chú Chung về chuyện đến trường, may mắn biết được là cậu vẫn có một suất đặt chân ở trường trung học trọng điểm – mặc dù không đi học nhưng trong danh sách lớp vẫn còn có tên. Làm cho Sở Ca thấy vui mừng hơn chính là lớp trên danh nghĩa của cậu cũng là lớp tự nhiên. Trờ mới biết vạn nhất nguyên chủ nằm trong lớp xã hội, thì đây chẳng phải muốn hoàn toàn phá hỏng con đường tương lai của loại một kỹ thuật thuần khiết như cậu hay sao.

Vừa ở trong lòng cảm tạ sự săn sóc của xuyên việt đại thần, Sở Ca liền bảo chú Chung là ngày mai cậu muốn đi học.

Lại không nghĩ rằng một lần ngỏ lời này của cậu lại dọa ông chú này sợ đến mức suýt nghẹn họng. Về mặt chú Chung nhìn Sở Ca đúng là kinh ngạc vui mừng thay đổi liên tục, ông cảm thấy hôm nay thật sự cần phải đốt một nén hương cho lão gia và phu nhân rồi, thiếu gia mất ký ức xong kết quả lại trưởng thành hơn.

Sở Ca lục lọi ở một góc trong phòng ngủ thì tìm được mấy quyển sách giáo khoa cấp 2 trung học phủ đầy bụi, tìm một túi xách cất vào là coi như đã sửa soạn trong trang bị.

Chờ cậu nằm trên giường xong thì cảm thấy cả người đều mệt chết đi được. Người khác xuyên việt thì là bàn tay vàng tán tỉnh các em gái, thu thập các tiểu đệ âm âm, tại sao cậu xuyên qua thì lại là thu dọn cục diện rối loạn, sau đó là chỉnh lý cục diện rối loạn, cuối cùng vẫn phải giải quyết nó vậy! Tình tiết đại thần, nhìn con đã cố gắng đến vậy thì xin ngài hãy cho con rời xa nam nữ chính đi.

Đáng tiếc, tình tiết đại thần hình như không nghe được lời cầu khẩn của Sở Ca. Bởi vì vào sáng ngày thứ hai trên con đường đến trường mà Sở Ca kiên quyết tự mình đi với chú Chung, thấy được một thiếu nữ mặc váy trắng dài đạp xe và bị một chiếc Lamborghini màu xanh nhạt xô ngã trên đường.

Tình cảnh quen thuộc, nhân vật quen thuộc, đây chính là lần gặp mặt đầu tiên của nam nữ chính trong ‘Tổng tài Satan’ mà. Trong đầu Sở Ca nhanh chóng bổ sung thêm toàn bộ nội dung truyện.

Vì sao lại có chút bất thường nhỉ, trong tiểu thuyết có viết là nữ chính bị xe nam chính bắt cản va phải, nhưng mà vừa rồi từ góc nhìn của cậu lại thấy rõ ràng là nữ chính chủ động đâm vào. Còn nữa, khi nữ chính ngã xuống đất hình như không có hành động ‘tiếp xúc thân mật’ nào với xe của nam chính thì phải.

Nữ chính suy nghĩ thế nào thì Sở Ca hoàn toàn không thèm để ý, cậu chỉ đang ngẫm nghĩ rất nghiêm túc, khi nam chính vút cho nữ chính một đồng tiền thì cậu có thể nhanh như hổ đói vồ mỗi lao đến cầm tiền rồi bỏ chạy không?

Bất quá mọi chuyện phát triển hình như vượt quá phạm vi biết trước —

Hiên Viên Ngạo Thiên, vị tổng tài đại nhân có giá trị con người gồm vô số số 0 đứng đằng sau số 1 lại bước từ trên xe xuống, cau mày nhìn nữ chính yếu ớt ngã ở trước xe, nói: “Xe không có đụng vào cô, muốn gây chuyện thì nên đổi thủ đoạn khác đi.”

Nữ chính nghe nói vậy bất ngờ ngẩng đầu, dùng một đôi mắt to rưng rưng nước mắt chăm chú nhìn Hiên Viên Ngạo Thiên, bộ dáng đó như thể những lời vừa rồi của Hiên Viên Ngạo Thiên đã tàn nhẫn đâm xuyên trái tim đau nhói của cô, nhưng cô vẫn cắn môi, giả vờ kiên cường nói. “Không việc gì, tôi không chú ý...”

Hiên Viên Ngạo Thiên lại không có kiên nhẫn chờ cô ta nói xong. Anh nhíu mày: “Không việc gì thì tránh ra, đừng có cản đường.”

Sở Giao khó tin nhìn về phía Hiên Viên Ngạo Thiên: “Anh...”

“Nơi này có camera, nếu như cô nhất định muốn làm to chuyện thì chúng ta có thể đi nhìn xem là cô thù địch bày đặt chuyện hay là do tôi đâm người. Bất quá hình như cũng không cần thiết, bạn học đứng kia, vừa rồi mọi chuyện xảy ra như thế nào cậu chắc phải thấy rõ đúng không.” Hiên Viên Ngạo Thiên nhìn nữ

nhân ra vẻ mỉa mai trước mặt, khoe miệng lại nhếch lên một nụ cười lạnh lùng, cất lời gọi lại người nào đó đang phát hiện ra không có tiền để nhặt nhưng dự định xoay người bỏ đi để tránh né tình tiết truyện.

Sở Ca bị gọi lại: “...” Người anh em, nữ chính đều đã tận lực bù đắp lại tình tiết truyện vậy rồi, anh nhất kiến chung tình (vừa gặp đã yêu) một chút thì sẽ chết sao! Cho dù là không nhất kiến chung tình thì anh cũng cần gì phải quan tâm đến một kẻ qua đường như tôi! Tình tiết đại thần, ông đây trong vài phút làm một tập chí nude hình của mi, mi có tin hay không!!!!!!

3. Chương 3: Nữ Chính, Liêm Sĩ Của Cô Mất Rồi

[Cô có một đôi mắt to sáng ngời, những ánh sao muốn sánh bước cùng đều sẽ âm đạm mờ nhạt. Cô có đôi môi anh đào xinh xắn, những đóa hoa muốn đứng cạnh đều sẽ lẳng lẳng phai màu. Cô có một dáng người đầy tiêu trí, cũng có một cái tên khiến người nghe khó quên, cô tên Sở Giao.

——- trích từ “Nhật ký tình yêu với tổng tài Satan”]

Sở Ca bị điểm danh thu lại bàn chân đang dự định chạy, xoay người đối mặt với nam nữ chính.

Khi nhìn đến nữ nhân vật chính đang yếu ớt ngồi trước mũi xe, Sở Ca lại không thể không khống chế mình nhớ lại những câu miêu tả vẻ ngoài của nữ chính trong “Tổng tài Satan”.

Cảm ơn thể giới này vẫn chưa bắt đầu huyền huyền, bởi vì cậu không có nhìn thấy ở nữ chính có đôi mắt to blingbling lóe sáng chiếm hai phần ba gương mặt, cũng không thấy được môi anh đào khiến đóa hoa phai màu, vóc người không tệ nhưng kết hợp với hành động hơi cứng nhắc hiện giờ thì tổng thể có vẻ ngô không ra ngô, khoai không ra khoai.

Nam chính... cậu luôn luôn bất bình với cái loại nam nhân có khí tràng cao ráo giàu có đẹp trai nồng đậm đang đâm chết đám đàn ông tứ phía này. Loại người này tồn tại chính là để đâm đàn ông thấp nghèo xấu hãm mộ ghen tỵ được chưa!

Trong một chót mắt này của Sở Ca, độ hảo cảm đối với Hiên Viên Ngạo Thiên trực tiếp giảm thành số âm.

Khi cậu còn đang do dự nên trả lời câu hỏi của Ngạo Thiên huynh như thế nào thì nữ chính đột nhiên đứng dậy với thế sét đánh không kịp bưng tai, phui phui vậy rồi cao ngạo nói: “Đừng dùng cách này để vũ nhục tôi!”

Sau khi nói xong, nữ chính dựng xe dậy rồi lộc cộc đạp đi.

Sở Ca: “...” Không biết vì sao cậu lại nhớ đến tiểu phẩm hài được chiếu trong mấy tối xuân năm nay – 1 bà lão giả vờ bị đụng xe rồi mắng chửi người. Nữ chính, cô vừa rồi không phải là không thể đứng dậy à? Hiện giờ lại nhanh nhẹn như vậy đến mức tiểu sinh đều không đành lòng nhìn cô đấy.

Cậu quay đầu lại nhìn Hiên Viên Ngạo Thiên cũng đang định ngồi lại vào xe, đột nhiên không tự chủ được hỏi một câu: “Trên là cỏ dưới là số 9, chữ này nên đọc như thế nào?”

(Chữ Giao trong Sở Giao là [], được hình thành bởi chữ Thảo [] và chữ Cữu [], là một chữ dễ viết nhưng lại khó đọc của tiếng Bông)

Hiên Viên Ngạo Thiên đang rào bước đi xa: “...”

Anh nghĩ bạn học này là bị anh gọi lại, cho dù người ta đột nhiên có câu hỏi gì nếu như không quá đáng, nằm trong khả năng của anh thì anh giải quyết một lần cũng không sao. Thế nhưng lúc phác họa trong đầu chữ mà nhóc học sinh kia hỏi thì Tổng tài đại nhân lại nổi cơn cuồng bạo. Tôi làm sao biết được loại chữ thiếu năng này sẽ đọc như thế nào! Bạn học à, cầu nhân kim tinh của cậu bị mù rồi hả? Tôi là tổng tài chứ không phải là quán quân anh hùng chữ Hán!

Hiên Viên Ngạo Thiên là một tổng tài có tu dưỡng tốt, cho nên anh chỉ coi thiếu niên trước mặt là một giềng băng rất sâu. Về mặt anh khinh thường nói, “Bạn học có chữ nào không biết thì đề nghị tra từ điển Tân Hoa hoặc Baidu đi.”

Sau khi nói xong, Tổng tài đại nhân cũng bước lên xe rồi chạy như bay.

Sở Ca: “...” Không biết thì bảo không biết, giả vờ giả vịt làm gì. Anh cho rằng dùng vẻ mặt cao ngạo lãnh đạm là có thể che giấu được sự thật ngôn ngữ của anh chết sớm rồi hả? Bất quá nếu Tổng tài đại nhân cũng không biết chữ kia đọc thể này thì hiện tại cậu càng ngày càng hiểu kỳ Ngạo Thiên huynh trong tiểu thuyết đã thâm tình gọi nữ chủ bằng cách nào vậy.

Sở Ca đột nhiên nghĩ đến, nam nữ chính tại lần gặp đầu tiên không có xảy ra nhất kiến chung tình, có phải là chứng minh xác suất sống sót ở tình tiết tiếp theo của nhân vật anh trai cùng cha khác mẹ với nữ chính này là cậu đây sẽ tăng lên 5% không? Đây quả là một dự toán làm người ta vui đến phát cuồng. Sở Ca hí hửng giơ tay lên nhìn đồng hồ theo thói quen. Trong nháy mắt liền Sparta . Nam nữ chính, tôi và hai người quả nhiên là bất hòa mà, ngày đầu tiên đi học của ông đây đã bị hai người hại đến muộn rồi, đây là muốn chết sao!

(Sparta theo ngôn ngữ mạng TQ là chỉ một người vô cùng kích động, đang phát cuồng)

May mà trường học cách nhà không xa, đi bộ cũng chỉ có mười phút thôi, Sở Ca ở tiếng chuông báo vào lớp reo lên đã đặt được chân đến cửa phòng học.

Ngẩng đầu nhìn tên lớp – lớp 7 khối 11, ừ không đi nhầm rồi.

Giáo viên đã đi vào lớp học, làm một kẻ thâm niên đi muộn trước khi xuyên việt, Sở Ca sâu sắc hiểu được lúc này nên làm như thế nào, vì thế cậu dồn khí đan điền, tiếng hô vang dội như chuông – “Báo cáo!”

Nghe thấy tiếng trả lời “Vào đi” của giáo viên xong, Sở Ca mới đẩy cửa bước vào lớp.

Theo thói quen Sở Ca bắt đầu tự ngẫm xem nên dùng lý do gì để giải thích việc đến muộn, cậu lại hoàn toàn quên rằng hôm nay là ngày đi học đầu tiên trong học kỳ này của mình. Chờ lúc cậu phản ứng kịp lại phát hiện không khí trong lớp có vẻ bất thường – giáo viên và học sinh, các người đều dùng ánh mắt như thấy người ngoài hành tinh này để nhìn chằm chằm vào ông đây là có ý gì?

Giáo viên vẫn là thân kinh bách chiến phản ứng lại đầu tiên. Thầy nhìn Sở Ca, đẩy đẩy kính mắt rồi nghiêm túc hỏi: “Em học sinh này, em đi nhầm lớp à?”

Sở Ca: “...” Mọi nó, nguyên chủ cậu rốt cuộc đã bao lâu không có đi học, thầy giáo cũng không biết mặt cậu, cái suất trên danh nghĩa này đúng là tên xứng với người đấy!

Chờ Sở Ca giải thích mình là học sinh của lớp này xong cũng đồng thời thành công ngồi tại một chỗ trống cuối lớp phủ đầy bụi thì đã quá 10’ trong tiết học. Sở Ca nghĩ thấy rất có lỗi với thầy giáo, đã làm lỡ thầy giảng bài. Nhưng khi thầy giáo bảo các học sinh lấy bài thi ngày hôm qua ra để chữa thì Sở Ca mới hiểu được là tình tiết đại thần của thể giới này đã oán hận cậu đến mức nào.

Bây giờ là đầu tháng năm, đúng lúc kết thúc thi giữa kỳ. Loại trăm năm không đến trường học như cậu làm sao sẽ có loại vật phẩm bài thi này chứ! Sở Ca giống như thấy được cảnh tượng mình ngồi ngáy ngốc trong góc cả một ngày nhìn bầu không khí chưa hề rất hài hòa giữa các bạn trong lớp và thầy giáo, không còn gì đau lòng hơn nữa.

Đang trong lúc cậu đau đớn khôn cùng thì trên mặt bàn trống trước mặt đột nhiên xuất hiện một tờ bài thi Ngữ văn hơi nhăn nhúm. Ngẩng đầu, một nam sinh trông rất sáng sủa ngồi trước cậu đang dùng một ánh mắt là học sinh thì đều hiểu để báo cho cậu biết, Sở Ca sáng tỏ trong nháy mắt, gật đầu tỏ vẻ cảm ơn của mình.

Nam sinh quay đi chỗ khác rồi thì Sở Ca mới cúi đầu nhìn bài thi. Phần tên viết ba chữ “Hiên Viên Hàn”. Chữ viết rất khó nhìn, hơn nữa cái họ này lại chạm đúng điểm nhạy cảm, thế nhưng Sở Ca lại thấy vô cùng thân thiết. Cậu sẽ nói kỹ thực chữ cậu thật ra cũng như gà bới thế này sao.

Độ hảo cảm của Sở Ca đối với nam sinh Hiên Viên Hàn này cuồng tăng đến 80 điểm, khiến cho vị trí của cậu ta trong bảng xét hạng thân bằng cố hữu nháy mắt leo đến thứ tự gần với chú Chung. Sở Ca tỏ vẻ, anh em tốt vui vẻ giúp đỡ bạn mới đến thì phải được nhiệt liệt tuyên dương!

Còn với Ngạo Thiên huynh đứng thứ hai từ dưới lên và cô em gái Sở gì đó đứng thứ nhất từ dưới lên trong bảng hảo cảm, Sở Ca tỏ vẻ, ông đây căn bản không nhìn thấy mấy người.

Tiết 1 trôi qua rất nhanh, Sở Ca trong giờ học đã tiến hành một cuộc giao lưu bạn bè tốt vô cùng vui vẻ với vị Hàn huynh đệ lấy giúp người làm niềm vui ngồi bàn trước, lúc giao đổi tính danh Sở Ca cảm giác mình đã có đồng bọn đầu tiên trong thế giới này, cậu thấy vô cùng hơn hớn.

Thế nhưng cảm giác hài lòng này không duy trì được lâu —

Gần đến giờ vào tiết thứ 2, thầy giáo dẫn một học sinh chuyển trường đến.

Nhìn nữ chính mặc thường phục, Sở Ca phải cộng 1 điểm cho tốc độ thay đồ của cô ta. Mới sáng sớm hôm nay còn là váy lụa dài bó eo mảnh mai yếu điệu, em gái à, em hành động tốt quá.

Lúc nghe nữ chính tự giới thiệu, Sở Ca càng muốn dùng đại lễ bái lạy. Em gái à, em tên Sở Giao đọc ra hài âm gì gì đó thật sự giống đại trượng phu?

4. Chương 4: Thế Giới này Kỳ Thực Cũng Không Huyền Huyền Như Vậy

[Cô mở miệng, thanh âm giống như chuông gió bị làn gió đêm nhẹ nhàng lướt qua, thanh thúy dễ nghe.

Cô nói: “Xin chào mọi người, mình là học sinh mới chuyển đến, Sở Giao.”

Thầy giáo và học sinh cả lớp không ai không chìm đắm trong thanh âm êm tai này. Hào quang của cô, cho dù có bị bộ quần áo thể thao rẻ tiền trên người làm mờ nhạt rất nhiều nhưng cũng không có cách nào thay đổi kết cục khiến mọi người ái mộ.

Đơn giản là, cô quá đẹp.

——- trích từ “Nhật ký tình yêu với tổng tài Satan”]

Nữ chính đứng trên bục giảng tự giới thiệu, Sở Ca ngồi ở bàn cuối cùng lên chuyển cho tên nhóc sáng láng ngồi trên một tờ giấy nhỏ.

Một lát sau tờ giấy đó được chuyển về. Sở Ca rất kinh nghiệm lặng lẽ mở ra. Nhìn hai câu viết trên đó —

“Em gái mới tới kia cậu nhìn thấy thế nào? Có nhất kiến chung tình hay không?”

“Ngồi nhìn chứ sao. Nhất kiến chung tình? Người anh em, cậu đến muộn tiết trước không phải là do toàn ở nhà cắm đầu xem film thần tượng nào tàn đấy chứ?”

Sở Ca không tiếp tục chuyển giấy nữa mà yên lặng phi tang vật chứng. Cậu không nói kỳ thực ở một mức độ nào đó thì Hiên Viên Hàn đã đoán đúng chân tướng rồi. Chỉ là thứ cậu xem không phải là film thần tượng mà là một bộ ngôn tình tiểu thuyết nào tàn tên là “Nhật ký tình yêu với tổng tài Satan”!

Sở Ca tỏ vẻ mình không muốn tiếp xúc với nữ chính, cho nên cậu cố gắng co rúm lại một góc để làm bối cảnh. Thế nhưng cậu muốn co không có nghĩa là tình tiết đại thần nguyên ý cho cậu rúm. Vì thế trong lúc Sở Ca nỗ lực thôi miên mình là không khí thì chợt nghe đến thanh âm ôn hòa của giáo viên chủ nhiệm truyền đến —

“Em Sở Giao, em tạm thời ngồi bên cạnh bạn Sở Ca ở cuối lớp đi, đều họ Sở thì coi như là một nhà rồi. Em nhớ khi tan học thì đi thay đồng phục. Các bạn khác phải hòa thuận với bạn Sở Giao nhé.”

Sở Ca thống khổ nhìn thầy giáo, lẽ nào thầy thật sự là vua chân tướng trong truyền thuyết? Ngay cả loại tình tiết ẩn giấu em với cô ta là người cùng một nhà này thầy đều có thể đoán được, em hoàn toàn bái phục thầy rồi!

Sở Ca không có cơ hội tiếp tục soi mói nữa, bởi vì nữ chính mặc thường phục đã đi đến bên cạnh chỗ ngồi của cậu, dùng một loại ánh mắt cao ngạo lạnh lùng nhìn xuống Sở Ca. Sở Ca từ trong ánh nhìn của cô ta dường như thấy được sự miệt thị vào trào phúng của quý tộc đối với bần dân.

Ha ha, nữ chính cô sẽ không phải là nào tàn thật chứ? Cho dù Sở gia hiện giờ không còn huy hoàng như xưa nữa thì cậu đây cũng vẫn là một ‘cao phú soái’ cỡ nhỏ, nữ chính cô vừa từ cô nhi viện ra rồi còn tự đi

làm công ngắn hạn để kiếm tiền các kiểu, đối với ‘cao phú soái’ lộ ra vẻ mặt này thực sự không có vấn đề gì cả?

Bất quá Sở Ca thấy nữ chính chỉ nhìn nhưng không nói gì thì quay mặt đi. Cậu là thanh niên tốt tiếp nhận giáo dục tố chất từ nhỏ tới lớn, cha mẹ và thầy cô giáo đều dạy cậu phải biết kính già yêu trẻ, bao dung và không kỳ thị người tàn tật. Cho nên với đóa hoa cao ngạo lạnh lùng nhưng nào tàn gấp bội này, Sở Ca tuyệt đối sẽ không thừa lời vô ích với cô ta. Chỉ là địa vị của nữ chính trong lòng Sở Ca, một lần nữa ổn định vĩnh viễn vị trí no.1 từ dưới lên, đời này phỏng chừng đều không có cơ hội trắng án rồi.

Vẫn là câu nói kia, người không đụng người, nhưng người không nhất định sẽ không đụng người. Cho nên khi Sở Ca quay đầu không nhìn nữ chính dự định an tâm học môn thứ 2 thì bên tai lại truyền đến giọng nói chói tai như chuông bạc của nữ chính —

“Vì sao bàn của tôi lại bẩn mà bàn cậu lại sạch sẽ như vậy? Tôi muốn đổi chỗ ngồi với cậu.”

Sở Ca thẳng thừng quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, hoàn toàn coi thường nữ chính. Bàn ghế của ông đây đều là lúc này vừa đến mới lau dọn qua được chưa! Cô không phải mẹ cũng không phải vợ của ông đây mà còn là kẻ thù tương lai muốn giết ông đây, dựa vào cái gì mà phải giúp cô?

Cậu không nhìn vẻ mặt rơm rớm muốn khóc của nữ chính, vì cậu nhớ trong tiểu thuyết có viết về ngày đầu tiên chuyển trường của nữ chính, cũng là cái bàn như vậy, khi nữ chính oán giận thì lập tức có người chủ động đổi chỗ ngồi, cũng vì thế mà khiến nữ chủ bị nữ phụ pháo hôi đầu tiên đổ kị. Đơn giản là, cô quá đẹp.

Sở Ca lúc trước không biết lớp học trên danh nghĩa của mình chính là lớp nữ chính chuyển đến học, hiện giờ biết được thì cậu càng thêm nỗ lực để kéo dài khoảng cách của mình với toàn bộ tình tiết trong truyện.

Về vị Hiên Viên tiểu ca ngồi phía trước? Tuy rằng cậu ta và Hiên Viên Ngạo Thiên cùng một họ, thế nhưng trong tiểu thuyết không thấy nhắc gì đến. Có lẽ chỉ đơn thuần là một kẻ qua đường thôi.

Yên lặng cộng thêm 1 điểm cho năng lực trinh thám có thể so sánh với Sherlock Holmes của mình, khoe miệng của Sở Ca hơi cong lên một nụ cười. Trước khi xuyên việt, hơn năm trăm chương Conan đều không phải là xem không công đâu! Cậu quyết định từ hôm nay trở đi phải bảo trì khoảng cách nhất định với tất cả các bạn học ngoại trừ Hiên Viên Hàn ra, xác định tất cả đám kẻ qua đường đều thành đồng bọn của cậu.

Sở Ca triệt để lâm vào cơn lốc trong đầu mình, tự nhiên không phát hiện ra các loại tiết mục giải trí giữa giờ như có nam sinh đi đến giúp nữ chính lau dọn bàn ghế ở bên cạnh. Chờ khi cậu kịp phản ứng lại thì trên mặt bàn đã có một bài thi Tiếng Anh cộng thêm một tờ giấy nhỏ.

Chữ viết xấu xí, cho dù không cần nhìn tên viết trên bài thi thì cũng có thể đoán được chủ nhân của chúng là ai —

“Cậu sẽ không nhất kiến chung tình với con bé kia chứ? Vừa rồi xem như là lạt mềm buộc chặt?”

Sở Ca giật giật khoe miệng, tư duy phân kỳ của đồng bọn mới này thật sự quá sống động rồi. Kỹ năng lạt mềm buộc chặt này tuy rằng cậu cũng rất muốn cài đặt, thế nhưng loại kỹ năng cao cấp này đối với con một kỹ thuật như cậu hoàn toàn là bắt ép một tay gà mờ mới chơi game phải dùng thành thạo kỹ năng level 100 đấy, phần mềm và phần cứng đều không duy trì nổi đâu!

Sở Ca cúi đầu hí hoáy vài chữ lên tờ giấy rồi luồn dưới bàn đưa cho Hiên Viên Hàn, bảo cậu ta nên không chế tư duy thoát tuyến của mình một chút đi.

Vừa mới bắt đầu học thì không có gì, nhưng được nửa tiết thì Sở Ca cảm giác mình đứng ngồi không yên. Cậu không biết nữ chính mắc bệnh gì mà vẫn dùng một loại ánh mắt ai oán mệnh mang nhìn cậu. Nếu như em gái khác nhìn cậu như thế thì nhất định cậu sẽ mở miệng dỗ dành. Thế nhưng nữ chính cứ tiếp tục theo dõi cậu như vậy làm cậu không tự chủ được mà nhớ đến kết cục tên Sở Ca kia bị nam chủ đập thối thối tưởng vẫn một kích mất mạng.

Sở Ca cảm thấy mình bị nữ chính nhìn chòng chọc đến mức cả người nổi hết da gà, cậu thật sự không nhịn được nữa nên lặng lẽ hỏi nữ chính: “Bạn à, sao bạn cứ nhìn chăm chăm tôi như vậy thế, rốt cuộc là có chuyện gì?”

Nữ chính thấy cậu chủ động nói chuyện mới yếu ớt mở miệng: “Tôi biết cậu mơ ước tôi từ lâu rồi, sáng sớm hôm nay người theo dõi tôi là cậu đúng không. Thế nhưng xin lỗi, tôi đã có người mình thích rồi, không thể tiếp nhận cậu được. Vì thế cậu không cần thiết phải làm ra vẻ không thèm quan tâm đến để thu hút sự chú ý của tôi nữa. Như vậy sẽ làm tôi rất khó xử.”

Sở Ca vốn cho rằng nữ chính muốn tẩy trắng hình tượng của mình, nghe nói thế cậu suýt phun ra một búng máu trong họng. Cậu hiện giờ có thể vững tin nữ chính là náo tàn thật.

Em gái à, cô rốt cuộc là tự tin về dung mạo của mình đến mức độ nào vậy? Cô không nhìn ra ông đây là thật sự chán ghét cô chứ không phải đang chơi trò chơi với cô hả? Chỉ số thông minh không chạm được đến vạch tiêu chuẩn thì cũng đừng đến trường như người bình thường nữa! Cô như vậy cũng làm tôi rất khó xử đó!

Cậu quyết định, từ nay về sau, nếu như không có tình huống gì đặc biệt, không phải, coi như là có tình huống gì đặc biệt thì cậu cũng không muốn có bất kỳ trao đổi gì với nữ chính cả. Tâm tư náo tàn thì cô đừng có phán đoán, đoán tới đoán lui sớm muộn gì cô cũng sẽ náo tàn thêm thôi.

5. Chương 5: Bàn Về Việc Phát Sinh Bất Ngờ Thì Tổng Tài Là Sự Tồn Tại Thiết Yếu (1)

[Cô bước qua đài phun nước ở giữa sân trường, ráng chiều nhảy nhót trên mặt nước và chiếu lên khuôn mặt cô, phủ một ánh vàng rực rỡ lên gương mặt nhu mì xinh đẹp ấy.

Cô như thiên sứ lưu lạc chốn nhân gian, lại không ngờ đỉnh đài đột nhiên phun nước làm ướt bộ váy trắng thuần khiết đơn bạc của cô. Cô sợ hãi thốt lên thành tiếng, ở giây tiếp theo liền rơi vào một vòng ôm ấm áp.

Tiếng cười trầm ấm của nam nhân vang lên bên tai. Hắn nói, “Nữ nhân, chúng ta lại gặp mặt rồi.”

——— đoạn trích từ “Nhật ký tình yêu với tổng tài Satan”]

Cuộc sống học sinh của Sở Ca tổng thể mà nói thì cũng coi như là gió êm sóng lặng, dù sau khi xuyên việt biến thành thổ hào (người giàu) nhưng cũng không có học trường quý tộc. Loại trường dành cho học sinh bình thường này khiến Sở Ca cảm thấy rất thân thiết.

Trường học không coi là lớn, hai tòa nhà năm tầng đồ trắng giao nhau được chia làm khu lớp học của sơ trung và cao trung, cùng với một sân trường 400m² đủ tiêu chuẩn. Không khác biệt gì với các trường học khác. Nếu cố gắng muốn tìm ra điểm bất đồng thì có lẽ chính là giữa hai khu lớp học có một đài phun nước nhỏ. Giữa đài phun nước xây bằng đá cẩm thạch trắng này có một bức tượng điêu khắc là Thiên Sứ nhỏ thường gặp ở phương Tây. Đặt trong trường học luôn luôn có một loại hài hòa khác biệt khó nói.

Sở Ca cũng biết, ý nghĩa tồn tại của đài phun nước này chẳng qua chỉ để tạo một chút cao trào cho tình tiết nam nữ chính tương thân tương ái thôi.

Nói đến nữ chính, không biết cô ta là hiểu được Sở Ca thật sự chán ghét mình hay là không muốn để ý tới loại “người theo đuổi ác ý” này, nói chung sau đó cô ta không dùng ánh mắt khiến Sở Ca nổi hết da gà toàn thân để nhìn chòng chọc cậu nữa.

Vào buổi chiều ngày đến trường thứ ba của Sở Ca, trong lớp tiến hành thay đổi chỗ ngồi, nghiệt duyên giữa Sở Ca và nữ chính mới chính thức được xem như là dứt đoạn.

Sau khi thay đổi chỗ ngồi thì Sở Ca chìm trong loại cảm xúc hài lòng vô cùng, vị trí bên cạnh cậu hiện giờ chính là Hiên Viên Hàn – nam sinh bị cậu định nghĩa là người qua đường bị tình tiết xúc phạm nhất cả lớp. Tình bạn của nam nhân sẽ không đa nghi nhạy cảm như đàn bà con gái, thông thường thì nhìn nhau thuận mắt chính là anh em rồi. mà Sở Ca và Hiên Viên Hàn chính là càng nhìn nhau càng thuận mắt.

Sở Ca vẫn cho rằng tình hữu nghị giữa cậu và Hiên Viên Hàn sẽ vẫn tiếp tục tiến triển như thế mà không tiếp xúc đến tình tiết chuyện, cho đến một ngày vào cuối tuần sau, sinh nhật của Hiên Viên Hàn.

Làm đồng bọn, Sở Ca nghiêm nhiên sẽ nhận được thiệp mời dự tiệc sinh nhật của Hiên Viên Hàn, Sở Ca cũng nhanh chóng nhân lúc nghỉ trưa gọi điện về cho chú Chung thông báo tối nay cậu không về nhà ăn cơm mà đi chơi với bạn.

Chú Chung rất vui mừng và lập tức tỏ ý chúc Sở Ca đi chơi vui vẻ, cuối cùng thì thiếu gia cũng kết giao với những người bạn bình thường rồi, hôm nay nhất định phải dâng một nén hương cho lão gia và phụ nhân mới được.

Buổi chiều đi học.

Hiên Viên Hàn dùng cùi chỏ thúc vào đùi bạn ngồi cùng bàn nhìn chăm chăm vào bảng đen nhưng hồn đang lơ lửng phương nào. “Này, làm sao mà từ trưa đến giờ cậu cứ đeo cái bộ dạng tâm thần không yên thế?”

Loại thần kinh lơ đãng cầu thả như cậu ta còn phát hiện được thì có thể thấy biểu cảm của Sở Ca rõ ràng đến mức nào.

Bị cậu ta huých vào Sở Ca phản xạ điều kiện giật mình một cái rồi mới lắc đầu, dùng tay dè lên mí mắt đang không ngừng giật giật rồi nói: “Không sao, chỉ là có chút cảm giác bất an.”

“Thật không sao chứ?”

“Ừ, không...” Sở Ca còn chưa nói dứt câu thì đã bị một mẫu phấn bay đến chuẩn xác đập trúng trán.

“Em Sở Ca, để cho mọi người có một không khí yên tĩnh nghe giảng bài thì làm phiền em đứng ở cuối lớp đến hết tiết đi.”

Thanh âm tức giận của cô giáo truyền đến. Sở Ca đứng dậy xoay người đưa lưng đối diện với cô giáo, còn lè lưỡi ý bảo mình không có việc gì với Hiên Viên Hàn đang lo lắng cho cậu rồi sải bước đi về phía cuối lớp để chịu phạt. Dù cách nhiều năm, nhưng cảm giác lại bị phạt đứng thế này, thật sự là vẫn... thống khổ lắm QAQ.

Đến lúc chiều tan học, Sở Ca vẫn không hiểu được mí mắt giật giật rốt cuộc là vì sao, cho đến khi cậu cùng Hiên Viên Hàn đi đến đài phun nước trong sân trường, lần thứ hai thấy được nữ nhân vật chính mặc váy lụa dài thuần khiết thì cậu mới lĩnh ngộ được – đây là mí mắt đang nhắc nhở cậu lần sóng tình tiết truyện lao tới gần rồi OTL.

Cho dù biết sẽ đụng phải tình tiết truyện, Sở Ca vẫn không kìm chế được soi mói, nữ chính đại đại, hiện giờ là vừa mới tan học, xin hỏi ngài đã đi thay bộ váy này vào lúc nào vậy.

Làm một vai phụ chuyên nghiệp thường xuyên đọc nội dung truyện để ôn tập, Sở Ca ở ngay giây phút đầu tiên đã hiểu được đây là cảnh tượng nam nữ chính gặp nhau lần thứ hai.

Nam chính trong lúc đến trường học của nữ chính đã ôm nữ chính bị đài phun nước làm ướt sũng quần áo vào lòng, thuận tiện thấy hết thân thể của nữ chính.

Tình tiết thì hay, thế nhưng ai có thể cho cậu biết, kiểu nam chính một giây đáng giá trăm vạn kia tại sao đột nhiên lại xuất hiện ở trường cao trung phi quý tộc này? Bất quá sẽ không có ai nói cho cậu đâu, vì bàn tay vàng lớn nhất trong thế loại tổng tài văn nào tàn chính là — không cần phải giải thích điều gì cả, những chuyện này đều là ràng buộc của vận mệnh.

Đương nhiên, đây là đối với Sở Ca hay xem tiểu thuyết mà nói. Hiện tại lần thứ hai Sở Ca phát hiện thể giới này hình như không huyền huyền đến vậy. Cậu nhìn nữ chính đứng bên đài phun nước tạo dáng rồi chọc chọc cánh tay Hiên Viên Hàn và nói: “Cậu đừng nói cho tôi là, cậu có một anh trai tên Hiên Viên Ngạo Thiên, rồi anh ta chính là người đến đón chúng ta đến party sinh nhật mà cậu đã nói với tôi.”

“A? Lê nào tôi chưa nói với cậu à? Ha ha ha có thể là tôi quên mất.” Nam sinh sáng sủa đứng bên cạnh Sở Ca gãi gãi đầu, đỉnh đạc nói.

Sở Ca: “...” Ha ha cái em gái cậu! Có tin ông đây trong vài phút đánh mi tàn phế rồi ném vào trong đài phun nước không! Cậu không bao giờ tin tưởng Conan nữa! Hơn năm trăm chương là công toi rồi, mọe nó chắc chắn là kẻ qua đường rồi tại sao lại là em trai của nam chính chứ.

Mệt mỏi quá, không muốn nghĩ ngợi gì nữa.

“Hey, anh tới tới rồi.” Hiên Viên Hàn nhìn xung quanh, thấy chiếc xe thể thao màu xanh ngọc phong tao đứng bên cạnh đài phun nước thì kéo Sở Ca định đi về phía đó.

“Chờ một chút.” Sở Ca hồi phục lại trong trạng thái thần thú gào thét, chỉ chỉ nữ chính đang đứng bên kia làm vận động chuẩn bị đến nửa ngày.

Thiếu nữ mặc váy lụa mỏng trắng tinh đang khẽ nhảy bên đài phun nước, tạo thành một quang cảnh cực đẹp dưới trời chiều.

Nhưng luôn luôn có những nam nhân không hiểu được phong tình. Hiên Viên Hàn huých đồng bọn đứng cạnh hỏi: “Này, cô ta đang làm gì thế?”

“Thông đồng anh cậu.” Sở Ca mặt không biểu cảm nói.

“Sao mà thành công được, anh tôi là gay mà!” Hiên Viên Hàn phản ứng cứ như nghe được chuyện gì hài lắm.

Sở Ca: “!!!” Cậu nghe được cái gì thế này? Tổng tài đại nhân một đêm bảy lần trong tổng tài văn não tàn là gay? Kỳ thực Ngạo thiên huynh à, huynh mới là xuyên việt đến đúng không!

“Cậu đang nói đùa hả?”

“Sao lại nói đùa.” Hiên Viên Hàn một bộ dạng ‘người anh em, cậu cứ nhiên không tin tôi’, nói: “Ba mẹ tôi đều nói anh ấy là gay, anh ấy cũng không phản bác. Cậu có biết anh ấy đều 27 tuổi rồi mà vẫn không có người phụ nữ nào thân mật với anh ấy hay không?”

Sở Ca: “...”

Cậu cười cười đưa tay lên xoa đầu Hiên Viên Hàn, nhóc con à nhóc quả nhiên còn non lắm. Nhóc căn bản không biết, từ trước đến nay có một loại sinh vật thần bí gọi là tổng tài, bọn họ rất đơn thuần rất đáng yêu, bọn họ luôn có nghìn vạn người muốn trèo lên giường họ nhưng cho dù bị người khác hiểu nhầm là gay thì cũng muốn thủ thân như ngọc. Bởi vì lần đầu tiên của bọn họ vĩnh viễn đều muốn dâng cho một loại sinh vật khác trong truyền thuyết – nữ chính.

6. Chương 6: Bàn Về Việc Phát Sinh Bất Ngờ Thì Tổng Tài Là Sự Tồn Tại Thiết Yếu (2)

[Tôi phát hiện lão gia Sở gia kỳ thực là một người có ngôn ngữ chết sớm.

Ngạo Thiên huynh, cực khổ huynh rồi.

Ngôn ngữ chết sớm không phải là lỗi của huynh đâu, chỉ do thể giới này ác ý quá mạnh thôi.

—— trích từ “Nhật ký quan sát Hiên Viên Ngạo Thiên” by: Sở Ca]

Ráng chiều ánh nên bọt nước ở đài phun giống như từng viên trân châu vàng óng rơi rên mâm vàng, chiếc xe thể thao màu bảo ngọc cũng được chiều tà bao phủ làm ánh lên một màu xanh ánh vàng rạng rỡ.

Nam nhân anh tuấn mặc âu phục màu đen mở cửa xe, đôi chân dài tiếp đất bên chỗ ngồi lái xe. Anh nhìn thiếu nữ liên tục nhảy múa phía trước, môi mím lại và hơi mấp máy, dùng thanh âm chỉ có anh mới nghe được nói rằng. “Con cóc.”

Trước cửa khu nhà học cách đài phun nước vài chục bước, một nam sinh hoạt bát ngồi trên thềm đá, bên cạnh cậu ta là một nam sinh thanh tú có nước da trắng bột đứng dựa vào tường. Ánh mắt của hai người đều chăm chú nhìn đôi nam nữ bên cạnh đài phun nước.

Chỉ thấy thiếu nữ váy trắng đang nhảy múa “bất cần” ngã về phía nam nhân mặc âu phục, nam nhân hơi nghiêng người tránh xa mặc cô ta ngã sắp xuống, một cái liếc mắt cũng không thèm đoái hoài gì đến thiếu nữ đã ngã vào trong đài phun nước, bước chân không ngừng đi về phía cửa khu nhà.

Nam sinh hoạt bát đang ngồi kia quay sang nhếch miệng cười với thiếu niên thanh tú, nói: “Cậu thua rồi.”

Thiếu niên thanh tú bĩu môi, không cam lòng lấy một tờ tiền từ trong túi ra đưa cho nam sinh hoạt bát đang ngồi. Tình tiết đại thần, mi được lắm, lúc hăm hại ông đây thì tận hết sức lực, lúc ông đây lợi dụng tình tiết truyện hăm hại đồng bọn một tý thì người lại héo tước khác, vậy rốt cuộc là có thể tiếp tục yêu đương được gì nữa không đây!

Lúc này, nam nhân mặc âu phục kia đi đến trước mặt hai người, anh trước tiên liếc nhìn Hiên Viên Hàn đang ngồi trên thềm đá và tờ tiền nhăn nhoe trong tay cậu ta, sau đó lại nhìn Sở Ca mặt không biểu tình đứng bên cạnh, bất ngờ mở miệng: “Cậu là giao...”

Lời còn chưa nói hết, nam sinh thanh tú kia đã chỉ vào thiếu nữ váy trắng đang lồm cồm bò ra từ đài phun nước và mở miệng cắt ngang lời nói của anh: “Tôi không phải là Giao, tình yêu của anh vừa ngã xuống nước kia.”

Đánh cược thua tiền làm Sở Ca rất phẫn nộ, tổng tài tiên sinh anh đừng tưởng rằng mình về nhà lạng lẽ tra Baidu biết chữ kia đọc như thế nào thì ngon, đừng có nhắc đến cái tên phiền toái đó với ông đây.

Tổng tài đại nhân tra Baidu xong rốt cuộc cảm thấy mình đã thoát ly diện mù chữ: “...”

Vì sao mỗi lần nhìn thấy cái giếng băng sâu này thì cậu ta đều khiến mình không thể nói được lời nào vậy! (Từ “giếng băng sâu” đồng âm với từ “bệnh thần kinh”)

Cũng may, ở đây tổng cộng có 3 người, trong thời khắc mấu chốt này sự ý nghĩa tồn tại của Hiên Viên Hàn đã được phóng đại đến mức cao nhất, cậu nhóc cười hì hì mở miệng phá tan bầu không khí xấu hổ: “Anh hai, anh đừng có để ý, cậu ta đang bức bối vì đánh cược thua ấy mà.”

“Đánh cược?” Hiên Viên Ngạo Thiên tự nhiên sẽ không bỏ một nấc thang xuống đài chắc chắn như vậy.

“Vâng, chúng em cược xem anh có phải gay hay không, cậu ấy nói không phải, em nói phải. Kết quả là anh đương nhiên không có chút phản ứng nào với cô ta cả.” Hiên Viên Hàn rất đắc ý nói. “Anh hai, anh xem em đúng là người hiểu anh rõ nhất phải không?”

Tổng tài Hiên Viên Ngạo Thiên được em trai hiểu rõ mình là gay: “...” Hai người rốt cuộc có định để tôi có cơ hội nói chuyện không!

Làm một thanh niên tinh anh, phải biết mặt không đỏ sặc trước những cảnh ngộ đau khổ. Hiên Viên Ngạo Thiên là một tinh anh, cho nên anh ấy cũng rất hoàn mỹ làm xong về mặt không chút biểu cảm. Ngoại trừ gân xanh nổi rõ trên thái dương ra thì toàn thân anh đều có vẻ rất bình tĩnh.

Anh rất bình tĩnh nói với Sở Ca: “Tôi là anh trai của Tiểu Hàn, Hiên Viên Ngạo Thiên. Lần thứ hai gặp mặt, chào cậu. Nếu không ngại thì cậu có thể gọi tôi là đại ca như Tiểu Hàn.”

Sở Ca cũng gật đầu tự giới thiệu: “Em là bạn học của Hiên Viên Hàn, tên là Sở Ca, anh có thể gọi em là Tiểu Ca.”

Có thể tâm bình khí hòa để nam chính gọi nick name của mình, Sở Ca có cảm giác đầu óc mình đã bị cây cỏ bùn đất nhồi nhét kín mất rồi.

Hiên Viên Ngạo Thiên đang định cường điệu mong muốn hai đứa làm bạn tốt với nhau: “...”

Người này có ý gì vậy? Bản thân mình giới thiệu tên cho cậu ta, cậu ta không gọi lại thì thôi, còn bảo mình gọi cậu ta là anh Sở? Anh để người nọ gọi anh đại ca là đã nhìn ở mặt mũi em trai lắm rồi, thế nhưng người này còn bảo anh gọi cậu ta là tiểu ca? Nhìn trên nhìn dưới, nhìn trái nhìn phải, nhìn thế nào thì cũng thấy tuổi tác giữa hai người đều có khoảng cách không nhỏ đâu? Như vậy còn bảo tôi gọi cậu là anh, cậu xác định mình không phải đang nhục nhã tôi hả?

Nghĩ như vậy, Hiên Viên Ngạo Thiên lạnh lùng cười, nói: “Vị bạn học này, cậu thoát nhìn cũng không lớn lắm, bảo tôi gọi cậu là anh thì không hay gì đâu nhỉ.”

Sở Ca lần thứ hai dùng một ánh mắt như thấy một người mù chữ để nhìn Hiên Viên Ngạo Thiên, kiên nhẫn giải thích cho anh: “Em là Sở Ca, Sở Ca trong tứ diện sở ca (bốn bề thọ địch).”

Tổng tài đại nhân ngài thật hài hước quá, tiểu sinh trốn ngài còn trốn không kịp đây, nào có can đảm bắt ngài gọi tiểu sinh là anh chứ. Mấy thứ kiểu âm mưu luận này ngài cũng đừng phí tế bào não nữa, IQ của tiểu sinh không đạt chuẩn của ngài được đâu. Hơn nữa cái tên này của tiểu sinh đã bị đùa giỡn hơn 20 năm rồi, sau khi xuyên việt ngài còn giỡn như thế này nữa thì ngài nghĩ ngài làm vậy là hay ho hả.

Tổng tài đại nhân lại bị coi như mù chữ: “...”

Từ nay trở đi khi nhìn thấy cái giếng bằng sâu này thì anh nhất định sẽ đi đường vòng!

Thời khắc mấu chốt, Hiên Viên Hàn lại cứu tràng lần hai, cậu cười nói: “Cái tên Sở Ca này quả thực dễ gây hiểu lầm, nếu như không phải lần đầu tiên biết tên cậu ấy là do Sở Ca tự mình viết cho em thì em cũng sẽ khẳng định cậu ta bắt em gọi là anh Sở mất.”

Hiên Viên Ngạo Thiên thắm thiết liếc mắt nhìn Hiên Viên Hàn, sau đó rất từ ái xoa xoa đầu tóc ngắn cũn cỡn của em trai. Em trai môi cá nhám à, rốt cuộc em cũng hiểu cứu tràng là nên làm những gì rồi đó.

Sở Ca vẫn không để tâm đến cử động của hai anh em nhà họ, bởi vì cậu đột nhiên nghĩ đến một cái gương rõ lớn trong truyện – lão gia Sở gia thật sự là cao thủ đặt tên. Tên con trai chỉ đọc không viết sẽ làm cho người ta hiểu lầm, tên con gái chỉ viết không đọc sẽ làm cho người ta không biết nên phiên âm ra sao. Lão gia tử, kỳ thực ông mới là ngôn ngữ chết sớm đúng không?

Bởi vì tiệc sinh nhật của Hiên Viên Hàn sắp bắt đầu nên ba người cũng không tiếp tục tán hươu tán vượn nữa. Hiên Viên Hàn và Sở Ca ngồi ghế sau của xe, Ngạo Thiên tổng tài tự mình lái xe đưa ba người đến khách sạn mà nhà Hiên Viên đã đặt trước.

Sở Ca cảm giác được từ lúc mình xuyên việt đến nay thì hiện tại là vinh hạnh nhất. Ngồi trên chiếc Lamborghini số lượng có hạn toàn cầu và Tổng tài đại nhân có giá trị con người lên đến hàng nghìn tỉ làm lái xe, cuộc đời này viên mãn rồi.

Lại nói đến viên mãn, Sở Ca kéo tay áo Hiên Viên Hàn nhỏ giọng hỏi: “Anh cậu có đập thối thối tường vân không?”

Hiên Viên Hàn trầm mặc một lúc rồi nói: “Sở Ca, cho dù anh tôi là gay thì cậu cũng không thể không coi anh ấy là người được. Chân đập thối thối tường vân là Tôn Ngộ Không.”

Tổng tài đại nhân nghe thấy những lời của em trai đang không không chế được âm lượng: “...”

Anh rất muốn phản bác lại em trai, nói cho thằng nhóc biết thực ra mình không phải là gay, nhưng lại cảm thấy hiện giờ đi phản bác thì có vẻ giấu đầu hở đuôi. Vì vậy Tổng tài đại nhân tức giận quyết định kéo tên đồng bọn giếng bằng sâu của em trai vào top đầu những kẻ không muốn gặp nhất trên đời, thậm chí còn siêu việt cả tên tổng tài keo kiệt vắt chày ra nước của Vương thị kia!

Cảm giác độ an toàn của sinh mạng mình được tăng thêm năm điểm, Sở Ca yên tâm thở phào một hơi. Tổng tài đại nhân không chân đập thối thối tường vân thì không có cách nào đạt được điều kiện để K.O cậu với một kích như trong tiểu thuyết. Vì thế cậu coi như là an toàn sống tiếp được rồi.

Cảm ơn tình tiết đại thần, cuối cùng thì ngài đã có một lần lẹch quỹ đạo chính xác.

7. Chương 7: Hiên Viên Huynh, Huynh Cầm Nhầm Kịch Bản Rồi (1)

[Hắn đứng ngay giữa đại sảnh của yến hội, ánh đèn sáng lóa chiếu trên khuôn mặt hắn làm gương mặt vốn anh tuấn độc nhất vô nhị càng thêm chói mắt.

Hiên Viên Ngạo Thiên nắm tay thiếu nữ váy trắng đứng bên, bá đạo hôn lên trán cô. Tựa như để vương tuyên bố quyền sở hữu của mình, hắn lớn tiếng nói:

“Sở Giao, cả đời này em chỉ có thể là nữ nhân của ta.”

— trích từ “Nhật ký tình yêu với tổng tài Satan”]

Nhà Hiên Viên ở trong “Nhật ký tình yêu với tổng tài Satan” được thiết định là thủ phủ đệ nhất thế giới. Đối với điểm này, nhận thức của Sở Ca chỉ dừng lại ở chiếc Lamborghini phong tạo của Hiên Viên Ngạo

Thiên. Cho đến khi cậu đi theo hai anh em nhà Hiên Viên đến khu biệt thự được bài trí đổi mới hoàn toàn chỉ vì sinh nhật của Nhị thiếu gia thì cậu mới lĩnh ngộ được cuộc sống sinh hoạt tại thủ phủ thế giới là khiến người khác... thèm muốn, đố kị, căm hận đến mức nào.

Biệt thự nằm trong khu nhà giàu ngoại ô phía Nam của thành phố D. Nhà chính là một lầu các hoàng kim đặc trưng với phong cách Baroque, trên tường được điêu khắc những hoa văn cầu kỳ mỹ lệ, chỉ nhìn về bên ngoài cũng có thể làm cho người ta biết được biệt thự bên trong đồ sộ như thế nào. Trước nhà chính là một hoa viên lớn, trong đó trồng rất nhiều loại hoa Sở Ca không gọi nổi tên. Sở Ca không biết những loài hoa này là đúng thời kỳ nở rộ hay là được đặc biệt mua đến dùng cho yến hội sinh nhật lần này, nhưng không thể phủ nhận cách thức bố trí trình tự và phối hợp màu sắc khiến cho những ai không bị bệnh mù màu thì đều bất giác ca ngợi sắc hương tuyệt đẹp đó. Nghe Hiên Viên Hàn nói, đằng sau nhà chính có một hồ bơi. Sở Ca yên lặng đánh giá trong lòng, tòa nhà này chắc phải lớn gấp ba chủ tịch Sở gia đã khiến cậu suýt mù cầu nhân lúc trước.

Đối mặt với sự kiêu kỳ của dân thôn sơn dã như Sở Ca, Hiên Viên Hàn rất bình tĩnh giải thích cho cậu biết, biệt thự này chẳng qua chỉ là một nơi chiếm diện tích vừa phải trong toàn bộ đồng biệt thự của nhà Hiên Viên thôi. Bởi vì Hiên Viên Hàn không phải là người cầm quyền xí nghiệp Hiên Viên, cũng chưa trưởng thành cho nên vào sinh nhật của cậu ta thường thường chỉ mời một số đối tác làm ăn thân quen với cha mẹ, anh trai và bạn bè thân thiết thôi.

Sở Ca gật đầu tỏ vẻ mình đã hiểu, cậu theo Hiên Viên Hàn đi trên con đường đá mịn từ cổng biệt thự đến đại sảnh yến hội.

Hiên Viên Hàn nói: “Đến lúc sinh nhật anh tôi thì tôi cũng sẽ mời cậu đến, lúc đó mới đúng là biến người nghìn nghịt.”

Cậu ta vừa nói vừa đẩy then khóa khắc hình hai đầu sư tử trên cửa lớn, bước vào.

Sở Ca đứng sau lưng Hiên Viên Hàn, đợi đến khi nhìn rõ cảnh tượng bên trong thì, cậu chỉ muốn thốt lên là, ha ha.

Đệ nhất thế giới quả đúng là đệ nhất thế giới, người ta chỉ mời vài đối tác với bạn bè là có thể khiến người ta đứng kín phòng khách rồi, mọe nó sao nói là có vài người thôi hả! Vì sao cậu lại nghĩ rằng những người đứng đứng ngồi ngồi trong đại sảnh này cộng lại so với cả tập thể biểu diễn văn nghệ ở nhà trẻ của cậu còn nhiều hơn gấp bội vậy!

Sinh nhật mà còn phải chịu cảnh chen lấn như vậy, Sở Ca nghiêm túc châm một cây nến cho đồng bọn của mình trong lòng, thuận tiện cũng đốt luôn một cây cho Ngạo Thiên huynh có sinh nhật quy mô lớn hơn. May mà trong nhà tiểu sinh phá sản rồi, bằng không mỗi năm một lần chịu đựng sinh nhật chen chúc như vậy thì cậu nhất định sẽ hối hận vì sinh ra đời mất.

Sinh nhật của Nhị thiếu gia nhà Hiên Viên, với các đối tác làm ăn mà nói thì đây là một cơ hội để lấy lòng nhà họ, nhưng đối với loại đồng bọn thuần khiết như Sở Ca mà nói, đây là một cơ hội tốt có thể ăn cao lương mỹ vị miễn phí. Quà sinh nhật thì cậu đã đưa cho Hiên Viên Hàn vào sáng nay ở trường học rồi nên không cần phải đi qua tranh tặng quà với người khác nữa.

Chờ đến khi Hiên Viên Hàn cùng cha mẹ ứng phó xong một đám chú bác cô dì đồng thời nhận các loại lời chúc phúc trên cơ bản là vài chục năm không có gì đổi mới, tìm nửa ngày mới phát hiện đồng bọn của mình trốn tại một góc của đại sảnh.

Thiếu niên mặc một bộ âu phục màu trắng gọn gàng, trong tay bưng một chiếc đĩa màu bạc, dùng cũng là một đĩa ăn bạc xiên một miếng bánh gato xinh xắn đưa vào trong miệng, miệng động động liên tục giống như một chú sóc đang gặm hạt thông.

Hiên Viên Hàn bị chính ý nghĩ của mình chọc cười, cậu đi đến bên cạnh Sở Ca và ngồi xuống, mở miệng nói: “Sao cậu lại trốn ở chỗ này? Tôi tìm cậu mất cả nửa ngày đấy.”

Sở Ca nuốt miếng bánh gato trong miệng và uống một ngụm vang đỏ mới giải thích: “Chỗ này khá tốt, người như tôi không thích tham gia náo nhiệt, cho nên chốc lát có kịch hay gì phát sinh thì tôi cũng không phải trở thành quần chúng vây xem bị liên lụy đến.” Làm một đảng chuyên môn trốn tránh tình tiết truyện,

Sở Ca tin tưởng vững chắc rằng rời xa tất cả các trường hợp nam nữ chính gặp nhau thì mới có thể sống được lâu dài.

Nghe cậu giải thích xong, khỏe miệng Hiên Viên Hàn giật giật. Cậu thật sự không rõ trong sinh nhật mình sẽ có “kịch vui” gì để nhìn.

Không đợi cậu hỏi rõ thì Sở Ca đã vô cùng tâm lý nói tiếp: “Cái gọi là kịch vui, là ví dụ như anh trai cậu đối với một nữ nhân nào đấy nhất kiến chung tình sau đó nọ hôn đính ước rồi tiếp tục sau đó tuyên bố với mọi người là nữ nhân kia cả đời này chỉ có thể thuộc về anh ấy.”

Sở Ca nói rất nghiêm túc, Hiên Viên Hàn nghe thì rất sợ hãi.

Cậu trầm mặc một lúc mới nói: “Sở Ca, tôi phát hiện ra cậu luôn luôn xem anh tôi như tên đàn.”

Cái loại chuyện nhất kiến chung tình rồi nọ hôn đính ước này đừng nói đến ông anh trai gay của cậu mà ngay cả ba mẹ mang màu sắc dân chủ của cậu cũng không thể tiếp nhận được đâu!

Sở Ca lắc đầu, không nói nữa. Đừng trách cậu xem Hiên Viên Ngạo Thiên như tên đàn, đúng là Hiên Viên Ngạo Thiên trong tiểu thuyết sắm vai một tên đàn thật mà!

Hiên Viên Hàn còn muốn nói gì thêm thì lại thấy trong đám đông phát sinh trận rối loạn. Một lát sau mọi người tách sang hai bên nhường ra một lối đi, Hiên Viên Ngạo Thiên đen mặt đi ra khỏi đám người, bước nhanh lên cầu thang tầng hai.

Sở Ca nhìn cửa phòng lầu hai bị đóng sầm lại một cách hung hãn, quay đầu nhìn thẳng vào Hiên Viên Hàn đang trợn mắt há mồm, nói: “Cậu xem đấy, tôi đã nói ngồi đây sẽ không bị liên lụy đến, đúng chưa?”

Đại não của Hiên Viên Hàn phải một lúc sau mới hoạt động lại, ánh mắt nhìn về phía Sở Ca dẫn theo sự kính nể: “Người anh em, tôi không ngờ cậu còn là một nhà tiên tri.”

“Quá khen quá khen.” Sở Ca có lệ đáp lại, rướn cổ nhìn về phía đám người kia mưu đồ phát hiện thân ảnh nữ chủ trong đó.

“Cậu đang tìm gì?”

“Một sinh vật cấp bậc truyền thuyết, đương nhiên nói ra cậu cũng không hiểu.” Sở Ca nói, đột nhiên cảm thấy thanh âm vừa nói chuyện với mình lạ lạ, quay đầu thì phát hiện ra Hiên Viên Ngạo Thiên không biết đã xuống lầu từ lúc nào, ánh mắt màu mực chăm chú nhìn Sở Ca tựa như sắp phóng tia bức xạ X xuyên thủng cậu đến nơi rồi.

Sở Ca: “...” Người anh em, đừng nhìn tôi chằm chằm như thế, dù anh có nhìn thế nào thì tôi cũng chỉ nghĩ đến thất thải tường vân thôi.

Hiên Viên Ngạo Thiên nhìn chằm chằm Sở Ca không rời, chậm rãi mở miệng nói: “Tôi phát hiện ra mỗi lần gặp phải nữ nhân ghê tởm kia thì cậu đều xuất hiện cùng lúc. Cậu nghĩ tôi cho rằng đây là trùng hợp hả?” Anh vừa nghĩ đến nữ nhân đánh rơi ly rượu lên người còn nhân cơ hội cọ cọ vào ngực anh thì đã cảm thấy buồn nôn.

Sở Ca: “...”

Ông đây (‘) , ông đây mặc mi có phải cho rằng đây là trùng hợp hay không! Mi lẫn lộn trong tiểu thuyết mỗi lần nhìn thấy nữ chính đều không phải ôm tim cảm thán đây là vận mệnh an bài hả! Hiên tại làm ra vẻ thế này cho loại kẻ qua đường như ông đây làm gì! Ngạo Thiên huynh, huynh có cảm nhâm kịch bản thì cũng đừng đi trách tội tôi chứ!

8. Chương 8: Hiên Viên Huynh, Huynh Cầm Nhâm Kịch Bản Rồi (2)

[Hiên Viên Ngạo Thiên và Sở Giao quả thật là một đôi do trời đất tạo nên.

Ngay cả tính tự luyện cho rằng người khác theo dõi mình đều giống nhau như đúc! Hơn nữa nghi ngờ cũng là cùng một người!

Tôi tuyệt vọng với thế giới này rồi.

Xuyên việt đại thần, cầu ngài ban thưởng hào quang phù hộ con dân đáng thương của ngài đi (° °;) .

— trích từ “Nhật ký quan sát Hiên Viên Ngạo Thiên”]

(tự luyện: hay chúng ta gọi dân dã là ATSM – ảo tưởng sức mạnh)

Hiên Viên Ngạo Thiên và Sở Ca trầm mặc nhìn nhau. Ánh mắt của người trước rất cảm phần, người sau thì có vẻ như bình tĩnh nhưng nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện được ánh mắt cậu nhìn Hiên Viên Ngạo Thiên đã dờ dẩn cả rồi.

Sở Ca không rõ căn bệnh đa nghi bất ngờ phát tác của Ngạo Thiên huynh là do chuyện gì gây nên, cuối cùng cũng chỉ cho ra được một kết luận, có thể là Ngạo Thiên huynh đã dự định cảm kích bản lên và thúc ngựa phi như bay trên con đường ngu ngốc đó một đi không trở lại. Vì thế cậu cảm thấy chắc chắn mình phải bày tỏ sự thân thiết và đồng tình với đồng bạn Hiên Viên Hàn. Có một ông anh trai nắm chắc kích bản nào tàn vậy thật quá bi thương không gượng dậy nổi a.

Vốn có dự định ôm thái độ đứng ngoài bàn luận, Sở Ca đột nhiên cảm thấy có chút bất thường, vì trong đầu óc của tên pháo hôi nhỏ nhoi thuộc lòng tình tiết truyện này đã thành lập được một đẳng thức, từng biến lần lượt hiện lên: Ngạo Thiên huynh xem kịch bản = nữ chính được sủng ái = thất thủ tường vân = Sở Ca bị K.O!

Bị suy luận của chính mình dọa đến mức Sở Ca muốn quỳ lạy cái thế giới tràn ngập ác ý này. Xuyên việt đại thần, ngài thực sự không thể phù hộ con dân khả ái của ngài được sao?

Tốt xấu gì thì trước khi xuyên qua cũng xem nhiều điện ảnh với tiểu thuyết như vậy, vào thời khắc hiện tại, sau khi thông qua vô số lần chịu đựng ác ý đến từ thế giới này Sở Ca cuối cùng đã lĩnh ngộ thâm thúy được ý nghĩa sâu xa để nhân vật phản diện pháo hôi có thể sinh tồn tiếp.

Muốn tránh tình tiết truyện thì mi quá non rồi! Tình tiết truyện cho đến giờ không phải mi muốn tránh là có thể tránh được đâu.

Nghĩa bóng của việc tiếp tục sinh tồn của nhân vật phản diện chính là trắng án!

Nghĩ thông suốt điểm này, Sở Ca chợt đưa tay túm lấy Hiên Viên Ngạo Thiên... à tay áo anh ta. Cậu cũng muốn cầm lấy tay của Ngạo Thiên huynh nhưng hai tay Ngạo Thiên huynh vòng trước ngực rồi, không dễ để cậu cầm được đâu QAQ, đương nhiên loại chi tiết không ảnh hưởng đến toàn diện này căn bản không cần để tâm đến!

Giọng điệu Sở Ca thâm tình bi ai, vẻ mặt đau khổ, bộ dạng kia có thể so sánh với Đậu Nga khi bước lên đài tử hình. Cậu nói: “Hiên Viên đại ca, thật sự em không theo dõi hai người đâu, anh tin em đi! Em thực sự không thích cái cô gái tên Sở Giao kia đâu, một chút cũng không! Thật đấy!

Đối phó với tổng tài satan thế này, phương pháp nâng cao độ hảo cảm một mũi tên trúng đích chính là phải nói rõ không có chút hứng thú gì với nữ chính. Sở Ca yên lặng cộng 1 điểm cho sự cơ trí của mình.

Hiên Viên Ngạo Thiên: “...”

Anh thực sự không muốn thừa nhận vừa rồi mình bị hành động bất ngờ của Sở Ca hù dọa suýt thốt lên thành tiếng một chút nào! Không hổ là giếng băng sâu! Đang đối diện mà cậu ta đột ngột hành động thể làm anh còn tưởng rằng cậu ta định ám sát chứ! Còn về ả nữ nhân ghê tởm kia, tôi ước gì cậu thích cô ta đấy, hai người nhanh kết duyên trọn đời đi để cho cô ả cách xa tôi một chút có được không?

(Từ “giếng băng sâu” là đồng âm với “bệnh thần kinh”)

Tổng tài đại nhân thắng ở chỗ có được một khuôn mặt băng sơn. Cho dù trong nội tâm có gào thét mắng mỏ Sở Ca đến điên cuồng nhưng đứng trước cậu thì anh cũng chỉ nhún mày mặt không đổi sắc, vẫn duy trì biểu cảm cao ngạo lạnh lùng như đế vương.

Nhưng Hiên Viên Ngạo Thiên cũng ý thức được mình quả thật có chút đa nghi quá mức. Một giếng băng sâu như thế này không giống như được trang bị trí thông minh về theo dõi và âm mưu nhỉ? Đương nhiên,

coi như là vậy thì tuyệt đối cũng không thể tha cho tên giết băng sâu năm lần bảy lượt chống đối anh, làm anh cảm giác mình như một kẻ mù chữ thế này được.

Vì thế Hiên Viên Ngạo Thiên lạnh lùng nhìn bàn tay tái nhợt đang túm lấy áo mình, nói: “Buông ra.”

Ánh mắt như muốn đâm thủng đối phương làm tên cuồng soi mói kia thu tay lại trong nháy mắt. Cậu tuyệt đối sẽ không nói cho tổng tài đại nhân là cậu thấy được thất thải tường vân trong ánh mắt anh ta!

Hiên Viên Ngạo Thiên thấy cậu thức thời liền nói tiếp: “Tốt nhất là cậu với cô ta không có quan hệ gì, bằng không... Hừ.” Nếu như nữ nhân kia tiến đến gần mình làm mấy chuyện ghê tởm vậy đều có liên quan đến Sở Ca thì Hiên Viên Ngạo Thiên cũng không ngại làm cho Sở Ca hiểu rõ một chút, cho dù là bạn thân với em trai anh thì cũng không thể làm anh tức giận như vậy.

Sở Ca chờ anh ta đi xa rồi mới giật giật y phục của đồng bạn đứng bên vờ làm bối cảnh rất lâu. “Cậu có phát hiện ra câu nói kia của anh cậu rất nội hàm không?” Tuy rằng cậu càng muốn hỏi rằng có phát hiện ra anh ta hàm hừ rất ngạo kiều không, nhưng nhìn bộ dáng kia của Hiên Viên Hàn thì Sở Ca quyết định cái mương khoái trá như vậy một mình cậu biết là được rồi.

Hiên Viên Hàn dùng ánh mắt như thấy Thượng Đế để nhìn Sở Ca, lại dùng giọng điệu càng thêm sùng bái nói: “Sở Ca, cậu là người đầu tiên đối diện với anh tôi còn dám phân tâm, khi anh ấy đi xong còn dự định nói xấu sau lưng nữa.”

Sở Ca nhún nhún vai, sùng bái thì anh đây tiếp nhận được nhưng còn cái chức danh người đầu tiên thì vạn vạn không thể, đó là đặc quyền của nữ chính. Cậu nghĩa khí sửa đúng cho Hiên Viên Hàn: “Tôi tuyệt đối không phải người đầu tiên, chỉ do có người trước tôi nhưng cậu không phát hiện ra thôi.”

Hiên Viên Hàn gật gật đầu.

“Ừ, không nên đổi chủ đề.” Sở Ca nhìn đồng bạn mình như vậy làm cậu cảm thấy vui mừng sâu sắc, thế là tiếp tục đề tài vừa rồi. “Cậu có phát hiện anh cậu lúc nãy nói chuyện lộ ra khí chất vô cùng bá đạo không?”

Hiên Viên Hàn vẫn gật đầu, ánh mắt hơi mê man làm bại lộ ra nội tâm khó hiểu của mình.

Sở Ca nhìn Hiên Viên Ngạo Thiên đang đứng ở giữa đại sảnh nói chuyện với một đám người cả trai lẫn gái, vẻ mặt như thần côn bảo: “Đó đều do anh cậu nhất kiến chung tình rồi.”

Bất mình tốt nhất không nên có quan hệ gì với nữ nhân kia, hoàn toàn có thể lý giải là “Đó là nữ nhân của ta, cậu dám chạm vào ta chặt tay” a! Sở Ca cảm giác sau khi xuyên việt thì IQ của mình càng ngày càng cao, thậm chí còn mở ra một cảnh giới mới.

Hiên Viên Hàn lẳng lẳng dịch mông của mình sang bên. Cậu nghĩ nếu đồng bọn cố ý đi tìm đường chết thì cậu muốn ngăn cũng không được, chỉ cầu đại ca nhìn thấy cậu đã cách khá xa rồi thì đừng giận chó đánh mèo đến mình thôi.

Bỏ đi nhạc đệm Hiên Viên Ngạo Thiên này, tổng thể mà nói thì sinh nhật Hiên Viên Hàn trôi qua rất viên mãn. Làm một đứa trẻ vị thành niên ngoan ngoãn, vào tầm 10h Sở Ca tạm biệt bạn mình tỏ vẻ mình phải về nhà đi ngủ rồi.

Chờ cậu nằm trên giường nhà mình, nhắm mắt và theo thói quen hồi tưởng lại những việc xảy ra trong cả ngày hôm nay, cậu vẫn cảm thấy cho dù xuất hiện một chút hiểu lầm thì cậu cũng đã thành công giúp mình trắng án.

Vào lúc Sở Ca cùng Chu công đang tương thân tương ái, Hiên Viên Ngạo Thiên cầm một tờ giấy trên tay và cười lạnh.

Con trai độc nhất của Sở gia? Hừ, một tên côn đồ ăn chơi trác táng bố mẹ đều mất còn bị thuộc hạ chiếm lấy quyền lực, sao có thể vô hại như mặt ngoài cậu ta bày ra được? Tiếp cận em trai mình là có mục đích gì? Độ cong khoe miệng của Hiên Viên Ngạo Thiên càng lúc càng lớn, nếu như cậu muốn diễn bộ dạng nào tàn đó thì tôi cũng không ngại đóng kịch với cậu. Nhưng Tiểu Hàn thật sự coi cậu ta là bạn bè, nếu như cậu ta dám phản bội Tiểu Hàn... chính mình sẽ làm cho cậu ta biết cái gì gọi là sống không bằng chết.

Hiên Viên – thiên – vị – em – trai tiện tay ném tờ giấy vào thùng rác. Trên tờ giấy đó có ảnh chụp của một thiếu niên tóc tai nhuộm đủ mọi màu sắc, chính là bộ dạng Sở Ca vừa mới xuyên việt đến.

9. Chương 9: Đại Giới Của Xuyên Việt Là Trả Nợ

[Nhất định là tôi công lược có vấn đề. Vì sao lúc tôi biểu hiện thành ý thì tất cả mọi người lại trở nên kỳ lạ?

Ngạo Thiên huynh, nữ chính của huynh ở bên cạnh, tôi chỉ là một kẻ qua đường thôi, huynh như vậy thì chúng ta rốt cuộc có thể chơi xong được không đây QAQ.

—— trích từ “Nhật ký quan sát Hiên Viên Ngạo Thiên”)

Sở Ca nghĩ nhất định mình đã ngủ sai tư thế vào đêm sinh nhật Hiên Viên Hàn rồi, bằng không khi tỉnh dậy tuyệt đối sẽ không có rất nhiều chuyện trở nên khác biệt như thế này.

Ví dụ như, ánh mắt Hiên Viên Hàn nhìn cậu nhiều thêm một tia muốn nói lại thôi, ánh mắt nữ chính đã lâu không rơi tại người cậu nay đã đưa trở về gấp bội, đồng thời ngoại trừ vẻ cao ngạo lạnh lùng của thần tiên nhìn người trần mắt thịt ra còn thêm một chút ai oán. Sở Ca không rõ nữ chính sao có thể kết hợp hai loại cảm xúc này được với nhau một cách hoàn mỹ như thế, cậu chỉ muốn nói cho cô ta biết, tôi không phải là tổng tài hàng nghìn tỷ của cô đâu, xin cô đừng nhìn tôi như vậy nữa.

Đương nhiên, nếu chỉ có đồng bọn và nữ chính thì Sở Ca cũng thấy không hề hấn gì, ai trong tháng mà chẳng có vài ngày bất thường không phải sao. Trọng điểm là! Tổng tài Satan Hiên Viên Ngạo Thiên tiên sinh được xưng tụng là đời này chỉ thấy có hứng thú với những chuyện liên quan đến nữ chính, anh làm sao cũng không thoải mái vậy!

Chuyện này bắt đầu từ xế chiều một ngày nọ, Sở Ca chẳng qua trong lúc vô tình nói với Hiên Viên Hàn là cậu có cảm giác mình bị người theo dõi. Với đặc tính sáng sủa và không giữ được miệng, bạn nhỏ Hiên Viên Hàn đã hoàn toàn bán đứng anh trai yêu quý Hiên Viên Ngạo Thiên của mình.

Hiên Viên Hàn nói: “Tôi cũng không biết tại sao nữa, anh tôi đột nhiên bảo với tôi cậu không đơn giản. Những người theo dõi cậu chắc là thuộc hạ của anh tôi rồi.”

Sở Ca: “Ha ha.” Được Ngạo Thiên đại đại đáp thất thải tường vân đánh giá là không đơn giản, cậu cảm thấy rất vinh hạnh... cái lông!!! Ngạo Thiên đại đại anh bị làm sao vậy. Chứng hoang tưởng bị hại này dù có là nam chính thì cũng phải chữa đi! Tôi có thể đi tìm bác sĩ giúp anh, chờ anh chữa khỏi bệnh rồi chúng ta lại là bạn bè được không.

Hiên Viên Hàn không phát hiện tên đồng bọn nào của cậu lại tư duy thoát tuyến rồi. Cậu vô cùng thấp thỏm không yên, nghĩ rằng phương pháp này của anh trai đã làm tình bạn của cậu rơi vào thế khó xử rồi.

Không ngờ rằng đồng bọn rộng lượng của cậu lại không tức giận, ngược lại còn vỗ vỗ vai cậu rất thành khẩn bảo cậu nhớ đưa anh trai đi khám bệnh. Hiên Viên Hàn không rõ anh trai có bệnh gì mà phải đi khám. Cái này cùng với chuyện cậu thường xuyên cũng không thể lý giải nổi tư duy của đồng bọn đã đạt tới trình độ nào là giống nhau, đều mơ hồ như vậy.

Sau lần trao đổi này, Sở Ca không nhắc đến bệnh tình của anh trai Hiên Viên Hàn với cậu ta nữa. Hiên Viên Hàn cũng không dùng ánh mắt muốn nói lại thôi mà nhìn cậu nữa. Ngoại trừ nữ chính âm hồn bất tán và đám thuộc hạ suốt ngày rình coi của nam chính ra thì cuộc sống của Sở Ca lại trở về vui vẻ đơn giản như lúc vừa xuyên việt đến.

Làm một pháo hôi có tư duy đầu óc, cậu hiểu rất rõ quy tắc của thế giới này mà tại đó Ngạo Thiên đại đại đã thành thần rồi, chính là, thuận Ngạo Thiên sống nghịch Ngạo Thiên chết. Cho nên đối với hành động giám thị xâm phạm tư nhân của Tổng tài đại nhân, Sở Ca vẫn luôn làm bộ mình không biết chuyện gì hết. Cái gì? Mấy người nói tôn nghiêm ở đâu hả? Sở Ca cười cười, đó là gì vậy, có ăn được không? Cũng may Ngạo Thiên đại đại ngoại trừ giám thị ra cũng không làm chuyện gì kỳ quái, khiến cậu khi quen rồi thì càng thêm tự do mà sống.

Cậu nghĩ cuộc sống hiện tại như này rất tốt. Về phần nam nữ chính đang suy nghĩ gì? Trong cái thế giới nào tàn này, cậu làm một người bình thường thì sao hiểu được?

Sở Ca không biết rằng, cuộc sống của cậu có bao nhiêu nhàn nhã thì những ngày tháng Hiên Viên Ngạo Thiên trải qua có bấy nhiêu sầu não.

Ngay lúc này, Ngạo Thiên đại đại vẫn cho mình rất hoàn mỹ lần thứ hai hoài nghi trí thông minh của mình có phải đã tạm thời bỏ nhà ra đi rồi không.

Anh duy trì cấp dưới giám thị tên giềng bằng sâu bị anh định nghĩa là có âm mưu tiếp cận em trai kia những nửa tháng, kết quả cho thấy, người nọ không những chưa từng âm mưu dương mưu cái gì, trái lại còn thành trò hài muốn chết! Đầu tiên bị bạn học nữ hoạt bát trên đùa cấp độ hạn chế thì đỏ mặt, sau đó lượm một con mèo hoang thường đi theo cậu ta cọt cọt trên đường về nhà còn gọi nó là con trai, hơn nữa mỗi ngày làm việc và nghỉ ngơi đều rất quy luật. Sáng sớm rời nhà đến trường, buổi chiều tan học về nhà ngay, rõ là con ngoan trò giỏi, thậm chí chỉ một lần hoạt động đêm khuya cũng không có. Má nó, Tiểu Hi Tử cậu đang giỡn với tôi hả? Nhóc này với tên ‘smart’ ăn chơi đàng ***, quần lụa áo là, bần nhão không trát nổi tường, không làm việc đàng hoàng từ nhỏ đến lớn trong tài liệu kia hoàn toàn không phải là một người đúng không!

Trợ lý đặc biệt của tổng tài – Trình Hi run rẩy đứng trước bàn làm việc của Hiên Viên Ngạo Thiên. Tổng tài đại nhân mỗi ngày nhìn tư liệu báo cáo về bạn bè của Nhị thiếu gia đều là vẻ mặt muốn ăn thịt người này, làm một cấp dưới đáng thương lúc nào cũng bị ép buộc tiếp thu ánh mắt lạnh lẽo của Tổng tài đại nhân, anh cảm thấy mình sắp chết rét rồi.

Hiên Viên Ngạo Thiên lạnh lùng nhìn lướt qua phần tư liệu vừa được trình lên, vẫn là hình thức cũ, giống như là giáo viên nhà trẻ gửi tin nhắn đến phụ huynh học sinh để tuyên dương em nhỏ nghe lời vậy, tổng kết lại vẫn là một câu – con ngài ở nhà trẻ rất hòa thuận, thân thiết với các bạn cùng lớp, tất cả mọi người đều thích cháu, cháu là một đứa trẻ rất ngoan.

Má nó, anh cũng không phải là cha con nhỏ đâu! Nhìn thể loại này đến nửa tháng, Tổng tài đại nhân nghĩ cả người anh đều bất thường rồi!

Vì vậy anh đứng dậy cầm áo khoác âu phục của mình, vừa bước chân ra khỏi phòng làm việc vừa nói với cấp dưới đã bị đông cứng của mình. “Tôi tuyệt đối không tin chỉ trong một ngày chớp mắt là có thể thay đổi một tính cách mới, cho nên nếu không phải tư liệu trước kia cậu đưa cho tôi có vấn đề thì chính là tư liệu nửa tháng nay có vấn đề. Hôm nay tự tôi sẽ đi xem tên ‘con ngoan trò giỏi’ này rốt cuộc đang làm cái gì.”

Trình Hi nhanh chóng tan băng cúi đầu ra về tội nhân đi theo sau Tổng tài đại nhân, thuận tiện đốt một ngọn nến cho tên ‘smart’ trước đây và là trẻ ngoan hiện tại trong truyền thuyết. Bị Tổng tài đại nhân núi băng này để mắt tới thì không phải là chuyện tốt gì đâu.

Không thể không nói, chỉ số IQ của Ngạo Thiên đại đại coi như là bị tên tiểu yêu tinh quái người Sở Ca này tàn phá vô số lần nhưng nó vẫn kiên định chiến tuyến. Thậm chí ngay cả loại tình tiết ẩn giấu xuyên việt này cũng đều đoán được nhanh chóng vậy, phải like ngay thôi!

Sở Ca tự nhiên không biết người giám thị cậu ngày hôm nay đã biến thành Hiên Viên Ngạo Thiên, vì vậy cậu vẫn vui vẻ rời cổng trường, ôm con trai mèo trắng mỗi ngày đều đúng giờ đến đón cậu về nhà lên và dùng sức hôn một cái.

Quả nhiên dù đến thế giới nào thì động vật vẫn là bạn bè tốt nhất của nhân loại, trong thế giới nơi nơi là náo loạn cũng chỉ có động vật dễ thương tuyệt đối sẽ không xấu xa.

Khoảng cách từ chủ tịch Sở gia đến trường Sở Ca học cũng không xa, nhưng ở giữa có một đoạn đường cần đi qua một con hẻm nhỏ nằm giữa một tòa nhà cao và căn nhà cũ kỹ.

Con hẻm nhỏ rất hẹp, tối đa chỉ có thể đi song song ba người. Cho nên khi Sở Ca bế con trai nhìn thấy bảy tám tên con đồ cầm gậy gộc đang đi về phía cậu từ đầu kia của con hẻm, cậu liền nhanh chóng nhận thức được, mình xui xẻo rồi.

Người đi đằng trước có một đôi mắt tam giác, gã đi đến trước mặt Sở Ca chớp chớp mắt, dùng giọng điệu một phần trên đùa hai phần khinh thường cộng thêm bảy phần trào phúng nói:

“Sở thiếu gia, vài ngày không gặp không ngờ ngài đã xem mình là bé ngoan rồi à?”

10. Chương 10: Tình Hữu Nghị Của Nam Nhân Là Từ Đánh Nhau Mà Ra (1)

[Ra ngoài lặn lội luôn luôn phải trở về, dám xuyên việt thì phải có lá gan đối mặt với ác ý đến từ toàn bộ thế giới.

Thế nhưng tôi vẫn chưa chuẩn bị sẵn sàng mà.

Xuyên việt đại thần xin hãy thương xót tặng con một bàn tay vàng, ngài thấy có được không?

— trích từ “Nhật ký quan sát Hiên Viên Ngạo Thiên”]

Biết rõ trước mặt là hiểm nguy vẫn muốn động thân tiến lên trong một số trường hợp có thể được xưng là anh hùng, nhưng ở đa số các trường hợp còn lại sẽ được gọi là thằng ngu. Sở Ca tự nhận mình không phải là thằng ngu nhưng cậu vẫn đứng tại chỗ nhìn thẳng tên mất tam giác kia.

Không vì lý do nào khác, đơn giản chỉ là cậu vừa xoay người thì phát hiện đằng sau lưng mình cũng có ba tên đang tiến đến. Tấn công hai phía, rõ ràng là không định để cậu có cơ hội chạy trốn mà.

Sở Ca yên lặng ngồi xuống, thả mèo trắng trong lòng xuống dưới đất và nói với nó: “Con trai à, ba con có chút việc, con tự đi về tìm chú Chung, biết không?”

Cậu vừa nói vừa gãi gãi cằm mèo trắng. Cậu biết con trai mình hiểu được ba nó đang nói gì.

Quả nhiên khi cậu nói xong, mèo trắng meo meo với cậu vài tiếng rồi lách mình chạy đi.

Tên mất tam giác nhứ mày nhìn hành động của Sở Ca. Một tên côn đồ trong đám đằng sau lưng gã nói: “Đại ca, không cần để ý đến con mèo kia sao?”

Tên mất tam giác liếc tên đệ kia một cái, vẫn dùng ngữ điệu âm dương quái khí đó nói: “Mày không nghe thấy Sở thiếu gia gọi nó là con trai à, chúng ta có việc cần bàn bạc với ba nó, giữ con trai lại làm gì?”

Lời này có vẻ là nói cho tên đệ sau gã nghe, nhưng có chút đầu óc liền hiểu được gã đang cười nhạo Sở Ca. Bất quá Sở Ca cũng không cảm thấy chuyện này hệ trọng lắm. Cậu kéo kéo chiếc cà vạt trên áo sơ mi của đồng phục học sinh, nhìn thẳng tên mất tam giác kia. “Các anh em lấy tư thế này đến đây, không phải chỉ là để tìm tôi nói chuyện phiếm cả ngày chứ?”

Tên mất tam giác lúc này mới chuyển tầm nhìn quay trở lại trên người Sở Ca, dùng một loại ánh mắt làm Sở Ca cảm thấy vô cùng khó chịu quan sát đi quan sát lại cậu nhiều lần, rồi mới nói: “Sở thiếu gia, mấy ngày không gặp ngài thế mà ngài càng ngày càng thêm lợi hại rồi. Tìm một con vợ bỏ qua chủng tộc không nói, ngay cả con trai cũng có rồi.” Gã giễu cợt một câu, nhìn Sở Ca hoàn toàn không định đáp trả lại gã liền nói tiếp. “Hôm nay mấy anh đến tìm mày kỳ thực cũng không có chuyện đặc biệt. Chỉ là Sở thiếu gia, sẽ không phải là lúc đầu bị đánh rồi lựa chọn quên luôn vài chuyện chứ?”

Người kia vừa nói vừa đưa tay phải lên, ngón trỏ và ngón cái chà xát vào nhau làm Sở Ca muốn không hiểu được bọn họ đến tìm mình vì gì cũng khó – đây là đến đòi tiền.

Nếu như có thể dùng của đi thay người, Sở Ca nghĩ trong tình huống một người đối mặt với một đám này, cậu rất cam tâm tình nguyện bỏ tiền ra. Thế nhưng cậu sờ sờ túi quần. Nghìn không nên vạn chớ đừng, sau khi cậu xuyên việt vẫn kéo dài thói quen của kẻ nghèo như trước – mỗi ngày đến trường ngoại trừ mang tiền cơm thì cậu cũng chỉ mang thêm 10 đồng thôi. Má nó làm sao cậu có thể nghĩ tới trong cái thế giới tổng tài rải rác khắp thiên hạ này, loại học sinh nghèo như cậu sẽ bị cướp chứ! Tên Sở Ca nguyên bản kia có thể quên biết loại bạn bè này thì quả không hổ danh tay chuyên nghiệp đi mò đường chết!

Sở Ca ôm tâm trạng thử một lần, lấy 10 đồng trong túi ra đưa cho tên mất tam giác: “Tôi chỉ có ít tiền như vậy.”

Kết quả chứng minh thật ra cậu không nên thử.

Khi tên mất tam giác thấy rõ màu tờ tiền Sở Ca cầm trong tay, gã lập tức cuống bạo. Gã hung hăng vung một cái tát về phía Sở Ca, nhưng do Sở Ca nhanh chóng ngồi sụp xuống nên đã tát vào khoảng không.

Tên mất tam giác nghiêng răng, ngữ quan có chút nhỏ hẹp giờ lại càng gần sát nhau. Gã nói: “Sở thiếu gia, mày coi bọn anh là ăn xin hả?”

Sở Ca vẫn còn ôm đầu gối xỏm dưới đất. Vừa rồi may mà cậu cơ trí phản ứng nhanh, chỉ nghe tiếng gió vút qua trên đầu thôi đều dọa cậu suýt tè ra quần rồi đó. Sở Ca chợt phát hiện ra, tên Sở Ca trước kia có phải bị đám côn đồ này đánh chết không.

Nghe tên mất tam giác kia đang nói chuyện với mình, Sở Ca nghĩ thầm rằng loại cướp tiền trẻ vị thành niên như các người còn không bằng ăn xin, người ta ăn xin chỉ ít trước khi đi còn khách khí nói một câu cảm ơn! Nhưng mà tất nhiên những lời này không thể nói ra được. Cậu chậm rãi đứng dậy, lui về phía sau hai bước để an toàn không bị một kích K.O chết mới dừng lại nói: “Trong túi tôi chỉ có ít tiền như vậy, nếu các người không lấy thì tôi cũng không có cách nào biến ra nhiều hơn được.”

Mấy tên côn đồ khác nghe cậu nói như thế không hện mà cùng nhìn về phía tên mất tam giác kia, trong ánh mắt đều mang theo nghi vấn. Bây giờ nên làm gì?

Tên mất tam giác nhíu mày: “Những lời này của Sở thiếu gia là thế nào vậy. Không có tiền cũng được, lấy viên ngọc này đeo trên cổ xuống cho chúng tao là xong.”

Nghe gã nói vậy, Sở Ca biến sắc. Cậu đưa tay nắm chặt khối ngọc thạch trên cổ, lòng mày nhíu chặt nhưng không nói gì.

Viên ngọc trên cổ từ khi cậu xuyên việt đến giờ đều không tháo xuống. Là một khối hồng ngọc ấm áp, viên ngọc tròn đẹp lớn hơn trứng gà một chút, trên đó không có hoa văn gì phiền phức mà chỉ khắc một chữ “Sở” đầy mạnh mẽ.

Chú Chung nói, ngọc này là chứng minh gia chủ được đời đời tương truyền. Tuy nói Sở Ca không chút quan tâm đến thân phận gia chủ Sở gia này, nhưng cậu biết, một người duy nhất đối xử với cậu như người thân trong nhà ở thế giới này là chú Chung rất coi trọng việc này.

Có đôi khi Sở Ca cảm giác là mình như A Đẩu, còn chú Chung chính là Khổng Minh tiên sinh.

Chú Chung coi trọng Sở gia. Nên khối ngọc gia truyền của Sở gia này cậu nhất định sẽ không tùy tiện giao cho người khác. Huống hồ cho dù không có chú Chung, cậu cảm thấy mình cũng không phải là kẻ tùy tiện giao một viên ngọc liếc nhìn là biết bảo vật vô giá này cho một đám đầu đất này.

Sở Ca lặng lẽ quan sát hoàn cảnh chung quanh. Đột nhiên cậu nhìn thẳng tên mất tam giác và nở nụ cười, giễu cợt nói. “Bọn mày là cái thá gì mà cũng dám xin đồ của thiếu gia đây?”

Những lời này thực sự là cao thủ trong kéo thù hận mà, cậu cảm thấy mình thực OT.

Vừa dứt lời, tên mất tam giác đứng đối diện đã vung một quyền về phía cậu. Một quyền lần này là từ trên xuống dưới hoàn toàn ngăn chặn trường hợp Sở Ca ngồi xuống tránh được cú đấm này.

Chỉ tiếc tên mất tam giác trăm triệu không nghĩ tới, Sở Ca cư nhiên có thể không biết xấu hổ nằm vật xuống lộn tại chỗ!

Kỳ thực Sở Ca cũng không muốn vậy đâu, kế hoạch ban đầu của cậu là mình có thể nhào lộn một vòng để tránh được một kích rồi nhân tiện K.O tên đứng đằng sau cậu. Nếu trách thì phải trách điểm thuần thực của kỹ năng quá thấp, còn chưa đạt được tiêu chuẩn để dùng. Kỹ năng xoay người khí phách đã biến thành lộn lộn thấp kém rồi.

Cũng may tố chất tâm lý của Sở Ca quá tốt, cậu một chút cũng không cảm giác được hành động vừa rồi của mình mất mặt đến mức nào. Nhanh chóng bò từ dưới đất lên, cậu liền nhào về phía một tên thấp nhất trong ba tên đứng sau cậu, thậm chí còn thấp hơn cậu nửa cái đầu để dùng gã làm cửa đột phá.

Ý tưởng rất tốt đẹp, hiện thực rất tàn nhẫn.

Sở Ca trở mặt nhìn người nọ vung quyền chạm vào nắm đấm cậu tung ra. Cậu nghe được tay mình phát ra một tiếng “Rắc”.

Mẹ nó, đau quá QAQ.

Sở Ca bị phần. Chuyện này nhất định là do cậu chọn sai đối thủ rồi, đối phương cường đại quá mức, tuyệt đối không phải cậu chiến đấu ngu!

Mắt nhìn đối phương nhanh chóng tung ra quyền thứ hai đã đến gần trước mặt, Sở Ca bị ai nhắm mắt lại buông xuôi không phản kháng. Cậu tự an ủi mình trong lòng. Không sao, trên mặt có sẹo là tượng trưng cho đàn ông chân chính...cái lông ấy! Đây là biểu tượng của việc tàn phá nhan sắc hiểu không!

Sở Ca: QAQ cầu trời giáng thất thải tường vân xuống nhận gã kia đi!

11. Chương 11: Tình Hữu Nghị Của Nam Nhân Là Từ Đánh Nhau Mà Ra (2)

[Tôi phát hiện Ngạo Thiên huynh thật ra là người tốt.

Không đúng, phải nói là một người đàn ông chân chính đầy kiên cường mạnh mẽ.

Cộng ly vì con người kiên cường hiếm có khó tìm như vậy trên thế gian của chúng ta, không nói đến tình hữu nghị thì quá là già mồm cãi láo rồi, chúng ta là bạn tốt cả đời này!

— trích từ “Nhật ký quan sát Hiên Viên Ngạo Thiên”]

Không biết là do xuyên việt đại thần cuối cùng cũng nhớ đến ngài còn một con dân khải ái như thế cần được ngài phù hộ hay là do lời cầu khẩn của Sở Ca đã được trời xanh thấu hiểu, nói chung một quyền kia chậm chậm chưa rơi vào mặt cậu.

Sở Ca nhắm mắt lại, đại não nhanh chóng tính toán trường độ thời gian sử dụng, vận tốc ban đầu và gia tốc của cú đâm gã kia đang chuẩn bị dùng cho cậu. Cuối cùng cho ra được một kết luận – hoặc là cậu bị một quyền kia đánh chết rồi nên không có cảm giác nữa, hoặc là một quyền kia căn bản không đánh tới mặt cậu!

Sở Ca tin chắc là khả năng thứ hai, vì vậy cậu lập tức mở mắt ra.

Nắm tay vẫn còn dừng trước mặt, nhưng cánh tay người kia lại bị một nam nhân cao lớn dùng một tay bắt được. Mà hai tên côn đồ còn lại đã quần quai trên tường bên cạnh.

Nam nhân kia đứng ngược sáng, Sở Ca trong lúc này không nhìn rõ được khuôn mặt của người nọ. Bên cạnh người nọ là một con mèo trắng bé nhỏ, rậm rĩ một tiếng nho nhỏ yếu ớt với Sở Ca: “Meo~.”

“Hiên Viên... Ngạo Thiên?” Sở Ca gọi tên với một chút không chắc chắn lắm. Lẽ nào Tổng tài đại nhân thực sự bị lời cầu khẩn của mình triệu hoán đến đây? Bất quá... có thể hỏi một câu là ‘Tổng tài đại nhân thất thải tường vân của anh đi đâu rồi’ không?

Hiên Viên Ngạo Thiên mặt không cảm xúc, nhìn Sở Ca một thân bụi đất thì hơi nhíu mày. Anh nói: “Nếu không phải tôi thì cậu nghĩ còn ai sẽ đến cứu cậu nữa?”

Sở Ca: “...” Các chú cảnh sát Bắc Kinh.

Tuy rằng cậu rất muốn nói vậy, nhưng xem xét thấy Hiên Viên Ngạo Thiên đã phòng ngừa cho mình không bị tàn phá nhan sắc nên Sở Ca đã xấu hổ cúi đầu nuốt câu nói kia lại vào bụng.

Cậu trước giờ chưa từng có suy nghĩ như hiện tại, nghĩ rằng Ngạo Thiên đại đại coi như làm đáng làm màu cũng vẫn đẹp trai như trước.

Sở Ca nói: “Hiên Viên đại ca, anh thật quá đẹp trai!”

Cậu vừa nói vừa giơ một ngón tay về phía Hiên Viên Ngạo Thiên, thuận tiện nhanh chóng tránh một đám côn đồ vẫn đang ngây người để chạy đến phía sau Hiên Viên Ngạo Thiên.

Hiên Viên Ngạo Thiên: “...” Ai có thể nói cho anh biết tại sao chuyện xưa lại phát triển thành vậy không!

Vừa rồi anh thấy Sở Ca đi vào trong con hẻm nhỏ ấy thì định lái xe vòng qua, không ngờ rằng đột ngột có một con mèo điên cào cào kính chắn gió của anh. Kết quả khi anh vừa xuống xe thì con mèo điên kia lại cắn ống quần của anh kéo anh vào trong ngõ hẻm. Sau đó thì thấy Sở Ca bị người đánh, thậm chí anh còn thấy được tên Sở Ca ngu xuẩn kia còn nằm lẫn lộn trên mặt đất!

Vốn không có ý định giúp đỡ, ai ngờ con mèo kia vừa kêu làm mấy tên côn đồ khác đã đem anh trở thành đồng đảng của Sở Ca. Rồi sau đó...

Tổng tài đại nhân cảm giác mình và Sở Ca chắc chắn diễn vai đối địch nhau, thế nhưng kẻ thù tạm thời của anh hiện tại đang dùng một vẻ mặt cổ vũ trốn ở sau lưng anh. Tổng tài đại nhân lần thứ hai cả thấy cả người mình bất ổn rồi.

Hiên Viên Ngạo Thiên vẫn duy trì một khuôn mặt tê liệt cảm xúc vật sống chờ gần đến phát nổ. Mà bên kia tên mất tam giác đang nói chuyện với Sở Ca.

Tên mất tam giác nhìn đệ của mình trong chớp mắt bị kẻ nọ đánh ngã những ba tên, híp mắt nói: “Sở thiếu gia, tao không nghĩ rằng mày lại có thể tìm được người giúp.”

Sở Ca cảm thấy tạm thời mình không có nguy hiểm gì, vì thế cậu một tay vỗ vai Hiên Viên Ngạo Thiên, khuôn mặt cười rất tiểu nhân đặc chí: “Thế nào? Hừ chết bọn mày chưa? Đây là đại ca của tao! Sau này dám chặn đường tao, cẩn thận tao bảo đại ca đánh chết bọn mày.”

Hiên Viên Ngạo Thiên: “...” Anh giơ tay, gạt móng vuốt của Sở Ca đang náu trên vai anh xuống. Khuôn mặt băng sơn lạnh lùng nhìn chằm chằm tên mất tam giác kia. Anh hiện giờ rất muốn cùng Sở Ca bàn chuyện nhân sinh!

Tên mất tam giác kia hình như cũng nhìn ra mình không đánh lại được Hiên Viên Ngạo Thiên, hấn hung hãn trừng mắt nhìn Sở Ca rồi mang theo đám thuộc hạ chạy mất.

Hiên Viên Ngạo Thiên chờ tất cả những kẻ tạp vụ đi hết rồi mới chậm rãi xoay người, nhìn chằm chằm Sở Ca đứng sau lưng anh như gà con cần mẹ che chở, nói: “Tôi thu cậu làm đệ lúc nào? Còn nữa, cậu không cảm thấy mình nên giải thích với tôi về câu nói cậu xảy ra chuyện gì thì tôi sẽ đánh chết bọn họ là có ý nghĩa hả?”

Sở Ca: “...”, Ngạo Thiên đại đại, anh có cần phải nghiêm túc thế không? Công an trật tự Bắc Kinh lúc cứu người đều sẽ nói làm việc vì nhân dân, anh không thể dừng câu nệ chuyện nhảm chán đó được à? Mượn danh hào của anh dùng một chút thì anh cũng không mang thai đâu.

Sở Ca lần thứ hai xem ở công Hiên Viên Ngạo Thiên đã cứu mình, quyết định không mở miệng soi mói sỉ nhục anh ta nữa.

Vì vậy cậu gượng gạo chuyển chủ đề câu chuyện: “Ngạo Thiên đại ca, đã muộn thế này rồi, để cảm ơn anh đã cứu em khỏi mấy tên côn đồ kia, em mời anh ăn cơm để bày tỏ lòng biết ơn, những chuyện khác chúng ta vừa ăn vừa bàn, anh thấy thế nào?”

Cậu vừa nói vừa vỗ vỗ bụi đất trên người, chuẩn bị sẵn sàng chỉ cần Hiên Viên Ngạo Thiên gật đầu là sẽ lên đường ngay.

Hiên Viên Ngạo Thiên nhú mày. Anh không đoán được Sở Ca định bày ra trò gì nữa. Thế nhưng anh biết mình dường như có chút hứng thú, vì vậy gật đầu nhận lời đề nghị của Sở Ca.

Con trai mèo trắng rất nghe lời, thấy Sở Ca nói cậu muốn đi đến quán ăn liền bỏ chạy mất hút. Sở Ca cũng không biết nó chạy đi đâu nhưng cậu cũng không lo lắng lắm. Nhóc con này rất thông minh, sẽ không bạc đãi bản thân đâu.

Nửa tiếng sau, Hiên Viên Ngạo Thiên cảm thấy thống hận không gì sánh được, tại sao nửa giờ trước mình đã nhận lời đề nghị của Sở Ca chứ.

Anh cho rằng Sở Ca tuy phá sản nhưng cũng vẫn là một phú nhị đại (nhà giàu đời thứ hai), nói mời khách thì không thể không đến nhà hàng Tây trang trọng. Nhưng anh vụn vụn không ngờ tới, Sở Ca cư nhiên dẫn anh đến một quán lẩu tự phục vụ nằm ở giữa chợ thành phố.

Anh càng không ngờ đến là, tên nào đó đã nói là mời khách, dĩ nhiên lại đứng trước quầy lục lục móc móc túi rồi nói với anh là mình không mang tiền. Sau đó những tờ tiền đưa cho chủ quán đều là Hiên Viên Ngạo Thiên cho cậu ta mượn.

Hiên Viên Ngạo Thiên nhú mày nhìn đám người âm ỉ xung quanh. Anh cảm giác một thân âu phục của mình và hoàn cảnh nơi này hoàn toàn không thể hợp nhau được. Thậm chí hiện tại vị Tổng tài đại nhân trước giờ đều rất bình tĩnh cư nhiên cảm nhận được một chút nồn nóng.

Đúng lúc này, Sở Ca tay bưng hai cái khay nhỏ xuất hiện trong tầm mắt của anh.

Sở Ca đặt khay lên bàn, ở trong lòng thì cảm thán Ngạo Thiên đại đại quả nhiên giống đám tổng tài trong tiểu thuyết đều không ăn ‘khối lửa nhân gian’. Ngay cả quán lẩu tự phục vụ nổi tiếng thế này mà chưa từng ăn bao giờ thì thật quá đáng thương mà.

Cậu vừa nhúng thức ăn cho mình lại vừa giúp Hiên Viên Ngạo Thiên thêm cùng loại thức ăn vào trong nồi nhỏ của anh ấy.

Hiên Viên Ngạo Thiên trầm mặc nhìn hành động của cậu, không chạm đũa cũng không nói chuyện.

Sở Ca cũng không hề gì, làm một đĩa ham ăn thiên vị các món lẩu, cậu đến thế giới này mấy tháng rồi mà chưa được ăn lẩu một lần nào đâu! Căn bản là hiện giờ cậu không rảnh để nói chuyện.

“Cậu thường xuyên đến ăn ở đây?” Hiên Viên Ngạo Thiên đột nhiên mở miệng, dọa Sở Ca đến mức suýt làm rơi miếng thịt đang gấp trên đũa vào nồi.

Sở Ca mờ mịt nhìn anh, trước gật đầu, sau lại lắc đầu. Cậu nói: “Em cũng không biết.”

Hiên Viên Ngạo Thiên nhú mày, hiển nhiên không thể thỏa mãn được với đáp án kiểu vậy.

Sở Ca nói tiếp: “Mấy tháng trước em xảy ra chút chuyện. Lúc tỉnh lại thì không nhớ được gì về chuyện trước đây nữa nên cũng không biết là đã từng đến ăn chưa. Nhưng từ lúc em khôi phục đến giờ thì đây là lần đầu tiên.”

Lời này nửa thật nửa giả, dưới góc độ bình thường mà nói thì đúng là cậu bị mất trí nhớ, nhưng chẳng qua là để che giấu chuyện xuyên việt mà thôi.

Hiên Viên Ngạo Thiên gật đầu.

Sở Ca nghĩ không khí hiện giờ có chút xấu hổ, trước đây cùng đám bạn thân đi ăn lẩu đều nhao nhao nói chuyện trên trời dưới đất đến mức không có cả cửa cho cậu xen vào, còn với Hiên Viên Ngạo Thiên ... Sở Ca thật sự không biết nên cùng anh ta nói chuyện gì cho phải.

12. Chương 12: Ăn Lẩu Có Thể Nâng Cao Độ Hảo Cảm

[Tôi nghĩ hình như tôi đã thành công trắng án.

(Nhấn mạnh) Hiên Viên Ngạo Thiên là một người tốt (Nhấn mạnh)

Anh ấy và đám tổng tài kia không giống một tý gì cả!

Tôi không bao giờ nói anh ấy đập thối thái tử vương nữa!

— trích từ “Nhật ký quan sát Hiên Viên Ngạo Thiên”]

Bầu không khí rất ngột ngạt, Hiên Viên Ngạo Thiên gấp thức ăn Sở Ca đã giúp anh nhúng chín trong chiếc nồi nhỏ đặt trước mặt mình ăn một cách tao nhã, giống như cuộc đối thoại vừa rồi chưa từng xảy ra vậy.

Sở Ca nghĩ, chắc là Hiên Viên Ngạo Thiên hoàn toàn không hề tin tưởng những lời cậu vừa nói.

Cậu cười khổ một tiếng, nói với Hiên Viên Ngạo Thiên: “Nghe chú Chung nói, trước khi mất trí nhớ hình như em không phải là một đứa trẻ ngoan.”

Hiên Viên Ngạo Thiên ừ một tiếng xem như đáp lại.

Sở Ca: “...” Cậu ở trong lòng yên lặng giơ một ngón giữa về phía Hiên Viên Ngạo Thiên. Ngạo Thiên đại đại anh thực sự không thể nói nhiều thêm hai chữ à. Như này thì chúng ta tiếp tục trao đổi kiểu gì đây!

Sở Ca nghĩ đã hỏng rồi thì cho hỏng luôn, cậu không thể giao lưu nổi nữa. Vì vậy cậu tức giận dùng đũa chọc chọc miếng bò viên trong nồi, chọc đến khi nước canh bên trong chảy ra thì gấp lên ném vào miệng và hung hăng cắn một cái. Bộ dáng kia quả thực là muốn bao nhiêu đáng ghét thì có bấy nhiêu.

Hiên Viên Ngạo Thiên trầm mặc nhìn hành động của Sở Ca, con người màu đen thăm thẳm như hồ sâu làm người ta không thấy được anh đang suy nghĩ gì.

Sở Ca cảm giác mình thực sự đang đi tìm đường chết, cùng ngồi ăn với Hiên Viên Ngạo Thiên quả thực là một biện pháp giầy vò bản thân. Cậu không phải là quân tử, cho nên không có thói quen tốt ăn ngủ không nói chuyện. Tổng tài đại nhân cầu ngài bỏ qua cho, còn tiếp tục im lặng nữa thì tôi sẽ chết mất.

Giờ khắc này Hiên Viên Ngạo Thiên như thể nghe thấy tiếng lòng của Sở Ca, anh cầm giấy ăn trên bàn ưu nhã lau khóe miệng và nói: “Tôi tin tưởng cậu.”

Sở Ca: ? Ngạo Thiên đại đại anh tin cái gì?

Hiên Viên Ngạo Thiên tiếp tục nói: “Tôi tin cậu mất trí nhớ.”

Sở Ca: “... Cảm ơn.” Cậu thật sự không thể tin được, tổng tài giá trị con người hàng nghìn tỉ đổi mặt với người ngoài anh minh thần võ, đổi mặt với nữ chính thì IQ = 0 trong truyền thuyết này cứ nhiên lại tin tưởng cái lý do mất trí nhớ vừa nghe đã thấy không đáng tin nhiệm này.

Kỳ thực cậu không tin, Hiên Viên Ngạo Thiên lại càng không tin. Nhưng mà không thể không thừa nhận đây là lời giải thích tốt nhất về tính cách trái ngược của Sở Ca mấy tháng nay.

Người ta có thể giả tạo được biểu cảm của mình, nhưng không thể giả tạo được ánh mắt, nhất là kiểu người trong lòng nghĩ gì đều thể hiện hết lên mặt như Sở Ca. Hiên Viên Ngạo Thiên đôi lúc có suy nghĩ, ánh mắt Sở Ca nhìn mọi người giống như đang xem một bức họa, lấy tư thái của một người đứng ngoài muốn tham gia vào nhưng lại không phá vỡ được khoảng cách xa lạ thâm căn cố đế trong lòng.

Loại ý nghĩ này rất kỳ quái. Hiên Viên Ngạo Thiên cảm giác mình gần đây có thể là bận rộn quá nên luôn có những ý tưởng rối loạn như này.

Sở Ca căn bản không để ý Hiên Viên Ngạo Thiên đang suy nghĩ gì! Cậu tự nhiên cảm thấy rất kích động. Có cảm giác giống như một học sinh luôn đứng cuối đột nhiên được giáo viên khích lệ là một học sinh ngoan trước cả lớp vậy.

Hiên Viên Ngạo Thiên quả thực là càng nhìn càng thuận mắt! Sở Ca vỗ bàn đứng lên, xoay người chạy lại khu tự chọn không biết định đi lấy cái gì.

Hiên Viên Ngạo Thiên lẳng lặng nhìn Sở Ca xử sự. Từ lúc anh nói là tin tưởng cậu ta, loại tâm tình kích động phát ra từ nội tâm không giả bộ được lóe lên trong mắt Sở Ca. Không, trừ khi người nọ là một diễn viên thiên tài.

Khóe miệng của Tổng tài đại nhân hơi giật giật, hủy bỏ ý tưởng thứ hai của mình.

Anh đột nhiên cảm thấy, tên thiếu niên thoát nhìn không có đầu óc này hình như cũng khá thú vị. Bất quá... ánh mắt Hiên Viên Ngạo Thiên quét qua một đồng hồ độn của bàn bên kia, ở trong lòng lại bổ sung một cái note về Sở Ca – thật chán ghét!

Nếu như Sở Ca biết ý nghĩ lúc này của Hiên Viên Ngạo Thiên, cậu nhất định sẽ bĩu môi khinh thường. Ở trong lòng Tổng tài đại nhân, kể qua đường dù có thú vị thì cũng chỉ ở phương diện hiếm có, còn riêng nữ chính thú vị là ở tất cả mọi mặt! Nữ chính có thô lỗ dùng tay để ăn thì cũng có thể được xưng là sáng khoái, thẳng thắn mấy người có hiểu không!

Đương nhiên, Hiên Viên Ngạo Thiên đang nghĩ gì thì với nhân sĩ xuyên việt thông thường không có bàn tay vàng như Sở Ca hoàn toàn không biết được. Cậu vui vui về về cầm hai chai bia ướp lạnh từ khu tự chọn trở lại.

Sở Ca cho rằng, nếu Hiên Viên Ngạo Thiên đã lựa chọn tin tưởng cậu thì thành đồng bạn rồi, cùng bạn bè ăn lẩu uống bia thì đó mới đúng là cuộc sống!

Sở Ca rất khí phách ngồi xuống, đặt hai chai bia lên bàn, móng tay đặt dưới nắp chai bia, định biểu diễn cho Hiên Viên Ngạo Thiên xem một tuyệt kỹ – dùng tay khui nắp chai.

Hiên Viên Ngạo Thiên sợ hãi nhìn ngón tay nhỏ nhắn trắng nõn của Sở Ca.

Liền thấy Sở Ca dùng hết sức, chỉ nghe thấy một tiếng “Kick”, sau đó là tiếng kêu không thể không chế nổi của Sở Ca —

“Ngao ngao ngao!”

Mẹ nó ngón tay sắp gãy luôn rồi! Sở Ca cảm thấy mình không thể đau khổ hơn được nữa. Đánh nhau với người ta không thắng được thì thôi, ngay cả tuyệt kỹ sở trường trước khi xuyên qua cũng không thể sử dụng được là thế nào QAQ

Hiên Viên Ngạo Thiên nhìn bộ dạng ngu xuẩn của cậu, có chút không đành lòng giơ tay lên xoa xoa mái tóc rối bởi coi như là an ủi. Sau đó cầm lấy chai bia trong tay Sở Ca, ngón cái để dưới nắp và dùng sức bẩy lên. Một tiếng “Bằng”, nắp bình ngoan ngoãn nhào một vòng trên không trung và rơi xuống bàn.

Sở Ca: (o).

Vạn vạn không ngờ tới, Ngạo Thiên đại đại cư nhiên cũng có loại kỹ năng dùng tay khui nắp bia của đám đàn ông phạm phu tục tử tinh khiết này! Ngạo Thiên đại đại, em sùng bái anh!

Hiên Viên Ngạo Thiên nhìn nắp chai rơi xuống trên bàn, lại nhìn về mặt sùng bái của Sở Ca. Anh không biết hiện giờ mình có tâm trạng gì nữa, chính là lời giải thích đến bên mép rồi cũng phải nuốt trở lại —

Kỳ thực đây là lần đầu tiên Hiên Viên Ngạo Thiên khui nắp chai. Anh chỉ là xem Sở Ca làm vậy thì muốn thử một lần thôi. Dù sao làm một tổng tài giá trị con người hàng nghìn tỷ, loại bia bọt này, có chút hạ giá.

Sở Ca hưng phấn nhìn Hiên Viên Ngạo Thiên khui hai chai bia, đang định cầm lấy một chai thì bị một bàn tay ngăn lại.

Sở Ca: “...” Ngạo Thiên đại đại anh muốn làm gì vậy?

Hiên Viên Ngạo Thiên về mặt cao ngạo lạnh lùng, rất nghiêm túc nói: “Trẻ con không được uống.”

Sở Ca rất thành khẩn bảo: “Em trưởng thành rồi.”

Hiên Viên Ngạo Thiên tiếp tục cao lãnh.

Sở Ca: “...” Anh có ý gì đây! Không thể cho tôi uống thì mở hai chai làm gì! Kéo cừu hận như vậy sẽ OT đấy!(OT nếu không nhầm thì là 1 thuật ngữ của game, tức là nếu dính thù hận nhiều thì sẽ phải chết)

Hiên Viên Ngạo Thiên vẫn quan sát về mặt của Sở Ca. Quả nhiên là giống như trong tưởng tượng, vừa đùa là xù lông, lại không biết vì nguyên nhân gì mà chỉ dám bùng nổ trong lòng không dám nói ra. Không ngờ rằng tất cả tâm tư của Sở Ca đều được viết trên mặt. Hiên Viên Ngạo Thiên nghĩ, nếu như có thể chụp được tất cả các biểu cảm của Sở Ca để làm album thì nhất định sẽ rất thú vị.

Tổng tài đại nhân bị suy nghĩ mua vui thành công, tâm tình tốt nên buông tay Sở Ca ra, còn đặt chai bia ở trước mặt cậu. Anh nói: “Chỉ cho phép uống một chút thôi.”

Sở Ca về mặt hạnh phúc cổ sức gật đầu, cậu đột nhiên cảm thấy Hiên Viên Ngạo Thiên thực ra không phải là tên nhân vật nào tàn trong tiểu thuyết kia. Anh là người thật có da có thịt, có thể ở thời khắc mấu chốt rút dao tương trợ bạn bè, cũng có thể tin tưởng lời bạn nói, cùng ăn uống nói chuyện phiếm giống như một nhân loại thực sự tồn tại trên đời...

Nghĩ như vậy, Sở Ca nhìn Hiên Viên Ngạo Thiên và cười thật tươi.

Hiên Viên Ngạo Thiên sững sốt một chút, khóe miệng cũng hơi cong lên. Bầu không khí này hình như cũng không tồi.

13. Chương 13: Nữ Chính Không Chỗ Nào Không Có Mặt

[Trên con đường người tới kẻ lui, đôi tay ngọc của cô nhẹ nhàng gảy đàn.

Giọng hát dịu dàng cùng làn điệu chậm rãi hòa vào nhau giống như khúc nhạc đến từ thiên đường.

Nam nhân tức giận đoạt lấy cây ghi-ta trong tay cô, một tay ôm cô vào lòng nói: “Tôi không cho phép em làm vậy! Em muốn hát cũng chỉ được hát cho một mình tôi nghe!”

— trích từ “Nhật ký tình yêu với tổng tài Satan”]

Không biết là ứng với câu rượu vào lời ra hay là Sở Ca thực sự coi Hiên Viên Ngạo Thiên là đồng bọn của mình, tóm lại là Sở thiếu gia từ lúc uống chai bia kia vào là bắt đầu mở ra hình thức nói nhiều riu ra riu rít với Hiên Viên Ngạo Thiên, giống như vừa rồi cậu uống không phải là bia mà là ăn Stride vậy – căn bản là không dùng được!

(Stride Xuân Mai là 1 hãng kẹo cao su của Trung Quốc, câu khẩu hiệu của hãng này là “Ăn Xuân Mai, không dùng lại”)

Cũng may Hiên Viên Ngạo Thiên không có ý phản cảm. Với trí thông minh của Sở Ca thì cậu không nhìn ra được dưới khuôn mặt băng sơn của Hiên Viên Ngạo Thiên ẩn giấu là vui mừng hay phẫn nộ. Cậu chỉ đơn thuần cho là cuối cùng mình cũng tìm được một người nghe để có thể trò chuyện, chỉ cần Hiên Viên Ngạo Thiên không hô ngừng thì cậu sẽ vẫn tiếp tục nói.

Sở Ca thậm chí cũng không biết rốt cuộc mình đã nói những gì, bất quá cậu biết nếu thật sự cậu không tìm được ai để tâm sự thì không chừng cậu sẽ bị nghẹn diên luôn.

Chuyện xuyên việt thì ai cũng không thể nói, kể cả chú Chung hiện giờ đối xử với cậu vô cùng tốt, cậu bình thường luôn muốn tìm một người để nói chuyện nhưng mở miệng ra lại không biết nên nói gì, vì cậu sớm đã bị dán nhãn mất trí nhớ rồi.

Sở Ca liên tục nói những lời không có logic, Hiên Viên Ngạo Thiên thì rất chăm chú như đang lắng nghe báo cáo tổng hợp hàng năm của công ty vậy.

Anh không biết tử lượng của Sở Ca kém đến mức một chai bia có thể đánh ngã được, nhưng trong tư tâm cũng muốn mượn cơ hội này để xem cậu say rượu xong sẽ thổ lộ loại chân ngôn gì.

Anh đoán Sở Ca sẽ nói những lời không logic, không đầu óc như bình thường, cũng nghĩ tới Sở Ca sẽ kể lể những chuyện xấu xa ở Sở gia. Nhưng lại không ngờ tới, đáy mắt thiếu niên lại nhuộm đầy một tầng bi thương không thể xóa sạch được. Lời cậu nói căn bản không có chủ đề cố định, Hiên Viên Ngạo Thiên cũng không thể đoán ra được cậu muốn biểu đạt những gì từ đó, nhưng anh có thể cảm giác được thiếu niên rất khó chịu, cậu cần một người lắng nghe.

Hiên Viên Ngạo Thiên vẫn không cho rằng mình là kiểu người tốt lấy giúp người làm niềm vui. Nhưng lần này, quỷ xui thần khiến thế nào mà anh lại làm một người nghe tình nguyện, bởi vì bộ dáng này của Sở Ca thật sự khó coi chết đi được. Ngu xuẩn thì nên có vẻ không buồn không lo vô tâm vô tính của ngu xuẩn mới đúng.

Sở Ca nói rất lâu, cuối cùng chờ cho cậu nói xong dự định đi về thì thành phố đã lên đèn rực rỡ.

Buổi tối ở trung tâm thành phố vĩnh viễn sẽ không có vẻ hiu quạnh. Đèn nê ông lấp lánh chiếu sáng bóng đêm vốn ảm đạm làm những vì sao rải rác trên cao cũng không hiển hiện rõ ràng nữa. Trên đường phố xe đi xe lại đông đúc tấp nập, mọi người như không biết mệt mỏi rồi là gì, bắt đầu hưởng thụ cuộc sống về đêm của mình.

Sở Ca không thích thanh âm ồn ào náo nhiệt này. Cậu cũng không rõ mình rốt cuộc có phải ru rú ở nhà quen rồi nên sinh ra chứng sợ hãi chỗ đông người hay là thế nào, tóm lại cùng một đám đông chen lấn như này, cậu vẫn luôn trốn tránh không ngừng.

Hiên Viên Ngạo Thiên vẫn luôn quan sát vẻ mặt của cậu, thấy cậu nhú mày thì hỏi: “Sao vậy?”

Sở Ca lắc đầu, “Không thích buổi tối quá ảm ĩ mà thôi, về nhà đi.”

Hiên Viên Ngạo Thiên cũng tự mình nhận ra được, khóe môi anh hơi hơi cong lên, dẫn Sở Ca có chút mờ hồ đi ra bãi đỗ xe.

“Này, anh định lái xe?” Sở Ca đi đến cửa bãi đỗ xe mới phản ứng được, cậu kéo Hiên Viên Ngạo Thiên lại hỏi.

Hiên Viên Ngạo Thiên gật đầu, lúc đến chính là anh lái xe, hiện giờ anh đưa Sở Ca trở về Sở gia thì có gì sai sao?

Sở Ca thấy anh gật đầu thì mở to hai mắt như nhìn thấy nhân gian kỳ cảnh gì vậy.

“Anh uống bia còn định lái xe?”

Hiên Viên Ngạo Thiên không thấy có gì đáng lo ngại cả, anh nói: “Tôi không có say.”

“Vậy cũng không được!” Sở Ca rất phần nộ, “Anh coi đây là trò chơi à! Vạn nhất xảy ra tai nạn xe cộ thì có thể quay ngược thời gian sao? Không được, em chỉ có cái mạng này, kiên quyết không mạo hiểm cùng anh.”

Hiên Viên Ngạo Thiên không lên tiếng.

Sở Ca cũng không cho anh có cơ hội phản bác, trực tiếp hỏi: “Nhà anh cách đây có xa không?”

“Tiểu khu Quảng Nguyên.” Đại não của Hiên Viên Ngạo Thiên còn chưa kịp làm ra phán đoán thì miệng đã không nghe lời nói ra một căn nhà gần đây nhất trong các bất động sản của anh, đồng thời cũng là nơi cách đại trạch của Sở gia không xa.

Sở Ca nghe vậy liền vui vẻ, cậu nói: “Nếu không xa thì cùng đi bộ về được không?”

“Ừ.” Hiên Viên Ngạo Thiên nhận lời, lại không nhịn được hỏi một câu: “Vì sao không bắt taxi?”

“Đắt quá.” Sở Ca trả lời rất thuận miệng, “Mở cửa xe đã mười lăm, tiền bỏ ra cho quãng đường vài bước chân như vậy cũng quá tiền bữa trưa rồi.”

Loại thói quen có thể đi bộ thì tuyệt đối không ngồi xe, có phương tiện công cộng thì tuyệt đối không bắt taxi đều là vật truyền lại của kẻ nghèo trước khi xuyên việt. Lúc này Sở Ca hoàn toàn coi Hiên Viên Ngạo Thiên trở thành đồng bọn của cậu, trong tình huống đầu óc không rõ ràng này tự nhiên đem Hiên Viên Ngạo Thiên xếp vào trong phạm vi kẻ nghèo như mình. Cậu căn bản không nghĩ đến, lấy nhân lực và tài lực của Hiên Viên Ngạo Thiên, không cần bắt taxi mà chỉ cần gọi điện báo địa chỉ một cái là trong 5' sau sẽ có người đến đón bọn họ về.

Sở Ca nghĩ không ra, Hiên Viên Ngạo Thiên cũng không nói gì. Anh càng ngày càng nghĩ Sở Ca giống như là một miễn dịch lực mới, rõ ràng có thân phận phú nhị đại nhưng tác phong hành sự lại vô cùng nghèo kiệt hủ lậu. Hiên Viên Ngạo Thiên cảm thấy mình vô cùng có lỗi với tổng tài Vương thị, trước đây anh vẫn cho rằng hắn ta là tên keo kiệt đệ nhất thế giới quả thật không đúng rồi. Đồng thời, anh cũng cảm thấy càng ngày càng hứng thú với ‘phần tử nguy hiểm’ trước đây, ‘kỳ quái ngu xuẩn’ hiện tại đang đứng bên cạnh anh.

Do Tổng tài đại nhân tận lực phóng túng, hai người cứ như vậy chậm rãi đi bộ về nhà.

Sau khi xuyên việt thì Sở Ca trở nên càng luyện tiếu sinh mệnh mình, giữa hai lựa chọn đường vạch đi bộ và hầm ngầm đi bộ cậu dứt khoát kiên quyết lao đầu vào vòng ôm của hầm ngầm. Hiên Viên Ngạo Thiên nghiêm nhiên cũng đi cùng với cậu vào đó.

Sở Ca vừa bước xuống bậc thang vừa nghĩ có gì đó không đúng, vì sao cậu có ảo tưởng là nghe thấy có ai đang hát? Cho đến khi cậu nhìn thấy thiếu nữ mặc quần bò ôm đàn ghi ta dựa vào tường trên đường ngầm kia, cậu mới hiểu được vừa rồi không phải là ảo tưởng.

Trong chớp mắt thấy thiếu nữ kia, đầu óc vốn có chút hỗn loạn của Sở Ca lập tức tỉnh táo lại, nhưng mà nó lại bắt đầu đau. Cậu thật muốn chạy tới trước mặt thiếu nữ ôm bắp đùi của cô ta và kêu to: “Nữ chính đại đại, cô thật sự là không chỗ nào không có mặt à!”

Trước mặt thiếu nữ đặt một cái hộp, bên trong đựng toàn tiền lẻ. Sở Ca nhớ kỹ, đây là một trong những công việc làm thêm ngoài giờ của nữ chính.

Về mặt cậu vô cùng đau khổ, không biết lúc này nếu như Ngạo Thiên đại đại nhào đến ôm lấy nữ chính phát biểu những lời nào tàn giống trong nguyên văn kia thì cậu nên coi như không biết Hiên Viên Ngạo Thiên trực tiếp rời khỏi hiện trường hay là ở lại làm một người anh em tốt, đứng bên cạnh Hiên Viên Ngạo Thiên nhìn anh ấy ra sức ngu xuẩn?

Sở Ca do dự một chút, khi cậu kiên quyết dứt khoát lựa chọn phương án một thì đột nhiên nghe thấy giọng nói mang chút không kiên nhẫn của Hiên Viên Ngạo Thiên vang lên bên tai —

“Đứng ngây ra đó làm gì? Rốt cuộc có đi hay không?”

“A? Nga.” Sở Ca sững sốt một chút, cậu lại một lần nữa xác nhận Ngạo Thiên đại đại hình như lại quên xem kịch bản rồi. Lẽ nào anh không phát hiện nữ chính của anh đang đứng kia chờ anh à?

Bọn họ rảo bước đi qua trước mắt nữ chính. Thiếu nữ lại như không thấy được, tiếp tục đàn hát —

“Em ở trong lòng anh,

Có chút gì đặc biệt không,

Chẳng sợ đến phút cuối anh cũng không nhận ra,

Em vẫn ở bên cạnh anh...”

Lúc Sở Ca nghe thấy lời ca thì bước chân rõ ràng dừng một chút, cậu liếc nhìn Hiên Viên Ngạo Thiên rảo bước không chút thay đổi đi phía trước, yên lặng rơi lệ giùm nữ chính. Nữ chính đại đại à, ngài đây là dự định thay đổi sách lược? Bất quá cô hát bài này xong mà Ngạo Thiên đại đại một chút phản ứng cũng không có thì thực sự không cần đổi tiếp một chiến lược tiến công nữa à?

14. Chương 14: Là Một Người Đàn Ông Chân Chính Sẽ Không Nên Cầm Kịch Bản Già Mồm Cãi Láo

[Tôi quả thực quá ngây thơ rồi, cư nhiên vẫn cho rằng Ngạo Thiên huynh cầm nhầm kịch bản.

Đến ngày hôm nay tôi mới phát hiện ra, cầm nhầm cái lông ấy! Anh ấy căn bản là không có đọc kịch bản đâu!

Tình tiết đại thần, ngài làm vậy thực sự được chứ? Nam chính quên đọc kịch bản thì kịch nên diễn tiếp như thế nào đây!

Đốt một ngọn nến cho nữ chính, cô còn nhớ rõ kịch bản quân năm ấy dùng xe đạp đâm vào Lamborghini rồi ngã xoài trên đất không?

— trích từ ‘Nhật ký quan sát Hiên Viên Ngạo Thiên’]

Cho đến khi thanh âm êm ái của nữ chính không truyền đến bên tai nữa thì Sở Ca mới vẻ mặt bất quáỉ mở miệng: “Ngạo Thiên đại đại, rốt cuộc anh thấy cô gái kia như thế nào?”

Vấn đề này cậu nghen lâu rồi, quan hệ trước đây không đến trình độ được hỏi loại câu hỏi này, hiện tại cậu nghĩ cậu và Hiên Viên Ngạo Thiên đã là đồng bọn rồi, hỏi mấy câu liên quan đến tình cảm hình như vẫn trong phạm vi có thể trả lời được.

Bước chân của Hiên Viên tổng tài dừng một chút, lúc nghĩ đến ‘cô gái’ Sở Ca nói là chỉ ai thì có chút bực mình nhúu mày. Anh nói: “Một con hề mua vui cho mọi người.”

Sở Ca:

Tình huống gì đây! Dù là không có nhất kiến chung tình thì cũng đừng phũ phàng vậy chứ!? Hay là do tình tiết thay đổi nam nữ chính phải từ nhất kiến chung tình chuyển thành yêu càng nhiều hận càng sâu? Không thể a! Coi như là yêu càng nhiều hận càng sâu thì từ miêu tả tối đa dùng ‘đáng ghét’ là được, loại ‘con hề’ này là trực tiếp bị kéo vào sổ đen rồi. Ngạo Thiên đại đại, anh xác định anh không phải ngôn ngữ chết sớm lần hai chứ?

Hiên Viên Ngạo Thiên chờ nửa ngày cũng không thấy Sở Ca nói tiếp, quay đầu lại thì thấy được vẻ mặt nghi ngờ của cậu, giống như đang nói: Cô gái tốt như vậy, sao anh có thể không thích? Cảm giác mình giải mã chính xác, Hiên Viên Ngạo Thiên thấy rất bực bội trong lòng, anh lạnh lùng nói: “Thấy nữ nhân kia tốt?”

Sở Ca không rõ rốt cuộc câu nào của cậu đã đập phải điểm lồi của Ngạo Thiên đại đại, nhìn vẻ mặt lạnh lùng của Tổng tài đại nhân, nếu có thể dùng phép so sánh thì Sở Ca miêu tả không chút nào phóng đại, trong vòng ba thước xung quanh Hiên Viên Ngạo Thiên tuyệt đối có thể bị tuyết rơi mùa hè của anh làm đóng băng. Cậu không hiểu câu hỏi này của Hiên Viên Ngạo Thiên rốt cuộc là có ý gì, chỉ có thể nhún vai thành thật nói. “Em nghĩ em gái kia thật sự rất cao lãnh, làm một người trần em chỉ dám đứng xa nhìn thôi.”

“Cao lãnh?” Hiên Viên Ngạo Thiên vẫn mặt không cảm xúc, nhưng Sở nhóc con rất nhạy cảm phát hiện ra nhiệt độ xung quanh đã tăng lên một cách rõ rệt.

Sở Ca gật đầu, giải thích cho Hiên Viên Ngạo Thiên nghe: “Chính là một đóa hoa cao ngạo về mặt lãnh diễm người sống chớ gần đấy. Ghét nhất loại người như vậy, cho dù em có là kẻ nghèo thì cũng không muốn bị người khác nhìn mình bằng lỗ mũi, như là kém hơn người ta một bậc vậy.”

Sở Ca chỉ đơn thuần giải nghĩa từ cho Hiên Viên Ngạo Thiên, thuận tiện cũng bày tỏ ý kiến của mình một chút, cậu thực sự không có ý định ám chỉ điều gì. Nhưng những lời nào rơi vào trong tai Hiên Viên Ngạo Thiên lại không giống vậy.

Hiên Viên Ngạo Thiên thật vất vả mới thả lỏng được lông mày lại bắt đầu nhíu trở lại, thậm chí còn nhíu chặt hơn lúc trước. Anh nghĩ câu nói vừa rồi của Sở Ca, hình như có ý ném đá giấu tay, cậu không thích anh.

Sở Ca không phát hiện sự biến hóa của Hiên Viên Ngạo Thiên, hai người vẫn sóng vai bước đi trên con đường nhỏ trống trải mờ tối đang dần cách xa trung tâm thành phố.

Sở Ca luôn cảm giác hình như mình đã quên điều gì đó.

Cho đến khi có một tia sáng xẹt qua trên bầu trời tối đen như mực, Sở Ca mới nhớ ra – chỗ này tình tiết truyện đã an bài là Tổng tài đại đại lồi nữ chính vừa hát ở dưới hầm ngầm đi, trên đường về gặp một trận mưa sao băng. Sau đó là mây trôi nước chảy bày tỏ, hôn môi, ba ba ba.

Sở Ca dừng bước, trừng lớn đôi mắt to chăm chú nhìn những vệt sao băng liên tiếp xẹt ngang trên bầu trời, cậu càng ngày càng không hiểu tình tiết đại thần rốt cuộc muốn làm gì. Nếu nam chính chưa từng đọc kịch bản, những bối cảnh này dù có xuất hiện đúng hẹn thì còn có ý nghĩa sao?

Đương nhiên, Sở Ca tạm thời không quá lo lắng đến vấn đề tình tiết truyện. Khi chưa xuyên việt, nhà cậu nằm ở trung tâm thành phố, nhờ có những đèn nê ông trắng đêm không ngủ này ban tặng, Sở Ca sống 24 năm ngoại trừ xem trong TV còn lại những thời điểm khác căn bản không gặp được bất cứ một vệt sao băng nào.

Lúc này đây, ở một thế giới khác, hưởng sái hào quang may mắn của diễn viên được nhìn thấy một cơn mưa sao băng mà cậu đã huyền tưởng rất nhiều lần trong đầu, cậu rất thích thời nghỉ, kỳ thực xuyên việt đến đây có vẻ như cũng không tệ cho lắm.

Sở Ca kéo kéo tay áo của Hiên Viên Ngạo Thiên đứng cạnh, cậu nói: “Em có chút kích động.”

Hiên Viên Ngạo Thiên ừ một tiếng, cũng không giật phần tay áo bị cậu níu lấy về, chỉ lẳng lặng đứng bên cạnh Sở Ca, cùng nhau nhìn những tia sáng rực rỡ đầy trời.

Khung cảnh này rất lãng mạn, chỉ là thiếu một thiếu nữ có thể làm cho nam nhân bị kích thích trong bối cảnh thơ mộng hữu tình này. Sở Ca nghĩ vậy.

Không biết là ai nói nếu ước nguyện trước sao băng thì sẽ thành hiện thực. Sở Ca ở trong lòng liên tục cầu nguyện có thể xuyên về, cũng không biết Sao Băng đại thần có nghe thấy được không.

Chờ những tia sáng như nước đổ xuống phía chân trời bắt đầu thưa thớt dần, chỉ còn lại lác đác vài vệt, Sở Ca mới lấy lại tinh thần. Cậu quay sang nhìn khuôn mặt băng sơn của Hiên Viên Ngạo Thiên đứng bên cạnh, đột nhiên nhớ lại một câu lời thoại rất kinh điển, cậu nói: “Ngạo Thiên đại đại anh biết không đây là trận mưa sao băng xuất phát từ chòm sao Centaurus là chòm sao Bán Nhân Mã 423 năm mới có một lần, đáng tiếc không có cô em nào ở bên cùng ước nguyện để vì sao cách xa hàng tỷ năm ánh sáng có thể làm chứng nhân tình yêu cho chúng em.”

Hiên Viên Ngạo Thiên trầm mặc một chút rồi nói: “Trẻ con nên lấy việc học làm trọng.”

Sở Ca bĩu môi, lại dùng lý do tuổi tác.

“Ngạo Thiên đại đại anh có bạn gái chưa?”

“Không có.” Hiên Viên Ngạo Thiên đáp. Tựa hồ là nghĩ nói vậy có phần ứng phó qua loa cho xong nên anh lại giải thích thêm một câu. “Yêu đương rất phiền phức.”

Sở Ca nhún vai. “Anh thật không thú vị gì hết.”

Hiên Viên Ngạo Thiên từ chối cho ý kiến.

Có một trận mưa sao băng làm nhạc đệm, Sở Ca cảm thấy tâm tình vốn rất tốt hiện đã leo lên một tầm cao mới.

Tiểu khu mà Hiên Viên Ngạo Thiên nói vừa khéo tiện đường đi ngang qua Sở gia. Vì vậy thuận lý thành chương, Sở Ca được Hiên Viên Ngạo Thiên hộ tống đến tận cửa nhà.

Sở Ca đi tới cửa, toe toét cười chào từ biệt Hiên Viên Ngạo Thiên. Cậu vừa vẫy tay vừa nói, “Ngạo Thiên đại đại, chúng ta từ giờ là bạn bè đúng không?”

Hiên Viên Ngạo Thiên đi một đường vẫn chưa làm rõ được Sở Ca rốt cuộc có ghét mình hay không hoàn toàn không nghĩ tới cậu sẽ hỏi như vậy, nhưng chỉ trong nháy mắt anh liền lập tức phản ứng kịp, khẽ gật đầu nói: “Ừ, là bạn bè.”

“Vậy là tốt rồi, Ngạo Thiên đại đại ngủ ngon, chúng ta có duyên sẽ gặp lại ~” Sở Ca vẫy vẫy tay rồi vui vẻ mở cổng tiến vào.

Chờ thân ảnh của Sở Ca hoàn toàn biến mất, Hiên Viên Ngạo Thiên mới nhắc chân bước về phía khu nhà của anh. Anh nghĩ, mình dạo này nên thả lỏng tâm tình một chút. Về phần phương thức thả lỏng? Một nhóc thú vị vừa phát hiện được có lẽ là một lựa chọn tốt.

Hiên Viên Ngạo Thiên nhìn ngọn đèn tầng hai vừa sáng lên của biệt thự, khoe miệng hơi cong lên dẫn ra một độ cung đẹp mắt.

15. Chương 15: Bị Sự Ngu Xuẩn Của Bản Thân Phá Đám Như Thế Nào

[Cùng nam chính làm bạn bè, tôi phải tự like cho mình mới được!]

Tiếp tục như vậy thì hình như có thể cách tình tiết truyện càng ngày càng xa đúng không?

Mặc kệ nó, dù sao tôi không cần phải đi chết là tốt rồi ()

Được rồi, tôi quả nhiên vẫn là một người tốt, nữ chính mau tới đây tôi giúp cô thấp mấy ngọn nến nào.

— trích từ ‘Nhật ký quan sát Hiên Viên Ngạo Thiên’]

Cả một ngày tâm tình đầu tiên là rơi tự do vô hạn rồi lại bay lên chín tầng mây, hơn nữa thêm sự tác động của men say nên sau khi Sở Ca về nhà tắm rửa qua loa rồi không chịu đựng được bèn ngã lên giường.

Một đêm không mộng.

Sáng hôm sau, Sở Ca mơ mơ màng màng mở mắt, theo thói quen với tay cầm chiếc đồng hồ báo thức để đầu giường và nhìn thoáng qua thời gian. Đại não vốn đang quay vòng khi nhìn thấy con số kim đồng hồ chỉ đến thì thanh tỉnh trong nháy mắt – kim giờ chỉ vào 9, kim phút chỉ vào 12. 9 giờ tròn.

Tôi KAO KAO KAO! Toàn bộ điểm chuyên cần một tháng không đi muộn vắng vẻ lắm mới giữ gìn được lại bị hủy trong phút cuối sao!

(Từ ‘KAO’ được bắt nguồn từ nhiều cách nói, trong đó có ‘walker’ là từ lóng Anh Mỹ nghĩa là ‘không thể nào’, và ý chỉ sự kinh ngạc trong tiếng Anh có phiên âm gần giống – Baidu)

Giờ khắc này, tiểu vũ trụ bùng nổ trong nháy mắt. Sở Ca dường như đạt đến cảnh giới nhân loại không với tới được, cậu nhanh chóng mặc lại bộ đồ ném loạn trên giường tối qua, một tay vuốt tóc một tay cầm túi sách chạy vội ra cửa.

Lúc Sở Ca đang đi giày, chú Chung chậm rãi từ trong phòng bếp đi ra, trong tay bưng một chiếc mâm, trên đó bày bữa sáng của ba người.

Ông thấy Sở Ca, có chút kinh ngạc bảo: “Thiếu gia, cậu đây là...”

Sở Ca mười ngón tung bay, nhanh chóng buộc chắc dây giày đứng dậy mở rộng cửa rồi xông ra ngoài.

Chú Chung đứng ở cửa, chỉ có thể nghe được giọng nói của thiếu gia nhà mình truyền về theo gió —

“Chú Chung cháu đi trước, muộn rồi...”

Chú Chung đứng trước cửa như hòn vọng phu, bần thần hồi lâu mới chậm rãi đóng cửa và nhỏ giọng thì thầm: “Hôm nay chẳng lẽ không phải cuối tuần sao...”

Những học sinh bình thường đi học trong tuần đều có chung một cảm xúc, hai chữ ‘muộn học’ này như là một cấm kỵ, ngày nào va chạm đến nó lập tức nhẹ thì phạt đứng, nặng thì coi như trốn học thông báo về gia đình. Chính vì vậy nên mỗi ngày đi học, bạn đều có thể thấy được một số tráng sĩ bị phạt đứng cúi đầu ăn năn trước cổng trường.

Bạn học Sở Ca bị loại cảm xúc này độc hại quá sâu hiện tại đang cuống cuống chạy trên đường đến trường. Cậu hoàn toàn không hiểu rõ ràng là giờ cao điểm mà tại sao người đi đường lại ít như vậy. Lầy lí do đăng học sinh đáng thương hiện nay đây đâu đều là đêm qua chơi rất vui nên không có làm bài tập? Hôm nay nói với giáo viên quên mang bài tập thì có phải sẽ chết rất thảm không?

Có người nói, tiềm năng của con người là vô hạn, chủ yếu là bạn có đồng ý kích phát nó hay không. Sở Ca hiện tại hoàn toàn tin tưởng câu nói mà trước đây cậu khịt mũi khinh thường này. Bình thường đi từ nhà cậu đến trường cần mười phút, mà lần này chỉ cần ba phút cậu đã xuất hiện trước cổng trường đóng chặt.

Sở Ca:... Ha ha.

Cậu cảm giác mình quả thực là một tên đại ngốc. Nếu như vẽ một bối cảnh cho tình trạng hiện giờ thì nhất định sẽ là gió cuốn lá khô cộng thêm mấy con quạ đen kêu rên ‘quạ quạ’ bay qua.

“Sở Ca, sao cậu lại ở chỗ này?”

Phía sau truyền đến thanh âm quen thuộc, Sở Ca quay đầu phát hiện sau lưng mình là một chiếc Lamborghini phong tao. Chủ nhân chiếc xe đang ngồi ở vị trí tay lái, ấn cửa kính xuống và mặt than nhìn cậu.

Sở Ca: “...Ngạo Thiên đại đại, chào anh, thật vui vì có thể được gặp lại anh.” Sở Ca đã bắt đầu nói năng lộn xộn. Kỳ thực hiện giờ không muốn nhìn thấy Hiên Viên Ngạo Thiên một chút nào cả, cậu dám nói ra câu đó sao! Còn câu hỏi của Hiên Viên Ngạo Thiên? Ày da mọi người đang nói gì thế? Xin lỗi tôi bị bệnh tai điếc có chọn lựa. Sự thật quả thực rất mất mặt, cậu không có ý định nói ra đầu QAQ.

Hiên Viên Ngạo Thiên có chút rối rắm nhìn chằm chằm Sở Ca, sau đó chỉ vào chỗ ngồi bên cạnh tay lái nói: “Lên xe trước đi.”

Sở Ca muốn trực tiếp chạy về nhà, nhưng nghĩ đến đây có thể là phương thức giao lưu thể hiện ý tốt của người bạn mới nên cậu cũng không tiện từ chối, ngoan ngoãn mở cửa bước lên xe.

Không đợi Sở Ca mở miệng, Hiên Viên Ngạo Thiên đã lấy một chiếc lược trong một chiếc hộp nhỏ bên cạnh chỗ điều khiển đưa cho Sở Ca, “Sửa sang lại một chút đi.”

Sở Ca có chút không hiểu cầm lược. Cho đến khi cậu từ kính chiếu hậu nhìn thấy được bộ dạng hiện tại của mình — mái tóc đen vốn mượt mà mềm mại giờ như nhếch lên vài dóm như bị chó gặm, y hệt một cái tổ do một con chim thiếu kỹ thuật dựng lên chấp vá đủ kiểu vậy. Không thể mất mặt hơn được nữa!

Hiên Viên Ngạo Thiên yên lặng nhìn sắc mặt đột nhiên đỏ rực đến bên tai của thiếu niên. Anh thật sự không nghĩ ra vì sao mỗi lần nhìn thấy Sở Ca, cậu luôn có thể mang đến cho anh những kinh hãi đầy khác biệt như vậy, cậu quả thực đang dùng tính mạng để diễn lại ‘no zuo no die’ mà. (No zuo no die: Không làm

không chết. Nguyên văn là “Không đi tìm chết thì sẽ không chết, vì sao lại không hiểu!, ý là đang yên đang lành tự nhiên đi gây chuyện, kết quả sẽ xui xẻo.)

Chờ Sở Ca quay kính chiếu hậu soi đi soi lại xác định hình tượng của mình có thể đi gặp người mới thoải mái nhõm đưa lược lại cho Hiên Viên Ngạo Thiên.

Hiên Viên Ngạo Thiên nhìn Sở Ca tự cho là đã sửa soạn xong, đột nhiên có chút đau đầu. Ngu xuẩn như vậy mà có thể bình an sống đến bây giờ thật sự là không dễ dàng gì. Anh nhận lại lược, vươn tay quay đầu Sở Ca một góc 180° để gáy cậu đối diện với anh, tay cầm lược nhẹ nhàng chải lại mái tóc rối loạn như trước.

Trước đây anh vẫn cho rằng em trai ngu xuẩn của mình là dần đến cực hạn của nhân loại rồi. Cho đến khi quen biết Sở Ca, Hiên Viên Ngạo Thiên mới phát hiện trước kia mình đã hoàn toàn sai lầm như thế nào. Xin lỗi em trai, anh hai không nên trách oan em, so với nhóc bạn của em thì em quả thực là thiên tài!

Nam nhân chân chính, là dù cho trong đầu có nghìn vạn đầu thần thú đang tháo chạy điên cuồng thì mặt vẫn không đổi sắc như trước. Hiên Viên Ngạo Thiên là một người đàn ông chuẩn mực, xác định được hình tượng của Sở Ca không có vấn đề gì xong, anh để lược xuống và bình tĩnh nói như trước. “Được rồi.”

Sở Ca: “... Cảm ơn Ngạo Thiên đại đại, anh là người tốt nhất định sẽ được bình an cả đời.” Cậu ngượng ngùng cúi đầu, là không còn mặt mũi nhìn người ta được chưa QQQ.

“Ừ.” Hiên Viên Ngạo Thiên rất bình tĩnh lên tiếng, sau đó hỏi cậu: “Cậu định đi đâu?”

“Về nhà...”

Hiên Viên Ngạo Thiên ừ một tiếng rồi không nói chuyện nữa, trực tiếp khởi động xe.

Chờ xe đi được một đoạn thì Sở Ca đã điều chỉnh xấu hổ mới ngẩng đầu lên, có chút mờ mịt hỏi người bên cạnh, “Hiện giờ là đang đi đâu?”

“Đưa cậu về nhà.” Hiên Viên Ngạo Thiên mặt không cảm xúc, trả lời rất bình thản.

Sở Ca vội vã xua tay từ chối: “Không cần, tự em đi về cũng không xa, như vậy sẽ làm lỡ...”

“Không vội.” Hiên Viên Ngạo Thiên mở miệng, câu nói đầu tiên đã làm Sở Ca an tĩnh lại. Anh đã suy nghĩ cho thể diện của Sở Ca mới không nói cho cậu biết nguyên nhân thật sự đưa cậu về nhà là Hiên Viên Ngạo Thiên sợ nhân vật thú vị anh vừa mới phát hiện được trên đường về sẽ mất tích vì sự ngu ngốc của chính cậu ta mất.

Sự thật quả thực rất tổn thương người, cho nên Sở ngu ngốc không biết chân tướng vẫn là hạnh phúc.

Đây là lần thứ hai đến nhà Sở Ca trong vòng mười hai tiếng đồng hồ, Hiên Viên Ngạo Thiên lấy điện thoại di động của mình ném cho Sở Ca.

Sở Ca sợ hãi tiếp được, trong đầu đã bùng nổ điên cuồng. Ngạo Thiên đại đại định làm gì? Tặng điện thoại di động? Đừng làm vậy nha, chúng ta mới nhận thức chưa được bao lâu không thể làm vậy được đâu, bất quá nếu như anh thật sự kiên trì đồng thời kiểu dáng điện thoại đủ đẹp thì tôi cũng không phải là không thể nhận được...

Cậu còn chưa nào bỏ (ảo tưởng) xong, chợt nghe thấy Hiên Viên Ngạo Thiên nói thế này —

(Não bỏ, hay còn gọi là bỏ sung trong đầu, chỉ đang huyền tưởng những tình tiết hi vọng phát sinh sau đó — Baidu)

“Lưu số điện thoại của cậu vào, nhớ kỹ số của tôi, có việc thì cứ gọi thẳng là được.”

Sở Ca ngơ ngác nghe theo, cho đến khi chiếc xe phong tao rời đi cậu vẫn không hồi thần lại được.

Cho nên nói, đây là tiết tấu thành công ôm được đùi của nam chính đại đại sao? Cảm ơn xuyên việt đại thần, con nghĩ tính mạng mình đã chiếm được sự bảo lãnh chắc chắn nhất từ trước đến giờ rồi.

16. Chương 16: Ha Ha Ha Nữ Chính Là Em Gái Tôi

[Ngón tay nhỏ nhắn trắng nõn của cô khế siết chặt tập tài liệu, đầu ngón tay run run tiết lộ cô hiện giờ đang khấn nguyện.

Cô ngẩng đầu, một đôi mắt to sáng ngời rưng rưng nước mắt, nói với một nam tử dáng vẻ lưu manh trước mặt: “Anh hai, em thật sự là em gái ruột của anh.”

Nam nhân cười, ngón tay khinh bạc vuốt nhẹ gò má cô.

“Cô có đúng là em gái của tôi hay không, cần tôi đồng ý thì mới tính.”

— trích từ “Nhật ký tình yêu với tổng tài Satan”]

Sở Ca sau khi bước vào nhà thì thấy chú Chung và dì Lý đang ngồi trước bàn ăn chờ cậu, chú Chung còn nhiệt tình gọi —

“Thiếu gia về rồi, mau tới đây ăn sáng thôi.”

Chú Chung mặt mỉm cười còn Sở Ca thì rất thống khổ, cậu thực sự cảm thấy mình mất mặt đến mức muốn tìm một cái lỗ để chui vào, cầu các vị không cần chào hỏi được không.

Sở Ca lễ mà lễ mề ngồi vào bàn ăn, vừa ăn miếng bánh mỳ đã được phết mứt dâu vừa lúng búng hỏi chú Chung: “Chú Chung, ó á gì ề ồ ồ ông?”

Chú Chung: “...” Ông hoàn toàn không hiểu thiếu gia nhà mình muốn nói gì.

Sở Ca nhìn vẻ mặt chú Chung cũng nhận ra, cậu dùng lực nuốt miếng bánh trong miệng xuống bụng, rồi lập tức bị nghẹn vì ăn nhanh quá nên vội vàng uống hết cốc sữa đặt trên bàn mới vỗ vỗ ngực và hỏi lại lần nữa: “Chú Chung, chú có biết ăn gì có thể giúp bổ não nhanh chóng không?”

Chú Chung sững sốt một chút, có phần khó hiểu nhưng vẫn nói đáp án của ông: “Quả óc chó?”

Sở Ca lắc đầu, trầm mặc tiếp tục ăn sáng.

Hóa ra thế giới này căn bản cũng không có huyền huyền! Bồ não đan cũng không có! Sở Ca hiện tại càng ngày càng cho rằng từ trường của cậu với thế giới này không hợp nhau cho lắm, từ sau khi chuyển kiếp đến đây quả thực đã bị ác ý của thế giới này khóa làm mục tiêu công kích rồi, hành sự khổ đau không nói, ngay cả chỉ số IQ cũng giảm xuống gấp bội.

Chẳng lẽ là do IQ của mình vốn quá cao, sẽ phá hỏng sự cân bằng của thế giới này?

Nếu là như vậy, tình tiết đại thần ngài đừng lo là qua quýt nữa, mau tới đây đi, IQ của tôi cho ngài mặc sức ngược đãi đó.

Sở Ca hớn hờ nghĩ, vẻ mặt ngây ngô ngu xuẩn làm chú Chung ngồi đối diện cậu vô cùng đau đớn.

Thời gian ăn sáng đầy vui vẻ còn chưa kết thúc thì tiếng chuông cửa vang lên.

Chú Chung đi ra mở cửa, Sở Ca ngậm bánh mỳ rất không hình tượng ngó ra cửa nhìn, cậu không đoán được còn có ai sẽ chạy đến thăm hỏi một Sở gia đã xuống dốc.

Chú Chung đứng chắn cửa lớn, Sở Ca không thấy rõ người nọ rốt cuộc là ai. Cho đến khi giọng nói quen thuộc truyền đến tai thì cậu mới hiểu được, mình lại tiếp xúc thân mật với tình tiết truyện rồi —

“Xin hỏi nơi này có phải là nhà của Sở Chính Dương tiên sinh không ạ?” Đây là thanh âm có chút run run của nữ chính.

“Phải, ngài muốn tìm ai?” Chú Chung làm quản gia ở Sở gia đã mấy chục năm, liếc mắt là có thể nhận ra thiếu nữ trước mặt không phải là khách trên phương diện làm ăn, hỏi thăm tên lão gia chứ không phải tên thiếu gia chứng minh cô gái này và thiếu gia cũng không phải bạn bè. Cho ra được kết luận này, thái độ của chú Chung với nữ chính liền lạnh nhạt thêm.

“Cháu... cháu tìm Sở Chính Dương tiên sinh.”

“Lão gia đã qua đời rồi.”

“À?” Thiếu nữ như bị chấn kinh cực độ đến mức kêu lên thành tiếng, sau đó liền kinh thiên động địa khóc nức, trong miệng mơ hồ nói những câu như ‘Sao có thể như vậy’, ‘Sao lại qua đời’ gì gì đó, hình như đang vô lực chỉ trích trời xanh quá bất công.

Sở Ca thích ý ngồi trên ghế sofa, hai chân tréo nguẩy lắc lắc xem diễn, nghe thấy tiếng kêu khóc kinh thiên động địa của nữ chính, cậu ở trong lòng thêm ngay 32 like cho kỹ năng suy diễn của cô ta. Nữ chính à, ngài mà không bước chân vào giới diễn xuất thì đúng là nhân tài không được trọng dụng. Mặc kệ người ta có tin hay không chứ Sở Ca thì không tin, một người từ nhỏ chưa từng thấy qua phụ thân, khi nghe thấy tin phụ thân đã chết mà có thể khóc đến không sức để thở như vậy. Nữ chính đại đại, cô như vậy thật sự không cảm thấy mệt à?

Bất quá, tính toán thì có phải tình tiết truyện phát triển hơi nhanh rồi không? Bạn Sở Ca – một tay chuyên nghiệp trong việc nhớ tình tiết truyện lại một lần nữa ôn tập lại nội dung truyện trong đầu. Cuối cùng kết luận là — tình tiết truyện không chỉ nhanh, hơn nữa tốc độ nhanh không phải là nhỏ đâu.

Ngày thứ hai sau khi nam chính và nữ chính cùng nhau xem mưa sao băng, nữ chính chắc chắn phải tỉnh lại trên chiếc giường king size của nam chính mới đúng chứ. Như vậy cách tình tiết nhận người thân này phải nửa tháng sau mới chuẩn. Nói đi nói lại thì nữ chính và mình là bạn học cùng lớp, diễn đạt theo một cách khác thì hiện giờ nữ chính vẫn là vị thành niên? Ngạo Thiên đại đại anh cư nhiên dám *** loạn vị thành niên! Anh khiến tôi sau này nên nhìn anh với con mắt như thế nào đây!

Hiên Viên Ngạo Thiên lần thứ hai bị trúng đạn oan.

Sở Ca lại rơi vào trạng thái như đi vào cõi thần tiên, cho đến khi chú Chung dẫn nữ chính đi tới trước mặt cậu thì Sở Ca mới hoàn hồn lại, mặt không chút thay đổi nhìn chằm chằm nữ chính.

Trong tình cảnh vai chính và vai phụ gặp nhau thế này tuyệt đối không thể hạ thấp khí thế, ai nhượng bộ trước thì kẻ đó sẽ quỳ mãi không dậy được.

Sở Ca cảm giác mình dùng cái giá phú nhị đại giàu có rất đúng chỗ. Cậu dùng ánh mắt nữ chính nhìn mình vào lần đầu tiên gặp mặt ở phòng học để nhìn nữ chính hiện giờ. Không thể không nói, loại cảm giác dùng lỗ mũi nhìn người này... làm cổ rất dễ mỏi đấy.

Nữ chính đại đại, tiểu sinh phải like ngay cho ngài mới được, có thể duy trì tư thái cao lãnh này mà không bị bệnh cột sống, ngài quả nhiên không phải người phàm.

Chú Chung có chút không biết nên làm thế nào, nữ nhân diện này đột nhiên nói cô ta là con gái riêng của lão gia, hiện tại lão gia mất rồi thì lấy ai để chứng minh, ông hơi lo lắng không biết thiếu gia thường thường không mang đại não bên mình sẽ xử lý như thế nào.

“Thiếu gia, này...”

Sở Ca khoát khoát tay về phía chú Chung, bày tỏ mình có nghe thấy đoạn đối thoại vừa rồi của bọn họ. Cậu trước tiên nhìn chằm chằm khuôn mặt nước mắt như mưa của nữ chính, học vè mặt của Hiên Viên Ngạo Thiên mỗi lần nhìn thấy cô ta, nhú mày một cái đầy tiêu chuẩn, sau đó dùng chất giọng nghiêm túc nhất trước này chưa từng có trong cuộc đời này, bình thản nói: “Con gái con đứa, một chút lễ nghi cũng không có, còn dám nói xằng nói bậy là người của Sở gia chúng ta? Chuyện cười.”

Sở Giao nghe thấy cậu nói vậy, trong mắt lập tức tràn ra nước.

Chú Chung đứng bên sớ hải nhìn tư thế ngồi đoan chính, vẻ mặt đứng đắn nghiêm túc của thiếu gia nhà ông. Ông không biết mình hiện giờ nên kích lệ tố chất tâm lý của Sở Ca tốt hay là phải ca ngợi độ dày da mặt của thiếu gia? Lễ nghi và vân vân... Thiếu gia cậu xác định chính cậu có đủ sao? Đương nhiên, loại chuyện này không thể nói ra được. Chú Chung kiên định đứng bên cạnh Sở Ca. Dù có đúng là con gái riêng đi chăng nữa thì trong lòng ông Sở gia cũng chỉ có một người thừa kế là Sở Ca do ông trông nom từ nhỏ đến lớn thôi.

Sở Giao rưng rưng nước mắt, nhu nhược nói với Sở Ca: “Anh hai, em thật sự là em gái của anh.” Nói xong liền đưa tập tài liệu trong tay cho Sở Ca.

Trong giọng nói kia hàm chứa một nỗi thống khổ thăm thiết, giống như nếu Sở Ca nói một từ không thì cô ta có thể trực tiếp bất tỉnh luôn vậy.

Đáng tiếc Sở Ca không ăn bộ dạng này. Cậu cũng không nhận lấy túi tài liệu kia, chỉ nhìn chăm chăm Sở Giao và nói: “Dù cô có là do cha tôi không khổng chế được lưu lại giống, thì liên quan gì đến tôi?”

Cha cũng đã mất rồi, nữ chính cô còn muốn vào Sở gia? Ha ha, em gái à, em thật ngây thơ quá.

17. Chương 17: Tôi Chống Đối Rồi, Tình Tiết Khen Thưởng Tôi Đi

[Sở Ca kinh ngạc xem tài liệu lấy từ tay Sở Giao, nói như vậy thì nữ nhân tuyệt mỹ này đúng là em gái mình?

Sở Ca nhú mày, nếu như đúng là có huyết thống thì...

Không sao cả, cũng chỉ là đứa con gái riêng, cho dù muốn thân thể cô ta thì cô ta cũng không thể phản kháng được.

Khóe miệng Sở Ca cong lên thành một nụ cười biến thái, hắn nói với Sở Giao: “Từ hôm nay trở đi, cô có thể ở lại Sở gia, nhưng bất cứ chuyện gì trong nhà này vẫn là do tôi quyết định.”

— trích từ ‘Nhật ký tình yêu với tổng tài Satan’]

Sở Giao kinh ngạc nhìn Sở Ca, phản ứng của Sở Ca hoàn toàn khác với tưởng tượng của cô. Chẳng lẽ không phải là hắn ta xem xong thứ cô đưa rồi tuy rằng không tình nguyện cho lắm nhưng vẫn tiếp nhận cô làm con gái duy nhất của Sở gia sao? Tại sao lại như này?

“Anh hai, em đúng là em gái anh mà...” Sở Giao hai mắt ngấn lệ mờ lung, đau khổ nói.

Sở Ca mở miệng cắt ngang lời cô ta, vẻ mặt bức mình, cậu nhú mày nói: “Ba tôi cũng qua đời rồi, cô rốt cuộc có phải em gái tôi không thì làm sao tôi biết được? Còn nữa thứ này cô cầm về đi không phải đưa cho tôi, tôi cũng bận rộn lắm không rảnh có thời gian đi nghiệm chứng thứ này là thật hay giả cho cô đâu.”

Sau khi nói xong, cậu đứng dậy nói với chú Chung vẫn đứng bên cạnh cậu: “Tiễn khách.”

Lúc Sở Ca đi lên gác rồi vẫn còn nghe thấy tiếng khóc lóc càng lúc càng lớn của nữ chính, ai không biết còn tưởng rằng Sở Ca giết cả nhà cô ta rồi cô ta đến đây kêu oan vậy.

Sở Ca bĩu môi.

Cậu cảm thấy mình cũng không được coi là một tên lãnh huyết vô tình, nếu như nữ chính là một em gái loli đáng yêu dễ thương mềm mại thì cậu tuyệt đối sẽ không để ý mình có thêm một cô em gái đâu. Thế nhưng bạn Sở Giao thân mến à, hào quang ‘smart’ trên người ngài sáng quá tiểu sinh không mở mắt nổi. Tình tiết đại thần, thật ngại quá, tôi thật sự không chịu được trong nhà có một tên ‘smart’ duy ngã độc tôn đâu.

Sở Ca sau khi vào phòng thì phát hiện trên giường em mèo trắng đang cuộn mình nằm trên gối của cậu, cậu đi tới ôm em mèo lên hôn một cái rồi xoay người đi đến bàn học mở máy tính lên.

Vừa bị nữ chính ghê tởm một hồi, hiện giờ cậu cần ở bên tình yêu đích thực để có thể bớt cái cảm giác buồn nôn này một chút.

Sở Ca trước khi xuyên qua là nghiên cứu sinh hệ lập trình máy tính, thậm chí cậu vẫn luôn cảm thấy trên đời này những thứ làm cậu yêu thích có lẽ cũng chỉ còn lại là tiền và máy tính thôi. Đương nhiên nếu như máy tính có thể hóa thân thành người đồng thời lại vô cùng giàu có thì Sở Ca nhất định sẽ hiến thân vĩnh viễn luôn.

Từ khi xuyên đến cái thế giới mà nữ chính động một tý là nhảy ra cày độ tồn tại này, Sở Ca cảm thấy điều viên mãn duy nhất là máy tính hiện giờ ở Sở gia tốt hơn không biết bao nhiêu lần cái loại máy cũ hạng ba trước đây cậu dùng.

Thành thạo mở ra forum tụ tập của đám một kỹ thuật trên thế giới này, Sở Ca phát hiện ra mình có một tin nhắn riêng —

[Kỳ Lân]: Tứ Diện, hai ngày nữa tôi về nước đến học cao trung ở thành phố D rồi, tôi nhớ cậu nói cậu ở thành phố D, nói không chừng chúng ta có thể gặp mặt đấy.

Sở Ca ngẩn người, tên Kỳ Lân này là bạn bè quen biết ở forum. Người này post lên một phần mềm bản trial chưa từng nghe nói đến lên forum, Sở Ca có comment ở dưới bài post của cậu ta mấy lần, hai người cảm giác nói chuyện rất ăn ý và cứ thế là thành bạn bè.

Sau này Sở Ca mới biết được, phần mềm trial mà Kỳ Lân post lên kia thật ra là do cậu ta tự mình luyện tập rồi làm ra. Sở Ca trong nháy mắt càng thêm yêu thích cậu bạn này của mình, loại cảm giác kỳ phùng địch thủ này thực sự không thể tuyệt vời hơn. Giống vậy, Kỳ Lân hình như cũng rất hài lòng tài nghệ kỹ thuật và tính cách của Sở Ca, nói chung mỗi lần hai người nói chuyện đều có thể thao thao bất tuyệt, căn bản không thể dừng lại được.

Qua mấy lần nói chuyện với nhau, Sở Ca biết đối phương đang ở nước ngoài, cậu vốn cho rằng hai người bọn họ phỏng chừng cả đời này chỉ có thể làm bạn qua internet, không nghĩ rằng người kia nhanh về thành phố D như vậy, Sở Ca nghĩ hình như mình có một chút kích động nho nhỏ.

Cậu mười ngón tung bay, nhanh chóng trả lời lại tin nhắn.

[Tứ Diện]: Tôi đại diện cho nhân dân thành phố D hoan nghênh cậu về nước.

Vừa gửi tin nhắn đi, Sở Ca nguyên bản muốn đi xem mấy bài post mới ở forum, không ngờ khung tin nhắn đã lóe sáng lên rồi —

[Kỳ Lân]: Hắc, cảm ơn đại diện, à Tứ Diện, rốt cuộc tên cậu là gì, có thể tiết lộ một chút không?

Sở Ca lúc này mới bắt giác nhớ đến, hai người đã hàn huyên hơn một tháng mà đến giờ vẫn chưa nói tên thật cho nhau. Cậu nghĩ ở trên web nói tên thật ra hình như cũng không sao, vì vậy cũng không làm kiêu, trực tiếp nhắn tên mình cho Kỳ Lân.

Đợi một lúc, khung tin nhắn riêng lại vang lên thông báo.

[Kỳ Lân]: Tứ Diện Sở Ca? Ha ha ha... Cậu thực sự là bị đặt tên hồng.

Sở Ca: ...

Cậu hoàn toàn không muốn nói thêm gì nữa, tên cậu vốn đã bị chơi đùa hồng rồi, một chút ngại ngùng cũng không có được chưa!

[Kỳ Lân]: Kỳ thực tôi cũng bị đặt tên hồng, nói cho cậu biết a, tôi là Mặc Kỳ Lân, đến lúc đó nếu cậu ở thành phố D nghe được tên này thì nhất định là tôi.

(Mặc Kỳ Lân[]: Mặc [mò] với từ Vạn [wàn] là đồng tự[] khác nghĩa, từ Sĩ [sì] với từ Kỳ [qí] cũng vậy, nên nếu không đọc mà chỉ viết thì sẽ có thể bị hiểu thành Vạn Kỳ Lân/ Vạn Sĩ Lân/Mặc Sĩ Lân...)

[Tứ Diện]:... Ừ. Có duyên sẽ gặp.

Sở Ca reply lại một câu nghe có vẻ rất bình tĩnh, kỳ thực tiểu nhân trong lòng cậu đã sớm kích động đến mức cởi sạch đồ đi múa cột rồi. Cảm ơn xuyên việt đại thần, cảm ơn tình tiết đại thần, cảm ơn kỹ năng kỹ thuật level max, tôi lần đầu tiên có thể cảm nhận được thiện ý đến từ thế giới này một cách sâu sắc đến vậy!

Vạn! Sĩ! Lân. Tên này quả thực không thể quen thuộc hơn được nữa!(Bạn Sở Ca đọc truyện kiếp trước + tin nhắn kiếp này toàn là thấy chữ viết chứ không nghe đọc nên hoàn toàn hiểu nhầm tên bạn Lân)

Có một loại sinh vật trong truyền thuyết có thể chạy song song cùng với nam nữ chính trong tổng tài văn nào tàn, bọn họ ôn nhu, giàu có, ưu nhã, sắc sảo, lạc quan, phóng khoáng, thông minh, hiền lành, bọn họ và nữ chính có độ tuổi xấp xỉ nhau, bọn họ có tất cả những ưu điểm nam chính không có, toàn tâm toàn ý làm người thủ hộ cho nữ chính, thậm chí từ đầu đến cuối trái tim nữ chính không ở trên người bọn họ cũng vẫn yên lặng bảo vệ nữ chính như trước. Họ là kỵ sĩ bảo vệ người yêu trong lòng mình, bọn họ có một cái tên rất uất ức — nam phụ.

‘Nhật ký tình yêu với tổng tài Satan’ là một quyển tổng tài văn nào tàn tiêu chuẩn, cho nên ở trong này cũng có một nam phụ đúng mẫu. Tên của người này là Vạn Sĩ Lân.

Ở trong tiểu thuyết, Vạn Sĩ Lân được thiết định là một thiên tài máy tính, cậu ta thậm chí có thể một mình hack được tổng đài của Hiên Viên tập đoàn được xưng là nghiêm mật đệ nhất thế giới mà không bị bất cứ kẻ nào phát hiện, nhưng vì không muốn nữ chính thương tâm nên miễn cưỡng bỏ qua một cơ hội tốt để làm Hiên Viên tập đoàn bị thiệt hại nghiêm trọng. Lúc nam nữ chính xuất hiện hiểu lầm, là cậu ta ở bên cạnh nữ chính chăm sóc cô, làm cô vui vẻ, thế nhưng cuối cùng nữ chính vẫn lựa chọn Hiên Viên Ngạo Thiên. Vào ngày nam nữ chính đính hôn, Vạn Sĩ Lân ngồi trên máy bay bay ra nước ngoài, rời đi nơi đã chôn cất một thứ gọi là tình yêu duy nhất trong suốt cuộc đời của cậu.

Sở Ca nghĩ, Vạn Sĩ Lân trong nguyên văn là nhân vật duy nhất tuy nào tàn nhưng làm cậu không ghét cậu ta được, có thể là do tính cách, cũng có thể là vì có sở thích giống nhau. Tuy rằng kết quả nát bét nhưng tại trước khi điên cuồng thích nữ chính, Vạn Sĩ Lân tuyệt đối là bạn bè · đệ nhất · nhân sinh đó!

Dựa vào quỹ đạo nước tiểu mà tình tiết truyện thường đi để tính, bạn nam phụ này 80 – 90% là sẽ tiến vào lớp bọn họ. Bất quá tình tiết đại thần, nếu ngài đã lệch thành như vậy rồi, nam phụ nếu không yêu nữ chính thì cũng không có vấn đề gì đúng không?

Sở Ca âm thầm siết chặt nắm đấm, cậu đã xếp một nam phụ nào tàn vào trong danh sách bạn thân của mình rồi, cho nên, nữ chính nào tàn à, thật ngại quá, tôi lại muốn chống đối tình tiết đại thần rồi, cầu cô đừng làm hư cậu bạn cơ trí của tôi nữa nhé.

18. Chương 18: Nam Phụ · Đồng Bọn · Một Trăm Năm

[Cậu ngơ ngác nhìn thiếu nữ váy trắng trước mặt, cậu chưa từng thấy qua cô gái nào xinh đẹp, thuần khiết như thiên sứ đến từ thiên đường như vậy.

Cậu cầm bàn tay mịn màng của cô, đưa lên môi và nhẹ nhàng hôn lên bàn tay mềm mại ấy.

“Xin chào, công chúa của tôi. Tôi là Mặc Kỳ Lân.”

— trích từ “Nhật ký tình yêu với tổng tài Satan”]

Sở Ca cảm giác hình như mình đã thấu hiểu kỹ càng niệu đạo (quỹ đạo nước tiểu) của tình tiết đại thần – nhân vật và bối cảnh diễn một cái cũng không thể thiếu, nhưng lên sân khấu rồi diễn hỏng hay phá đám thế nào cũng không sao.

Nữ chính từ ngày bị cậu đuổi đi đến nay vẫn xin nghỉ không đến trường học. Vào thời gian nghỉ giải lao hết tiết đầu của thứ Tư, chủ nhiệm lớp dẫn một học sinh chuyển trường mới đến.

Học sinh mới đến này có vẻ rất thanh tú, mái tóc ngắn màu đen được cắt rất gọn gàng, dưới chiếc kính cũng màu đen trên sống mũi là một đôi mắt đào hoa hơi xéch mang theo ý cười. Cậu ấy nắn nót viết lên trên bảng đen ba chữ “Mặc Kỳ Lân”. Ung dung nở một nụ cười đúng mực với bạn học cả lớp, cậu ấy nói: “Xin chào mọi người, mình là Mặc Kỳ Lân. Sau này xin được chỉ giáo nhiều hơn.”

Sở Ca ngồi tại chỗ, cậu không biết có phải là mình bị ảo giác hay không mà luôn cảm thấy ánh mắt của cậu bạn được điều động nội bộ này khi lướt qua cả lớp thì rõ ràng đã dừng lại vài giây ở trên người cậu? Chuyện gì xảy ra vậy? Cái loại tình tiết huyễn huyễn liếc mắt là nhận ngay ra bạn trên mạng này Sở Ca có chết cũng không tin. Sở Ca không nghĩ ra nên đành phải cho là do mình suy nghĩ quá nhiều.

Bất quá việc này có thể coi là cậu suy nghĩ nhiều, nhưng còn có một việc là cậu cảm thấy mình vô cùng có lỗi với cậu bạn mới. Hóa ra tên của cậu bạn này đọc là “Mặc Kỳ Lân” chứ không phải là Wan Si Lin (Vạn Sĩ Lân). Ha ha ha ha, luôn có suy nghĩ sau khi xuyên đến thế giới này thành tích Ngữ Văn được cải thiện rõ rệt thì phải làm sao bây giờ.

Như vậy nếu có thể trở về thì mẹ không cần phải lo lắng về thành tích Ngữ Văn của mình nữa rồi. A không đúng, cậu đã già từ môn Ngữ Văn nhiều năm rồi. Đây thật là một câu chuyện ngược tâm mà.

Cuồng phong lại nổi lên trong đầu Sở Ca, Hiên Viên Hàn ngồi cạnh dùng cùi chỏ huých huých cậu, nhỏ giọng nói: “Tên Mặc Kỳ Lân này là tam thiếu gia nhà Mặc Kỳ, cậu biết không?”

Sở Ca rất muốn nói, những thứ tôi biết còn nhiều hơn cậu, cơ mà chuyện này không thể tiết lộ ra được. Vì vậy cậu chỉ có thể dùng vẻ mặt vừa nghiêm túc vừa tò mò nói với bạn mình:

“Tôi mất trí nhớ, cậu biết mà.”

“Ừ, cũng đoán cậu không biết.” Hình thức bát quái của Hiên Viên Hàn bắt đầu mở ra. “Nhà Mặc Kỳ chuyên về khai thác và phát triển các phần mềm, cậu ta là thiên tài của nhà Mặc Kỳ đấy, từ nhỏ đã xuất ngoại đào tạo sâu, nhưng lần này cậu ta về nước làm gì thì tôi cũng không rõ.”

Sở Ca gật đầu, chuyện Mặc Kỳ Lân về nước là do lão gia tử nhà Mặc Kỳ sắp tắt rồi, bắt cậu ta về để bồi dưỡng thành người thừa kế các kiểu, tình tiết này đương nhiên cậu biết rõ ràng.

Sở Ca đột nhiên nhớ ra một chuyện, cậu học Hiên Viên Ngạo Hàn nhỏ giọng hỏi: “Trường học chúng ta rất nổi tiếng à? Vì sao phú nhị đại như các cậu không học ở trường quý tộc mà lại học ở đây?”

Hiên Viên Hàn gãi gãi cằm, suy tính hồi lâu mới nói: “Trước đây ba mẹ tôi để tôi đến đây học là vì họ đều tốt nghiệp ở trường này, nghe nói là trường học, giáo viên hay cách dạy đều tốt, nói chung là cái gì cũng tốt. Tam thiếu vì sao đến đây thì tôi cũng chịu, nhưng cậu chẳng phải cũng là phú nhị đại à.”

Sở Ca: “Tôi là kẻ nghèo...” Cậu còn tưởng Hiên Viên Hàn trầm tư xong sẽ nói các kiểu ngôn luận huyền huyền như có một lực lượng kỳ quái khống chế bọn họ đến trường này học chứ. Nếu như vậy thì thế giới này quả thực đã sửa chữa được BUG lớn nhất trong tiểu thuyết rồi.

Cậu còn chưa nghĩ xong thì viên phấn quen thuộc đã tiếp xúc đến trán cậu lần nữa, kèm theo tiếng quát giận dữ của giáo viên –

“Em Sở Ca, hôm nay có bạn mới tới mà em không thể để lại cho bạn một ấn tượng tốt hả? Hiện giờ, phải làm gì thì em tự biết rồi đấy!”

Sở Ca yên lặng cầm sách lên, đi đến một góc lớp để chịu phạt. Cậu hiện giờ chỉ có hai suy nghĩ. Một, đúng là trường học này quản lý học sinh rất nghiêm ngặt. Hai, kỹ năng đứng chịu phạt cách vài ngày thực hành một lần này thật sự không thể thành thạo hơn được nữa.

Đến giờ giải lao tiết sau, Sở Ca cảm thấy mình quả là càng ngày càng kiên cường, từ lần đầu chịu phạt đứng nửa tiết đã tê chân đến bây giờ đứng cả tiết cũng không có cảm giác gì, thật không biết nên vui hay nên buồn nữa.

Cậu vừa quay về chỗ ngồi ngồi xuống thì một người đã đứng chắn trước bàn học cậu.

Người nọ tươi cười nhìn cậu, đưa tay phải ra để bắt tay, cậu nói: “Tứ Diện Sở Ca?”

Sở Ca hiểu ngay đây là cậu bạn nghe thấy giáo viên quát xong, sau khi tan học chạy đến nhận bạn bè, vì vậy cũng bắt tay cậu ấy, gật đầu một cái và nói: “Kỳ Lân, chào cậu.”

Hiên Viên Hàn ngồi bên cạnh không hiểu trắng sao gì, Sở Ca và Tam thiếu quen biết nhau lúc nào vậy? Với lại cách chào hỏi thật kỳ lạ? Ai có thể cho cậu biết vì sao một tuần gặp nhau 6 ngày mà cậu vẫn cảm thấy tư duy của mình với đồng bọn cách nhau càng ngày càng xa không!!!

Sở Ca không phát hiện ra vẻ mặt đầy oán niệm của Hiên Viên Hàn, cậu nhìn Mặc Kỳ Lân hỏi: “Vạn nhất cậu chạy tới chào hỏi xong mà không phải tôi thì xấu hổ lắm nhĩ.” Dù sao tên Sở Ca này hình như cũng không phải đặc biệt lắm.

Mặc Kỳ Lân lắc đầu.

Cậu ta nói rõ ràng từng chữ: “Sẽ không nhầm đâu, cậu là đặc biệt.”

Sở Ca chớp mắt mấy lần, cậu không hiểu những lời này của Mặc Kỳ Lân là có ý gì? Đặc biệt? Bạn thân à cậu có thể đừng nói những lời có hàm nghĩa như vậy không, tôi dùng não tần số lớn quá sẽ không tự chủ được mà nghĩ nhiều đấy, như thế thì sau này chúng ta sẽ giao lưu kiểu gì đây.

Mặc Kỳ Lân còn muốn nói điều gì nhưng lại bị cắt đứt bởi một giọng nữ ở bên cạnh đột nhiên chen ngang vào.

“Cậu là học sinh mới chuyển trường đến à? Xin chào mình là Sở Giao, xin được chỉ giáo nhiều hơn.”

Sở Ca sợ hãi nhìn nữ chính bất ngờ xuất hiện. Em gái à, cô không phải là xin nghỉ học sao, sao còn có thể đến đây nhanh chóng như vậy? Cậu nghi ngờ thực ra nữ chính mới là con gái ruột do xuyên việt đại thần tự mình dẫn đến.

Nói vậy đây là lần đầu tiên gặp mặt của cậu bạn thân và nữ chính, nên ngăn cản nhất kiến chung tình thế nào đây?

Sở Ca còn chưa nghĩ ra thì Mặc Kỳ Lân đã hành động. Cậu ta nhìn thoáng qua bàn tay đưa đến trước mặt mình, nhũn mảy và nói câu xin chào. Hoàn toàn là đáng vẻ lạnh lùng hờ hững.

Sở Ca thấy tình tiết truyện phát triển hình như không giống những gì cậu đã học thuộc, liền bắt đầu nói cho Hiên Viên Hàn đang ngờ vực đến nửa ngày về quá trình quen biết của cậu với Mặc Kỳ Lân.

Nữ chính nói chuyện một lúc với Mặc Kỳ Lân, Mặc Kỳ Lân cũng trả lời một chữ ừ. Có lẽ cuối cùng Sở Giao cũng hiểu cứ tiếp tục vậy cũng không có nghĩa lý gì nên đi về chỗ ngồi của mình, cô ta trước khi đi còn nói riêng với Mặc Kỳ Lân, sau này ở trường có vấn đề gì thì có thể đi tìm cô ta, Mặc Kỳ Lân cũng gật đầu có lẽ.

Lúc nữ chính đi rồi, Sở Ca mới khó hiểu hỏi cậu bạn tri kỷ vừa mới gặp của mình: “Cậu ghét cô gái kia?”

Mặc Kỳ Lân nhìn về phía Sở Giao, một hồi lâu khi Sở Ca cho là cậu ta hối hận về thái độ vừa rồi định đi qua đó lấy lòng nữ chính thì Mặc Kỳ Lân mới mở miệng, nói một câu đầy khó hiểu: “Tôi từng yêu say đắm một người, sau này mới phát hiện ra người kia căn bản không đáng giá để tôi yêu. Bây giờ hiểu rõ được người đáng để tôi yêu rất cuộc là ai rồi nhưng lại không biết lần này người ấy có còn giống như lần trước không nữa.”

Sau khi nói xong, Mặc Kỳ Lân cũng đi về chỗ ngồi.

Hiên Viên Hàn nói: “Cậu có hiểu câu nói vừa rồi của cậu ta có ý gì không?”

Sở Ca lắc đầu.

Hiên Viên Hàn nhún vai: “Đây chính là thiên tài, tư duy của thiên tài thì những kẻ như chúng ta không thể lý giải được.”

Sở Ca: “...” Tuy rất muốn phản bác lại nhưng ngẫm nghĩ thì thấy Hiên Viên Hàn tổng kết rất sâu sắc.

Mặc Kỳ Lân bước về chỗ ngồi cuối cùng ở góc phòng học, nhìn cây cỏ thụ xanh tốt ngoài cửa sổ. Đột nhiên nhớ đến hồi ức năm ấy, cũng vào thời kỳ nóng nhất của mùa hè, ở sân bay người nọ nói với cậu —

“Em vẫn luôn nói anh keo kiệt, anh chỉ là không dám hào phóng thôi. Anh sợ nhất mình phóng tay rồi thì thứ anh quý trọng sẽ bị người khác lấy mất. Kết quả là dù anh có keo kiệt đến vậy thì cuối cùng em vẫn cứ đi.”

Câu trả lời của cậu là gì?

Mặc Kỳ Lân khẽ thở dài. Lại một lần, thế giới này hình như có chút thay đổi, chẳng hạn như tên Sở Ca hoàn toàn thay đổi thành một người khác, hay như Sở Giao chủ động chào hỏi cậu.

Tất cả những người trong trí nhớ xuất hiện trên cơ bản đều có thay đổi hoặc nhiều hoặc ít, anh có còn ở chỗ này chờ em không?

Không chờ cũng không sao, dù sao cũng đã hiểu rõ rồi, đời này nhất định tiểu gia đây sẽ trói chặt anh!

Khóe miệng Mặc Kỳ Lân lại cong lên lần nữa, muốn theo đuổi người ta thì tâm trạng bản thân rất quan trọng.

19. Chương 19: Nam Phụ · Gay · Bạn Thân

[Bạn thân tôi cậu ta cư nhiên là gay!

Được rồi tôi chỉ kinh ngạc thôi, tôi có kỳ thị cậu ấy đâu.

Từ nam phụ chuyển thành gay, trong quá trình này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?

Thế giới này tóm lại có còn kịch bản nữa hay không?

@Xuyên viết đại thần, @Tình tiết đại thần, chúng ta đến bàn chuyện nhân sinh đi, các ngài thấy có được không.

— Trích từ “Nhật ký quan sát Hiên Viên Ngạo Thiên”

Kỳ thực trích từ “Ghi chép soi mói của Sở Ca” mới đúng.]

Thời gian trôi qua rất nhanh, nháy mắt đã tới nghỉ hè. Từ sau lần mắc lỗi ngu xuẩn đó Sở Ca chưa từng gặp lại Hiên Viên Ngạo Thiên. Sở Ca cũng rất thấu hiểu, làm một tổng tài hàng nghìn tỷ, Hiên Viên Ngạo Thiên tự nhiên không thể giống như trong tiểu thuyết, công việc chủ yếu là hẹn hò yêu đương với nữ chính; cho nên Ngạo Thiên huynh, chúng ta quả nhiên vẫn là có duyên thì gặp lại đi.

Hiên Viên Hàn nghĩ hè phải học xử lý mọi việc trong công ty với đại ca nhà cậu ta nên không có thời gian chơi bởi cùng Sở Ca. Mà Mặc Kỳ Lân theo nguyên bản trong tình tiết truyện phải học xử lý chuyện công ty cùng người nhà thì lại nhàn nhã vô cùng. Sở Ca nghĩ, có thể đây là hiệu ứng cánh bướm khi tình tiết truyện thay đổi, cho nên cũng không suy nghĩ nhiều.

Nghỉ hè cao trung chỉ có mười mấy ngày, trong khoảng thời gian đó do Mặc Kỳ Lân mời nên hầu như cả hè Sở Ca đều chơi đùa ở nhà cậu ta, hai người cùng nhau nghiên cứu phần mềm mới, cùng nhau thảo luận phương thức cứu vớt thế giới của một kỹ thuật, cùng nhau phá đảo các loại game làm Sở Ca nghĩ đây mới thật sự là tiết tấu cuộc sống hưởng thụ sau khi xuyên việt!

Từ khi hai người gặp mặt ngoài đời, Mặc Kỳ Lân vẫn suy nghĩ một chuyện, vì sao sau khi cậu sống lại gặp Sở Ca này lại cùng nguyên bản có chênh lệch lớn như vậy, coi như người khác cũng có thay đổi ít nhiều, nhưng không ai lại thay đổi một cách triệt để như Sở Ca. Cậu lại không dám đi hỏi Sở Ca có phải cũng trọng sinh hay không, vạn nhất bị cậu bạn thân mình nhận định đời này cho rằng mình bị tâm thần thì không tốt. Sở Ca đôi khi làm người khác thấy cậu ta khá ngốc, nhưng điểm kỹ năng lại vượt trội nên thời gian cùng nhau bàn luận thoải mái vô cùng. Mặc Kỳ Lân không muốn mất đi cậu bạn thân này, vì thế rất nhiều lần hoặc ẩn ý hoặc nói thẳng ra nhắc nhở Sở Ca tránh xa Sở Giao và Hiên Viên Ngạo Thiên một chút.

Dù đời này khác với đời trước, nhưng cậu cũng không dám chắc chắn là kết cục cuối cùng của Sở Ca có thay đổi hay không.

Mặc Kỳ Lân là một tấm lòng son, nhưng Sở Ca cũng không hiểu cậu ta làm vậy là có ý gì. Cho nên Sở Ca chỉ đơn thuần cho rằng Mặc Kỳ Lân có vẻ ghét nữ chính và nam chính cho nên không muốn bạn thân là mình có quan hệ tốt với bọn họ. Ừ, đây chính là từ trường bất hòa của diễn viên phụ và diễn viên chính trong truyền thuyết chẳng.

Sở Ca cảm giác mình rất thấu hiểu cậu bạn thân, nữ chính cậu cũng không có hứng thú tiếp xúc, Hiên Viên Ngạo Thiên coi như là xã giao vài lần cũng không phải là bạn bè quan trọng gì, gặp mặt chào hỏi nhau mà thôi. Cho nên Kỳ Lân quân, cậu hoàn toàn không cần lo lắng bạn cậu đi tương thân tương ái với nam nữ chính đâu.

Hôm nay, Sở Ca vẫn ở nhà Mặc Kỳ Lân loay hoay máy tính như trước. Kết quả dùng máy tính của Mặc Kỳ Lân download một phần mềm và save vào máy xong, khi vào folder thì thấy được một số file video. Sở Ca hiểu kỳ nên di chuột click vào một trong số đó.

Không đợi cậu nhìn rõ trên màn hình là cái gì thì chợt nghe thấy từ máy tính phát ra một tiếng thở dốc quỵn rữ:

“A... Ừm....A ...A...”

Sở Ca:

Hình như cậu đã mở ra một thứ gì kỳ quái rồi. Nếu như chỉ là rên rỉ thì cũng không có chuyện gì, thế nhưng vì sao tiếng rên đó lại là của một nam nhân a! Thấy rõ ràng hình ảnh xong Sở Ca càng thêm Sparta —

Một mãnh nam cường tráng tỏa thể ôm một thiếu niên trắng nõn xinh xắn nhỏ nhắn cũng tỏa thể và đang cùng làm loại vận động nguyên thủy của con người. Sở Ca nhìn thật kỹ, ha ha thiếu niên da trắng kia quả nhiên có ‘đỉnh đỉnh’.

Sở Ca tắt video đi, hít thở sâu hai lần. Làm một trạch nam trường kỳ trà trộn vào các forum lớn, đối với văn hóa hủ Sở Ca bày tỏ là cậu thực sự không thấy xa lạ một chút nào, thế nhưng trước đây nhiều nhất là xem qua mấy hình động hoặc anime các em hủ post lên diễn đàn thôi, còn loại người thật có da có thịt cùng âm thanh sống động này là lần đầu tiên cậu được thấy, hơn nữa còn là thấy ở trong máy tính của bạn thân. Sở Ca tỏ vẻ, cậu có chút kinh ngạc.

Ngẩng đầu thì thấy Mặc Kỳ Lâm đang đứng thẳng nhìn cậu, khi Sở Ca nhìn đến mình thì mới mở miệng nói: “Nếu như tôi nói cho cậu biết, tôi down AV xong mới phát hiện ra mình bị chủ post lừa down thành GV thì cậu có tin không?”

Sở Ca gật đầu, trịnh trọng nói: “Tôi tin.” Lý do này so với nam phụ là gay vẫn dễ tiếp nhận hơn đó.

Mặc Kỳ Lâm không nghĩ rằng Sở Ca sẽ trả lời là tin mình, cậu nhướn mày, lập tức nở nụ cười, vui vẻ đến mức mắt híp lại với nhau, cậu ta nói: “Lý do này kỳ thực chính tôi cũng không tin. Sở Ca cậu sẽ ghét bỏ tôi à?”

“Cậu thích tôi hả?” Sở Ca không trả lời câu hỏi của Mặc Kỳ Lâm, ngược lại hỏi một câu khác.

Mặc Kỳ Lâm lắc đầu.

“Vậy cậu thích chú Chung?”

Về mặt Mặc Kỳ Lâm rõ ràng cứng đờ một lúc, lại lắc đầu.

“Cậu cuồng trẻ con hay cuồng xác chết?”

Mặc Kỳ Lâm thấy câu hỏi của Sở Ca đã chạy lên trời không tìm về được, nhưng vẫn có tố chất lắc đầu trả lời Sở Ca.

Sở Ca khoanh tay. “Vậy thì có vấn đề gì, cậu không thích tôi, cũng không thích quản gia của tôi, hơn nữa cũng không phải loại biến thái cuồng trẻ con cuồng xác chết, cậu có thích ai thì tôi chỉ phải nhớ rằng đó là người yêu của huynh đệ mình là được rồi. Tại sao phải kỳ thị cậu?”

Mặc Kỳ Lâm lẩm: “Độ tiếp thu của cậu thật cao.”

Sở Ca nhún vai cúi đầu tiếp tục dùng máy tính, miệng thì trả lời. “Độ tiếp thu của tôi khẳng định rất cao, nếu không mấy năm nay đã sớm chết trong sự tàn phá của các em hủ ở diễn đàn rồi.”

Mặc Kỳ Lâm gật đầu tỏ vẻ tán thành. Đời trước cậu cảm thấy văn hóa hủ này rất ghê tởm, kết quả đời này lại gia nhập đội ngũ ấy, quả nhiên ra ngoài lẫn lộn xong vẫn phải quay về mà.

Sở Ca đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía Mặc Kỳ Lâm và nở nụ cười đầy thô bỉ nam nhân đều hiểu được, hỏi: “Nói, người cậu thích là ai thế?”

Mặc Kỳ Lâm há miệng, cái tên từ sau khi trọng sinh vẫn nhớ trong lòng đã suýt bật ra khỏi miệng nhưng đến cuối cùng cậu vẫn không nói thành lời. Mặc Kỳ Lâm bảo với Sở Ca: “Chờ lúc nào tôi lừa anh ấy đến tay thì sẽ giới thiệu cho cậu biết.”

“Hừ, còn giấu? Cứ như là tôi định cướp của cậu không bằng.” Sở Ca bĩu môi, không nói thì thôi, ông đây sẽ tự mình lọc nội dung để đoán!

Sở Ca liệt kê tất cả các vai nam có thể nhớ được trong ‘Tổng tài Satan’.

Cậu cảm giác hình như phương thức của mình sai rồi, vì vậy lại nghiêm túc nghĩ lần nữa.

Sở Ca:

Bạn thân à cậu đừng nói cho tôi biết người cậu thích thật ra là Ngạo Thiên huynh nhé. Tha thứ cho tôi chứ trong bộ truyện này ngoại trừ cậu và Ngạo Thiên huynh ra thì những vai nam còn lại tôi đều không nhớ rõ...

May mà Mặc Kỳ Lân còn chưa học được thuật đọc tâm, bằng không nếu biết suy nghĩ của Sở Ca lúc này thì tuyệt đối sẽ chém chết cậu ta ngay lập tức! Đời trước cùng tên băng sơn chết tiệt kia là tình địch mấy năm chưa đủ hay sao, đời này còn thích? Như vậy thì là tên siêu M đó có hiểu không!

Cho nên nói, không biết là phúc a.

20. Chương 20: Nam Phụ, Cậu Hình Như Cướp Cảnh Diễn Rồi

[Tôi nghĩ Mặc Kỳ Lân có chút quái quái.

Cảm giác mâu thuẫn rất mãnh liệt, nhưng lại không nói được mâu thuẫn ở chỗ nào.

Chắc là do tôi suy nghĩ nhiều.

Kỳ Lân, dù cậu có chút khó hiểu, chúng ta vẫn là bạn thân cả đời.

— trích từ “Nhật ký quan sát Hiên Viên Ngạo Thiên”]

Sở Ca vốn tưởng rằng những ngày nghỉ vui vẻ có thể trôi qua bằng quãng thời gian thảnh thơi trên mạng, không ngờ rằng gần đến lúc khai giảng cậu nhận được điện thoại của Hiên Viên Hàn đã được ba mẹ thả rã không cần tiếp tục học tập nghiệp vụ công ty nữa.

Ý Hiên Viên Hàn là, cả nghỉ hè không gặp rồi, mấy ngày cuối cùng mọi người nên cùng đi ra ngoài chơi để giao lưu tình cảm.

Sở Ca thấy đề nghị này cũng không tệ lắm, không ngờ rằng Mặc Kỳ Lân ngồi bên cạnh cậu nghe thấy lời mời của Hiên Viên Hàn thì không chút nghĩ ngợi giật lấy điện thoại của Sở Ca và trực tiếp từ chối: “Tôi và Sở Ca còn có chút chuyện, cậu đi chơi một mình đi nhé.”

Bởi vì liên quan đến Sở Ca, Mặc Kỳ Lân và Hiên Viên Hàn cũng xem như là bạn bè, cho nên lúc này cướp điện thoại từ chối quả thực không có chút áp lực nào.

Sở Ca đang định đồng ý lời đề nghị của Hiên Viên Hàn và nhân tiện hẹn thời gian đi chơi: “...”

Hiên Viên Hàn ở đầu dây bên kia cảm giác mình bị hai tên bạn thân bắt tay xa lánh: “...”

Hiên Viên Hàn trầm mặc một lúc rồi vô cùng ủy khuất nói: “Không gặp mặt lâu như vậy rồi, lẽ nào các cậu không nhớ tôi à?”

Mặc Kỳ Lân hắng giọng, không có ý định trả điện thoại lại cho Sở Ca, bình tĩnh hỏi Hiên Viên Hàn: “Có phải anh cậu cũng muốn tham gia cái gọi là hoạt động giao lưu tình cảm của cậu không? Hoặc vốn chính là anh cậu muốn đi, nhân tiện xách cậu đi cùng, cậu thấy quá cô quạnh nên mới lôi bọn này đi cùng?”

Đầu bên kia điện thoại yên lặng một hồi lâu mới truyền đến thanh âm thất bại của Hiên Viên Hàn, “Được rồi đúng là vậy, mấy thiếu gia của vài gia tộc lớn tụ hội với nhau, anh tôi nhất định bắt tôi phải đi cùng. Mặc Kỳ Lân cậu cũng nhận được thiệp mời đúng không, tôi và đám người kia căn bản không có tiếng nói chung, xin viện trợ đây.”

Mặc Kỳ Lân nói: “Ha ha, xin trắng sớ hãy nỗ lực nhiều hơn, tôi và Sở Ca sẽ ủng hộ cậu trên tinh thần.”

Sau khi nói xong cậu nhanh chóng cúp điện thoại thuận tiện tắt máy luôn, sau đó cũng lấy điện thoại trong túi mình ra vội vàng tắt máy.

Sở Ca mắt nhìn điện thoại mình bị bạn tắt máy mà không chen vào được câu nào: “...”

Mặc Kỳ Lân làm xong mọi việc rồi mới nhớ ra hình như mình nên giải thích tình huống cho Sở Ca vẫn đang trong trạng thái mù mịt. Thế nhưng nếu ăn ngay nói thật Hiên Viên Ngạo Thiên và Sở Giao một người là tình địch kiếp trước của tôi, một người là nữ nhân hiện giờ tôi nhìn là phiền chán, thấy bọn họ tôi sẽ rất ghê tởm và không có tâm trạng vui chơi thoải mái nữa, nhất định sẽ bị coi là mắc bệnh tâm thần nhỉ?

Cho nên không thể nói thật được, Mặc Kỳ Lâm cân nhắc câu văn trong đầu và nghiêm chỉnh nói với Sở Ca: “Lúc trước anh hai tôi cũng nhắc đến chuyện này với tôi rồi, nhưng mà nói trắng là đó là một cuộc tụ họp nhảm chán của một đám tinh anh xã hội xúm lại tăng bốc nhau để mưu lợi thôi, như vậy không bằng ở nhà ôm máy tính cho rồi. Vì thế nếu Hiên Viên Hàn muốn đi thì cứ kệ cho cậu ta đi, chúng ta tiếp tục chơi việc chúng ta thôi.”

Sở Ca gật đầu, vỗ vỗ vai Mặc Kỳ Lâm. Cậu tỏ vẻ mình đều hiểu cả, bạn Kỳ Lâm à nếu khí tràng của cậu và nam nữ chính không hợp nhau, tiểu sinh làm bạn thân của cậu sẽ luôn ở bên cậu, không cần giải thích gì hết.

Đáng thương bạn Hiên Viên Hàn sau khi gọi hết tất cả các số điện thoại của hai cậu bạn mình và phát hiện ra tất cả đều tắt máy, lúc này cậu mới ý thức được, hình như mình thực sự bị các bạn thân yêu liên hợp vứt bỏ rồi... quả thật không thể ngược tâm hơn được nữa!

Chờ sau khi Sở Ca về nhà rồi, Mặc Kỳ Lâm một mình nằm trên giường chờ dần nhìn chăm chăm lên trần nhà, trong đầu dần dần nhớ lại những chuyện của kiếp trước. Không biết vì sao, bây giờ nhớ lại cái loại tình yêu điên cuồng đến liều lĩnh của kiếp trước thì cậu nhận ra mình đúng là một thằng ngu. Ở kiếp trước, cậu vừa về nước xong lại rơi vào tình yêu của nữ nhân tên Sở Giao kia một cách khó hiểu, ấn tượng đối với Sở Ca cũng chỉ là thằng anh trai cùng cha khác mẹ của Sở Giao rất đáng ghét và thường xuyên bắt nạt cô ta. Mà Hiên Viên Hàn thì là em trai của tình địch.

Cậu vẫn còn nhớ Sở Ca cuối cùng là bị Hiên Viên Ngạo Thiên và Sở Giao giết chết, cũng là do đời trước Sở Ca bắt cóc Sở Giao, cậu cũng rất muốn giết Sở Ca nhưng lại bị Hiên Viên Ngạo Thiên giành trước. Lần này trọng sinh lại một đời, sau đó lại trở thành bạn tốt với hai người không có liên hệ gì ở đời trước, cậu cảm giác nếu như mình gặp lại Hiên Viên Ngạo Thiên nhất định sẽ chân thành chúc phúc anh ta với Sở Giao ân ái cả đời.

Mặc Kỳ Lâm nhắm mắt lại, suy nghĩ xem mình có thể nhớ được bao nhiêu việc kiếp trước. Nhưng nếu nói về lần giao lưu của phú nhị đại lần này thì cậu lại nhớ vô cùng rõ ràng —

Địa điểm tổ chức là ở một sơn trang nghỉ mát của nhà Hiên Viên, cậu là kị sĩ của Sở Giao tự nhiên sẽ mời Sở Giao cùng tham gia du ngoạn. Kết quả Sở Giao khi nhìn thấy Hiên Viên Ngạo Thiên xong thì hoàn toàn quên cậu, hai người họ không coi ai ra gì ôm hôn nhau, thậm chí vào ban đêm, cậu còn nghe được từ căn phòng của Hiên Viên Ngạo Thiên ở sát vách truyền đến tiếng thở gấp đè nén của Sở Giao.

Đôi cầu nam nữ.

Mặc Kỳ Lâm ở trong lòng hung hăng mắng chính mình ở đời trước một trận, nguyên nhân là mọi chuyện xảy ra như vậy rồi mà cậu vẫn còn bảo vệ nữ nhân không đáng để cậu yêu kia. Cuối cùng lúc đôi cầu nam nữ kia đính hôn, cậu đang bay qua bầu trời ở Đại Tây Dương thì máy bay nổ tung. Hài cốt cũng chẳng còn.

Cảm tạ trời xanh còn cho cậu một cơ hội sống lại lần nữa. Cậu vĩnh viễn cũng không quên được, khi biết được tin cậu chết rồi, Sở Giao và Hiên Viên Ngạo Thiên vẻ mặt đều không có gì nghiêm trọng, còn người nọ thì cực kỳ bi thương.

Khóe miệng Mặc Kỳ Lâm hơi cong lên, quả nhiên giống như lời Sở Ca nói, cậu có lúc đúng là một kẻ khác người đầy ngoan cố.

Lúc Mặc Kỳ Lâm đang thương xuân bi thu, quản gia nhà Mặc Kỳ gõ cửa phòng vài cái và đứng ngoài nói: “Thiếu gia, điện thoại nội tuyến của lão gia, bảo cậu nghe điện.”

Mặc Kỳ Lâm hít sâu một hơi để bình phục lại tâm tình rồi mới đứng dậy mở cửa để nhận điện thoại trên tay quản gia.

“Ba, ba tìm con ạ.” Mặc Kỳ Lâm lại trở về vẻ ôn nhuận như thường, tươi cười thần tiên nói chuyện điện thoại.

“Nghe anh con nói, tụ hội hai ngày sau con không định đi?” Đầu bên kia điện thoại truyền đến một giọng nam trầm.

“Vâng.”

“Đi đi.” Thanh âm bên kia dừng lại một chút rồi nói tiếp: “Dù con không định tiếp quản sản nghiệp của nhà Mặc Kỳ thì quen biết thêm một số đồng minh thì sẽ có lợi cho sự phát triển sau này của con hơn.”

“Thế nhưng...” Coi như không ngại quan hệ giữa Sở Giao và Hiên Viên Ngạo Thiên, nhưng do đời trước nên Mặc Kỳ Lâm thấy hai người họ vẫn sẽ thấy có chút ghê tởm.

Chỉ là cậu còn chưa mở miệng giải thích thì người bên kia điện thoại đã cắt ngang lời cậu. “Đi xem đi, người con từng nhắc đến với ba cũng sẽ đi.”

“Ba?” Mặc Kỳ Lâm kinh ngạc không duy trì nổi nụ cười phải phép trên mặt nữa, cậu há hốc miệng, một câu cũng không nói lên lời. Phụ thân nói những lời này ý là...

“Tiểu Lâm, con vẫn luôn là đứa con ba coi trọng nhất. Lúc trước con nói với ba những lời ấy quả thực ba rất tức giận, nhưng có thể do người sắp chết rồi thì thấu hiểu được nhiều thứ hơn. Hiện giờ ba thấy con có thể hạnh phúc là đủ rồi. Nếu đã lựa chọn thì đừng hối hận.”

“Con...” Mặc Kỳ Lâm mở miệng, lại nhận ra mình căn bản không nói được lời nào.

“Được rồi, con cũng không phải là con gái, ba cũng không có con trai ẻo lả như thế đâu!” Người bên đầu kia cười cười, ông nói: “Ba cũng nói với anh hai con rồi, ngày kia cùng đi đi, đừng khiến mình hối hận!”

Cho đến khi điện thoại tắt rồi Mặc Kỳ Lâm vẫn chưa lấy lại được tinh thần.

Kỳ thật lúc trước người ngoài đồn đại xuất ngoại đào tạo sâu là giả, tình huống thật là cậu thừa dịp thân thể phụ thân còn khỏe mạnh nói cho ông biết cậu thích nam nhân, kết quả bị ba tức giận đánh một trận tơi bời rồi đuổi cậu ra nước ngoài để cậu chuyên tâm vào học tập đừng có hoang tưởng mấy chuyện vớ vẩn này.

Cuối cùng vào khoảng thời gian trước, lão gia tử lại gọi điện cho cậu một lần nữa, chỉ là không có lời chất vấn tính hướng mỗi năm một lần mà trực tiếp thông báo cho cậu biết là chuẩn bị đưa cậu về nước. Cậu cũng không biết ba mình đã nghĩ thông suốt bằng cách nào. Tóm lại là sau khi về nước cậu và lão gia tử nói chuyện cả trưa, cũng nói cho lão gia tử về người mà cậu nhận định cả đời này. Gia sản của nhà Mặc Kỳ, cậu cũng không tranh với anh hai, chỉ cầu cả đời có thể cùng người nọ an an ổn ổn nước chảy mây trôi yêu nhau đến già là đủ rồi.

Suy nghĩ về cuộc điện thoại vừa rồi của ba mình, Mặc Kỳ Lâm nghĩ đời này mình chỉ cần theo đuổi được người nào đó là viên mãn lắm rồi.

Nụ cười lại trở về bên miệng, cậu lấy điện thoại ra và gọi cho cậu bạn của mình.

“Này, Sở Ca. Tôi nghĩ chúng ta thả bỏ câu Hiên Viên Hàn thực sự không hay ho cho lắm. Không bằng cho cậu ta một kinh hỉ nhé?”

Sáng sớm hai ngày sau, Hiên Viên Hàn đứng bên cạnh ông anh trai băng sơn của mình nhìn thấy hai cậu bạn thân mến đi đến cùng nhau, cảm giác sâu sắc được mình hình như bị lừa dối.

Hiên Viên Hàn ngưng mắt nhìn bạn mình, hai vị thích tìm đường chết như vậy, chúng ta thực sự có thể tiếp tục chơi đùa được nữa sao?

21. Chương 21: Thiên Lâm Cp Rất Có Cảm Xúc

[Tôi nghĩ cốt truyện này có chút vấn đề.

Nam phụ cậu ta là gay, nam chính cũng có thể là gay.

Thật là một cốt chuyện đầy kịch tính, lẽ nào tình tiết đại thần ngài đã chết rồi?

Đây quả là một tin khiến người ta thương tâm đến rơi lệ a.

@Tình tiết đại thần, tôi thấp cho ngài nén nhang, mong ngài vĩnh viễn cũng đừng quay trở lại.

— trích từ “Nhật ký quan sát Hiên Viên Ngạo Thiên”]

Địa điểm của cuộc họp mặt lần này giống như trong trí nhớ của Mặc Kỳ Lân, chính là khách sạn có suối nước nóng kia của tập đoàn Hiên Viên. Khách sạn ở trên núi vùng ngoại ô thành phố D, cũng không biết là ai đề nghị nên rèn luyện thân thể, nên đã chọn địa điểm họp mặt ở đỉnh núi này.

Sở Ca nhìn ngọn núi rõ ràng không thấp trước mặt, cậu chỉ muốn nói, tư duy của kẻ có tiền thì người nghèo như cậu không thể ý giải nổi.

Anh hai của Mặc Kỳ Lân đưa hai người họ đến địa điểm gặp mặt xong thì đi tìm bạn bè thương nghiệp để nói chuyện phiếm luồn, còn Mặc Kỳ Lân thì cứ đứng một chỗ nhìn ngó xung quanh, rõ ràng là đang tìm ai đó.

Nói chung, Sở Ca và Mặc Kỳ Lân đều đồng lòng không tiếp xúc đến ánh mắt đang căm tức nhìn bọn họ của Hiên Viên Hàn.

Hiên Viên Hàn trừng một hồi rồi nghĩ làm vậy cũng không được. Cậu trợn hai mắt đều đau cả rồi, người ta lại hoàn toàn không chú ý đến. Quá ngược tâm!

Hiên Viên nhị thiếu bị bạn bè không nhìn vẻ mặt oán khí cũng sắp biến thành thực thể rồi, cậu bước vài bước đến bên cạnh Sở Ca và đập bốp lên vai Sở Ca một cái, âm trầm nói: “Các cậu cứ nhiên dấm đùa giỡn tôi?”

Sở Ca hoàn hồn, cậu nhìn vẻ mặt như muốn ăn thịt người của Hiên Viên Hàn, rất thành khẩn nói: “Kỳ thực, chúng tôi muốn cho cậu một kinh hỉ.”

Hiên Viên Hàn căn bản không có cảm giác được một chút kinh hỉ nào: “...”

Cậu cho ông đây là thằng đần hử! Cậu vội đến có phải định cho tôi kinh hỉ không thì tôi không biết, thế nhưng tên nhóc Mặc Kỳ Lân kia hoàn toàn là đến tìm người được chưa! Hơn nữa vì sao tôi lại cảm thấy nếu như không phải cậu ta đến tìm người thì cậu nhất định cũng sẽ không đến cho tôi sự “kinh hỉ” này hử?

Hiên Viên Hàn trong nháy mắt bạo phát tư duy tính phân kỳ của mình, cậu thấy mệt mỏi quá, không thể tiếp tục yêu đương được nữa đâu.

Sở Ca nhìn biểu cảm từ hằm hằm giận dữ đến đau đớn thống khổ rồi ngẩng 45° nhìn trời ưu thương của cậu bạn thân. Cậu nói: “Nhân gian bất sách, lời nói dối thiện ý có thể giúp cậu thấy thế giới này càng tốt đẹp hơn.”

(Nhân gian bất sách: ý là ‘cuộc sống đã khó khăn như vậy rồi, có một số việc không nên vạch trần ra nữa’.)

Hiên Viên Hàn mặt không cảm xúc ngưng mắt nhìn cậu.

Sở Ca: “Ha ha.”

Cậu nhìn thoáng qua Mặc Kỳ Lân đang rướn cổ nhìn khắp nơi hoàn toàn không có ý thức được oán khí của Hiên Viên Hàn đã tới gần họ. Má, lẽ nào cậu không phát hiện ra nguy cơ tình bạn hử? Rồi cuộc cậu đang tìm gì vậy!

Sở Ca giật giật tay áo Mặc Kỳ Lân, lại bị tay Mặc Kỳ Lân gạt phắt ra.

Mặc Kỳ Lân cũng chẳng thèm quay đầu lại nhìn, chỉ nói: “Đang vội, đừng âm ỉ.”

Sở Ca: “...”

Hiên Viên Hàn: “...”

Hiên Viên Hàn nói: “Giờ cậu ta đã bước vào chốn không người rồi, mọi thứ của ngoại giới đều không có cách nào khuấy nhiễu được cậu ta đâu. Cậu có biết rốt cuộc Mặc Kỳ Lân đang tìm gì không?”

Sở Ca lắc đầu, cậu cũng rất muốn biết đáp án của câu hỏi này đó. Có thể làm cho Tam thiếu nhà Mặc Kỳ vất vả tìm như vậy... Sở Ca đột nhiên cảm thấy bóng đèn nhỏ trong đầu mình ‘tách’ một cái bùng sáng rực rỡ, cậu siết tay trái dấm dấm vào lòng bàn tay phải, vô cùng khẳng định nói: “Nhất định Mặc Kỳ Lân đang tìm tiểu tình nhân của cậu ta!”

Vừa dứt lời thì đã bị Mặc Kỳ Lâm bất ngờ xoay người tung một chưởng lên đầu. Mặc Kỳ Lâm nói: “Biết cũng không được nói ra chứ! Tôi còn chưa tán được đến tay, cậu nói vậy vạn nhất người ta bị dọa chạy mất thì làm sao bây giờ!”

Sở Ca: “...” Vừa rồi cậu chỉ là tùy tiện suy đoán một chút, thế mà lại đoán được chân tướng à? Còn nữa Tam thiếu, vẻ ngoài của cậu cũng đâu thuộc loại xấu xí, sao phải nói giống như mình là mãnh thú hồng hoang như vậy chứ? Không đúng, Sở Ca nhớ lại mấy thứ mình thấy được lúc trước trong máy tính Mặc Kỳ Lâm, cậu đột nhiên cảm thấy mình lại thấu hiểu cậu bạn thân thêm một tầng nữa. Quả thực không thể lắm miệng quá, hình như không phải mỗi người đều có thể tiếp nhận đồng tính được.

Hiên Viên Hàn đứng một bên cảm thấy khó hiểu vô cùng, cậu luôn cảm giác hai cậu bạn mình hình như có chuyện gì gạt cậu. Mấy người như vậy rốt cuộc còn định chơi với tôi nữa hay không?

Mặc Kỳ Lâm lúc này mới nhìn đến Hiên Viên Hàn đang nhíu mày rầu rĩ, cậu mỉm cười nói: “Hiên Viên Hàn cậu đã đến sớm vậy à, tôi với Sở Ca đặc biệt đến đây hỗ trợ cho cậu, có phải rất nghĩa khí không?”

Hiên Viên Hàn ngay cả “...” cũng không muốn làm.

Cũng may Hiên Viên nhị thiếu vẫn luôn là một người vô cùng rộng lượng, cậu chỉ ưu thương một lúc rồi lập tức đã thoát khỏi tổn thương tâm linh do hai tên bạn bè này hãm hại. Liếc nhìn Mặc Kỳ Lâm đã quay về nụ cười nho nhã, hoàn toàn khác với tên rươn cổ tìm người lúc nãy, Hiên Viên Hàn bất quá hỏi: “Sau không tiếp tục tìm nữa đi?”

Mặc Kỳ Lâm lúc này cũng ý thức được cậu bạn mình có thể đã phát hiện ra mục đích cậu đến đây không phải vì tình hữu nghị vĩ đại của bọn họ, vì vậy cậu cũng hào phóng thừa nhận: “Người đã đến rồi, nếu tiếp tục nhìn chăm chăm nữa nhất định sẽ bị coi là biến thái. Theo đuổi người ta phải chú ý đến chiến lược, ấn tượng đầu tiên rất quan trọng.”

Cậu ta nói như vậy làm lòng hiếu kỳ của Hiên Viên Hàn và Sở Ca đều được khơi dậy, bốn con mắt lóe sáng bốn chữ ‘Tôi Rất Bất Quá!’ nhìn chăm chăm Mặc Kỳ Lâm, Sở Ca cười rất hèn mọn: “Cậu vừa ý người nào thế? Chỉ chỉ tôi xem nào.”

Mặc Kỳ Lâm bĩu môi: “Tôi có bệnh mới cho các cậu biết là người nào. Tôi nói rồi thì dọc cả đường này hai cậu nhất định sẽ nhìn người ta soi mói 360° không góc chết rồi bàn tán đủ loại, tôi cũng sẽ bị coi là bạn bè của biến thái.”

Sau đó vô luận hai người họ có nói như thế nào đi chăng nữa thì Mặc Kỳ Lâm cũng kiên quyết không mở miệng.

Vì vậy, lúc thời gian leo núi, những người đi chậm sẽ nghe thấy thiếu gia Sở gia cùng với Hiên Viên nhị thiếu đi ở cuối hàng đang thầm thì bàn bạc với nhau.

Mặc Kỳ Lâm yên lặng đi theo bọn họ. Cậu vốn cho rằng Hiên Viên Hàn khi biết tính hướng của mình ít nhiều cũng sẽ có chút bài xích, không ngờ rằng tên nhóc hoạt bát này cư nhiên lại vẻ mặt không có vấn đề gì, nói: “Thế thì sao, anh tôi cũng là gay, tôi không kỳ thị anh ấy thì sao có thể kỳ thị cậu được.”

May là Sở Ca vào thời khắc mấu chốt đã che miệng Hiên Viên nhị thiếu, nên không xuất hiện thảm kịch thanh âm Nhị thiếu quá lớn dẫn đến việc tất cả các thiếu gia nhà giàu ở thành phố D này biết được tính hướng của Hiên Viên Ngạo Thiên.

Mặc Kỳ Lâm cong cong khóe miệng, nghe hai người trước mặt bàn luận qua lại.

Sở Ca lặng lẽ chỉ một nam nhân mặc quần áo thể thao màu vàng đi trước mặt bọn họ, nói với Hiên Viên Hàn: “Tôi nghĩ có thể là người này.”

Hiên Viên Hàn tỉ mỉ quan sát một lúc rồi lắc đầu: “Đó là thiếu gia Chu gia, mọi người đều biết hắn ta ba ngày tìm gái một lần, nếu như Kỳ Lâm coi trọng hắn ta thì nhất định là muốn mắc bệnh hoa liễu đến điên rồi.”

Sở Ca gạt đầu, người như vậy không thể muốn được.

Cậu nhìn phía trước một lúc, rồi chỉ chỉ vào một nam nhân đi giày leo núi màu đen, mặc quần dài đen và áo đen ôm body ngắn tay. “Cậu xem người kia kìa.”

Hiên Viên Hàn nhíu mày suy tư một hồi rồi lại lắc đầu: “Đó là Vương tổng, nổi danh keo kiệt. Người này trên cơ bản là cái gì vào tay rồi tuyệt đối không bao giờ lấy ra nữa. Anh tôi cũng không muốn thương lượng gì với anh ta cả, vì dù có bàn chuyện gì đi chăng nữa thì cuối cùng chắc chắn chỉ lấy được lợi nhuận không đáng là bao thôi.”

“Vậy mà vẫn có người nguyện ý bàn chuyện làm ăn với anh ta hả?” Sở Ca kinh ngạc.

“Hàng hóa công ty người ta sản xuất ra đều là sản phẩm cao cấp, nguồn tiêu thụ rất tốt.”

Sở Ca gật đầu, kéo đề tài vừa rồi bị lệch trở về, cậu nói: “Cậu là đánh giá từ góc nhìn thương nghiệp, nhưng nếu đứng từ góc nhìn tính cách mà nói thì anh ta như vậy sẽ trị gia tốt đấy.”

“Trị gia? Cậu không biết chứ anh ta từng hẹn hò với một cô, cũng chính vì anh ta keo kiệt đến mức không nguyện ý tiêu tiền cho người ta nên hẹn hò một tuần là chia tay. Đó là chuyện hài mọi người đều biết trong giới giàu có của thành phố D này mà.”

Sở Ca nghe Hiên Viên Hàn nói vậy cũng gật đầu tiếp tục thảo luận những người khác.

Bọn họ không phát hiện, sau lưng hai người Mặc Kỳ Lân nghiêng răng đến sắp nát rồi.

Ai nói với cậu anh ấy keo kiệt! Anh ấy một chút cũng không keo kiệt đâu! Á kia vốn chỉ coi trọng tiền chứ không phải người! Anh ấy đối xử với người mình yêu tốt đến nhường nào hai tên ngu ngốc như các cậu sao mà hiểu được!

Mặc Kỳ Lân rất tức giận, có một cảm giác ngược tâm như bảo bối của mình bị người không hiểu rõ bình luận mà không thể mở miệng phản bác được. Các người cứ đoán đi, ông đây tuyệt đối sẽ không nói cho mấy người biết người ông đây yêu là ai đâu!

Mà hai người đã đi lướt qua chân tướng nhưng không hề hay biết lại tiếp tục suy đoán đám tinh anh trước mặt bọn họ. Mỗi lần Sở Ca xem trọng người nào thì Hiên Viên Hàn lại mở miệng phản bác nói người này không được chỗ này người kia không được chỗ kia, cuối cùng Sở Ca nhìn bóng lưng người duy nhất không bị chỉ đến, nói với Hiên Viên Hàn: “Kỳ thực cậu muốn bảo người Mặc Kỳ Lân thích chính là anh cậu đúng không. Vừa khéo hai người họ đều là gay, cũng xứng.”

Hiên Viên Hàn suy nghĩ một lúc, rồi gật đầu vô cùng nghiêm túc: “Cậu nói như vậy thì tôi đột nhiên cũng cảm thấy hai người họ đúng là xứng đôi.”

Sở Ca: “...” Không biết vì sao, cậu cảm giác vào một ngày tiếp nhận được sự bố trí này cũng thấy đầy cảm xúc.

Mặc Kỳ Lân nghe hai tên bạn thân cả quãng đường thảo luận một đồng ngôn luận không đáng tin cậy về một nửa kia của mình căn bản đã vô lực phản bác: “...”

May là trước lúc Mặc Kỳ Lân phát điên thì mọi người đã leo lên đến đỉnh núi.

Khách sạn suối nước nóng ở khu đất bằng trên đỉnh núi, là mấy hàng nhà trúc thấp thấp xây liền kề nhau, mỗi gian phòng đều có một bể nước nóng nho nhỏ bên trong, cả khu nhà xây vòng quanh nhau để trông một khu đất hình vuông. Giữa khu đất đó là một nhà lầu hai tầng, lầu một là phòng khách của khách sạn, lầu hai là nhà ăn và khu giải trí. Ở phía sau phòng khách còn có một suối nước nóng lớn ngoài trời. Tổng thể mà xem thì coi như không tồi.

Sở Ca đơn thuần là kiểu nông dân lên tỉnh, trước khi xuyên việt thì trung tâm tắm rửa cao cấp nhất được đi cũng chỉ là nhà tắm xông hơi công cộng. Loại địa phương này lần đầu cậu được tới, vẫn có chút kích động nho nhỏ.

Bởi vì một vài thiếu gia đều dẫn theo nhân tình hoặc vợ đi cho nên lúc chia phòng mới phát hiện ra hình như bị thiếu phòng.

Hiên Viên Hàn kéo Sở Ca ra một góc và nói với cậu: “Nếu như Mặc Kỳ Lân và anh tôi cùng một phòng liệu có thể ma sát ra tia lửa tình yêu được không?”

Sở Ca: “...” Cậu đốt hàng loạt ngọn nến cho Hiên Viên Ngạo Thiên, xin hỏi có một cậu em trai tin tưởng vững chắc anh trai mình là gay đồng thời cố gắng đẩy mạnh tiêu thụ anh mình đi, Ngạo Thiên huynh có tâm trạng như thế nào vậy?

Mặc Kỳ Lân cũng nghe được những lời của Hiên Viên Hàn, liền nhớ đến một số chuyện bực mình của đời trước, lòng mảy mảy chiu chiu lại, Mặc Kỳ Lân nói: “Anh cậu không chừng muốn play suối nước nóng với mấy cô em cơ, tôi cũng không có hứng tham gia học hỏi.”

Sở Ca: “...” Cậu không muốn soi mói tí nào đâu, từ lúc tiếp thu CP Hiên Viên Ngạo Thiên x Mặc Kỳ Lân xong, mỗi câu nói châm chọc Hiên Viên Ngạo Thiên của Mặc Kỳ Lân đều có chút hương vị giận dỗi ở đây thế.

Đương nhiên, đến lúc quyết định cuối cùng, người còn lại ở cùng phòng hai người với Hiên Viên Ngạo Thiên cũng không phải là Mặc Kỳ Lân, càng không phải là Sở Ca. Mà là cậu em trai nóng ruột cả dọc đường một câu anh trai khát hay không, thậm chí một câu đối thoại bình thường với nhau cũng không có.

Sở Ca và Mặc Kỳ Lân cùng nhau ở phòng sát vách bọn họ.

Chờ Sở Ca xếp đồ đạc vào phòng xong mới nhớ đến tình tiết truyện đã lâu chưa ôn tập lại — Hiên Viên Ngạo Thiên và Sở Giao H ở ôn tuyến, lại là H kịch liệt bị nam phụ nghe được cả một đêm...

Sở Ca yên lặng nhìn thoáng qua vách tường sát phòng bên cạnh, không biết là do Hiên Viên Hàn nhắc đi nhắc lại nhiều lần anh trai cậu ta là gay hay vừa được tiếp thu Thiên Lân CP, cậu đột nhiên nghĩ, nếu cuối cùng nữ chính không tới thì lẽ nào nội dung kịch liệt đêm nay cần Hiên Viên Hàn đến thay diễn?

Emma huynh đệ cái gì đó thật sự là quá nặng đô rồi. Sở Ca xấu hổ che mặt. Có thể nói cho tôi biết huynh đệ CP này ai trên ai dưới không?

22. Chương 22: Thế Giới Này Loạn Rồi

[Tôi cuối cùng cũng tỉnh ngộ.

Nếu kịch bản đại thần đã chết, tôi cũng không biết nên quay về như thế nào thì không bằng hưởng thụ nhân sinh cho tốt.

Từ hôm nay trở đi, tôi chỉ là thiếu gia duy nhất của Sở gia đã xuống dốc, chứ không phải là tên nghèo xuyên qua nữa.

À không, nếu như tôi còn có thể về nhà, sau khi về được rồi thì câu nói trên kia sẽ trở thành phé thải.

Sau đó thì không bao giờ viết nhật ký nữa, kịch bản cũng đi chết đi!

Ấn mừng cuộc sống mới của tôi, tôi vẫn là chú chim nhỏ đẹp trai như trước.

— trích từ “Nhật ký quan sát Hiên Viên Ngạo Thiên” – Chương cuối]

Bởi vì đã bỏ qua bữa sáng mà vẫn chưa đến thời gian ăn cơm trưa, tất cả mọi người đều dự định ở phòng ăn nhẹ lót dạ, ngâm suối nước nóng rồi cùng nhau ăn cơm trưa.

Sở Ca đã ăn sáng rồi nên hoàn toàn không thấy đói, vì thế sắp xếp đồ đạc xong thì vui vui vẻ vẻ chạy đi ngâm mình trong hồ nước nóng nhỏ dành cho hai người trong phòng. Đặt khăn mặt lên trán và hạnh phúc dựa vào bên thành hồ, cả người ấm áp đến không thể thoải mái hơn được nữa.

Một lúc sau, Mặc Kỳ Lân mới quần khăn lông ngang eo từ trong nhà đi tới.

Sở Ca ngẩng đầu, nhìn thoáng qua dáng người Mặc Kỳ Lân thì trong nháy mắt.

Mặc Kỳ Lân thấp hơn Hiên Viên Ngạo Thiên một chút, ước chừng khoảng 1m80. Cậu ta có một đôi chân thon dài vô cùng đẹp, mà có thể do trường kỳ trạch trong nhà nên làn da toàn thân đều trắng nõn. Đương nhiên, những điều đó không phải là trọng điểm quan sát của Sở Ca, trọng điểm là: Cậu ta! Có! Cơ! Bụng!

Dù chỉ có bốn múi cũng được gọi là cơ bụng!

Mặc Kỳ Lân cúi đầu theo ánh mắt của Sở Ca, nhìn thấy bụng của mình, sau đó vô cùng kiêu ngạo ngẩng đầu nhìn Sở Ca và triển lãm cơ thể của mình. Cậu ta nói: “Có phải đang nghĩ dáng người của anh em cậu rất tuyệt đúng không?”

Sở Ca bĩu môi, có cơ bụng thôi chứ hay ho gì? Cậu cũng có cơ bụng, chẳng qua chỉ là cơ bụng một múi thôi!

Mặc Kỳ Lân nhìn phản ứng của Sở Ca thì bật cười, cậu vừa bước đến hồ nước nóng vừa nói với Sở Ca: “Lúc tôi còn ở nước ngoài thì có tham gia đội bơi lội của trường, khi đó còn luyện được tám múi cơ. Kết quả sau đó triệt để trạch ở nhà, tám múi cũng chỉ còn có bốn.”

Sở Ca gật đầu, rất đồng tình vỗ vỗ lưng Mặc Kỳ Lân để an ủi. Trên đời này điều đau khổ nhất từ trước tới giờ không phải là chưa từng có được, mà là có được rồi lại mất đi. Cũng giống như bốn múi cơ bụng đã chết của Mặc Kỳ Lân vậy. Hơn nữa Sở Ca cũng suy nghĩ không cường điệu thêm chút nào, nếu như Mặc Kỳ Lân còn tiếp tục cách sống của cả kỳ nghỉ hè này, phỏng chừng chờ đến lúc tốt nghiệp trung học thì bốn múi cơ bụng quân còn dư lại của cậu ta cũng sẽ ra đi hẹn ngày gặp lại mất.

Nghĩ như vậy, Sở Ca cúi đầu nhìn “cơ bụng” quân một múi lớn của mình, đột nhiên cảm thấy đời công bằng rồi.

Mặc Kỳ Lân và Sở Ca song song dựa vào thành hồ nước nóng, hưởng thụ cái cảm giác thoải mái khi dòng nước ấm bao vây lên cơ thể.

Mặc Kỳ Lân đột nhiên mở miệng, cậu nói: “Sở Ca cậu biết không, tôi nghĩ đời này tôi sống như đang nằm trong một giấc mộng vậy.”

Sở Ca mở miệng nói nhưng cuối cùng vẫn ngậm lại. Chẳng lẽ muốn cậu đi nói với Mặc Kỳ Lân là “Đúng rồi đúng rồi tôi cũng hiểu được tôi đang sống mà như nằm mơ vậy”? Từ lúc xuyên việt đến nay cậu chưa có một ngày một đêm nào không nghĩ mình đang nằm mơ. Tuy nói ở đây quen biết được nhiều bạn bè, nhưng rất cuộc cậu vẫn chờ mong, nói không chừng một ngày nào đó tỉnh mộng, cậu lại có thể quay về thế giới cũ...

Muốn hòa nhập vào thế giới này, nhưng lại không phá được bức tường trong lòng. Muốn trở về, lại không thể quay về. Cứ bị kẹp giữa như vậy rồi tự xây nên một hình thức chỉ có thể đứng xem, bi ai biết mấy.

Mặc Kỳ Lân đợi một lúc cũng không thấy Sở Ca đáp lại, liền nói tiếp: “Tôi không biết giấc mộng đến khi nào thì tỉnh, cho nên chỉ có thể đi quý trọng mỗi một ngày trong giấc mộng này. Cũng cảm ơn chúng ta có thể gặp được nhau. Tôi vẫn không đổi được cái tật xấu động một chút là ngoan cố đến cùng, nhưng suy nghĩ này của tôi không làm cậu thấy tôi rất ngu xuẩn chứ?”

“Không đâu.” Qua một lúc lâu Sở Ca mới đáp lại. Cậu có chút ngẩn ngơ, vừa rồi trong nháy mắt cậu đột nhiên cảm thấy lúc trước mình thật ngu ngốc. Nếu như nói xuyên việt là một giấc mơ nhất định phải trải qua trong đời này thì cần gì cứ phải lằng nhằng suy nghĩ khi nào được về nhà? Nếu đã đến chỗ này rồi thì nhất định có nguyên nhân vì sao mình phải ở đây. Cho nên việc chân chính phải làm trước khi về nhà không phải là thờ ơ quan sát mà là hưởng thụ thế giới đáng quý trọng này.

Sở Ca đột nhiên muốn che mặt xấu hổ. Vẫn nói người khác ngoan cố, hiện giờ mới phát hiện ra kỳ thực người ngoan cố nhất là chính mình.

Sau khi nghĩ thông suốt, Sở Ca thấy tâm trạng khoan khoái hẳn, từ giờ sẽ không cảm kích bản để nhìn thế giới này nữa. Ở thế giới này mỗi người đều là thực thể tồn tại chân thật, họ có suy nghĩ, tư duy, tình cảm của mình, bao gồm cả Hiên Viên Ngạo Thiên nhìn rất lạnh lùng hay Sở Giao tự nhận thanh cao.

Sở Ca ở trong lòng thầm cộng điểm cho tâm trạng hoàn toàn hòa nhập thế giới này của mình.

Cậu vô lý lấy bàn tay của Mặc Kỳ Lân nằm bên cạnh, mắt lấp lánh ánh sao nói: “Người anh em thật sự rất cảm ơn cậu, giờ giới thiệu lại một chút, tôi là Sở Ca, thiếu gia duy nhất của Sở gia, sau này xin chỉ giáo nhiều hơn.”

Mặc Kỳ Lân bị hành động bất ngờ của Sở Ca làm hoảng sợ: “...”

Vừa rồi cậu chỉ là không kiềm chế được nên tìm người tâm sự một chút thôi. Vì sao phản ứng của Sở Ca lại còn dữ dội hơn mình vậy? Chẳng lẽ lúc này có câu nào đã đâm trúng điểm G làm cậu ta phát bệnh chẳng?

Bạn Sở Ca à, xin hỏi lần này cậu có mang thuốc đi theo không?

Bất quá trong lúc hưng phấn nên Sở Ca hoàn toàn không chú ý đến vẻ mặt như nhìn bệnh nhân tâm thần của cậu bạn thân. Sở Ca thấy hiện giờ mình thật vui vẻ, nhìn mọi thứ xung quanh đều có cảm giác vô cùng chân thật.

Mặc Kỳ Lân thực sự là không chịu được cậu bạn đang phát bệnh của mình, cậu rút tay mình từ móng vuốt của Sở Ca ra, trong lòng thầm nghĩ, nghe nói bệnh tâm thần có thể truyền nhiễm, không biết cùng nhau ngâm nước nóng như này có thể bị lây bệnh không? Nếu thật như thế thì phải gọi Hiên Viên Hàn cùng ngâm nước nóng nhiều nhiều mới được, có nạn cùng chịu mới là anh em tốt.

Chờ trạng thái hưng phấn của Sở Ca dần dần nhạt đi, Mặc Kỳ Lân đã dựa vào thành bể nhắm mắt dưỡng thần rồi.

Sở Ca chọc chọc cậu ta.

Mặc Kỳ Lân trừng mắt nhìn.

Sở Ca ngây ngô cười, cậu vẫn thấy có chút phần khích nho nhỏ, cần phải tìm người nói chuyện mới được. Nhưng nhìn vẻ mặt của Mặc Kỳ Lân thì hình như không muốn tán dóc cùng cậu cho lắm, vì thế cần phải tìm được đề tài mà cả hai đều cùng muốn nói đến. Sở Ca khởi động số lượng tế bào não không nhiều lắm của mình để mở rộng phạm vi tìm kiếm lên toàn diện, cuối cùng xác định được một chủ đề mà mọi người đều hứng thú. Cậu hỏi Mặc Kỳ Lân, “Cậu và tiểu tình nhân của cậu ai trên ai dưới?”

Lời vừa ra khỏi miệng thì Sở Ca đã muốn che mặt, cậu vốn muốn hàm súc hỏi một câu về vấn đề tình cảm riêng tư, ai ngờ...

Má nó, Hiên Viên Hàn cậu được lắm, bị cậu độc hại mãi đến bây giờ tôi nghe thấy ai là gay thì lại muốn hỏi người ta trên hay dưới. Lúc lên lớp ngồi cùng bàn với nhau, mỗi lần nói chuyện về Hiên Viên Ngạo Thiên là lại một lần Hiên Viên Hàn nói với cậu về vấn đề trên dưới. Ở trong miệng Hiên Viên Hàn, Hiên Viên Ngạo Thiên chính là một ông anh ngây thơ thích giả vờ lãnh khốc, là nhân tài toàn năng gánh được lông chân để thêu hoa cúc! Trong tư duy thoát tuyền của mình, Sở Ca không quên thấp một cây nến cho Hiên Viên Ngạo Thiên. Đồng tình lần hai, có một cậu em trai suốt ngày lấy chuyện dìm anh trai mình làm niềm vui, Ngạo Thiên huynh anh thật khổ.

Mặc Kỳ Lân gơ tay vấy vấy trước mặt Sở Ca. Kỹ năng ngăn người cấp thần của cậu bạn thân này đã không có cách nào phá được nữa rồi, một giây trước còn trong trạng thái trò chuyện với nhau, nhưng một giây sau thì tư duy đã không biết ngao du ở một không gian song song nào rồi. Mặc Kỳ Lân tỏ vẻ, quả nhiên quen được là ổn rồi.

Sở Ca bị bàn tay quấy quấy trước mặt gọi hồn trở về.

Mặc Kỳ Lân thầm cộng điểm cho hiệu quả phi như bay của tư duy cậu bạn thân mình, sau đó chậm rãi trả lời câu hỏi vừa rồi của Sở Ca.

“Tuy rằng chưa tán đến tay, chúng tôi cũng chưa từng ở bên nhau, nhưng tôi nghĩ tôi đẩy anh ấy cũng không có trở ngại gì.”

Cậu vừa nói vừa triển lãm cơ bắp cho Sở Ca xem. Trên cánh tay trắng nõn hơi gồng lên một chút, tuy không rõ ràng nhưng cũng có tý thịt.

Sở Ca tâm tình phức tạp nhìn thân thể bạn mình, rồi nhớ lại tất cả dáng người nam tính cùng leo núi hôm nay, cuối cùng vẻ mặt nghiêm trọng nói với Mặc Kỳ Lân, “Nếu muốn đẩy được vị kia của cậu thì hành động càng sớm càng tốt.” Bây giờ nhìn trên người cậu còn có chút thịt thì may ra có thể, cho đến khi cơ thể biquá trình trạch ở nhà hoàn toàn biến đổi thành mỡ rồi?

Luận về trạch nam gà còi làm gì để đẩy được mãnh nam tính anh xã hội?

Haha, mệnh đề này căn bản không thành lập được hiểu không!

Sở Ca thấy đề tài này không thể tiến hành tiếp được, cậu quyết định chuyển chủ đề khác để nói tiếp, “Vị kia nhà cậu năm nay bao nhiêu?”

“Tháng mười hai năm nay là tròn 26.” Mặc Kỳ Lâm rất hiếm khi cười ngây ngô như thế, thật ra cậu rất vui về nói về vị kia nhà cậu với người khác, giống như một nam nhân đơn phương yêu mến người ta đến điên cuồng vậy, hận không thể khiến toàn thế giới biết nữ thần mình thích là ai. Bất quá cậu tự nhận mình là một người theo đuổi rất có lực không chế, sẽ không nơi nơi lảm chuyện làm ai cũng biết trước khi xác định chắc chắn được quan hệ đâu.

Sở Ca nghe thấy đáp án thì hơi giật giật khóe miệng, cậu vốn cho là Mặc Kỳ Lâm coi trọng một thằng nhóc khoảng chừng hai mươi, không nghĩ rằng lại là một ông chú.

Mặc Kỳ Lâm cười ngây ngô một lúc thì thấy cậu bạn không nói lời nào, quay đầu sang thấy vẻ mặt xoắn xít của Sở Ca thì lập tức mất hứng. Cậu nói: “26 thì làm sao? Hiên Viên Ngạo Thiên đều 27 tuổi rồi mà Sở Giao mới có 15 còn gì!”

Lời vừa ra khỏi miệng thì Mặc Kỳ Lâm ý thức được mình đã nói sai. Lúc trước nghe ý kiến của Hiên Viên Hàn về Sở Giao, cậu biết được ở thế giới này Sở Giao và Hiên Viên Ngạo Thiên vẫn chưa phải là người yêu...

Quả nhiên, Sở Ca cũng phát hiện ra BUG này. Cậu nghi ngờ hỏi Mặc Kỳ Lâm, “Sao cậu lại thấy Hiên Viên Ngạo Thiên và Sở Giao là một đôi?”

Mặc Kỳ Lâm chột dạ, loại cảm giác sắp vạch trần bí mật trọng sinh này là sao? Cảm tạ trời đất là người đang nói chuyện với cậu là bạn Xuân Ca với IQ không được khả quan cho lắm, vẫn có thể lừa dối được. Mặc Kỳ Lâm nói: “Bởi vì Sở Giao luôn theo đuổi Hiên Viên Ngạo Thiên mà, cho nên tôi nghĩ bọn họ có thể sẽ có một chân. Chút chuyện của thiếu gia nhà giàu ấy, cậu hiểu mà.” Mặc Kỳ Lâm cảm thấy mình có chút không tốt, từ sau khi sống lại đến giờ, dìm hàng tình địch kiếp trước càng ngày càng không có áp lực.

(Từ Xuân “ ” [chùn] và từ Sở “ ” [chữ] có phát âm gần giống nhau, bạn Lâm đã chơi chữ trong câu này)

Mặc Kỳ Lâm nói như vậy quả nhiên Sở Ca cũng không hỏi lại nữa. Cậu ngẫm nghĩ suy đoán của Mặc Kỳ Lâm cũng thấy hợp lý. Dù sao loại tổng tài hàng nghìn tỷ như Hiên Viên Ngạo Thiên mỗi ngày suy nghĩ như thế nào và có quan hệ với ai thì cũng không phải những người như bọn họ có thể biết đến được.

Mặc Kỳ Lâm thấy Sở Ca tiếp thụ được suy nghĩ này thì lập tức rên sất khi còn nóng: “Tuy rằng Hiên Viên Hàn rất tốt nhưng Hiên Viên Ngạo Thiên lại là tên biến thái, sau này cậu phải cách anh ta xa ra một chút.” Bằng không vạn nhất bị giết như đời trước, người anh em tôi sẽ rất đau lòng đó.

Từ khi tiếp thu tính chân thực của thế giới này thì tâm trạng của Sở Ca cũng thay đổi. Cậu suy nghĩ một chút rồi nói cho Mặc Kỳ Lâm, “Kỳ thực Hiên Viên Ngạo Thiên cũng không tệ lắm đâu. Trước đây tôi với anh ấy còn cùng ăn lẩu với nhau, anh ấy còn cứu mạng của tôi, phòng ngừa được thảm kịch tàn phá nhan sắc nữa.”

Mặc Kỳ Lâm: “...”

Thế giới này quả nhiên loạn rồi. Ở đời trước hai người rõ ràng là tử địch của nhau giờ lại cùng ăn lẩu thì thực sự không có vấn đề gì chứ?

23. Chương 23: Cầu Huyết Khấp Nơi

Đổi lập với khung cảnh ảm áp của Sở Ca và Mặc Kỳ Lâm, Hiên Viên Hàn cảm giác mình sắp chết rét rồi.

Từ lúc vào phòng đến giờ, Hiên Viên Ngạo Thiên vẫn đeo gương mặt tê liệt để nhìn cậu. Bộ dạng kia giống như là cậu thiếu ông anh mình mấy triệu không bằng.

Hiên Viên Hàn rất rầu rĩ, anh hai đang nháo kiểu gì vậy? Dừng vẻ mặt oán phụ này nhìn em làm em lúng túng lắm đấy.

Khi sắp bị đóng băng dưới ánh mắt càng ngày càng lạnh của ông anh nhà mình, cuối cùng Hiên Viên Hàn không nhịn được nữa bèn mở miệng hỏi: “Anh, rốt cuộc là em có chỗ nào không phải với anh? Anh nói ra để em sửa được không?”

Hiên Viên Ngạo Thiên vẫn mặt lạnh nhìn cậu em trai môi cá nhám của mình. Anh nói: “Từ lúc bạn em xuất hiện thì em không nói với anh một câu nào suốt cả dọc đường.”

Hiên Viên Ngạo Thiên rất phần nộ, anh trai em cùng đi với đám tinh anh ngu xuẩn kia rất buồn chán hiểu không! Thân là em trai ruột mà lại dám không đến chia sẻ nỗi buồn chán này với anh trai mà còn có mặt mũi hỏi anh là em có lỗi với anh chỗ nào hả!

Hiên Viên Hàn: “...” Có một ông anh bằng sơn mặt tê liệt lại có khuynh hướng thiên vị em trai ngày càng nghiêm trọng này thì cậu em bày tỏ là mình cũng khó xử lắm.

Cậu ghen một hồi, cuối cùng học vẽ mặt sa sầm nghiêm trọng của anh mình và đứng đắn nói xin lỗi, “Anh hai, em sai rồi, sau này nhất định sẽ không gặp bạn quen anh nữa.”

Biểu cảm Hiên Viên Ngạo Thiên bất biến, vẫn lãnh ngạo như trước liếc mắt nhìn Hiên Viên Hàn. Tâm trạng vui vẻ rồi thì đi ngâm nước nóng thôi. Ừ, em trai tuy rất ‘ngư thần’, thế nhưng biết sai sửa sai thì vẫn là em trai ngoan.

(Từ ngư thần cũng chính là môi cá nhám, mình chưa tìm được từ này theo ngôn ngữ mạng thì có nghĩa gì, trên Baidu toàn dạy cách làm cá, nên mình xin nợ nghĩa nha)

Hiên Viên Hàn lặng yên xếp đồ đạc sau lưng anh. Có một ông anh trai như vậy, cậu muốn giữ vững trái tim không bị bệnh xà tinh cũng khó.

Chờ đến thời gian bữa trưa, Sở Ca và Mặc Kỳ Lân bước vào nhà hàng. Nhà hàng trên tầng hai ở tiểu lâu nằm giữa khách sạn, toàn bộ đều là bàn trúc kết hợp với các bồn cảnh trúc xanh um, nhìn rất có ý cảnh. Hiên Viên Hàn đứng bên cạnh Hiên Viên Ngạo Thiên, khuôn mặt tiều tụy nghiêm trọng hơn cả lúc vừa leo núi xong.

Sở Ca kinh ngạc, chẳng nhẽ bị mình đoán đúng rồi? Trạng thái huynh đệ CP thì Hiên Viên Hàn là người nằm dưới? Nhưng vì sao bọn họ ở phòng bên cạnh mà không nghe thấy bất kỳ tiếng vang gì? Chẳng lẽ Hiên Viên Ngạo Thiên cầm thú đến mức play bịt miệng? Loại cảm giác từ nay về sau hủ đến tận ngọn và lao nhanh trên con đường không có tiết tháo này... sao lại thấy rất có cảm xúc nhỉ?

Sở Ca cảm thấy rất thống khổ, tiết tháo quân hiện giờ tôi đối với ngài ‘tay Nhĩ Khang’, ngài còn có thể quay về không?

(Trong “Hoàn Châu Cách Cách”, Chu Kiệt diễn vai Nhĩ Khang rất nổi tiếng, trong film anh ấy có một hành động là giơ tay lên bảo Tử Vi khoan đi, hành động này rất kinh điển, được bạn trên mạng xưng là tay Nhĩ Khang – Baidu)

Hiên Viên Hàn lại quên luôn lời cam đoan vừa nói với ông anh thiên vị em trai, cậu lặng yên đi tới trước mặt Sở Ca, dùng hai tay véo má Sở Ca và kéo sang hai bên, thành công giúp Sở Ca hoàn hồn lại từ ảo tưởng điên cuồng.

Hiên Viên Ngạo Thiên thấy em trai chạy mất, còn phát hiện ra thằng nhóc ngốc ngốc kỳ quái đưa mình đi ăn lẩu, đang định qua đó chào hỏi thuận tiện túm em trai quay về bên cạnh mình để cùng chia sẻ nỗi buồn chán, không ngờ rằng mấy thiếu gia khác đã ra khỏi phòng và bước vào nhà hàng bắt đầu cùng anh chào hỏi và nói chuyện phiếm làm cho kế hoạch của Hiên Viên Ngạo Thiên sinh non lặn nửa rồi.

Sở Ca không phát hiện ra Hiên Viên Ngạo Thiên đang trừng mình. Cậu day day gò má đau rát và nói: “Sao cậu lại túm mặt tôi!” Má nó, cảm giác như xanh tím cả rồi.

Hiên Viên Hàn mặt không cảm xúc: “Đừng có dùng tâm hồn bí ối của cậu để phỏng đoán tôi với anh tôi. Chúng tôi là quan hệ anh em thuần khiết. Đừng có bảo là cậu không nghĩ! Trên mặt cậu viết rõ ràng là tôi với anh tôi có một chân.”

Sở Ca: “Ha ha.”

Cậu rất muốn nói, Hiên Viên Hàn cậu là tự làm vậy, nhớ lại lúc tiểu gia đây vừa xuyên qua vẫn là một kỹ thuật thuần khiết, thấy Hiên Viên Ngạo Thiên cũng chỉ có thể nghĩ đến Sở Giao, kết quả bây giờ bị Hiên Viên Hàn làm nhầm bên tai mỗi ngày, cậu nhìn Hiên Viên Ngạo Thiên thì lại có cảm giác nam nữ già trẻ đều ăn. Ngạo Thiên huynh tôi thật có lỗi với huynh, nếu có một ngày huynh phát hiện ra hình tượng của huynh trong lòng mọi người ở đây đều sụp đổ rồi, tôi có thể nói nhỏ với huynh, đều là do cậu em trai ngu xuẩn của huynh tung ra ngoài đấy.

Mặc Kỳ Lân từ lúc bước vào nhà hàng là tiến nhập hình thức hết nhìn đông tới nhìn tây. Sở Ca tỏ vẻ đã quen với hành động này rồi. Cậu chỉ muốn nói, Mặc Kỳ Lân phản ứng của cậu trước và sau khi người ta đến có khác biệt cực đại đấy, cậu đang triển lãm đối ngược đáng yêu hử?

Để biết được người bạn thân mình thích là ai, Sở Ca và Hiên Viên Hàn cũng cùng nhìn kỹ cửa ra vào với Mặc Kỳ Lân. Cho đến khi tất cả những ai tham gia tụ hội lần này xuất hiện ở nhà hàng thì Mặc Kỳ Lân vẫn đang nhìn ra cửa.

Sở Ca đếm số người, xác định thực sự không còn ai nữa mới nói với Hiên Viên Hàn: “Mặc Kỳ Lân sẽ không quá tưởng niệm rồi biến thành hòn vọng phu chứ?”

Mặc Kỳ Lân thu hồi ánh mắt, nhìn về mặt ngu xuẩn của hai cậu bạn mình, khinh bỉ nói: “Mấy cậu cho rằng trí thông minh của tôi cùng một đẳng cấp với các cậu hử? Nếu như anh ấy vừa đến mà tôi không nhìn nữa thì hành động sau này của tôi tuyệt đối sẽ bị hai người phá hỏng.”

Mặc Kỳ Lân sau khi nói xong bắt đầu bình tĩnh ăn cơm.

Hiên Viên Hàn và Sở Ca nhìn nhau, vô cùng thần giao cách cảm cùng cúi đầu ăn cơm.

Chờ hai người họ đều cúi đầu xuống, Mặc Kỳ Lân mới ngẩng đầu lên nhìn bàn đối diện cậu, người nào đó với nụ cười quy cách đang nói chuyện với Hiên Viên Ngạo Thiên.

Người nọ hình như cũng cảm giác được ánh mắt của cậu nên ngẩng đầu lên nhìn về phía này. Mặc Kỳ Lân vội vàng cúi đầu. Má nó, kế hoạch ban đầu là nở nụ cười phải phép với người ta mới đúng, thế nhưng quá khẩn trương không dám đối diện nên hồng luôn rồi!

Chờ cậu ngẩng đầu lên lần hai, ánh mắt của người kia cũng đã thu về rồi.

Mặc Kỳ Lân bĩu môi, tiếp tục ăn.

Hiên Viên Ngạo Thiên đang cùng tổng tài Vương thị thảo luận về hạng mục mới hợp tác, cũng không chú ý đến người phục vụ bưng trà lên cho mình quen mặt đến nhường nào. Anh nâng tách trà lên môi nhấp một ngụm, vẫn là hương vị như trước, hương thơm nhàn nhạt, nhưng lưu luyến không quên.

Hiên Viên Ngạo Thiên rất hài lòng về hương vị này nên lại uống một ngụm, cho đến khi cả tách trà vào bụng rồi thì anh cũng không phát hiện ra, người phục vụ bưng trà đến cho anh lúc này đã đứng ở một góc của đại sảnh nhìn anh, khoe miệng nhếch lên thành một nụ cười âm mưu như ý.

Người phục vụ kia, là Sở Giao.

Sở Giao lặng lẽ quan sát từng hành động của Hiên Viên Ngạo Thiên. Cho dù tình tiết truyện trước đây có lệch lạc cỡ nào đi chăng nữa thì cô vẫn tin tưởng vững chắc mình là nữ nhân vật chính của cuốn truyện này. Vất vả lắm mới nhờ cậy được bạn bè giúp cô đạt được tư cách làm việc ở nơi đây, nhất định phải tận dụng nắm chắc lấy cơ hội. Chờ tới hôm nay qua đi, nữ nhân của Hiên Viên Ngạo Thiên, tuyệt đối sẽ giống như trong tiểu thuyết, vĩnh viễn đều là cô.

Thời gian dùng bữa trưa đầy vui vẻ đã kết thúc, Hiên Viên Ngạo Thiên và Vương tổng trên cơ bản cũng đã bàn bạc thỏa đáng chuyện làm ăn. Khách khí hai câu xong Vương tổng liền quay về gian phòng của anh ta, còn Hiên Viên Ngạo Thiên thì đi tìm cậu em trai môi cá nhám lừa gạt anh hai của mình.

Hiên Viên Ngạo Thiên đi đến bên cạnh bàn ba người họ ngồi, đầu tiên lễ độ gọi Mặc Kỳ Lân một tiếng Tam thiếu, lúc nhìn về phía Sở Ca: “Cậu là Sở...”

Lời vừa ra khỏi miệng thì Hiên Viên Ngạo Thiên mới phát hiện ra một vấn đề lúng túng. Lâu rồi không gặp cũng không điều tra về người này nữa, anh trong phút chốc không nhớ được tên cậu ta.

“Sở Ca.” Sở Ca rất kịp thời bù đắp thông tin cho não Hiên Viên Ngạo Thiên, tiện thể mỉm cười nói: “Chào anh, Hiên Viên đại ca.”

Hiên Viên Ngạo Thiên gật đầu, coi như là bỏ qua câu lúc trước.

Sở Ca ngẫm bĩu môi. Quả nhiên giống trong tưởng tượng của cậu y như đúc. Loại tổng tài hàng nghìn tỉ trăm công nghìn việc như Hiên Viên Ngạo Thiên làm sao có thể nhớ rõ kẻ qua đường như cậu được. Ngạo

Thiên huynh, uống cho tôi còn từng huyền tưởng chúng ta có thể trở thành bạn bè, hiện giờ xem ra chúng ta vẫn là đường ai nấy đi, có duyên gặp lại thôi.

Hiên Viên Ngạo Thiên cũng hiểu được vừa rồi có chút xấu hổ, để hòa dịu bầu không khí một chút, anh giáo dục cậu em trai môi cá nhám vài câu xong thì tỏ ý với Sở Ca và Mặc Kỳ Lân, bọn họ lần đầu tiên đến nơi này, làm tổng Boss ở đây, anh có thể dẫn bọn họ cùng đi tham quan cảnh vật xung quanh một chút.

Sở Ca muốn trở về ngủ, nhưng lại ngại vẻ mặt lạnh tanh của Hiên Viên Ngạo Thiên nên cuối cùng cậu vẫn không dám từ chối.

Sở Ca hoàn toàn không có ý thức được là, mỗi khi cậu ‘phú quý mã thượng phong, uy vũ lập tức khuất’ thì từng cơn sóng lớn đầy ác ý của thế giới này sẽ nhanh chóng tràn đến – cũng giống như năm đó cậu khuất phục trước *** uy của mẹ mà đọc sách cùng em họ, kết quả bị thế giới ác ý ném đến nơi nào tàn này.(trước tiên tài quyền thế thì uy vũ mấy cũng xẹp)

Hoàn cảnh xung quanh của khách sạn suối nước nóng này cũng không tệ lắm. Bốn phía đều được bao bọc bởi những cây tùng một người ôm, ở cửa chính khách sạn còn có một cây phong. Theo lời của Hiên Viên Ngạo Thiên, vào mùa thu hàng năm thì cây phong này sẽ biến thành một điểm nhấn hồng rực giữa nền xanh biếc, coi như một thắng cảnh tuyệt diệu của nơi này. Vì khách sạn nằm trên đỉnh núi nên không khí xung quanh cũng rất thoáng đãng.

Sở Ca tỏ vẻ rất hài lòng với hoạt động tham quan này, cho đến khi mọi người đi tới một thắng cảnh rất nổi danh trong truyền thuyết ở đây – vách đá dựng thẳng thì cơn sóng ác ý lớn của thế giới này cuối cùng cũng đánh tới.

Vách đá, cũng chính là một vách núi đá cheo leo, sở dĩ có tên này bởi vì ở đây giống như tạo hóa dùng một dao cắt xẻ ra vậy, một góc 90° bằng phẳng, ngay cả cây cỏ hoa cỏ bám vào vách đá sinh sống cũng không có. Nói trắng ra thì đây là nơi hoàn hảo để tự sát.

Sở Ca thật sự không hiểu vì sao nơi như này mà cũng được xưng là thắng cảnh, coi như là miễn cưỡng được xưng là điểm tham quan để thỏa mãn lòng hiếu kỳ của du khách, thế nhưng nếu buổi tối rồi mà còn đến đây chẳng phải sẽ rất nguy hiểm à? Phía dưới vách núi là một đồng xương khô u mịch nhìn chằm chằm vào mi đó!

Nhưng mà khi cậu tới đây rồi thì mới hiểu được. Xung quanh nơi nơi đều là những biển báo dạ quang chỉ chít bốn phía, ghi rõ phía trước là vách núi, nếu như có thể ngã xuống được thì khẳng định là đầu óc hoạt động không tốt rồi.

Sở Ca vẫn không ý thức được, cậu không chỉ có một miệng quạ đen, còn có một tư duy cũng rất quạ đen. Tựa như cậu vừa nghĩ như vậy xong liền trải nghiệm ngay cảm giác đầu óc hoạt động không tốt luôn rồi –

Hiên Viên Ngạo Thiên không hiểu vì sao khi đi đến bên cạnh vách núi, gió nhẹ thoảng qua thì đột nhiên cảm thấy toàn thân nóng rực một mối, hai chân nhũn ra không đứng vững nổi, không rõ vận khí thể nào lại ngã về phía hàng rào bảo vệ bên cạnh vách núi.

Cho dù là tổng tài đại nhân mỗi giây đáng giá trăm vạn cũng không ngăn cản được lòng yêu mến từ sức hút của Trái Đất. Mà phản xạ có điều kiện của loài người khiến anh khi nhận thấy được nguy hiểm đã kéo lấy cánh tay của Sở Ca đứng gần mình nhất.

Khi hai người đụng gãy hàng rào bảo vệ và rơi xuống, trong đầu Sở Ca chỉ có một suy nghĩ –

Đồng chí lấp đặt cái hàng rào bảo vệ bã đậu kia, mi nhanh nhanh cầu trời khẩn phạt cho ông đây không có chuyện gì đi, bằng không chờ ông đây ngã chết rồi nhất định sẽ quay về tìm mi để báo thù.

24. Chương 24: Tôi Sẽ Phụ Trách

Lúc tỉnh lại Sở Ca có cảm giác vô cùng khó chịu như cả người được tách ra rồi ghép lại vậy. Hơi tựa quậy thân mình, cậu có thể khẳng định là cánh tay trái của mình đã gãy, nửa dưới khuỷu tay hoàn toàn không thể cử động được. Những nơi khác tuy rất đau nhưng cũng không có gì đáng ngại.

Cậu nhìn xung quanh, thấy biết ơn mấy cây đại thụ che trời này đã giảm chút xóc nảy không cho cậu trực tiếp ngã chết. Cơ mà tên đầu sỏ gây chuyện cùng ngã xuống với cậu đâu? Sở Ca tỏ vẻ Ngạo Thiên huynh anh ở chỗ nào mau ra đây, chỉ cần anh có thể đưa tôi rời khỏi nơi này thì tôi đảm bảo sẽ không không bóp chết anh. (Tức là kiểu gì cũng bóp chết :)))

Cậu lớn tiếng gọi tên Hiên Viên Ngạo Thiên nhiều lần mà cũng không thấy ai đáp lại. Sở Ca bắt đầu chỉ có thể dùng tay phải với một cành cây to rơi rụng bên gốc cây để chống mình đứng dậy, dự định đi chung quanh tìm kiếm tên nào đó đang mất tích.

Cậu thành tâm cầu khẩn cho Hiên Viên Ngạo Thiên. Mong anh đủ kiên cường, không trực tiếp ngã chết. Đừng để tôi khủng hoảng một mình ở chỗ này.

Cũng không biết là lời cầu khẩn của Sở Ca hiển linh hay là thế nào, cậu đi về phía trước vài bước thì nghe thấy được một tiếng thở dốc kiềm chế và tiếng ‘xột xoạt’ vang lên trong bụi cỏ.

Sở Ca dừng bước lại nhìn trời, đây là tình huống gì vậy? Gặp phải dã thú đang kỳ động dục? Không thể nào, bây giờ là giữa hè chứ đâu phải mùa xuân. Cậu cẩn thận nghe kỹ lại, vì sao lại cảm giác thanh âm này là từ người phát ra nhỉ?

Chẳng nhẽ Hiên Viên Ngạo Thiên... Không đúng! Không được nghĩ như vậy, đó là anh trai của bạn thân đấy, dù luôn có thói quen dìm anh ta thì cũng không thể suy nghĩ đến không giới hạn không tiết tháo như thế được! Sở Ca kéo tư duy đang bắt đầu ảo tưởng lại và hung hăng mắng nó một trận, sao đó chống “gậy” của cậu đi đến chỗ thanh âm phát ra.

Chờ cậu tìm được giọng nói kia rồi, Sở Ca thấy toàn thân đều không ổn.

Cậu ném cành cây đi và dùng sức xoa xoa mắt rồi nhìn lại cảnh trước mặt. Trong nháy mắt Sở Ca cảm thấy tiết tháo của mình đã theo Hiên Viên Ngạo Thiên tan nát trên đất rồi.

Nhất định là cậu rơi xuống sườn núi này không đúng cách rồi! Bằng không sao lại thấy Ngạo Thiên huynh dưới tình huống mặt đầy máu như vậy còn đang cố di chuyển phần dưới cạp vào bãi cỏ? Không hổ là tổng tài hàng nghìn tỉ, loại tâm tình tùy ý tùy thời tùy chỗ muốn cạp là cạp này khiến tiểu sinh muốn quỳ bái ngài.

Lúc này Hiên Viên Ngạo Thiên dừng hành động lại, anh quay đầu thấy Sở Ca đang há hốc miệng nhìn chằm chằm mình, nghiêng răng nói một câu: “Không phải như cậu nghĩ đâu.”

Sở Ca lập tức nhắm mắt xoay người lại: “Em không nhìn thấy gì cả, cũng không nghĩ gì cả, không cần giải thích gì hết, em rất thông cảm cho anh.”

Hiên Viên Ngạo Thiên: “...” Anh cảm giác mình sắp phun một búng máu ra ngoài rồi. Không biết bị người chuốc thuốc lúc nào, kết quả khi rơi xuống vách núi cũng là lúc thuốc phát tác làm lửa trong lòng sôi trào lên khiến anh tỉnh lại, nhưng hai cánh tay đều gãy rồi nên không thể tự xử được, vừa không nhận được bèn cạp cạp hai cái thì bị phát hiện. Mẹ nó, có thể cạp bị ai hơn được nữa không!

Sự thực chứng minh, vẫn có thể.

Bởi vì thằng nhóc kém may mắn bị anh túm xuống cùng kia giống như muốn tạo cho anh một hoàn cảnh yên tĩnh để cạp cạp nên đã nhặt cành cây lên và chậm rãi quay đi.

Hiên Viên Ngạo Thiên nói: “Cậu muốn đi đâu?”

Sở Ca quay đầu nhìn Hiên Viên Ngạo Thiên vẻ mặt đầy máu nằm trên mặt đất, biểu tình khó hiểu hỏi: “Anh là gay?”

“Không phải.” Hiên Viên Ngạo Thiên không hiểu vì sao chủ đề câu chuyện lại chuyển sang vấn đề này. Nhưng nghĩ đến tính tư duy phân kỳ siêu cường của người trước mặt này thì cũng bình tĩnh nói với cậu ta. Dù sao vẫn có chút chuyện nhỏ cần người này hỗ trợ.

Sở Ca gật đầu rồi nói: “Anh không phải gay, em cũng không phải. Cho nên anh không cảm thấy bất một thằng nam đứng nhìn anh tự xử là điều rất tàn nhẫn sao?”

Hiên Viên Ngạo Thiên: “..” Cậu không cảm thấy bất một người gãy cả hai tay còn bị chuốc thuốc phải tự mình giải quyết là rất tàn nhẫn hả!

Hiên Viên Ngạo Thiên vẻ mặt lạnh lùng, nhưng do trên mặt đều là máu và bùn đất nên đã làm loại khí thể ngày thường đại sát tứ phương này suy giảm đến 90%. Anh nói: “Cậu khoan hãy đi, giúp tôi một chút.”

Sở Ca nghiêng đầu nhìn anh.

Hiên Viên Ngạo Thiên: “...” Muốn anh nói câu ‘đi lại đây giúp tôi thăm du một chút’ như thế nào đây. Sở Ca cậu sao không có chút ánh mắt hiểu ý vậy hả!

Bàn về Sở Ca · xuân ngọc · thẳng nam tự nhận so với dưa chuột đều giòn và thẳng hơn · có thể có ánh mắt hiểu ý chủ động đến giúp thăm du hay không?

Ngạo Thiên huynh, anh thực sự quá ngây thơ rồi, là một nam nhân không cong thì sẽ không có loại ánh mắt này hiểu không! À không phải, nếu như anh duy trì vẻ mặt đầy máu này thì dù có là một cong cũng sẽ không có ánh mắt này đâu.

Sở Ca đợi nửa ngày, thấy Hiên Viên Ngạo Thiên không nói gì thì định tiếp tục hành động cứ thế mà đi. Cậu có thể cho rằng hiện giờ Ngạo Thiên huynh đã bị dục hỏa đốt hồng đầu óc rồi nên câu vừa rồi chỉ là nói lung tung mà thôi.

Hiên Viên Ngạo Thiên nhìn bóng lưng của Sở Ca, cảm nhận được cơn trướng đau ở nửa người dưới, cuối cùng không kiềm chế được lại nói: “Đừng, giúp tôi một chút.”

Sở Ca: “...” Có thể đừng chơi chữ được không, chỉ số thông minh của tôi ít lắm, anh muốn tôi giúp gì thì anh nói thẳng ra không được à?

Hiên Viên Ngạo Thiên nhìn Sở Ca vẫn là vẻ mặt kia, anh cảm giác sức lực để mình phun máu ra cũng cạn sạch rồi, không thể làm gì khác hơn là nói: “Đờ tôi dậy trước đã.”

Sở Ca nhìn anh, lại nhìn cánh tay tàn của mình.

Cuối cùng vẫn đi đến bên cạnh Hiên Viên Ngạo Thiên, đẩy bờ vai anh để anh lật người lại, hướng mặt lên trên.

Sở Ca nói: “Anh nặng quá, muốn giúp anh dựa vào cây thì em chỉ có cách kéo anh đi mà thôi, anh đồng ý không?” Cậu vừa nói vừa chỉ chỉ gốc cây gần hai người nhất, ước chừng cũng phải năm sáu bước.

Hiên Viên Ngạo Thiên cũng nhìn thấy, suy nghĩ thương thế của bản thân mình và trình độ không đáng tin cậy của Sở Ca, cuối cùng vẫn tỏ vẻ mình nằm là được rồi, không cần di chuyển nơi khác.

Hiên Viên Ngạo Thiên nói: “Giúp tôi cởi thắt lưng ra.”

Sở Ca sợ hãi nhìn anh.

Hiên Viên Ngạo Thiên nghiêng rằng: “Tôi gãy tay!”

Sở Ca gật đầu thấu hiểu, rất tri kỷ giúp anh cởi thắt lưng ra thuận tiện cũng giải phóng Tiểu Ngạo Thiên luôn. Ừ, nhìn kích thước rất khả quan, nhưng đã cứng thành như vậy rồi, Ngạo Thiên huynh anh thật hăng hái quá.

Sở Ca làm xong thì nhìn chằm chằm vào ‘hàng’ Hiên Viên Ngạo Thiên rồi bắt đầu ngẩn ra và tiện thể suy nghĩ, Ngạo Thiên huynh bảo tôi giúp anh ta thả ‘tờ rym’ đi dạo nơi tĩnh mịch này làm gì? Anh ta không phải gãy tay rồi sao, vậy thì thăm du kiểu gì? Lẽ nào anh ta định xoay người lại tự cắn mình? Ôi má nó, nặng đô như vậy sao tôi có thể nghĩ ra được.(Nguyên văn là ‘điều’ nhé, mình cũng hết cách rồi :3)

Gân xanh trên đầu Hiên Viên Ngạo Thiên đều nổi hết cả rồi, anh rất muốn gào thét với Sở Ca, cậu chưa nhìn thấy ‘hàng’ bao giờ hả? Dù có ngẩn người thì cậu có thể nhìn chỗ khác được không! Nhưng mà anh vẫn nhìn được, nếu như gào lên như vậy thì tất cả hình tượng sẽ hủy hoại trong chốc lát. Vì thế Hiên Viên Ngạo Thiên cố gắng để mình bình tĩnh trở lại, anh nói: “Giúp tôi... xử một chút.”

Sở Ca mặt không cảm xúc nhìn anh. Những lời này của Ngạo Thiên huynh không biết có giống với suy nghĩ hiện giờ của cậu không?

Hiên Viên Ngạo Thiên nói: “Chính là như cậu nghĩ đấy, tôi bị người chuốc thuốc rồi.”

Sở Ca: (o) Sinh thời có thể nhìn thấy loại thần khí xuân được trong truyền thuyết này, tiểu sinh thấy cả đời đều viên mãn rồi. Tôi đã nói mà Ngạo Thiên huynh sao có thể phát tình trong tình huống này được ha ha ha...

Sai rồi! Chủ đề sai rồi, vừa rồi ý của Ngạo Thiên huynh là bảo tôi giúp anh ta thẩm du? Tôi là một thằng nam đứng đắn chưa từng sờ vào đura chuột của người khác đâu!!!

Hiên Viên Ngạo Thiên cảm giác nửa người dưới của mình sắp nổ tung rồi mà Sở Ca một hành động nhỏ cũng không có, anh thật sự không còn cách nào, chỉ có thể nói: “Giúp tôi một chút, tôi sẽ phụ trách.”

Sở Ca: “Ha ha.” Nói phụ trách với một người đàn ông, anh không thể già mồm cãi láo hơn được nữa.

Mặc dù nghĩ như vậy, nhưng xem ở bộ dạng khá đáng thương của Hiên Viên Ngạo Thiên, Sở Ca quyết định giúp anh bạn cùng ăn lẩu cùng xem sao băng này, dù sao mình vẫn còn tay để giúp anh ta được.

Vì thế —

“Tôi nghĩ tay tôi sắp đứt rồi, sao anh vẫn chưa bắn?”

“A... Ừm, cậu ... nhanh hơn chút nữa đi...”

“Ngạo Thiên huynh anh biết không, lâu như vậy mà không bắn thì tám phần là tàn phế rồi.”

“Cậu... cậu câm miệng!”

“...” Tay tôi thực sự sắp đứt rồi.

Hơn một giờ sau, mọi người và đội cứu viện cùng nhau tìm thấy Hiên Viên Ngạo Thiên và Sở Ca ở vách núi thì, thấy trên đất vẫn còn dịch thể màu trắng sữa chưa khô, nằm ở bên là Sở Ca sức cùng lực kiệt, và Hiên Viên Ngạo Thiên vẫn đang thả ‘tờ rym’ đi dạo nơi hoang vu này.

Về mặt của Mặc Kỳ Lân và Hiên Viên Hàn rất đặc sắc.

Sở Ca nói: “Không phải như các cậu nghĩ đâu.”

Mặc Kỳ Lân nói. “Ha ha, tôi chẳng nghĩ gì hết.” Cậu vừa nói vừa kéo Hiên Viên Hàn lui về phía sau. Sở Ca cảm giác hình như mình nghe được các loại ngôn luận như “Cậu nghìn vạn lần đừng có học theo anh cậu, cậu xem như vậy dễ cảm lạnh nhường nào”, “Không ngờ rằng anh tôi đúng là gay, còn Sở Ca cậu ta giả vờ thật giống quá”.

Má nó, thực là bị ngược đến phát khóc rồi.

Cậu đau khổ, Hiên Viên Ngạo Thiên còn đau khổ hơn.

Ai có thể nói cho anh biết vì sao đội cứu viện vô dụng này lại đến chậm như vậy, không nên ở lúc anh bắt người nào đó giúp bắn ba lần rồi mới xuất hiện chứ, còn có Sở Ca cậu thật ra là ông trời phái xuống đùa giỡn tôi đúng không! Lúc thẩm du lần thứ tư thì tay phải lại bị trật khớp, bắt ông đây buộc phải ‘khoe của’ trước mặt mọi người, thật là muốn chết mà.

Hiên Viên Ngạo Thiên nghĩ trong một thời gian ngắn anh không có mặt mũi gặp người nữa.

Du ngoạn suối nước nóng cuối cùng không thể tiến hành tiếp được nữa, Sở Ca và Hiên Viên Ngạo Thiên được đưa đến bệnh viện gần đó. Sở Ca khá tốt, tay phải trật khớp dễ nắn lại được, tay trái bó thạch cao là không có gì đáng ngại. So sánh ra thì Hiên Viên Ngạo Thiên thảm hơn, hai tay và chân trái đều bó thạch cao, trên người còn khâu mấy mũi. Sở Ca nghĩ thật ra có thể bó thạch cao luôn chân phải, nhìn cho đối xứng, còn có phong phạm bạch y cơ giáp của chiến thần.

Hiên Viên Hàn mang cơm đến bệnh viện cho ông anh trai đáng thương của mình.

Hiên Viên Ngạo Thiên đột nhiên hỏi: “Nếu anh đáp ứng một người, sẽ phụ trách đối với cậu ta, thì nên làm gì bây giờ?”

Bởi đời này chưa từng yêu ai, lão xử nam thuần khiết Hiên Viên Ngạo Thiên quyết định sẽ thực hiện lời hứa hẹn ở vách núi, nên trưng cầu ý kiến em trai một chút.

Hiên Viên Hàn: “...Anh làm gì người đó rồi?”

“Để cậu ấy sờ ‘hàng’ của anh.” Hiên Viên Ngạo Thiên suy nghĩ một chút rồi bổ sung thêm một câu. “Hình như cho tới giờ cậu ấy đều chưa chạm vào ‘hàng’ của người khác.” Đây là lúc Sở Ca thẩm du đến mức trật khớp tay thì rống lên.

Hiên Viên Hàn: “...” Vì sao cậu nghĩ ‘cậu ấy’ trong miệng anh mình chính là người nào đó. Sai rồi, nhất định là cậu suy nghĩ nhiều, hai tay Sở Ca đều gãy thì sao có thể giúp anh mình thẩm du được ha ha ha, nhất định không thể.

Hiên Viên Hàn suy nghĩ một chút, hỏi: “Anh hai, anh thấy người kia như thế nào?”

“Tạm được, khá thú vị khá ngốc.” Hiên Viên Ngạo Thiên nhớ lại một chút, nói tiếp: “Thế nhưng anh nghĩ nếu như anh cho cậu ấy một khoản tiền làm thù lao thì nhất định sẽ bị cậu ấy trở tay ném thẳng vào mặt.”

Hiên Viên Hàn: “...” Vậy nhất định không phải Sở Ca, nếu như là Sở Ca với trái tim nghèo hèn kia, anh chỉ cần có can đảm cho cậu ấy tiền thì nhất định cậu ấy sẽ cầm rồi bỏ chạy. Hơn nữa vì giúp anh hai thẩm du mà bắt phụ trách... khẳng định cũng không phải Sở Ca! Tên nghèo kia không ngoan cố vậy đâu.

Hiên Viên Hàn suy tính một hồi cảm thấy mình đã đoán đúng chân tướng, cậu nghĩ anh hai nhà mình cũng 27 rồi, nếu như có thể tìm được một người anh ấy không ghét để xác định lâu dài thì hình như cũng không tồi.

Vì vậy Hiên Viên Hàn · trợ công tốt · bán đồng đội · một trăm năm nói: “Anh hai, nếu anh thấy người ta không tệ lắm thì có thể theo đuổi thử xem, nói không chừng tìm hiểu một thời gian sau anh sẽ thấy kỳ thực phụ trách cũng không phải chuyện xấu thì sao?”

Hiên Viên Ngạo Thiên gật gật đầu, như suy nghĩ điều gì nên không nói nữa.

Cảm thấy mình đã giúp anh trai dọn sạch đường phía trước, Hiên Viên Hàn cất lực cộng thêm điểm cho mình. Cậu hoàn toàn không nghĩ đến, thật ra Sở Ca hoàn toàn không giống với những gì Hiên Viên Ngạo Thiên ngầm hiểu trong suy nghĩ của anh đâu.

Gặp được vua ảo tưởng Ngạo Thiên huynh một bên tình nguyện còn thấy mình rất chân thành, cùng với Hiên Viên Hàn – cậu bạn thân chuyên bán đứng đồng đội, Sở Ca cậu vẫn nên tự mình cầu phúc trên cả con đường u ám này đi.

25. Chương 25: Tôi Muốn Tìm Một Môi Trường (thú Nuôi?)

Chú Chung vừa nghe tin Sở Ca bị thương thì tất tả chạy tới bệnh viện. Ông muốn cầm tay Sở Ca lại phát hiện ra hai tay cậu đều là vết thương, chỉ có thể đứng sang một bên vừa thở dài vừa xoa mái tóc ngắn ngủi của cậu. Giống như đang vỗ về chú chó cưng sắp chết của nhà mình vậy.

Sở Ca nhìn ông chú thân thể vẫn khỏe mạnh như cũ trước mặt, cậu cảm thấy mình không còn lời nào để nói nữa. Chú Chung à, chú có thể đừng dùng vẻ mặt cực kỳ bi thương này nhìn cháu được không, cháu chỉ gãy tay thôi chứ chưa chết mà.

Sở Ca quay sang nhìn Mặc Kỳ Lân đi đến bệnh viện cùng cậu, từ lúc chú Chung vào phòng bệnh thì giả vờ làm bối cảnh.

Mặc Kỳ Lân ngẩng đầu nhìn trời hoàn toàn không để ý đến cậu.

Sở Ca: “...”

Rốt cuộc chờ được chú Chung lái nhả xong rồi đi ra ngoài mua cơm cho Sở Ca, Mặc Kỳ Lân mới lo lắng mở miệng. “Ông ấy cũng do quan tâm cậu thì mới nói nhiều như vậy, tôi cũng không tiện chen ngang.”

Sở Ca: “...” Cậu cũng biết chú Chung đối với mình tốt nên mới lái nhả không ngừng. Nhưng mà, “Tôi chỉ bị gãy tay thôi, có cần phải nằm viện không?”

Mặc Kỳ Lân nói: “Nằm viện cũng tốt mà, nhân tiện kiểm tra tổng hợp một lần để vạn nhất cậu có chuyện gì thì cũng phát hiện được sớm.”

Hai người đang nói thì cửa phòng bệnh bị người ngoài hung hăng đẩy ra, Hiên Viên Hàn nhanh chóng tiến vào rồi đóng sầm cửa lại.

Sở Ca nhìn cậu bạn đang rơi vào tình trạng điên cuồng mức độ nhẹ của mình, khoe miệng hơi giật giật: “Cậu bị gì kích thích thế?”

Hiên Viên Hàn vẻ mặt không kìm chế được niềm hưng phấn đang bùng nổ. “Anh tôi hình như đúng là gay rồi! Anh ấy vừa nói với tôi mình sẽ chịu trách nhiệm với người khác.”

“Chịu trách nhiệm?” Mặc Kỳ Lâm nhíu mày, “Làm sao cậu biết đối tượng chịu trách nhiệm của anh cậu nhất định là nam?”

Hiên Viên Hàn: “...” Ừ nhỉ, sao cậu lại tin tưởng vững chắc người anh hai nói là he chứ không phải là she?

Mặc Kỳ Lâm chỉ vào Hiên Viên Hàn và nói với Sở Ca: “Cậu xem đây là hậu quả của việc ảo tưởng quá nhiều đấy, rõ ràng là một đứa trẻ ngoan lại dám đem mình ảo tưởng thành một giếng băng sâu (tên thần kinh). Cậu nghìn vạn lần đừng có giống vậy nhé.”

Sở Ca: “...” Hai người các cậu thực ra đều là đám khỉ hề phải tới làm trò đúng không?

Sở Ca thấy vô cùng thống khổ, trước đây đều là cậu khiến người khác “...”, từ hồi Mặc Kỳ Lâm và Hiên Viên Hàn liên minh tạo thành trận doanh chọc ngoáy cao cấp thì cậu lại biến thành người thường xuyên “...” nhất. Cái cảm giác bị ép giáng cấp này thật đau lòng quá đi.

Hiên Viên Hàn nhìn tay phải đeo băng và tay trái bó bột của Sở Ca, lòng hiếu kỳ lại nảy mầm lần hai, “Nói, cậu với anh tôi ở dưới vách núi đã xảy ra chuyện gì? Tay hai người đều bị thương hết rồi thì sao anh tôi có thể thả ‘trym’ ra được?”

Nhắc tới chuyện này thì Sở Ca lại giận không có chỗ xả, cậu nói: “Bởi vì anh cậu tự cắn mình, anh ta có sở thích vậy đấy, xung quanh nếu không có ai mà không được thả ‘trym’ ra thì anh ta sẽ thấy toàn thân đều khó chịu.”

Mặc Kỳ Lâm: “...Cậu coi chúng tôi đều bị thiếu năng à.” Cậu đột nhiên thấy tuy rằng mình luôn dìu Hiên Viên Ngạo Thiên nhưng thực tế cũng không tính là dìu phũ phàng lắm, so với Sở Ca thì cậu có thể coi là fan của Hiên Viên Ngạo Thiên được ấy chứ.

Sở Ca bĩu môi: “Hai cậu chẳng lẽ còn chưa hiểu à, vào thời điểm tôi lựa chọn nói dối thì có nghĩa là tôi không muốn cho hai cậu biết sự thật.”

Hiên Viên Hàn cười: “Cũng vì biết cậu không muốn nói nên mới càng hứng thú hơn đó.”

Sở Ca: “...” Quen nhầm bạn là hồng cả đời.

Cậu nói: “Hiên Viên Hàn, cậu nhất định muốn nghe tôi kể truyện tiểu lâm cho cậu à.”

Hiên Viên Hàn gật đầu.

Sở Ca hắng giọng: “Một ngày nọ, có một người đi đến bệnh viện mua Viagra, bác sĩ hỏi anh ta vì sao lại mua. Anh ta nói buổi tối có năm người đẹp đến nhà mình. Bác sĩ lấy thuốc cho anh ta, dặn uống sớm mới có hiệu quả. Ngày thứ hai anh ta đến bệnh viện chữa trật khớp tay, bác sĩ rất tò mò hỏi, anh ta nói ‘vì hôm qua không có người đẹp nào đến nhà tôi cả.’”

Hiên Viên Hàn: “Ha ha ha.”

Cậu ta cười được vài tiếng xong mới phát hiện hai cậu bạn đều mặt không thay đổi nhìn mình. Suy nghĩ một chút về ý nghĩa sâu xa của chuyện cười này, Hiên Viên Hàn xấu hổ: “Ý cậu là anh tôi...”

Mặc Kỳ Lâm vỗ vai Sở Ca: “Không ngờ rằng cậu cũng là gay, lúc trước lục máy tính tôi thật ra là cố ý chứ gì.”

Sở Ca nói: “Tôi không phải là gay, hai tay của Hiên Viên Ngạo Thiên đều bị gãy mà.”

Mặc Kỳ Lâm vẻ mặt đau khổ: “Khổ cậu rồi.”

Sở Ca gật đầu: “Cậu nghĩ xác suất việc Hiên Viên Ngạo Thiên trả cho tôi một khoản phí lao động và tổn thất tinh thần cực lớn sẽ cao mức nào?”

Mặc Kỳ Lân: “...” Bạn thân, cậu nghèo vậy sao, bạn cậu là tôi sắp không đành lòng đùa cậu nữa rồi.

Hiên Viên Hàn: “...” Mình đã nói người kia của anh hai chắc chắn không phải là Sở Ca mà! Sở Ca đều sắp chủ động đi tìm anh đòi tiền rồi thì làm sao có thể ném trả tiền anh cho cậu ấy vào mặt anh được nữa!

Vua ảo tưởng Hiên Viên Ngạo Thiên hoàn toàn không biết gì về đoạn đối thoại này còn đang nằm trong phòng bệnh cách Sở Ca khá xa và yên lặng suy tính, rốt cuộc nên làm thế nào để vừa không dùng tiền làm tổn thương lòng tự ái của Sở Ca lại thổ lộ được tấm lòng muốn chịu trách nhiệm của mình.

Sở Ca bị thương không nặng, dưới sự giám thị của chú Chung làm một lần kiểm tra tổng hợp xác định không có bất cứ bệnh tật gì thì xuất viện về nhà. Hiên Viên Ngạo Thiên vốn có bác sĩ tư nhân, sau khi Sở Ca xuất viện mấy phút thì cũng về nhà.

Hiên Viên tổng tài rất rối rắm.

Anh từ trước đến giờ không phải là người câu nệ cái loại chuyện giới tính nhỏ nhặt này, dù sao thì cả nhà đều nhận định anh là đồng tính nhiều năm rồi. Hơn nữa dựa vào lời khuyên của em trai thì anh cũng ngầm nghĩ một chút, Sở Ca hình như đúng là một lựa chọn khá tốt – ngốc nghếch nên sẽ không can thiệp vào công việc của anh, lúc nhàm chán có thể làm thuốc điều tiết tâm tình, hơn nữa tướng mạo cũng không tệ, dẫn ra ngoài cũng sẽ không làm anh mất mặt. Thấy thế nào cũng rất thích hợp làm người được chọn trở thành mối tình đầu, cũng không biết Sở Ca có nguyện ý làm tình đầu của anh hay không.

Đương nhiên, nếu như Sở Ca biết được loại tiêu chuẩn kén vợ kén chồng này của Hiên Viên Ngạo Thiên thì nhất định sẽ nhiệt tình nói cho anh, anh cho tôi tiền, tôi đi giúp anh mua một con chó xinh đẹp đáng yêu biết nghe lời lại biết làm chủ nhân vui, mẹ nó đều phù hợp mọi tiêu chuẩn được chưa!

Thế nhưng Sở Ca không biết, vì thế bạn Sở Ca đáng thương bị vua ảo tưởng quyết định nội bộ vẽ thành một thú nuôi tình đầu thế đó.

Một đoạn thời gian trước khi nghỉ hè kết thúc, Hiên Viên Ngạo Thiên một mực thực hiện bắt thú nuôi, à nhầm, là thực hiện kế hoạch dụ dỗ mối tình đầu. Nói chung Tổng tài đại nhân vô cùng bận rộn kia đừng nói là đi tìm Sở Ca, thậm chí ngay cả một tin nhắn hay một cuộc gọi cũng không có. Ngạo Thiên huynh ngây thơ hoàn toàn không ngờ đến dù là dụ dỗ hay là tóm được, thì đều cần đến độ thiện cảm nha!

Sở Ca gầy tay không thể dùng máy tính, cũng chỉ có thể mỗi ngày nằm trong nhà làm sâu gạo cho đến khi khai giảng.

Cậu thấy rằng trong toàn bộ quá trình sinh hoạt lúc nghỉ hè này, điều duy nhất khiến cậu bất mãn chính là sắp khai giảng rồi mà Hiên Viên Ngạo Thiên vẫn không liên hệ để đưa hoặc chuyển khoản phí tổn tinh thần cho cậu. Lẽ nào Hiên Viên Ngạo Thiên nghĩ thầm du cho anh ta là một chuyện vô cùng thần thánh, mình nên thấy vinh hạnh mới phải chăng? Nếu đúng là như vậy thì đời này nhất định cậu sẽ không nhìn mặt Hiên Viên Ngạo Thiên nữa.

Vào ngày khai giảng, lúc Sở Ca sắp xếp mọi thứ xong xuôi rồi bước ra cửa, lại thấy chiếc Lamborghini đầy phong tao mang tính chất tượng trưng và vật đại biểu của người nào đó.

Sở Ca: (_) lẽ nào đại trạch Sở gia bị nhà Hiên Viên thu mua rồi? Hiên Viên Ngạo Thiên đến để đuổi người?

Cậu còn chưa kịp ảo tưởng nốt các tình tiết còn lại thì cửa bên chỗ lái xe mở ra, Hiên Viên Ngạo Thiên bước ra đầy lạnh lùng nói: “Lên xe.”

Sở Ca: = = Đây là tiết tấu bắt cóc trước cửa nhà!/? Chú Chung, chú mau ra đây xem biến thái này!

Hiên Viên Ngạo Thiên vẫn mặt không cảm xúc như trước, anh nói: “Lên xe, anh đưa em đến trường.”

Sở Ca gơ tay lên cực kỳ bất nhã ngoáy ngoáy lỗ tai: “Anh nói gì?”

“Lên xe, anh đưa em đến trường.” Hiên Viên Ngạo Thiên rất kiên nhẫn lặp lại một lần.

Hai ngày trước trợ lý riêng của anh đã phát hiện ra Tổng tài đại nhân dạo này có tâm sự, sau khi trao đổi một hồi Trình Hi đã nói cho người lãnh đạo trực tiếp của mình, muốn theo đuổi người ta đầu tiên cần có độ thiện cảm. Mà sau khi biết được mục tiêu điều động nội bộ của Tổng tài đại nhân là một vị thành niên cấp ba, làm một trợ lý đủ tư cách, Trình Hi nhanh chóng vạch ra một bản đưa cho vị thủ trưởng EQ = 0 của mình.

Điều đầu tiên của bản kế hoạch là không nên thổ lộ trước khi tốt nghiệp trung học, mỗi ngày đều đưa đến trường và đón về nhà, tranh thủ từng giây từng phút dung nạp vào cuộc sống của đối phương.

Hiên Viên Ngạo Thiên và trợ lý tiên sinh của anh đều nghĩ rằng điều này rất khả thi. Chỉ là Trình Hi không biết, Hiên Viên Ngạo Thiên thì hoàn toàn không có nhận thức này –Sở Ca từ nhà cậu lác lác lư lư đến trường cũng chỉ mất 10 phút, phải dùng đến Lamborghini để đưa đón sao!

Đương nhiên, chuyện hai người họ không nhận ra được thì Sở Ca lại rõ hơn ai hết. Cậu nghĩ đây là tâm ý của Hiên Viên Ngạo Thiên, coi như là muốn soi mói đến bùng nổ rồi thì cuối cùng vẫn lên xe.

Sau khi lên xe, Sở Ca thừa dịp quãng đường xe 2 phút này nhanh miệng hỏi: “Hiên Viên Ngạo Thiên, anh đặc biệt đến đón em à?” Không biết có phải do Hiên Viên Ngạo Thiên nghĩ trả cho cậu một khoản phí tổn thất tinh thần thì quá lỗ nên nghĩ ra cách mỗi ngày đưa cậu đến trường để gán nợ chăng? Làm một tổng tài hàng nghìn tỷ, như vậy có phải là quá keo kiệt rồi không?

Hiên Viên Ngạo Thiên khi nhận được câu hỏi này thì cũng bắt đầu triển khai tư duy gió bão điên cuồng. Lúc này nên trả lời như nào đây? Nói là ừ thì có phải rất lỗ mãng không, hơn nữa vạn nhất bị coi là tên già biến thái thì làm sao bây giờ. Nhưng nói không phải thì sau này mỗi ngày đều muốn đến đón em ấy thì có phải rất đối trá không?

Hai vua ảo tưởng chạm mặt nhau, kết quả chính là trong quãng đường ngắn ngủi 2 phút hai người họ hoàn toàn không nói thêm câu nào nữa, nhưng bầu không khí cũng không lúng túng nhạt nhẽo chút nào. Bởi vì cả hai đều đang ảo tưởng, tuy rằng nội dung ảo tưởng thì hoàn toàn không có chút dính dáng gì đến nhau.

Đến lúc Sở Ca cởi dây an toàn định xuống xe thì Hiên Viên Ngạo Thiên mới nhận ra mình vẫn chưa trả lời câu hỏi lúc lên xe của cậu. Hiên Viên Ngạo Thiên vội vàng nói ra một đáp án đáng tin nhất do anh vắt óc suy nghĩ cả quãng đường, anh nói: “Vừa lúc tiện đường, sau này đến trường hay tan học đều có thể đón em được.”

Sở Ca: “...” Trước không nói cái lý do kia nghe giả tạo cực kỳ, duy nhất chỉ nói đến mỗi lần đưa đón mất 2 phút đồng hồ, Ngạo Thiên huynh anh nghĩ có ý nghĩa à. Hơn nữa dù là ai đến cửa trường học trước thì cũng phải đứng chờ, thời gian chờ này đủ để tôi về nhà rồi. Cũng không phải tình nhân, anh cần gì phải ngoan cố vậy chứ.

“Cảm ơn Hiên Viên đại ca, ý tốt của anh em xin nhận. Nhà em cách trường cũng không xa, không cần anh phải đưa đón em mỗi ngày đâu. Em vào trường đây, tạm biệt anh.” Sở Ca mỉm cười nói xong, cũng không chờ Hiên Viên Ngạo Thiên trả lời liền trực tiếp xoay người bước vội vào trường.

Hiên Viên Ngạo Thiên mặt không cảm xúc nhìn bóng lưng Sở Ca, trong lòng thì lấy roi hung hăng quất thi thể của tên trợ lý không đáng tin cậy kia một trận.

26. Chương 26: Tôi Không Phải Là Thánh Mẫu Bạch Liên Hoa

Sở Ca đi rồi, những lời công lược Hiên Viên Ngạo Thiên đã vắt óc chuẩn bị tốt cũng không thể nói được nữa. Anh vẫn mặt không cảm xúc như trước, đạp chân ga đầy cao ngạo, đến công ty.

Hiên Viên Ngạo Thiên vừa vào phòng làm việc, trợ lý riêng của anh liền phát hiện tâm tình sếp hôm nay có vẻ không tốt cho lắm. Trình Hi nghĩ thầm tâm tình này không đúng rồi, không phải hôm nay sếp đi tán tiểu nam sinh sao, sao lại trở về nhanh thế được. Hơn nữa chiếu theo quá trình công lược đã chuẩn bị mà nói thì ắt hẳn sẽ không có chút sơ sót nào chứ. Quên đi, suy nghĩ của sếp như thế nào thì cũng là kim dưới đáy biển, chỉ cần khi sếp tức giận mình cố gắng giảm bớt sự tồn tại là được rồi.

Chỉ tiếc là, anh muốn trong suốt hóa, Hiên Viên Ngạo Thiên cũng không có ý định cho anh tan thành không khí như thế.

Hiên Viên Ngạo Thiên ngồi vào ghế giám đốc của mình và phát tay với trợ lý đứng bên ý bảo anh qua đây.

Trình Hi nghìn vạn lần không muốn, nhưng bị đông cứng dưới gương mặt băng sơn lạnh lẽo của Hiên Viên Ngạo Thiên thì nhanh chóng bật người chạy đến đứng nghiêm trước bàn làm việc của tổng tài, một bộ dáng học sinh tiểu học ngoan ngoãn nghe thầy đức dạy dỗ.

Hiên Viên Ngạo Thiên rất hài lòng nhân viên của mình có ánh mắt như vậy. Anh hắng giọng một tiếng và hỏi: “Nữ nhân chuốc thuốc kia, xử lý xong chưa?”

Trình Hi gật đầu, “Lúc trước đã bàn xong với nhị thiếu Hàn gia rồi, chuyện này anh ta sẽ xử lý.”

Hiên Viên Ngạo Thiên gật đầu. Nếu như nói xí nghiệp Hiên Viên là đầu rồng bạch đạo, thì Hàn gia chính là đầu rồng hắc đạo của cả nước Z. Mà Hàn gia nhị thiếu lại là sếp chính của các lều gái nổi tiếng trong giới giàu có. Giải quyết một nữ nhân có nhan sắc không tệ lại vừa bước ra ngoài đời từ cô nhi viện, thật sự quá đơn giản.

Hiên Viên Ngạo Thiên rất hài lòng với cách xử lý của Trình Hi. Anh vốn không phải người tốt thánh mẫu gì, nếu nữ nhân tên Sở Giao kia nhất định phải dùng cách này để tìm đến đường chết thì anh sẽ hết lòng giúp đỡ cô ta, nghĩ một số biện pháp làm cô ta sống không bằng chết cũng không phải chuyện khó khăn gì. Buồn cười nhất là nữ nhân kia cư nhiên cho rằng việc mình chuốc thuốc anh được che giấu tốt lắm? Khắp nơi trong phòng ăn của khách sạn suối nước nóng kia đều lắp đặt camera, muốn phát hiện ra cô ta làm những gì quả thật là không thể dễ dàng hơn được nữa.

Thấy tâm tình của sếp nhà mình đã tốt hơn một chút, Trình Hi dự định tìm cơ để lượn đi. Không nghĩ rằng lúc này Hiên Viên Ngạo Thiên lại khoan thai nói chuyện lần nữa, so với vẻ cao lãnh vừa nãy thì thêm một phần sát khí. Anh nói: “Hôm nay tôi có dựa theo phương án hôm trước cậu đưa cho tôi để áp dụng một chút. Kết quả em ấy nói với tôi em ấy tâm linh, bảo tôi đừng đến đón nữa. Cậu thấy sao?”

Trình Hi: “...” Em chỉ nghe sếp nói chứ em có nhìn thấy đâu. Không được, nếu nói như vậy nhất định sẽ bị đuổi việc, có vị sếp băng sơn mặt liệt tình thương kém cỏi lại chưa yêu đương bao giờ thật sự quá phiền lòng rồi. Anh cố gắng tìm một phương án để che lỗ thủng lúc trước, nói: “Ngài... trên đường cùng cậu ấy hàn huyên những gì?”

Nhắc đến chuyện này, gương mặt Hiên Viên Ngạo Thiên càng đen hơn, cái gì cũng không kịp nói được chưa! Sở Ca nhà tôi đến trường học là đường thẳng một mạch dài 2 phút ngay cả đèn đỏ cũng không có thì tôi có thể kịp nói được điều gì hả!?

Trình Hi nhìn vẻ mặt sếp thì cho là chuẩn phu nhân đã nói gì làm sếp không vui, vì vậy vội vàng đề nghị: “Ngài có thể thử nói chuyện với cậu ấy về sở thích của ngài hoặc là sở thích của cậu ấy xem.”

Hiên Viên Ngạo Thiên khoát khoát tay nói: “Trực tiếp nhảy sang phương án tiếp theo, cái này pass.”

Bảo anh nói chuyện sở thích, chẳng nhẽ sau khi lên xe anh hỏi Sở Ca thích gì, Sở Ca trả lời cho anh biết em ấy thích gì rồi thuận tiện xuống xe luôn à? Hai phút là nổi đau không xóa nhòa được hiểu không! Hai phút có thể trò chuyện được gì? Một câu cũng không nổi đâu!

Trình Hi thấy Boss kiên định bỏ qua phương án một thì không thể làm gì khác hơn là yên lặng tiếp tục xây dựng phương án hai cho thủ trưởng. Luôn có cảm giác mình giúp đỡ sếp dụ dỗ vị thành niên như vậy thật giống tên biến thái thì phải làm sao bây giờ? Trình Hi lắc đầu, nhanh đuổi loại tư tưởng không có tiết tháo này ra khỏi đầu mình thôi.

Sếp à, em giúp sếp đến ngay cả tiết tháo và mấu chốt đều từ bỏ rồi, cầu tăng lương!

Bỏ qua không đề cập tới hai người đang mưu đồ không tiết tháo kia, nói về Sở Ca được Tổng tài đại nhân mặt than đưa đến trường học.

Vừa xuống xe đi chưa được mấy bước thì Sở Ca gặp Hiên Viên Hàn đến trường bằng xe đạp.

Hiên Viên Hàn liếc nhìn chiếc Lamborghini lướt qua người mình. Ủ, có vẻ anh hai hoàn toàn không phát hiện ra cậu em trai đáng yêu của mình ở ngay bên cạnh xe. Sau đó cậu quay sang nhìn Sở Ca: “Sáng sớm hôm nay anh tôi đến đón cậu tới trường?”

Sở Ca gật đầu, vừa đi vừa ngập ngừng hỏi: “Không biết có phải anh cậu thấy có lỗi với tôi nên định làm tài xế miễn phí cho tôi không nữa?”

Hiên Viên Hàn: “...” Nhà tôi còn chưa xuống dốc đến nông nổi con trai trưởng kế thừa gia nghiệp phải chạy đi làm tài xế cho người khác được không!

Anh hai, anh bị héo chỗ nào vậy, em trai đáng yêu của anh mỗi ngày đạp xe mất hai mươi phút mới đến được trường học, anh không đưa đón thì thôi còn nói muốn em trai rèn luyện thân thể vào mỗi sáng. Thế nhưng anh lại cất công lái xe đi đón tên nhóc Sở Ca đi bộ vài phút là đến trường. Có thể hỏi một câu rốt cuộc ai mới là em trai ruột của anh được không?

Sở Ca thấy cậu bạn thân không để ý đến mình thì nói tiếp: “Có phải anh cậu dạo này chưa uống thuốc không? Tôi luôn cảm thấy bệnh tình của anh ấy nghiêm trọng thêm.”

Đây cũng không phải lần đầu tiên Sở Ca nói Hiên Viên Ngạo Thiên có bệnh, thế nhưng lần này nhắc đến bị bệnh thì Hiên Viên Hàn lập tức nhớ đến câu hỏi mà anh trai đã hỏi cậu hồi ở bệnh viện đợt trước, hơn nữa nay lại thêm hành động đến đón Sở Ca... Hiên Viên Hàn cảm giác hình như mình đã phát hiện ra chuyện gì đó vô cùng ghê gớm rồi.

Cậu rất đứng đắn rất nghiêm túc hỏi Sở Ca: “Nếu như anh tôi vì chuyện dưới vách núi lần trước mà cho cậu tiền, cậu có cảm thấy anh ấy đang sỉ nhục mình không?”

Sở Ca nhìn Hiên Viên Hàn như nhìn một tên ngốc: “Tôi đợi anh ấy đến sỉ nhục tôi cả một hè rồi. Quý cầu được sỉ nhục đấy, sao anh ấy còn chưa đến.”

Hiên Viên Hàn: “...” Đem ‘cậu ấy’ trong truyền thuyết của anh trai ngộ nhận là Sở Ca lần thứ hai, cậu tuyệt đối bị đám cỏ dại bùn đất trong đầu trời ra thành mồm hết rồi.

Hai người vừa nói vừa đi đến cửa lớp, Sở Ca thường sát giờ mới đến, lần này do Hiên Viên Ngạo Thiên hữu tình hộ tống nên đã đến sớm mấy phút.

Hiên Viên Hàn để cặp sách xuống và tiếp tục nói với Sở Ca: “Về việc rơi xuống vách núi kia anh tôi đã điều tra ra rồi, là Sở Giao làm.”

Sở Ca gật đầu, hiểu rõ cậu bạn nói là chỉ nguồn gốc của xuân dược thần thánh kia.

Hiên Viên Hàn tò mò: “Cậu không muốn biết anh tôi xử lý như nào à?”

Sở Ca nhìn chỗ ngồi trong lớp của Sở Giao, thấy sắp đến giờ rồi mà người nọ vẫn chưa tới liền nhún nhún vai nói: “Xử lý thế nào là chuyện của anh ấy. Đúng là tôi hoàn toàn không thích cô gái Sở Giao kia, cơ mà lần này người trực tiếp bị hại cũng không phải là tôi. Trọng điểm là, tôi không bắt quái.”

Sở Ca gằn bốn chữ cuối cùng rõ ràng rành mạch, giống như muốn dùng giọng điệu và lực nhấn mạnh của mình để trào phúng loại tâm hồn bất quái rạo rức cả người như Hiên Viên Hàn.

Hiên Viên Hàn thấy cậu không có hứng thú thì cũng không nói tiếp nữa.

Sở Ca nhìn bảng đen, trong lòng lặng lẽ suy nghĩ. Hiên Viên Hàn cậu còn non lắm. Anh cậu có thể xử lý Sở Giao như nào? Hoặc đánh chết hoặc bán đi chứ còn thế nào nữa? Tiểu sinh xem tiểu thuyết với film cầu huyết nhiều năm như vậy cũng không phải là nhìn không đâu.

Sở Giao gây họa cho Hiên Viên Ngạo Thiên, Sở Ca không cho rằng mình có năng lực gì có thể làm Hiên Viên Ngạo Thiên thay đổi ý định. Hơn nữa cậu cũng không hề muốn Hiên Viên Ngạo Thiên thay đổi. Tự mình tạo nghiệp chướng, chung quy vẫn cần tự mình gánh chịu hậu quả.

Sở Ca yên lặng che mặt. Thầy cô, em xin lỗi, một đời mằm đổ sinh ra và lớn lên dưới quốc kỳ mà em hoàn toàn không gìn giữ được một tấm lòng thánh mẫu Bạch Liên Hoa. Em nhận sai, nhưng em không định sửa.

Châm một cây nến cho em gái Sở Giao, tôi chỉ có thể giúp cô tới đây thôi

27. Chương 27: Gửi Tin Nhắn Có Thể Nâng Cao Độ Thiện Cảm (?)

Do chiến lược đầu tiên đã thất bại hoàn toàn, vì bảo toàn tiền lương và tiền thưởng của mình nên Trình Hi đã thẳng thừng vứt bỏ tiết tháo để xây dựng chiến lược tiến công thứ hai –

Vẫn lựa chọn phương án thổ lộ sau khi tốt nghiệp trung học như trước, vẫn cần tăng độ thiện cảm như trước.

Chỉ là nếu không thực hiện được việc đưa đi học đón về nhà thì bình thường gửi một tin nhắn chúc ngủ ngon, nhớ mặc thêm quần áo cho ấm, chúc mừng các ngày lễ thì vẫn làm được chứ. Tốt nhất có thể cách vài ngày lại cùng nhau ăn một bữa cơm.

Đối với phương án này, Hiên Viên Ngạo Thiên tỉ mỉ suy tính một lần, cảm thấy chắc sẽ không có trở ngại gì. Loại phương án tiết kiệm sức lực mà có thể nâng cao độ thiện cảm này, nhìn qua thì thấy là chiến lược tốt nhất. Tổng tài đại nhân hết sức hài lòng, vui vẻ định bắt đầu từ tối nay, trước khi ngủ sẽ chấp hành kế hoạch chúc ngủ ngon.

Mà bạn Sở Ca đang bị anh thương nhớ, hiện giờ đang chống tay đỡ cằm đỡ ra nhìn chăm chăm vào bảng đen.

So sánh với hình thức giáo dục nhồi nhét như nhồi vịt trước khi xuyên qua, Sở Ca thấy sau khi xuyên đến đây thì cuộc sống cao trung quả thực nhân tính hóa cực hạn rồi.

Có thể là do hệ thống thiết lập của thế giới này, điểm số tốt nghiệp trung học cũng không cao như trước khi xuyên việt. Cho nên dù vẫn khai giảng sớm như trước nhưng không có chuyện bài tập không ngừng mỗi ngày, lớp thể dục cũng không tùy tiện bị đổi thành lớp Vật Lý tổng hợp. Tổng thể mà nói so với tưởng tượng của Sở Ca đã thoải mái hơn không biết bao nhiêu lần. Hơn nữa hai cậu bạn thân của cậu, Mặc Kỳ Lân làm một nhân viên của ban thiên tài trọng sinh có bàn tay vàng nên vốn không sợ thi tốt nghiệp. Mà Hiên Viên Hàn, thành tích tuy nói ở giữa lớp nhưng lên đại học tuyệt đối có thể vào trường top 1.

Dù sao ở thế giới này, trường đại học top 1 toàn quốc được sáng lập chính từ nguồn tài trợ của nhà Hiên Viên.

Sở Ca cẩn thận suy nghĩ một chút, cuộc sống sinh hoạt cấp ba của cậu hình như cũng không vướng mắc phải điều gì khó chịu được.

Từ lúc bắt đầu vào lớp, cậu đã quên gần hết về hành vi sáng sớm của Hiên Viên Ngạo Thiên rồi. Tổng tài cũng là người, nên bọn họ đôi khi có vài tư duy kỳ lạ hoặc hành động quái dị thì cũng bình thường. Người nào soi mói không ngừng thì mới là bất thường. Sở Ca tự cho mình là người bình thường, cậu thông cảm cho hành xử vào sáng sớm hôm nay của Hiên Viên Ngạo Thiên chỉ là do phát bệnh không mang thuốc mà thôi.

Sau khi ca học sáng đã kết thúc, nhóm ba người của Sở Ca theo thói quen đi ra một quán nhỏ ngoài trường để ăn cơm trưa.

Hiên Viên Hàn hăng hái đề nghị muốn ra quán ăn trong khu chợ sau trường để đại chiến đồ cay.

Sở Ca rất buồn bực, tại sao anh trai Hiên Viên Hàn chưa bao giờ ăn đồ bình dân, trong khi em trai lại nhiệt tình đến vậy, thậm chí xung quanh đây có những món vặt nào thì đều biết hết, còn hơn cả Sở Ca.

Hiên Viên Hàn giải thích về chuyện này, ba mẹ đều dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, khi họ phát hiện con trai lớn đã biến thành một đóa băng sơn tuyết liền không ăn nhân gian khói lửa thì cảm thấy rất đau lòng. Vì để cho con trai thứ gìn giữ được một trái tim phàm nhân, Hiên Viên Hàn đã hoàn toàn được cho tiếp đất ở một khu vực khí hậu khác rồi.

Sở Ca bày tỏ mình rất đồng cảm với lời giải bày của Hiên Viên Hàn.

Hiên Viên Hàn cảm thấy chẳng có gì nghiêm trọng lắm, cậu nói: “Cậu xem anh tôi sống như vậy đấy, ở trong lòng anh ấy hình như chỉ có thức ăn ở nhà hàng cao cấp mới có thể ăn thôi. Kết quả bỏ qua những mỹ thực bình dân vỉa hè, thật đáng thương.”

Sở Ca gật đầu vô cùng đồng ý, cậu không nói cho Hiên Viên Hàn thật ra anh trai cậu cũng là cao nhân có thể ăn lẩu lại có thể tay không bật nắp chai đấy.

Địa điểm ăn trưa Hiên Viên Hàn lựa chọn là trong một hẻm nhỏ đằng sau trường học, tuy cũng không phải nơi hoang vu hẻo lánh cho lắm, nhưng do mùa hè quá nóng nên trong hẻm cũng không có người. Lúc ba người ăn cơm xong rồi đi về trường, Sở Ca luôn cảm thấy cảnh tượng này hình như đã gặp ở đâu rồi. Trong lòng luôn có một dự cảm không tốt, cho đến khi cậu nhìn thấy tên mất tam giác và mấy tên côn đồ xông tới.

Sở Ca: “Ha ha.”

Anh em, kỳ thực mấy người chuyên môn cầm chốt ở trong các hẻm nhỏ phải không?

Tên mất tam giác liếc nhìn Sở Ca và những người bạn. Sở Ca hoàn toàn là một tên gà còi, căn cứ vào tình hình chiến đấu lần trước, đánh ngã trong giây lát không có khó khăn gì. Tên nhóc đeo mất kính cao tầm tầm đứng bên cạnh, nhìn có vẻ cũng dễ dàng đánh ngã được. Duy nhất cần lo lắng chính là tên nhóc hoạt bát hơi cao một chút đứng bên cạnh bọn họ. Nhưng mà về phía nhân số, bên gã có năm người, bên Sở Ca cứ tính coi như có một người rưỡi. Chính đồn đám này một trận cũng thật đơn giản.

Cảm giác mình đã hiểu rõ đối thủ rồi, tên mất tam giác mở miệng nói: “Sở thiếu gia, về chuyện lần trước, tao nghĩ chúng ta cần tâm sự một chút.”

Sở Ca nhúc nhích, vẻ mặt khó xử đầy thành khẩn nói: “Nhưng mà tôi không muốn tâm sự với các anh một chút nào cả.” Qua việc lần trước Hiên Viên Ngạo Thiên từ trên trời giáng xuống xử lý xong, cậu phát hiện ra đặc điểm của những tên côn đồ này là mình đủ mạnh thì bọn hần sẽ nhũn luôn. Hơn nữa với dáng vẻ lần này, hình như không phải giao tiền là giải quyết xong được.

Làm một tên mù đánh nhau lại không mang theo tiền, hi vọng thiên phú trong phương diện đánh nhau của đám bạn của tôi đủ để hold được toàn cuộc.

Quả nhiên, mọi chuyện diễn ra như suy nghĩ của Sở Ca, lần này tên mất tam giác cũng không làm thêm gì với cậu nữa. Gã trực tiếp khoát tay bảo bọn đàn em phía sau đi lên ngăn cản Hiên Viên Hàn và Mặc Kỳ Lân, còn chính gã thì đám thẳng về phía Sở Ca, cường lực này thỏa mãn tiết tấu hủy hoại nhan sắc cậu rồi.

Lần này thì không ai đến cứu. Sở Ca trong lúc cuống quýt đã tiện tay ném luôn thứ mình đang cầm vào gã.

Sau đó cậu liền thấy một vật màu đen lấy tốc độ kinh hoàng tiếp xúc đến trán tên mất tam giác, hung hăng đập mạnh một cú trên đầu gã rồi bắn ngược lại rơi xuống đất.

Sở Ca: “...” Thứ đồ kia rơi trên mặt đất rồi cậu mới phát hiện hóa ra đó là chiếc điện thoại nhỏ bé đáng yêu của mình.

Nhìn tên mất tam giác trúng một kích của cậu rồi nằm một đống trên đất, Sở Ca khủng hoảng, máu me đầy đầu thế kia không phải bị đập phát chết luôn chứ?

Mấy gã đàn em xung quanh còn chưa bắt đầu ra tay đã thấy đại ca nhà mình bị người ta đánh chảy máu, đều sợ đến mức kêu gào ầm ĩ rồi bỏ chạy. Ở lúc Sở Ca đi đến gần xem có phải mình hành hung người ta rồi không thì tên mất tam giác loạng choạng bò dậy, hơi choáng váng tìm kiếm đám đàn em đã chạy mất hút. Vô cùng khí phách nhỏ giọt chỉ vào Sở Ca gào thét: “Mày chờ đó cho tao, lần sau gặp lại dù mày có đưa tao bao nhiêu tiền tao cũng sẽ không tha cho mày đâu!”

Nói xong thì cũng xoay người chạy mất.

Sở Ca chớp chớp mắt.

Tình huống gì vậy? Đây là tiết tấu tên mù đánh nhau phá bỏ xiềng xích biến thành đệ nhất toàn khu sao?

Mặc Kỳ Lân và Hiên Viên Hàn cũng rơi vào trạng thái chưa phản ứng kịp. Bọn họ vừa rồi cũng nhìn ra đám người kia đến tìm Sở Ca để gây sự đánh nhau. Nhưng mọi thứ đều đã sẵn sàng chuẩn bị, sao lại kết thúc nhanh thế được?

Mặc Kỳ Lân day trán, đi nhặt chiếc điện thoại thần khí của Sở Ca lên. Nhìn màn hình đã vỡ tan tành, cậu nhún nhún vai nói với Sở Ca: “Hỏng rồi.”

Sở Ca có chút đau lòng nhìn chiếc điện thoại đầm máu của mình, từ khi xuyên qua đến giờ nó vẫn luôn làm bạn bên cạnh cậu. Không ngờ rằng sau mấy tháng thôi mà người tóc xanh tiễn điện thoại đen rồi.

Thật đau lòng, nhưng mà điện thoại huynh, huynh là ‘chết vinh’. Tôi sẽ mãi nhớ huynh.

Điện thoại hỏng đối với Sở Ca mà nói thì cũng không có gì đáng ngại, làm một tiểu nam sinh có máy tính là không yêu đương, cơ hội để cậu sử dụng điện thoại di động thật sự không nhiều lắm. Cho nên cũng không có ý định đi mua điện thoại ngay xế chiều hôm đó.

Thẻ sim được lấy ra cất vào trong ví tiền, thi thể của thần khí anh hùng được đưa vào thùng rác.

Buổi tối hôm đó.

Hiên Viên Ngạo Thiên xử lý công việc xong thì ngồi bên bàn làm việc vừa xoay xoay điện thoại vừa trái lo phải nghĩ, tin nhắn đầu tiên nên viết như nào bây giờ.

Nếu như nhắn thẳng là chúc ngủ ngon thì Sở Ca có cảm thấy đây là tin gửi nhầm? Nhưng nếu ký tên thì có phải rất kỳ quái không? Dù sao trong điện thoại của Sở Ca cũng có lưu số mình rồi. Hay là nhắn ‘ngủ ngon – Hiên Viên Ngạo Thiên yêu em’, như vậy thì có khác gì thổ lộ đâu!

Hơn nữa nếu Sở Ca cũng nhắn lại cho anh một tin nhắn kiểu như ‘Sở Ca yêu anh’, anh có nên tiếp nhận lời thổ lộ của Sở Ca và từ đó bước vào quan hệ yêu đương không?

Vua ảo tưởng ngoan cố lại tự kỷ cảm thấy mình có chút khó xử. Nếu là mối tình đầu thì phải vô cùng hoàn mỹ mới được, cho nên không thể xuất hiện tình huống chưa thử hết mọi cách tán tỉnh đã rơi vào bể tình được. Tình yêu như vậy rất tùy tiện, rất không hoàn mỹ.

Thế là Hiên Viên Ngạo Thiên rất kiên định nhắn hai chữ ngủ ngon lên khung tin nhắn, chọn người nhận là Sở Ca, sau đó ấn gửi đi.

Gửi tin nhắn xong Hiên Viên Ngạo Thiên thấy tâm tình thật tốt. Ảo tưởng lát sau Sở Ca sẽ nhắn lại tin như thế nào, vị Tổng tài hoang tưởng thoát tuyến hiểm được một lần mang theo nụ cười bước vào phòng tắm.

Nửa giờ sau. Tổng tài đại nhân quần khăn lông ngang eo đẹp trai bức người tức giận nhìn chằm chằm vào điện thoại trên tay. Đã qua nửa tiếng rồi sao Sở Ca vẫn chưa nhắn lại cho anh! Dù là lễ phép tối thiểu thì cũng phải nhắn lại một câu ngủ ngon khi người khác nhắn chúc ngủ ngon mới đúng chứ!

Hiên Viên Ngạo Thiên rất mất hứng.

Anh nhanh chóng nhắn tin cho quân sư quạt mo của mình.

Trình Hi ngủ được một giấc rồi lại bị tiếng tin nhắn đánh thức, thấy câu hỏi của sếp nhà mình xong thì nhú mồm trả lời – ‘không chừng em ấy ngủ rồi, học sinh cao trung ngủ sớm là bình thường’

Hiên Viên Ngạo Thiên nhìn lời giải thích này, nghĩ đến thân thể gà còi gầy gò của Sở Ca, thấy đây là một lý do có thể chấp nhận được.

Đã gầy thành vậy rồi, đúng là nên ăn nhiều ngủ nhiều bồi bổ thân thể.

Nhưng đến sáng hôm sau Sở Ca vẫn không nhắn tin lại, khuôn mặt băng sơn của Hiên Viên Ngạo Thiên hoàn toàn hạ xuống độ không tuyệt đối.

Hiên Viên Hàn nhìn ông anh trai ngồi đối diện bàn ăn mới sáng sớm đã phát bệnh của mình, nhanh chóng nuốt bánh mì trong miệng rồi cấp sách chuẩn vội ra cửa, thuận tiện nói một câu: “Buổi chiều tan học em về muộn một chút, em muốn đi cùng Sở Camua điện thoại đi động.”

“Mua điện thoại di động?” Hiên Viên Ngạo Thiên hoàn toàn không thèm để tâm đến mấy giờ em trai về nhà, chỉ đâm trúng vào trọng điểm để hỏi.

“Vâng.” Hiên Viên Hàn trả lời. “Điện thoại cậu ấy hỏng từ hôm qua rồi.”

Hiên Viên Ngạo Thiên gật đầu, ý bảo cậu em trai môi cá nhám có thể đi được rồi. Chờ em trai rời nhà rồi, vẻ mặt băng sơn của vua ảo tưởng cũng tuyết tan, khóe miệng cũng từ từ cong lên.

Ừ, hóa ra Sở Ca không phải cố ý không nhắn tin lại cho anh. Theo tình hình này thì phương án hai của Trình Hi có thể vui vẻ tiến hành tiếp được.

Hiên Viên Ngạo Thiên cảm giác mình như thấy được viễn cảnh mỗi ngày anh và Sở Ca đều giao lưu cảm tình qua điện thoại, anh sắm vai một anh trai tri kỷ, từ từ biến mình thành một trong những người quan tâm em ấy nhất trong lòng Sở Ca, rồi sẽ có ngày lượng tích lũy biến chất, cuối cùng Sở Ca sẽ nhận ra em ấy yêu anh sâu sắc, đời này không phải anh thì sẽ không kết hôn.

Tổng tài đại nhân gật đầu, anh rất hài lòng với sự phát triển này.

Mặc dù bây giờ chỉ là tưởng tượng, nhưng nhất định sẽ có một ngày tưởng tượng trở thành sự thật! Hiên Viên Ngạo Thiên vẫn tự tin vào bản thân mình lắm.

28. Chương 28: Tôi Nhận Ra Tôi Không Hiểu Em

Đời sống của học sinh cấp ba vô cùng bình thản vô cùng quy luật, nhưng mà vừa qua khai giảng thì Sở Ca phát hiện ra một chuyện lạ.

Từ khi cài sim vào trong chiếc điện thoại mới, cậu liền phát hiện có một số liên lạc vô cùng xa lạ nhắn cho cậu một tin chúc ngủ ngon. Sở Ca hoàn toàn coi cái tin nhắn này là người ta gửi nhầm, nên cũng không để ý đến. Kết quả vào tối hôm đó, vẫn từ số điện thoại đấy lại gửi một tin chúc ngủ ngon đến.

Sở Ca rất rối rắm. Cậu liệt kê lại tất cả những người quen biết sẽ gửi tin nhắn cho cậu một lượt, phát hiện ra không ai dùng số này cả. Nói cách khác, người này đã nhắn nhầm lại còn nhầm đến hai lần.

Căn cứ vào tư tưởng tốt giúp người là niềm vui, Sở Ca rất nghiêm túc trả lời lại tên ngu xuẩn nhắn nhầm hai lần này –

‘Ngủ ngon, nhưng mà bạn nhắn nhầm số rồi (^v^)’

Sở Ca nhắn tin xong thì định đi ngủ, kết quả điện thoại lại rung lên, có tin nhắn –

‘Anh không gửi nhầm, em là Sở Ca.’

Sở Ca chớp chớp mắt, lại lướt qua list bạn thân của mình một lần, đúng là không ai dùng số này mà. Trong chớp mắt cậu thấy vô cùng sợ hãi. Đã từng xem một bộ phim kinh dị, có một số điện thoại lạ nhắn tin cho nhân vật chính, đối phương biết rõ thân phận của nhân vật chính nhưng một mực không nói mình là ai. Cho đến khi nhân vật chính sắp chết mới biết, người nhắn tin đến chính là một kẻ qua đường bị mình đâm chết.

Gửi tin nhắn đến không biết có phải là quỷ hồn của tên mất tam giác đến giờ vẫn không biết tên gã là gì bị cậu dùng điện thoại đập chết không? Không đúng, chẳng phải lúc đó gã rất ngạo kiều đứng lên rồi đi còn gì, sao có thể chết được.

Sở Ca sắp bị hù chết vì tần suất động não càng lúc càng lớn hoàn toàn không giảm bớt được rồi thì điện thoại lại rung lên lần hai.

Cậu yên lặng trấn an bản thân, làm cho mình tin tưởng vững chắc người bên kia điện thoại nhất định vẫn còn sống mới từ từ nhắc điện thoại lên nhìn thoáng qua tin nhắn hiện lên trên màn hình. Trong nháy mắt trái tim đã nhảy lên cổ họng lại quay về an vị ở ***g ngực rồi.

‘Anh là Hiên Viên Ngạo Thiên.’

Tổng tài đại nhân tuy chưa từng hẹn hò yêu đương bao giờ lại có một chút khuyết điểm nho nhỏ như vậy nhưng IQ thì vẫn còn khỏe mạnh lắm. Khi nhận được tin nhắn của Sở Ca thì Hiên Viên Ngạo Thiên đã hiểu được vấn đề trong tức khắc, Sở Ca vừa đổi điện thoại mới, số của mình chắc chắn em ấy không thể nhớ được.

Hiên Viên Ngạo Thiên tuy là không có độ nhận biết về khả năng ảo tưởng của mình nhưng về khả năng cơ bản tự mình biết mình thì vẫn đầy đủ. Ấn theo tính cách Sở Ca mà nói, Hiên Viên Ngạo Thiên dám cam đoan là từ lần trước bọn họ trao đổi số điện thoại xong thì Sở Ca không hề nhìn qua số của anh một lần nào. Bởi vì thật ra anh cũng mới tìm đến số điện thoại của Sở Ca mấy ngày gần đây.

Mặc dù thêm một quá trình tự giới thiệu, nhưng Hiên Viên Ngạo Thiên nghĩ chuyện này cũng không có ảnh hưởng gì quá lớn đến toàn bộ quá trình công lược cả. Hơn nữa anh tin tưởng vững chắc, địa vị của mình trong lòng của Sở Ca tuy không quá cao, nhưng chí ít cũng không thể là âm được.

Đúng như Hiên Viên Ngạo Thiên đã nghĩ, địa vị của anh trong lòng Sở Ca quả thực không cao.

Cũng chính vì lý do đó mà đọc tin nhắn xong Sở Ca có chút nghi hoặc, Hiên Viên Ngạo Thiên bị gì mà lại nhắn tin chúc ngủ ngon cho mình?

Sở Ca suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng phát hiện tư duy của tổng tài thật quá khó đoán, cậu quyết định bỏ qua.

Từ đó trở đi, dưới tình huống Hiên Viên Ngạo Thiên không nói rõ, Sở Ca không nghĩ được cũng không muốn hỏi, hai người họ cứ u u mê mê nhắn chào buổi sáng, chúc ngủ ngon cho nhau, thậm chí khiến Sở Ca có một thói quen cứ sáng sớm mở mắt ra là lấy điện thoại nhắn một tin chào buổi sáng cho Hiên Viên Ngạo Thiên như trước.

Sở Ca cũng thấy rất quái lạ, từ lúc bắt đầu còn đoán già đoán non suy nghĩ của Hiên Viên Ngạo Thiên, đến giờ thì ngày nào không nhắn tin là thấy thiếu thiếu cái gì. Rốt cuộc giữa quá trình này đã xảy ra chuyện gì vậy? Nhớ lại lúc trước nghe người ta nói, mấy ngày là có thể luyện thành một thói quen, Sở Ca còn thấy vô nghĩa. Hiện giờ cậu tin, thực sự muốn quỳ bái các chuyên gia tâm lý đấy.

Tin nhắn của Hiên Viên Ngạo Thiên vẫn rất đơn giản, ngoại trừ thăm hỏi thì chính là viết lại dự báo thời tiết. Cho đến buổi sáng một cuối tuần của tháng 11, lời chào buổi sáng không thay đổi giờ lại thêm vài chữ

‘Chào buổi sáng, hôm nay cùng nhau ăn cơm được không?’

Sở Ca mơ mơ màng màng gửi vài chữ như cũ rồi mới phát hiện ra lời mời đằng sau của Hiên Viên Ngạo Thiên.

Mời cậu ăn cơm?

Hôm nay là ngày gì vậy? Hôm qua đám Mặc Kỳ Lân cũng mời cậu ăn cơm vào tối nay. Sở Ca suy nghĩ một chút, về tình về lý thì hình như vẫn là đám Mặc Kỳ Lân quan trọng hơn. Vì vậy cậu nhanh chóng nhắn tin lại cho Hiên Viên Ngạo Thiên. ‘Cảm ơn đã mời em, nhưng tối nay em có hẹn với bạn học rồi. Thật ngại quá.’

Nhắn tin xong Sở Ca lại ôm gối ngủ tiếp.

Hiên Viên Ngạo Thiên hoàn toàn không ngờ tới, hai người họ đều ầm ập gửi tin hơn hai tháng rồi mà Sở Ca cứ nhiên lại từ chối lời mời của anh.

Dựa theo kế hoạch của Trình Hi, cùng nhau ăn cơm là một khâu rất trọng yếu. Hơn nữa anh trừ tính hai tháng rồi, nhận thấy cùng nhau ăn cơm vào ngày sinh nhật của Sở Ca là lãng mạn nhất. Ngay cả nhà hàng và bánh gato đều đặt cả rồi nhưng kết quả là bị từ chối. Tổng tài đại nhân có chút đau lòng.

Nhưng mà có thể ngồi vào vị trí tổng tài hàng nghìn tỷ, Hiên Viên Ngạo Thiên tỏ vẻ thứ mình không sợ nhất là đả kích. Đọc lại tin nhắn của Sở Ca, Hiên Viên Ngạo Thiên xác định đám bạn học Sở Ca nói sẽ bao gồm chính cậu em trai môi cá nhám của mình.

Quả nhiên, khi Hiên Viên Ngạo Thiên hỏi Hiên Viên Hàn thì em trai môi cá nhám lập tức thừa nhận cái gọi là bạn học chính là cậu và Mặc Kỳ Lân.

Vì vậy vào tối hôm đó, khi Sở Ca đến quán lẩu như đã hẹn, thì thấy Hiên Viên Ngạo Thiên mặt liệt như cũ, Hiên Viên Hàn với nụ cười cứng đờ và Mặc Kỳ Lân vẻ mặt ghét bỏ nhìn hai anh em nhà Hiên Viên ngồi đối diện mình.

Khóe miệng Sở Ca giật giật. Đều nói ba người phụ nữ một màn kịch, nhưng vì sao cậu lại nghĩ thật ra ba người đàn ông ngồi cùng nhau cũng có thể diễn kịch được. Cũng giống như ba người trước mặt, hai vợ chồng cãi nhau, vợ ngạo kiều chồng mặt liệt con trai đứng giữa vô cùng khó xử, loại thị cảm này không thể mãnh liệt hơn nữa hiểu không!

Mặc Kỳ Lân là người đầu tiên phát hiện ra Sở Ca đến rồi.

Cậu nhiệt tình vẫy vẫy Sở Ca bảo mau lại đây, thuận tiện cười nói: “Sinh nhật vui vẻ, có cảm thấy rất kinh hỉ không?”

Sở Ca: “...Có.” Cậu không muốn nói là, kỳ thực sáng sớm hôm nay chú Chung chúc mừng sinh nhật cậu xong thì Sở Ca đã nghĩ ngay đến mục đích buổi liên hoan tối nay rồi. Vậy nên chẳng có chút kinh hỉ nào hiểu không!

Chờ Sở Ca ngồi xuống bên cạnh Mặc Kỳ Lân, anh em nhà Hiên Viên cũng chúc mừng sinh nhật cậu. Lúc Mặc Kỳ Lân lấy ra một cái hộp đưa cho Sở Ca.

“Cái gì thế?” Sở Ca nhìn hồi lâu cũng không đoán được món quà này là gì.

“CD trò chơi mới nhất của nhà Mặc Kỳ.” Mặc Kỳ Lân cười cười với Sở Ca, cùng là một kỹ thuật, cậu rất hiểu Sở Ca thích gì.

Quả nhiên, Sở Ca lập tức lao đến ôm Mặc Kỳ Lân thật chặt, vui vẻ nói: “Anh em tốt, cậu quả nhiên hiểu tôi.” Trò chơi này cậu mơ ước đã lâu rồi, nhưng do thói quen mình nghèo nên vốn dự định chờ đến lúc có keygen thì lên mạng down, hoặc là đi mua bản lậu, không ngờ rằng bạn thân mình lại tri kỷ như vậy, quả thực không thể cảm động hơn được nữa.

Hiên Viên Ngạo Thiên ngồi đối diện thấy cái ôm này thì lập tức đen mặt. Mà Hiên Viên Hàn ngồi bên lại trêu chọc nói: “Sở Ca, cậu dám ôm Mặc Kỳ Lân à, tú ân ái nơi công cộng thật không biết xấu hổ.”

Sở Ca nhìn Hiên Viên Hàn nói: “Nếu cậu ghen tỵ thì đứng lên, chúng ta ôm nhau qua bàn cũng được.”

Hai người vừa nói vừa cười, chỉ có khuôn mặt tê liệt của Hiên Viên Ngạo Thiên là càng ngày càng khó coi.

Mọi nó, dám trêu chọc gán ghép chị dâu điều động nội bộ của anh trai với người khác, em trai đúng là càng lớn càng không đáng yêu.

Hiên Viên Hàn không nhận ra sắc mặt của anh trai mình, cậu cười xong liền đưa cho Sở Ca một cái thẻ, nói: “Sinh nhật vui vẻ, thẻ vàng dùng cho tất cả các chi nhánh của lẩu Đệ Nhất. Cậu không thấy quà tôi đưa tốt hơn nhiều quà của Mặc Kỳ Lân hả?”

Sở Ca cười đến híp cả mắt, anh em tốt đúng nghĩa anh em tốt, từ hôm nay trở đi có thể không cần rối rắm lẩu Đệ Nhất ăn ngon nhưng quá đắt, không biết có nên đi hay không rồi.

Cuối cùng, ánh mắt ba người cùng nhau nhìn về phía Hiên Viên Ngạo Thiên.

Tổng tài đại nhân mặt liệt nói: “Sinh nhật vui vẻ, anh không kịp chuẩn bị quà, tất cả chi phí tối hôm nay có thể để anh chủ chi được không?”

Sở Ca cười, “Đương nhiên được.” Vốn cũng không mong chờ gì ở quà của Hiên Viên Ngạo Thiên, so với việc Hiên Viên Ngạo Thiên đưa cho cậu mấy món quà thông tục trong xã hội thượng lưu, cậu nghĩ còn không thực tiễn bằng mời bữa tối hôm nay.

Hiên Viên Ngạo Thiên khó được nở nụ cười một chút. Thật ra về vấn đề quà cáp, anh đã chọn lựa rất lâu mới quyết định được. Nhưng khi thấy quà của Mặc Kỳ Lân và em trai nhà mình, anh đột nhiên cảm thấy chiếc caravat mình mua hình như không thích hợp với Sở Ca. Nếu lấy ra không chừng sẽ thành nhạt nhẽo, hơn nữa Sở Ca chưa nhất định sẽ thích.

EQ của Tổng tài đại nhân vào giờ khắc này đã bùng phát, anh phát hiện coi như mình đối với Sở Ca có chút thiện cảm, đồng thời cũng căn cứ theo kế hoạch của Trình Hi để Sở Ca đối với anh cũng có chút ít thói quen, nhưng suy cho cùng hình như anh không hiểu Sở Ca một chút nào hết. Thậm chí còn không bằng em trai mỗi cá nhân của mình.

Hiên Viên Ngạo Thiên có chút buồn bực. Đột nhiên anh cảm thấy kế hoạch mới tình đầu của mình có vẻ không hoàn mỹ như đã nghĩ.

Cho nên trong toàn bộ quá trình ăn cơm, ba cậu bạn thân vẫn chơi đùa vui vẻ như trước còn Hiên Viên Ngạo Thiên luôn có loại cảm giác mình không thể xen vào được, lẽ nào đây là sự khác biệt trong truyền thuyết? Tổng tài đại nhân hơi thống khổ, nhưng đây là sinh nhật của Sở Ca, anh lại không thể có thái độ được.

Hiên Viên Ngạo Thiên tiến hành kiểm điểm bản thân trong suốt cả bữa cơm, cuối cùng ra một quyết định, nếu không có suy nghĩ sửa quyết định khiến Sở Ca làm mới tình đầu của mình, vậy thì phải cố gắng hòa nhập vào thế giới của Sở Ca. Chứ ít nhất không thể để loại khác biệt này tiếp tục tồn tại nữa.

Bởi vậy, sau khi ăn xong phát hiện cũng chưa muộn lắm, Mặc Kỳ Lân đề nghị đi hát, Hiên Viên Ngạo Thiên dứt khoát quyết định mình cũng muốn đi cùng.

Sở Ca hoảng sợ nhìn Hiên Viên Ngạo Thiên, sau đó lại không ngừng an ủi mình. Thế giới này là độc lập, căn bản không phải là cuốn tiểu thuyết nào tàn kia. Cho nên dù trong tiểu thuyết Hiên Viên Ngạo Thiên cùng nữ chính đi hát đã dốc sức phô bày ngũ âm không được đầy đủ của mình, thì Hiên Viên Ngạo Thiên nơi này cũng không chắc là không biết hát. Ừ, nhất định là vậy, không sai đâu!

Nghĩ như vậy mấy lần, Sở Ca thấy mình cũng an tâm hơn một chút.

29. Chương 29: Hiên Viên Ngạo Thiên Là Một Người Anh Tốt

Mọi người cùng đi đến KTV. Sở Ca vì lý do an toàn còn lén lút kéo Hiên Viên Hàn, nhỏ giọng hỏi: “Cậu có từng nghe anh cậu hát bao giờ chưa?”

Hiên Viên Hàn lắc đầu.

“Anh trai tôi chính là đóa tuyết liên trên núi băng cao vạn trượng, sao có thể mở miệng hát trước mặt người phàm thấp kém như tôi được.”

Sở Ca có chút đau lòng. Đây giống như chơi game RPG(Role Playing Game – game nhập vai) muốn tìm bí kíp chiến đấu, kết quả mấy giờ nửa ngày mới được báo cho biết là hiện giờ trò chơi chưa có bất cứ bí kíp gì, xin người chơi tự trao đổi với nhau. Quá ngược.

Kỳ thực Sở Ca rối rắm, Hiên Viên Ngạo Thiên lại càng rối rắm.

Anh từ giây phút đáp ứng Sở Ca đi KTV thì đã bắt đầu hối hận.

Anh nghĩ cùng đi là do mình cần hòa nhập vào thế giới của Sở Ca. Thế nhưng vạn nhất đến đó Sở Ca muốn anh hát thì làm sao bây giờ! Độ thiện cảm vốn đã không cao, giờ mở miệng ra hát thì lập tức sẽ down thành âm mất.

Hiên Viên Ngạo Thiên vẫn luôn là một người tự mình biết mình. Cũng ví dụ như khuyết điểm ngũ âm không tròn của anh từ hồi nhà trẻ bị bạn bè cười nhạo đến giờ anh vẫn ghi nhớ trong lòng.

Cho nên bên ngoài truyền Hiên Viên tổng tài là một người không thích hoạt động giải trí, chưa bao giờ đến KTV gì gì đó cũng chỉ do người ta không biết sự tình nên nói mò thôi. Sự thật vĩnh viễn đều đau đớn như thế đấy – Hiên Viên Ngạo Thiên qua nhiều năm gian khổ tôi luyện, anh phát hiện ra căn bệnh ngũ âm không tròn của mình không có dấu hiệu chuyển biến tốt đẹp hơn một chút nào. Để không mất mặt nên anh mới không hát trước mặt người khác.

Nhưng, giờ thì phải làm sao đây?

Anh đã nói muốn cùng đi với đám Sở Ca. Lúc này đổi ý Sở Ca có cảm thấy anh là một kẻ lật lọng, nói một đằng làm một nẻo không? Mà nếu không đi thì sao có thể hiểu được thế giới của Sở Ca? Sự khác biệt là nỗi đau không thể xóa nhòa a.

Vì vậy Tổng tài đại nhân kiên cường quyết định, đi thì vẫn sẽ đi. Sau đó anh sống chết sẽ không mở miệng, chỉ ngồi nghe Sở Ca hát là được rồi.

Ý tưởng thì dồi dào, hiện thực lại nghèo nàn lắm.

Mấy người họ vừa bước vào phòng, Mặc Kỳ Lân đã khiêu khích nói với Hiên Viên Ngạo Thiên: “Hiên Viên đại ca hát một bài nhé.”

Dù sao thì có ở đời nào cậu cũng chẳng ưa Hiên Viên Ngạo Thiên, còn nhớ rõ đời trước Sở Giao từng nói với mình về ‘âm thanh tự nhiên’ của Hiên Viên Ngạo Thiên. Mặc Kỳ Lân tà ác nghĩ, rốt cuộc cũng có cơ hội lôi kéo đám bạn làm người xem cuộc vui rồi.

Hiên Viên Ngạo Thiên: “...”

Mọi nó, anh và tên Kỳ Lân này quả nhiên không hợp khí tràng rồi!

Sở Ca so với Hiên Viên Ngạo Thiên còn lo lắng hơn.

Nhờ đâu Tổng tài đại nhân vẫn giống trong nguyên văn thì sao, màng nhĩ của cậu có thể hoàn toàn tử vong vào hôm nay không?

Sở Giao có thể vì tình yêu mà chịu đựng ma ám của Hiên Viên Ngạo Thiên, thế nhưng cậu không thể đâu! Xin lỗi anh Hiên Viên Ngạo Thiên, độ thân mật của chúng ta vẫn chưa được nâng cao đến trình độ vậy.

Hiên Viên Ngạo Thiên im lặng hồi lâu, sau đó từ chối như trong kế hoạch: “Các em hát đi, anh ngồi nghe là được rồi.”

Tổng tài đại nhân nói rất bình tĩnh, thế nhưng trong lòng anh hoàn toàn không bình tĩnh chút nào. Mọi nó, nếu ai dám nói một chữ không thì anh tuyệt đối sẽ ghi hận giây phút này.

Mặc Kỳ Lân còn chưa kịp mở miệng thì em trai Hiên Viên Hàn – trợ công ngu đần ngây thơ không rõ chân tướng đã vội nói: “Anh hai, anh hát một bài đi, hôm nay sinh nhật Sở Ca, coi như là cổ động không khí một chút.”

Hiên Viên Ngạo Thiên: “...” Má, anh mày mà hát thì không phải là cổ động mà là phá hoại hiểu không. Cậu em trai môi cá nhám này thật là một đội hữu giỏi hãm hại nhau.

Sở Ca hoàn toàn bối rối rồi.

Hai cậu bạn đều cổ vũ Hiên Viên Ngạo Thiên hát như thế chẳng lẽ là vì giọng hát của Tổng tài đại nhân không tệ? Dùng tỷ lệ 50 – 50 để lựa chọn, một là nghe được giọng hát tuyệt vời chưa bao giờ thể hiện của Tổng tài đại nhân, hoặc sẽ bị ma ám xuyên thủng màng nhĩ chết trắng trong chớp mắt. Lựa chọn kiểu này thật sự không có ý nghĩa gì hết.

Sở Ca cảm thấy mình vẫn chưa nào tàn đến mức dùng sự an toàn của lỗ tai mình để đi đánh bạc âm sắc của Tổng tài đại nhân. Vì vậy cậu rất hợp thời hòa giải nói: “Hiên Viên đại ca không muốn hát cũng không sao, chúng ta hát là được rồi.”

Hiên Viên Ngạo Thiên nghe Sở Ca nói như vậy, chẳng những không thở phào nhẹ nhõm một hơi mà ngược lại càng thêm khựng hoảng. Sở Ca nói những lời này không biết có phải ngại anh không nề tình không?

Làm sao bây giờ, độ thiện cảm vừa được nâng lên lập tức sắp down xuống rồi. Nhất định phải xoay chuyển tình hình, xoay chuyển thế nào đây!

Suy nghĩ của Tổng tài đã nhân đã rơi vào cơn lốc điên cuồng. Tư duy của anh cùng với tư duy của Sở Ca hiện giờ càng lúc càng thúc ngựa lao nhanh về hai phía hoàn toàn trái ngược nhau, một đi không trở lại.

Chờ đến lúc Hiên Viên Ngạo Thiên kéo tư duy thoát tuyến của mình trở lại mới phát hiện ra nhóm ba người gây hài cũng đã bắt đầu vui vẻ cướp mic, đùa giỡn quên trời quên đất. Anh lại một lần nữa bị vô tình loại bỏ ra ngoài.

Sở Ca hát cũng không êm tai lắm, chỉ có thể coi là không lạc nhạc. Giọng hát của Mặc Kỳ Lân và con người cậu ta hoàn toàn không hợp nhau, toàn lên nốt cao liên tiếp không ngừng. So sánh ra thì Hiên Viên Hàn lại là người hát hay nhất. Hiên Viên Ngạo Thiên âm u nghĩ, có phải tất cả thiên phú âm nhạc của mình đã bị em trai cướp đi hết rồi không.

Hiên Viên Ngạo Thiên lẳng lẳng nhìn bọn họ. Lại một lần nữa nhận thức một cách rõ ràng anh và Sở Ca không phải là người cùng một thế giới.

Sau đó Tổng tài đại nhân biết khó mà lui quyết định vứt bỏ Sở Ca đi tìm mối tình đầu khác?

Làm sao có thể!

Hiên Viên Ngạo Thiên đột nhiên thấy như vậy càng có cảm xúc! Không phải là người cùng một thế giới mà có thể tán được đến tay, khoái trá đến nhường nào! Hơn nữa mối tình đầu như vậy mới thật sự hoàn mỹ hiểu không! Hiên Viên tổng tài thích khiêu chiến cuộc sống trong nháy mắt đã MAX ý chí chiến đấu rồi. Nhưng vài giây tiếp theo, ý chí chiến đấu lập tức chuyển thành lửa giận. Má nó, Mặc Kỳ Lân, nhóc đúng là tên kéo thù hận hết sức khéo tay!

Chỉ thấy Sở Ca và Mặc Kỳ Lân mỗi người một mic đang thâm tình cùng hát một bản tình ca mà Sở Ca biết duy nhất trong thế giới này.

Chiêu thức ấy để kéo thù hận quả thực quá hiệu quả rồi.

Hiên Viên Ngạo Thiên rốt cuộc ý thức được, trên con đường theo đuổi mối tình đầu của mình đã thêm một Mặc Kỳ Lân là chướng ngại vật lớn không thể coi thường. Ngược tâm nhất chính là chướng ngại vật này vô phương trừ bỏ.

Nhận thức này quả thật không thể ngược tâm hơn nữa.

Trong lúc Hiên Viên Ngạo Thiên nhanh chóng khởi động tế bào não thúc đẩy EQ đang lẩn trốn, nhóm ba kẻ tấu hài đùa giỡn vui vẻ, ba giờ nhanh chóng trôi qua.

Chờ mọi người đi ra khỏi KTV, tài xế nhà Mặc Kỳ đã đứng trước cửa KTV chờ thiếu gia nhà mình.

Mặc Kỳ Lân rất nhiệt tình bảo Sở Ca lên xe để cậu đưa về nhà.

Hiên Viên Ngạo Thiên suy tính lâu như vậy, rốt cuộc cũng kéo được EQ trước giờ không đi theo bên cạnh nhau quay về, nghe thấy câu này lập tức từ chối thay Sở Ca: “Nhà của Sở Ca vừa khéo tiện đường với chúng tôi, để tôi đưa em ấy về nhà là được rồi.”

Sở Ca định bước lên đi nhờ xe bạn: “...” Ngạo Thiên huynh, anh gần đây thực sự không thích hợp cho lắm, chẳng nhẽ nhà Hiên Viên đã không còn tiền mua thuốc rồi à?

Mặc Kỳ Lân vẻ mặt nghi ngờ nhìn Hiên Viên Ngạo Thiên: “...” Không biết vì sao cậu luôn luôn có suy nghĩ Hiên Viên Ngạo Thiên mưu đồ gây rối, nhưng có thể là do mình nghĩ nhiều rồi, dù sao loại biến thái có thể lên giường với thiếu nữ vị thành niên như Hiên Viên Ngạo Thiên, sao có thể là gay được.

Hiên Viên Hàn đã không biết nên nhìn anh trai mình bằng ánh mắt gì: “...” Anh hai, anh thực sự không biết nhà chúng ta và nhà Sở Ca nằm ở hai hướng hoàn toàn ngược nhau à?

Nhưng dù là ba người nghĩ như nào đi nữa thì Hiên Viên Ngạo Thiên cũng đã mở cửa xe bên cạnh ghé lái chờ Sở Ca đi lên rồi.

Lúc này Sở Ca cũng không tiện từ chối, chỉ có thể tạm biệt cậu bạn và bước lên xe Hiên Viên Ngạo Thiên.

Xe đi một lúc Sở Ca đã cảm thấy có gì không đúng.

Vì sao cậu lại thấy con đường Hiên Viên Ngạo Thiên đang đi hình như ngược với lối về nhà mình?

Sở Ca an ủi mình, nhất định là do mình mù đường nên không nhận ra, Hiên Viên Ngạo Thiên sẽ không lái xe bừa để đùa mình đâu.

Sự thật chứng minh, Sở Ca đã nghĩ quá tốt về Hiên Viên Ngạo Thiên rồi.

Hai mươi phút sau, xe dừng ở đại trạch nhà Hiên Viên, Hiên Viên Ngạo Thiên mặt liệt nghiêm nghị nhìn cậu em trai làm bóng đèn ngồi phía sau, nói: “A Hàn, xuống xe.”

Hiên Viên Hàn: “...” Hiện giờ chính cậu cũng hiểu được anh trai mình đến giờ uống thuốc rồi thì phải làm sao đây. Anh không nên cướp việc đưa Sở Ca về với Mặc Kỳ Lân rồi lại vòng vèo xa như thế, thật đáng nghĩ nhà chúng ta tiền nhiều quá cần phải lãng phí một chút xăng mới được à?

Sở Ca nhìn Hiên Viên Ngạo Thiên vẫn mặt than như trước. Luôn cảm thấy mọi chuyện đã phát triển hoàn toàn vượt qua phạm vi hiểu biết của cậu. Tại sao lại nghĩ rằng hiện giờ Hiên Viên Ngạo Thiên đã chạy như điên về một cảnh giới người thường không tài nào hiểu được đồng thời còn không có ý định quay đầu lại chứ!?

Nhất định là ảo giác của cậu rồi. Ngạo Thiên huynh cầu huynh đừng từ bỏ quá trình chữa bệnh, nếu không sau này biết gặp mặt nhau kiểu gì đây.

Chờ Hiên Viên Hàn xuống xe rồi, Hiên Viên Ngạo Thiên nghĩ đây quả thực là giây phút vui vẻ nhất hôm nay. Tất cả bóng đèn đã đi hết, cuối cùng có thể bắt đầu giao lưu tình cảm được rồi.

Anh nhìn thoáng qua đồng hồ, vẫn chưa quá 12h.

Hiên Viên Ngạo Thiên hít một hơi thật sâu, dùng chất giọng mà anh nghĩ là dịu dàng nhất chân tình nhất đời này nói với Sở Ca: “Sinh nhật vui vẻ.”

Sở Ca: “...Cảm ơn.” Trời ơi, Hiên Viên Hàn cậu mau trở lại đi! Anh cậu bị trúng gió rồi! Cậu cho rằng Hiên Viên Ngạo Thiên nhìn đồng hồ là đang nghĩ đã muộn thế này rồi mà còn phải đưa mình về nhà thực quá phiền phức, không ngờ rằng người ta đột nhiên quay đầu sang nhìn cậu lạnh lùng nói câu ‘sinh nhật vui vẻ’? Mấy tiếng trước anh đã nói 1 lần rồi biết không! Hiện giờ nói lại lần nữa còn với loại biểu cảm ‘như cười như không’ này là rút cơ hay chết hắc cơ rồi?

Hiên Viên Ngạo Thiên thấy Sở Ca đáp lại, liền gạt đầu khởi động xe đi về phía nhà Sở Ca.

Một lát sau, Hiên Viên Ngạo Thiên mở miệng lần nữa: “Em có cảm thấy anh không thú vị không?”

Sở Ca lắc đầu: “Không có.”

Bọn họ căn bản là hai đường thẳng song song, hai bên đều không thể hiểu được hứng thú của đối phương, cho nên cậu cũng không dám khẳng định chắc chắn Hiên Viên Ngạo Thiên là một người không thú vị.

Bất quá suy nghĩ của cậu như thế nào thì Hiên Viên Ngạo Thiên không biết.

Hiên Viên Ngạo Thiên chỉ đơn thuần cho rằng, Sở Ca sẽ không thấy anh buồn tẻ, bọn họ vẫn có thể vui vẻ giao lưu.

Nghĩ như vậy, Hiên Viên Ngạo Thiên cảm thấy rất hài lòng với tình trạng hiện tại.

Anh suy nghĩ đến giáo trình Trình Hi đưa cho anh lúc trước, cân nhắc một chút rồi làm như tùy ý hỏi:

“Định tìm bạn gái chưa?”

Sở Ca bần chồn, sao chủ đề câu chuyện lại chạy đến vấn đề này. Bất quá so với việc hai người nhìn nhau không nói lời nào hơn mười phút thì có thể tìm được đề tài để nói chuyện vẫn hơn, nên cậu trả lời: “Còn chưa nghĩ đến.”

Kiếp trước yêu mấy tính cả đời, kiếp này vẫn đang kéo dài quá trình yêu mấy tính. Sở Ca nghĩ có thể tìm được em gái mặc cho cậu an tâm tương thân tương ái với mấy tính cả đời hình như cũng không phải chuyện dễ dàng gì.

Khóe miệng Hiên Viên Ngạo Thiên hơi cong lên. Câu trả lời này tuy không phải là khẳng định chắc chắn nhưng chỉ ít hiện nay xem ra anh vẫn còn có hy vọng. Lòng tin của Tổng tài đại nhân càng ngày càng cao. Thế nhưng quan hệ hiện giờ của anh và Sở Ca có vẻ còn thiếu một trợ lực.

Anh suy xét một chút rồi nói với Sở Ca: “Kỳ thực anh cũng không có ý gì khác, chỉ muốn cùng em làm bạn bè thôi. Bởi vì anh phát hiện ra anh thật sự không hiểu được em trai mình, căn bản không có cách nào tiếp xúc đến thế giới của thằng bé. Như vậy thật không tốt cho tình cảm anh em gia đình. Thế nhưng nếu nói thẳng với nó thì thằng bé khẳng định sẽ cảm thấy anh có bệnh. Cho nên anh đã nghĩ, nếu có thể làm bạn bè với bạn bè của thằng bé, nói không chừng có thể làm vơi bớt dần sự khác biệt giữa anh và em trai mình.”

Sở-ngốc-nghech nghe xong lời của Hiên Viên Ngạo Thiên thì bưng tỉnh hiểu ra. Cho nên nói những biểu hiện động kinh gần đây của Hiên Viên Ngạo Thiên cũng là vì muốn hòa thuận ở chung với em trai nên muốn

làm bạn bè với bạn bè của em trai mình? Tuy rằng luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng thể nhưng Hiên Viên Ngạo Thiên là một anh trai tốt, phải khen.

Sở Ca nghĩ nếu đó là nguyện vọng của một người anh trai, mình vẫn có thể giúp người ta một chút.

Vì vậy cậu cười tươi rói với Hiên Viên Ngạo Thiên: “Chúng ta vốn là bạn bè mà.”

Hiên Viên Ngạo Thiên rất bình tĩnh nói: “Cảm ơn. Vậy sau này nếu như em có rảnh thì anh có thể hẹn em ra ngoài được không?”

Sở Ca gật đầu: “Chỉ cần anh không bận là được.”

Hai người giao lưu rất thành công. Hiên Viên Ngạo Thiên cảm giác lần này độ thiện cảm của mình trong lòng Sở Ca tăng lên tuyệt đối không ít. Trớ lý của mình quả thực quá non rồi, suy nghĩ nhiều ý kiến thử nghiệm mấy tháng trời như vậy mà chưa từng thành công. Quả nhiên loại chuyện theo đuổi người ta này vẫn phải dựa vào chính mình mới được.

Hiên Viên Ngạo Thiên thầm siết chặt nắm tay. Mọi tình đầu, nhất định phải được!

30. Chương 30: Bán Bạn Bè Một Trăm Năm, Tôi Đã Hiểu Được Rồi

Kế hoạch của Hiên Viên Ngạo Thiên rất thành công, nhóc Sở Ca với chỉ số thông minh thấp kia cứ nhiên lại tin tưởng Hiên Viên Ngạo Thiên vì xây dựng tình anh em hòa thuận mới làm bạn với mình.

Vì vậy trong mấy tháng sau, các tin nhắn chào buổi sáng, chúc ngủ ngon đã thành thói quen mỗi ngày cũng không dừng lại, Hiên Viên Ngạo Thiên cũng thường thường mời cậu đi ra ngoài cùng ăn cơm, cùng tản bộ. Tuy rằng Sở Ca đôi khi cũng rất khó hiểu, Hiên Viên Ngạo Thiên không phải vì xây dựng tình huynh đệ tốt đẹp hay sao? Vì sao mỗi lần hai người ra ngoài cùng nhau, cậu vừa nhắc đến Hiên Viên Hàn thì Ngạo Thiên huynh đều có biểu hiện như không muốn trò chuyện về đề tài này vậy.

Đương nhiên Hiên Viên Ngạo Thiên có giải thích về thái độ này, chủ yếu là anh muốn tìm hiểu về vấn đề tâm lý của thanh thiếu niên rồi tự mình đi nghiên ngẫm tính tình của em trai. Nếu như cái gì cũng do Sở Ca nói hết ra thì sẽ rất buồn chán.

Sở Ca nghĩ ý tưởng này của Hiên Viên Ngạo Thiên rất ngu xuẩn, nhưng cậu cũng không suy nghĩ gì nữa.

Hiên Viên Ngạo Thiên có đôi khi cũng thấy rất thất bại, anh phát hiện ra mối tình đầu hình như cũng không phải đặc biệt khó khiêu chiến, chỉ số IQ của đối phương thực sự quá thấp hơn mức bình quân của thành phố D rồi. Bất quá như vậy cũng tốt, IQ thấp tán được đến tay mới dễ khống chế. (Chả biết sau này ai khống chế ai nữa =))))))

Vì vậy, những ngày tháng hài hòa này vẫn duy trì liên tục đến ngày Sở Ca thi vào đại học mới kết thúc.

Nhóm ba người tấu hài cuối cùng đều lựa chọn trường đại học ở thành phố D do nhà Hiên Viên đầu tư, Sở Ca và Mặc Kỳ Lân đều dựa theo chuyên môn của mình, lựa chọn khoa thiết kế phần mềm, còn Hiên Viên Hàn bị lệnh cưỡng chế từ nhà bắt chọn khoa tài chính.

Vào tối hôm thi xong, ba người mua một lốc bia rồi chạy tới một biệt thự nằm ở ngoại ô thành phố của nhà Hiên Viên. Tán phét xong, uống bia xong, tất cả đều nằm trên sân thượng ngắm sao.

Mặc Kỳ Lân uống một hơi hết nửa chai còn lại, có chút vầng đầu nói: “Lên đại học xong tôi dự định sẽ theo đuổi anh ấy. Nhưng tôi đột nhiên nhớ ra, ngay cả anh ấy thích gì tôi cũng không biết.”

Sở Ca day day trán nói: “Đều là nam nhân thì cũng đừng làm kiêu, trực tiếp đi bày tỏ đi, được thì được, không được thì thôi.”

Nếu như Hiên Viên Ngạo Thiên ở đây, nghe thấy câu này nhất định sẽ lập tức cầm tay Sở Ca và bắt đầu bày tỏ.

Đương nhiên Tổng tài đại nhân không thể có mặt ở đây cho nên Sở Ca lên tiếng rồi chỉ nhận được ánh mắt liếc xéo của hai cậu bạn.

Mặc Kỳ Lân nói: “Trong trò chơi, muốn thành thân cũng cần quét độ thiện cảm. Huống chi đây là hiện thực, nào có chuyện lên xe trước rồi mua vé bổ sung được.”

Hiên Viên Hàn cũng rất tán thành, cậu nói: “Sở Ca, cậu không thể vì người ta là gay mà tùy tiện như thế được. Dù giới tính như thế này thì hẹn hò yêu đương cũng là chuyện rất nghiêm túc.”

Sở Ca nhún vai nói: “Dù sao thì tôi cũng dự định cùng mấy tính yêu nhau cả đời.”

Mặc Kỳ Lân sâu sắc nói: “Đó là vì cậu còn không tìm được người cậu sẽ yêu cả đời.”

Hiên Viên Hàn gật đầu: “Kỳ Lân thêm một phiếu.”

Sở Ca: “...”

“A Hàn, cậu định tìm nam hay nữ?”

“Nữ chứ, anh trai đã là gay rồi, nếu như tôi cong nốt thì ba mẹ tôi sẽ đau lòng đến chết.”

“Lời này nghe có vẻ không vui lắm, cậu thấy sao?” Sở Ca cười.

“Sở Ca thêm một phiếu.” Mặc Kỳ Lân cũng cười.

Hiên Viên Hàn phần nộ. “Hai tên cong các cậu không thể có chút tiết tháo được hả!”

Ba người họ cũng không biết đã nói những gì, nói trong bao lâu, cuối cùng tất cả đều ngủ luôn tại chỗ.

Ngày hôm sau, lúc Sở Ca tỉnh lại thì phát hiện mình đang nằm trên một chiếc giường đen rất lớn.

Nhìn cách bài trí xung quanh một chút, đúng là biệt thự hôm qua bọn họ đến. Thế nhưng theo ký ức thì tối qua hình như bọn họ đều ngủ trên sân thượng mới đúng. Chẳng lẽ ai ngủ được nửa giấc rồi tỉnh lại sau đó tốt bụng đưa hai người khác về phòng?

Sở Ca nghĩ nghĩ một lúc rồi hủy bỏ suy đoán này. Dựa theo niệu đạo các bạn thân mến của cậu, nếu như nửa đêm tỉnh lại tuyệt đối sẽ xoay người ngủ tiếp. Đưa mình về phòng? Ha ha quá ngây thơ rồi.

Sở Ca day day thái dương rồi đứng dậy rời giường, còn chưa đi đến phòng khách thì đã nghe thấy tiếng rít gào trung khí mười phần của Hiên Viên Hàn —

“Anh hai, anh thật sự quá thiên vị rồi, em và Sở Ca rốt cuộc ai mới là em trai của anh!”

Sau đó là thanh âm bình tĩnh không chút dao động của Hiên Viên Ngạo Thiên: “Đó là do em tỉnh quá nhanh. Anh vừa đưa Sở Ca về phòng, quay lại định đỡ em thì em đã tỉnh rồi.”

Hiên Viên Hàn: “...” Anh làm anh trai em, chẳng lẽ không phải nên đưa em về phòng đầu tiên hả?

Mặc Kỳ Lân ngồi một bên cầm đầu ăn bữa sáng hoàn toàn không để ý đến hai anh em nhà này.

Sở Ca: “...” Đột nhiên cậu thấy tình cảnh này rất khó xử phải làm sao bây giờ? Còn nữa Ngạo Thiên huynh, anh không phải muốn tăng độ thiện cảm với em trai à, đây là muốn âm ỉ đến mức nào? Lần đầu tiên Sở Ca có suy nghĩ Hiên Viên Ngạo Thiên hình như đang hạ một bàn cờ rất lớn, tuy rằng cậu còn chưa nghĩ ra mục đích bàn cờ này rốt cuộc là gì.

Hiên Viên Ngạo Thiên nhìn thấy Sở Ca liền vẫy tay nói: “Chào buổi sáng, đến ăn sáng đi.”

Sở Ca theo thói quen trả lời lại một câu: “Chào buổi sáng.”

Hiên Viên Hàn liếc nhìn Mặc Kỳ Lân vẫn đang yên lặng ăn sáng, nhỏ giọng nói: “Cậu có nhận ra quan hệ giữa anh tôi với Sở Ca có chút quỷ dị không?”

Mặc Kỳ Lân nuốt thức ăn trong miệng xuống bụng rồi cũng chỉ biết cười ha ha. Qua thời gian dài như vậy, cũng chỉ có hai tên ngu ngốc Sở Ca và Hiên Viên Hàn là không phát hiện ra mưu đồ gây rối của Hiên Viên Ngạo Thiên thôi. Bất quá chuyện này người ngoài cũng không tiện nhúng tay vào. Khi nào Xuẩn Ca phát hiện ra sau đó tự mình quyết định là được rồi.

Mặc Kỳ Lân tuyệt đối không nói ra, nếu bạn thân cũng là gay thì cậu sẽ rất vui tay vui mắt.

Lúc mọi người cùng nhau ăn sáng, Hiên Viên Ngạo Thiên làm ra vẻ tình cờ đề nghị: “Hai ngày nữa cùng nhau đi biển được không?”

Mặc Kỳ Lân lập tức lắc đầu bảo mình không có thời gian. Cậu hiểu rõ kỳ thực những lời này của Hiên Viên Ngạo Thiên nhằm vào đối tượng chỉ có mình Sở Ca mà thôi.

Hiên Viên Ngạo Thiên tỏ vẻ hết sức hài lòng với sự tự giác của Tam thiếu.

Sở Ca suy nghĩ một chút, không chừng đây là loại phương thức kéo gần tình cảm anh em của Tổng tài đại nhân.

Cậu đang định từ chối thì Hiên Viên Ngạo Thiên bất ngờ nhìn sang, giọng điệu nhẹ nhàng mà bình tĩnh nói: “Sở Ca, em sẽ không có việc bận gì chứ?”

Sở Ca nhìn ánh mắt của Hiên Viên Ngạo Thiên, Hiên Viên Ngạo Thiên cũng nhìn cậu, ánh mắt rất chân thành tha thiết.

Sở Ca đột nhiên không biết mình có nên từ chối hay không.

Vào lúc cậu còn do dự, Hiên Viên Ngạo Thiên rất bình tĩnh quyết định: “Vậy thì em, anh với Tiểu Hàn cùng đi. Sáng ngày kia đừng đến trễ.”

Sở Ca: “...” Cậu còn chưa kịp nói một lời nào đâu!

Hiên Viên Ngạo Thiên đơn phương định ra hành trình, lúc Sở Ca nói tạm biệt và rời đi thì anh nhấn cho cậu một tin –

‘Chúng ta dù thế nào cũng được coi là bạn bè, nếu cùng đi thì Tiểu Hàn cũng sẽ không cảm thấy đi với anh rất nhạt nhẽo.’

Sở Ca đọc tin nhắn xong, cảm thấy rất có lý, sau đó cũng không từ chối gì thêm nữa, thẳng thắn nhấn lại một câu ‘Được rồi’.

Hiên Viên Ngạo Thiên nhìn chằm chằm Hiên Viên Hàn vừa thu dọn bàn xong và đang ngồi nhìn mình không nói một lời.

Trầm mặc hồi lâu, Hiên Viên Hàn thật sự không nhịn được nữa. Anh hai nhà mình đang bị bệnh gì vậy. Mỗi lần có chuyện anh cứ nói thẳng ra không được à, đừng có đờ mặt ra chờ người khác mở miệng trước có được không. Tật xấu gì không biết!

Hiên Viên Hàn thầm mắng ông anh hai chưa xuống thuốc của mình, rồi biết điều mỉm cười nói: “Anh hai có chuyện gì không ạ?”

“Ngày kia em có việc bận.”

Tổng tài bình tĩnh tuyên bố một sự việc trong tương lai.

Hiên Viên Hàn: “...” Vì sau cậu cảm giác lần này mình thực sự đã phát hiện được một bí mật khủng khiếp chứ.

Hiên Viên Ngạo Thiên nhìn em trai môi cá nhám của mình, nhắc lại lần hai: “Ngày kia em bận rồi. Rồi chưa?”

Hiên Viên Hàn nuốt nước miếng, rốt cuộc cũng dám hỏi một chuyện muốn hỏi mà không dám mở lời: “Anh hai, lần trước anh nói với em sẽ phụ trách với một người, thế người kia là ai?”

Hiên Viên Ngạo Thiên vô cùng khó hiểu nhìn em trai mình, thẳng bẻ không phải đã sớm biết rồi hay sao mà còn hỏi. Nhưng mà, em trai dù có gốc thì Hiên Viên Ngạo Thiên làm một anh trai tốt vẫn sẽ giải thích nghi hoặc cho em trai ngu ngốc của mình. Anh nói: “Chính là Sở Ca.”

Hiên Viên Hàn: “...”

Ha ha, anh hai, nhất định anh đang trêu em.

“Sở Ca chính là người mà anh nói ... anh cho cậu ấy tiền thì nhất định cậu ấy sẽ trở tay ném thẳng vào mặt anh?”

Hiên Viên Ngạo Thiên gật đầu, anh sờ sờ cằm nói: “Tuy rằng hiện giờ anh nhận ra những hiểu biết ban đầu của anh đối với em ấy có chút vấn đề, nhưng anh phát hiện kỳ thực hèn hò yêu đương cũng không có gì không tốt.”

Hiên Viên Hàn: “...”

Ha ha, Sở Ca, hi vọng cả đời này cậu cũng không biết tôi đã làm chuyện gì. Lần đầu tiên Hiên Viên Hàn mới biết được năng lực hãm hại bạn bè của mình lại mạnh tới mức này.

31. Chương 31: Bày Tỏ

Rốt cuộc giữa Hiên Viên Ngạo Thiên và Hiên Viên Hàn đã thành lập loại hiệp nghị bệnh tật gì thì Sở Ca hoàn toàn không biết. Cậu rất ngu ngốc, rất ngây thơ cho rằng mục đích thực sự của Hiên Viên Ngạo Thiên chính là muốn cậu đi điều hòa không khí.

Vì vậy, vào buổi sáng hai ngày hôm sau, cậu đứng ở cửa nhà chờ được chiếc xe việt dã màu quân lục đầy khí phách của Hiên Viên tổng tài.

Hiên Viên Ngạo Thiên mặc một bộ quần áo thể thao màu xanh nhạt, anh tự nhận mặc như vậy chẳng những không còn khí tràng băng sơn thường ngày mà sẽ cho người ta một cảm giác anh trai nhà bên ôn tồn lễ độ. Nói chung rất thích hợp đi chơi với người yêu.

Hiên Viên Ngạo Thiên tự like cho khiêu thẩm mỹ hoàn hảo của mình.

Sở Ca sau khi lên xe thì liếc nhìn Hiên Viên Ngạo Thiên, mặc đồ này...

Hiên Viên đại ca, có thật anh biết mình sắp đầu 3 không? Mặc trang phục trẻ trung này thực sự có vẻ quý dị không nói được thành lời đó.

Cậu nhìn ghế sau, phát hiện Hiên Viên Hàn không ở trên xe liền nghi ngờ hỏi: “Không phải là anh em nhà anh đi giao lưu tình cảm muốn em theo làm trợ thủ sao?”

Hiên Viên Ngạo Thiên gật đầu: “Kế hoạch đúng là như vậy, nhưng hôm qua A Hàn ăn bậy bạ bị rối loạn tiêu hóa nên không thể đi cùng được.”

Khóe miệng Sở Ca giật giật, Hiên Viên Hàn không tới thì chúng ta có cần phải đi chơi không? Cậu suy nghĩ một chút rồi nói: “Nếu vậy thì...”

Hiên Viên Ngạo Thiên không chờ cậu nói xong đã vội ngắt lời: “Nó không đến cũng không sao, chúng ta cùng đi là được.”

Sở Ca: “...” Thế rốt cuộc ý nghĩ của lần du ngoạn này là gì vậy?

Hiên Viên Ngạo Thiên sẽ không nói cho Sở Ca biết, anh liều mạng nỗ lực làm việc trong nửa tháng vất vả lắm mới để trống được mấy ngày nghỉ là vì để được ở riêng với nhau đâu. Em trai và cái gì gì đó, làm bóng đèn thì biến sang một bên đi.

Hiên Viên Ngạo Thiên tâm tình rất tốt, Sở Ca thì rất xoắn xít.

Sở Ca nghĩ loại ngày lành tháng tốt này nên cùng bạn thân cày game làm phần mềm mới là chính đạo, nếu không phải vì làm trợ thủ thì cậu đã sớm lượn đi chơi với Mặc Kỳ Lân rồi.

Cậu suy nghĩ một chút, nói với Hiên Viên Ngạo Thiên: “Hiên Viên đại ca, nếu A Hàn không thể đi, chúng ta hẹn dịp khác cũng được mà.”

Hiên Viên Ngạo Thiên mắt nhìn phía trước chăm chú lái xe không nói một lời.

Sở Ca: “...” Má nó, đây là muốn gây sự kiểu gì thế!

Cậu chờ nửa ngày mới nghe được một câu nhẹ như gió của Hiên Viên Ngạo Thiên truyền đến.

Anh nói: “Anh chỉ muốn đi cùng em thôi.”

Sở Ca ngoáy ngoáy lỗ tai nói: “Hiên Viên đại ca anh nói lại đi, gió lớn quá em không nghe được.”

Hiên Viên Ngạo Thiên không để ý đến cậu.

Thành phố D cách biển không xa, lái xe khoảng ba bốn tiếng là đến.

Sở Ca thấy Hiên Viên Ngạo Thiên không có ý để cậu xuống xe bèn chống tay lên thành cửa kính để nhìn phong cảnh bên ngoài cửa sổ.

Hiên Viên Ngạo Thiên chọn đi trên cao tốc ngoại ô, xung quanh thiếu đi những tòa nhà chọc trời, nhiều thêm một khoảng trời xanh biếc.

Những cây Bạch Dương thành hàng đứng ở hai bên đường đi, lá cây biêng biếc rung rinh trong gió. Thảm cỏ dưới tàng cây điểm xuyết những bông hoa dại vô danh, trông xinh đẹp vô cùng.

Sở Ca đột nhiên cảm thấy, hình như thỉnh thoảng ra ngoài chơi một vài ngày cũng không phải là chuyện xấu. Về hồi ức thảm thiết ở khách sạn suối nước nóng lần trước đã bị cậu lựa chọn cho vào chỗ sâu nhất trong ký ức rồi.

Trong xe không mở radio hay âm nhạc gì, hai người cứ im lặng như vậy, một người lái xe một người ngắm cảnh. Sở Ca lần đầu tiên phát hiện, ở cùng Hiên Viên Ngạo Thiên hình như có thể không cần rối rắm nên nói những chuyện gì. Cứ yên lặng thế này sẽ không có người thấy lúng túng.

Như vậy thật tốt.

Hiên Viên Ngạo Thiên đột nhiên phá vỡ sự tĩnh lặng này, nói: “Em thấy con người anh thế nào?”

Sở Ca sững sốt, lập tức nói: “Cũng được. Em không quá hiểu về thế giới của anh. Từ góc độ bạn bè mà nói, em thấy anh là người chơi được.”

Hiên Viên Ngạo Thiên cong khóe miệng, nói tiếp: “Em có nghĩ đến việc tìm một người bạn trai không?”

Sở Ca: “...” Tên này sẽ không phải thực sự bị em trai anh ta nói thành gay chứ?

Hiên Viên Ngạo Thiên cũng không khẩn cấp muốn nghe câu trả lời của Sở Ca, vẫn bình ổn lái xe như chưa nói một câu nào vậy.

Anh không nói, Sở Ca lại bắt đầu xoắn xuýt.

Tuy nói bên cạnh có một cậu bạn thân cong vẹo rồi, nhưng đúng là cậu không chưa từng nghĩ đến việc sẽ tìm một người bạn trai. Bây giờ bị Hiên Viên Ngạo Thiên hỏi như thế, Sở Ca đột nhiên cảm thấy phương hướng suy tính trước đây của mình hình như có chút vấn đề.

Đúng là cậu rất thích máy tính, cho nên không muốn lãng phí thời gian tương thân tương ái với máy tính để đi hẹn hò với phụ nữ. Nhưng nếu là đàn ông thì sao?

Sở Ca che mặt. Vì sao khi nghĩ đến hẹn hò với đàn ông chẳng những không thấy ghê tởm, trái lại còn thấy rất có xúc cảm là sao!?

Xuyên việt đại thần lâu rồi không gặp, lẽ nào trong thời gian con chuyển kiếp ngài đã vung tay lên sửa luôn cả giới tính của con à? Hay nói mục đích chính của việc xuyên việt lần này là để con nhận rõ tính hướng của mình?

Ha ha, cảm giác cùng thế giới này không thể yêu tiếp được rồi.

Hiên Viên Ngạo Thiên đợi một hồi, thấy Sở Ca vẫn đang nghiêm túc suy nghĩ liền vội rên sất khi còn nóng:

“Em thử nghĩ mà xem, nếu như tìm một cô bạn gái, còn phải cưng chiều dỗ dành người ta, người ta mất hứng sẽ trút giận lên em, lúc vui vẻ sẽ bắt em đi dạo phố cùng. Nếu em mãi chơi game không để ý đến người ta thì sẽ làm mình làm mẩy. Quả thực không có chút chỗ tốt nào đúng không?”

Sở Ca khai phá tế bào não không nhiều lắm của mình để suy xét những lời này của Hiên Viên Ngạo Thiên, phát hiện rằng cho dù biết những lời này chứa đựng rất nhiều % hãm hại, nhưng lại luôn cảm thấy Hiên Viên Ngạo Thiên nói rất có lý.

Hiên Viên Ngạo Thiên nói: “Nếu như tìm một anh bạn trai, có thể cưng chiều dỗ dành em, em muốn chơi game thì có thể chơi cùng em, em muốn làm gì thì cũng sẽ có nhiều tiếng nói chung hơn. Lúc đi mua quần áo tùy tiện lấy bộ nào cũng có thể trở thành đồ đôi. Như vậy không phải tốt hơn rất nhiều à?”

Sở Ca: “...” Cậu vẫn cảm thấy có chỗ nào không đúng nhưng lại không có cách nào để phản bác. Ngạo Thiên huynh, rốt cuộc anh luyện được tài ăn nói siêu phàm này lúc nào vậy?

Sở Ca suy nghĩ hồi lâu, hỏi: “Cho nên nói, đây cũng là suy nghĩ trong lòng Hiên Viên đại ca à?” Thật sự không nghĩ đến Hiên Viên Ngạo Thiên bằng sơn mặt liệt khí phách vậy mà cũng là thụ. Ôi nói nhầm rồi, sao tôi lại nói là ‘cũng’ chứ?

Hiên Viên Ngạo Thiên: “...” Lúc này không phải nên đồng ý, em cũng cảm thấy vậy sau đó anh thuận lợi bày tỏ luôn sao? Câu bày tỏ trong bụng đã bên tới miệng rồi còn phải nghẹn nuốt xuống, thật không thể ngược hơn được nữa!

Tổng tài đại nhân mất một năm tìm hiểu tỉ mỉ, sớm đã phát hiện ra mạch não của mối tình đầu điều động nội bộ của mình không giống người bình thường cho lắm. Vì vậy đối mặt với câu hỏi này, anh chỉ bình tĩnh cười, sau đó nói: “Quả thực anh không có ý định ở cùng phụ nữ, nhưng nếu đi tìm một người đàn ông, anh sẽ là bên cưng chiều đối phương.”

Sở Ca: “...” Vậy là Hiên Viên Ngạo Thiên đang nhấn mạnh mình là một công. Hiên Viên Hàn cậu mau tới mà xem, cuối cùng anh cậu cũng bị cậu nói thành gay rồi, có phải cảm giác thành tựu rất lớn đúng không?

Hiên Viên Ngạo Thiên tùy tiện nói: “Em thấy hai chúng ta có hợp không?”

Sở Ca lại càng hoảng sợ, cậu nhìn Hiên Viên Ngạo Thiên, vẫn là vẻ mặt cứng đờ đó, một chút biểu cảm cũng không hề xuất hiện nên cho là Hiên Viên Ngạo Thiên chỉ đang nói đùa thôi.

Vì vậy cũng trả lời một câu: “Em thấy cũng khá hợp.”

Bàn tay cầm lái của Hiên Viên Ngạo Thiên rõ ràng siết chặt lại. Anh suy tư một lúc, nghĩ rằng bầu không khí hiện tại có vẻ rất thích hợp. Thầm siết chặt quyền đầu tự cổ vũ cho mình trong lòng, anh bắt đầu phanh xe lại.

Sở Ca nghi hoặc nhìn Hiên Viên Ngạo Thiên chuyển động tay lái tấp xe vào ven đường.

Hiên Viên Ngạo Thiên dừng xe xong, quay sang nhìn Sở Ca, từ tốn nói từng câu từng chữ: “Vừa rồi em cũng nói chúng ta khá hợp, vậy thử hẹn hò xem sao?”

Sở Ca suýt chút nữa thì phun một búng máu vào mặt Hiên Viên Ngạo Thiên.

Đây là loại bày tỏ thần thánh đặc biệt kiểu gì vậy!

Hiên Viên Ngạo Thiên nói: “Kỳ thực em cũng không cần phải vội vàng từ chối đâu, anh có thể cho em thời gian suy nghĩ. Nhân dịp đi chơi lần này em cũng có thể hiểu anh thêm một chút. Chờ em hoàn toàn hiểu anh rồi, đến lúc đó nói cho anh biết câu trả lời của em cũng được.”

Sở Ca: “...”

Cậu nghĩ cái gọi là hiểu rõ này vì sao nghe không có chút ý nghĩa gì hết? Coi như là biết hết cậu cũng không muốn làm người yêu của tổng tài hàng nghìn tỉ – sự tồn tại chỉ có thể dùng để chiêm ngưỡng này đâu hiểu không!

Sở Ca nhìn một lúc, phát hiện hình như Hiên Viên Ngạo Thiên rất nghiêm túc. Như vậy nếu bây giờ không từ chối, sau này từ chối lại nhất định sẽ làm cho Hiên Viên Ngạo Thiên rất đau khổ. Vì vậy cậu nói: “Thật ra em thấy không cần phải thử gì đâu, chúng ta đều không phải người cùng một thế giới, ở bên nhau sẽ cảm thấy rất mệt mỏi.”

Hiên Viên Ngạo Thiên lắc đầu: “Đều ở trên Trái Đất cả, hơn nữa chuyện tình yêu chỉ cần thích là được rồi. Em ngoan cố nhiều làm gì.”

Đây là tối qua được em trai bổ túc cho một khóa lý thuyết cá nhân ghi chép về Sở Ca. Mặc kệ là chuyện gì, anh chỉ cần nói cậu ấy ngoan cố thì Sở Ca sẽ đều nghiêm túc suy nghĩ lại lần nữa.

Quả nhiên, bạn học Sở Ca lần thứ hai bị đồng đội heo gài bẫy đã nghiêm túc suy nghĩ lại những lời vừa rồi của Hiên Viên Ngạo Thiên.

Quả thực từ lúc phát hiện đây không phải tiểu thuyết thì độ thiện cảm của cậu với Hiên Viên Ngạo Thiên cũng tăng lên một ít, nhưng dù thế nào đi chăng nữa thì cũng không đạt được đến trình độ người yêu đâu.

Hiên Viên Ngạo Thiên nói: “Bây giờ em muốn từ chối anh là vì quan hệ của chúng ta còn chưa thay đổi, chờ sau khi chuyển đi này chấm dứt rồi, cho dù em có từ chối thì chúng ta cũng vẫn là bạn bè, được không?”

Sở Ca: “...” Nhưng cậu ngay cả chuyển đi này cũng muốn từ chối luôn thì phải làm sao bây giờ.

Hiên Viên Ngạo Thiên nhìn mặt cậu là biết Sở Ca đang suy nghĩ gì, vì vậy rất trịnh trọng nói: “Trước khi em đồng ý anh, anh sẽ không động tay động chân gì với em cả, chúng ta vẫn là bạn bè, em không cần phải đề phòng anh.”

Sở Ca nửa tin nửa ngờ nhìn anh.

Hiên Viên Ngạo Thiên rất thản nhiên nhận ánh mắt của cậu.

Sở Ca nhìn chòng chọc hồi lâu rồi vẫn thua trận. Cậu nói: “Vậy được rồi, sau khi chuyển đi này kết thúc anh đừng nói lại với em chuyện này nữa.” Cậu vẫn tin tưởng vững chắc là dù thế nào mình cũng sẽ không thích hàng nghìn tỉ.

Hiên Viên Ngạo Thiên cười gật đầu.

Chuyến đi thổ lộ này anh đã lên kế hoạch từ một tháng trước, mấy ngày kế tiếp đều là ngày lành tháng tốt anh mất công lật hoàng lịch để tìm ra, tuyệt đối sẽ không thất bại nữa!

Lòng tin của Tổng tài đại nhân lại max lần hai!

32. Chương 32: Theo Đuổi Người Ta Phải Chú Trọng Chiến Lược

Hơn ba tiếng sau, hai người cuối cùng cũng đến được bãi biển mà Hiên Viên Ngạo Thiên nhắc tới.

Hiên Viên Ngạo Thiên lái xe đi đến bãi đỗ của một khách sạn ven biển.

Sở Ca rất khó hiểu, làm một hàng nghìn tỷ, Tổng tài đại nhân ngài chẳng lẽ ngay cả một biệt thự ven biển cũng không có sao?

Hiên Viên Ngạo Thiên lần đầu tiên kết nối đồng bộ được với tư duy của Sở Ca, anh vừa dẫn Sở Ca đi vào khách sạn vừa giải thích: “Anh cũng ít khi tới nơi này, dù sao không ai đi cùng, đi một mình cũng không có ý nghĩa, cho nên sẽ không mua đất ở đây.”

Sở Ca nghĩ lời giải thích này vẫn khá xuôi tai, đồng thời châm một ngọn nến cho anh bạn Hiên Viên Ngạo Thiên ‘chỗ cao không thắng hàn’ của mình.

Hiên Viên Ngạo Thiên thấy Sở Ca chấp nhận lời giải thích này thì yên lặng like cho mình một cái. Sở Ca em còn non lắm, thân làm một tổng tài hàng nghìn tỷ làm sao lại không có một biệt thự ven biển thành phố D được! Anh chẳng những có mà còn là một biệt thự hơn 6000 m² cơ!

Bất quá những lời này có thể nói cho Sở Ca sao? Tổng tài đại nhân cười lớn, đương nhiên không thể nói. Biệt thự lớn thoải mái thì thoải mái thật, thế nhưng sẽ xuất hiện phòng khách! Lẽ nào để anh nói với Sở Ca biệt thự 6000 m² chỉ có phòng ngủ của anh là cho người ở hả?

Ha ha.

Hiên Viên Ngạo Thiên tỏ vẻ, theo đuổi người ta phải chú trọng chiến lược. Nhất là theo đuổi người có chỉ số IQ không được tốt lắm, tư duy còn chẳng đuột không ngoằn ngoèo vặn vẹo chút nào thì càng cần phải tìm ra một hình thức chuẩn chỉ thì mới được xuống tay, tranh thủ chỉ cần một lần là thành công, ổn – chuẩn – ngoan!

Hai người đi đến khách sạn, chủ khách sạn rất ngượng ngùng nói cho họ biết chỉ còn lại một phòng hai người chưa có người đặt.

Hiên Viên Ngạo Thiên nhú mày không chút vui vẻ, hỏi Sở Ca: “Buổi tối cùng ở một phòng có được không?”

Giọng điệu nghe như vô cùng kiêng dè Sở Ca.

Sở Ca suy nghĩ một chút, người ta lúc trước cũng nói rõ ràng rồi, hơn nữa bên khách sạn cũng bảo là phòng đôi hai giường, nếu như hiện giờ còn nói không muốn, không thích này nọ thì có vẻ quá già mồm cãi láo rồi.

Vì vậy cậu gật đầu ý bảo mình có thể ở được phòng đôi.

Về mặt của Hiên Viên Ngạo Thiên vẫn có chút mất hứng, giống như đang nghĩ làm vậy rất có lỗi với Sở Ca.

Sở Ca nhìn biểu tình của anh, nghĩ rằng thật ra lão xử nam Hiên Viên Ngạo Thiên vẫn là một người khá thân sĩ.

Đội hai người bước lên tầng rồi, lại có mấy người khách bước vào.

Ông chủ nhiệt tình chiêu đãi: “Mời các vị vào, khách sạn chúng tôi vẫn còn vài phòng trống đấy.”

Đương nhiên những lời này Sở Ca không nghe được.

Hiện giờ cậu đang cùng Hiên Viên Ngạo Thiên nhìn căn phòng hai người còn lại duy nhất ở khách sạn này.

Phòng chỉ có một buồng ngủ và một nhà vệ sinh. Trong nhà vệ sinh dùng một tấm kính mờ để ngăn ra một nơi tắm rửa, trong phòng ngủ thì có hai giường lớn, một cái bàn và hai chiếc ghế dựa.

Giữa hai giường là một chiếc tủ nhỏ nhỏ rộng khoảng một cánh tay.

Hiên Viên Ngạo Thiên đối với căn phòng này quả thực không thể hài lòng hơn được nữa.

Quả nhiên ông chủ khách sạn này mới đúng là trợ thủ đắc lực. Không phí công dùng giá cao đặt trước.

Sở Ca vĩnh viễn cũng sẽ không biết, chỗ mà hai người họ ở là một trong những khách sạn lớn nhất ở đây, loại gian phòng nhỏ xinh như vậy là hoàn toàn không tồn tại. Tổng tài đại nhân để thổ lộ thành công quả thực đã phí hết tâm huyết.

Hai người sắp xếp đồ đạc xong, Hiên Viên Ngạo Thiên về mặt không vui nói với Sở Ca: “Lúc trước anh cũng không ngờ rằng mọi chuyện sẽ như thế này. Thật ngại quá.”

Sở Ca cười cười: “Không sao, đây cũng không phải chuyện anh có thể kiểm soát được. Hơn nữa lúc trước không phải anh nói sẽ không làm gì à. Lẽ nào anh định nuốt lời?”

Hiên Viên Ngạo Thiên cũng giật giật khóe môi, lắc đầu nói: “Sao thể được.”

Kỳ thực Hiên Viên Ngạo Thiên rất muốn gật đầu nói đúng rồi đúng rồi anh chính là muốn nuốt lời đó, hơn nữa chuyện này quả thực là do anh kiểm soát.

Bất quá vẫn câu nói kia – theo đuổi người ta phải chú trọng chiến lược.

Hiên Viên Ngạo Thiên lướt lướt dự báo thời tiết trên điện thoại, đột nhiên nhú mày thốt lên một tiếng.

Sở Ca hỏi: “Sao vậy?”

Hiên Viên Ngạo Thiên lắc đầu: “Dự báo thời tiết bảo hôm nay có mưa, có ra ngoài nữa không?”

Sở Ca: “...” Cho nên nói mục dự báo thời tiết này anh thực sự không thể xem sớm hơn một chút được à?

Lúc trước cậu nghĩ nếu là do Hiên Viên Ngạo Thiên chọn ngày thì khẳng định sẽ không có vấn đề gì, hoàn toàn không ngờ được Hiên Viên tổng tài cũng không đáng tin như vậy.

Hiên Viên Ngạo Thiên có chút bất đắc dĩ nhìn Sở Ca. Đây mới chính là ngày hoàng đạo. Vừa đến được khách sạn thì mưa, bọn họ suốt một ngày đêm không thể ra ngoài chơi được, đã không có cách ra ngoài chơi, trong khách sạn cũng không có máy tính, vậy cũng chỉ có thể nói chuyện phiếm để giao lưu tình cảm.

Giao lưu cảm tình thích hợp, thấu hiểu về nhau nhiều hơn lại thêm vài ngày làm bạn vui vẻ.

Tổng tài đại nhân cảm thấy kế hoạch theo đuổi này của mình quả thực không thể hoàn hảo hơn được nữa!

Sở Ca nhìn vào điện thoại Hiên Viên Ngạo Thiên đưa tới, suy nghĩ một lúc rồi nói: “Hay là chúng ta ra ngoài xem một lát, dự báo thời tiết luôn không chuẩn mà.”

Quan trọng hơn là vừa mới được thổ lộ xong, hiện giờ cậu còn không biết nên đối mặt với Hiên Viên Ngạo Thiên như nào cả.

Hiên Viên Ngạo Thiên gật đầu, Sở Ca còn chưa kịp đi thay quần áo thì đã nghe thấy tiếng sấm “Đùng đùng” từ bên ngoài truyền tới.

Hiên Viên Ngạo Thiên buông tay: “Không đi được.”

Đây mới là như được thần linh phù hộ, phải like ngay!

Sở Ca nhìn bầu trời nhanh chóng xám xịt qua cửa sổ rồi bĩu môi. Trừ thêm một điểm cho lần du ngoạn này.

Hiên Viên Ngạo Thiên ngồi trên giường cùng với Sở Ca mặt đối mặt, mắt lớn trừng mắt nhỏ. Một lúc sau thì nói: “Không bằng tâm sự một chút được không?”

Sở Ca nói: “Tâm sự chuyện gì?”

“Tùy tiện nói gì cũng được, ví dụ như em thích gì, ghét gì đều được hết.” Hiên Viên Ngạo Thiên lần đầu tiên cười dịu dàng đến vậy, cả khuôn mặt núi băng hoàn toàn tuyết tan. Sở Ca thấy cũng choáng váng trong nháy mắt.

Kỳ thực bộ dạng của Hiên Viên Ngạo Thiên cũng không khó xem, bỏ qua những thành kiến về tiểu thuyết lúc trước, Hiên Viên Ngạo Thiên cũng coi như là một mỹ nam tử. Thậm chí so với một số ngôi sao đang nổi trong thế giới này còn đẹp trai hơn, hơn nữa trên người anh còn có một loại khí phách mà diễn viên không có.

Sở Ca vẫn không rõ vì sao mình trước kia lại nghĩ bộ dạng Hiên Viên Ngạo Thiên không đẹp, vào giờ khắc này đột nhiên cậu lại hiểu được, cậu nói: “Hiên Viên đại ca, kỳ thực anh nên cười nhiều hơn, cứ dùng mặt than để nói thì hiệu quả cũng không được tốt.”

Hiên Viên Ngạo Thiên không để ý đến việc Sở Ca bẻ cong chủ đề công chuyện, chỉ thăm nhếch khóe miệng lên một chút. Anh hỏi Sở Ca: “Em thích anh cười?”

Sở Ca rất hào phóng gật đầu: “Lòng thích cái đẹp mọi người đều có, em chỉ đơn thuần đánh giá anh cười lên trông đẹp hơn thôi, anh đừng suy nghĩ nhiều.”

Hiên Viên Ngạo Thiên vẫn duy trì nụ cười trên mặt: “Anh sẽ không nhanh suy nghĩ nhiều như vậy đâu.”

Sở Ca: “...”

Lại chán ngắt.

Hiên Viên Ngạo Thiên thấy Sở Ca không định tiếp tục đề tài câu chuyện liền chủ động mở miệng: “Kỳ thực lúc mới đầu ấn tượng của anh về em cũng không tốt cho lắm, khi đó nghĩ em có thể mang mục đích mới tiếp cận Tiểu Hàn. Sau đó lại phát hiện ra em khá ... đơn thuần, cũng khá thú vị.”

Tổng tài đại nhân lau mồ hôi cho mình, vừa rồi ba chữ khá ngu xuẩn suýt nữa thì thốt ra.

Sở Ca gật đầu, chờ Hiên Viên Ngạo Thiên tiếp tục nói.

“Lúc trước cho em số điện thoại, vốn nghĩ là có thời gian thì nói chuyện tâm sự các loại để đỡ buồn, kết quả bận rộn quá cũng quên chuyện này luôn. Cho đến lần ở dưới vách núi nói muốn phụ trách với em, anh mới tính là thật sự đem em nhớ kỹ trong lòng.”

Sở Ca: “...” Cho nên nói ngọn nguồn của những việc hãm hại nhau là này do cậu trước đây giúp Ngạo Thiên huynh thủ *** và quên không nói cho anh ta biết là không cần phụ trách hả?

Ha ha, Tổng tài đại nhân sao ngài lại đơn thuần như vậy.

Sở Ca có phần muốn quỳ lạy khóc lóc.

Hiên Viên Ngạo Thiên thấy được biểu tình co giật trong nháy mắt của Sở Ca. Anh yên lặng an ủi mình không sao cả, nhất định sẽ tán được đến tay, rồi lại nói tiếp: “Sau đó anh ngẫm nghĩ hồi lâu, nếu như quyết định phụ trách với em thì phải chu toàn một chút. Anh biết em không thích anh, thế nhưng lại lo lắng đưa em tiền em sẽ tức giận, nên nghĩ muốn cùng em chính thức hẹn hò một lần.”

Ngu xuẩn như Sở Ca lúc này cũng đã ý thức được, hóa ra Hiên Viên Ngạo Thiên lúc được nhắc đến em trai chính là một loại ngụy trang.

Nhưng mà giờ có nói những câu như “Anh dám lừa tôi” v.v. thì hoàn toàn không còn ý nghĩa nữa rồi. Sở Ca thầm lặng rơi lệ cho chính mình. Bản thân ngu xuẩn không thể trách Thượng Đế, người ta mơ ước đã bao lâu, nếu như không có lần thổ lộ này thì chưa chắc mình đã phát hiện. Sở Ca lần đầu tiên có thể nhận thức rõ ràng được chỉ số IQ và EQ của mình đã dắt tay nhau bỏ trốn rồi.

Sở Ca nói: “Anh sẽ không nghĩ đến chúng ta không thích hợp chút nào sao?”

“Có thích hợp hay không thì phải cùng một chỗ mới biết được, hiện giờ nói đến vấn đề hợp hay không hợp em không thấy rất qua loa đại khái sao?”

Sở Ca: “...” Vì một câu phụ trách mà hẹn hò với người ta, anh không cảm thấy rất qua loa đại khái sao!

“Sau đó anh phát hiện ra kỳ thực cho em tiền em cũng rất vui vẻ thì anh hoàn toàn thấy hứng thú với em, cho nên cũng không muốn dùng đến phương pháp tiền này. Hơn nữa em nói thật xem, hình thức giao lưu giữa chúng ta trong một năm qua, em cũng đã quen rồi không phải sao?”

Mỗi ngày chào buổi sáng chúc ngủ ngon, thường thường cùng đi ra ngoài ăn cơm tâm sự, sẽ không nói những câu chuyện quá chính thức, chỉ là trò chuyện giữa bạn bè với nhau thôi, Sở Ca bỗng nhiên phát hiện thực ra mình đã “bị” quen sự tồn tại của Hiên Viên Ngạo Thiên từ rất lâu rồi.

“Anh là Hiên Viên Ngạo Thiên, năm nay 28, thân thể khỏe mạnh, không có tình sử.”

Sở Ca gật đầu. Luôn cảm thấy loại đề tài này có chút không thích hợp, nhưng hình như quyền chọn chủ đề câu chuyện không do cậu nắm giữ, hoàn toàn không thể khống chế được là thế nào đây!

“Anh biết em mất trí nhớ, anh cũng tin tưởng Sở Ca anh thích là em của hiện tại. Mặc kệ trước đây em như thế nào, bây giờ đối với anh mà nói em chỉ là một trạch nam thích máy tính mà thôi. Con gái không thích trạch nam, thử tiếp nhận anh được không?”

Sở Ca đang định trả lời phủ định thì đã bị một ngón tay của Hiên Viên Ngạo Thiên chạm nhẹ lên môi, cho dù vừa chạm vào đã rời đi nhưng độ ấm trên đầu ngón tay vẫn làm Sở Ca sững sốt một chút, những lời đến bên mép rồi cũng quên không nói ra khỏi miệng.

“Đừng nói, anh chỉ đùa một chút thôi.” Hiên Viên Ngạo Thiên vẫn lộ dáng tươi cười rạng ngời như trước, anh nói: “Chúng ta đã nói là sau khi về thì mới cho anh biết câu trả lời.”

Sở Ca mờ mịt nhìn Hiên Viên Ngạo Thiên.

Không ghét, vậy có phải có thể thử thích không?

Sở Ca mạnh lắc đầu, sao mình lại nghĩ vậy chứ. Nhất định là Hiên Viên Ngạo Thiên ma chướng rồi. Đúng, nhất định là vậy!

33. Chương 33: Cá Là Thứ Tốt

Từ lúc tiếng sấm kia rền vang khắp trời, mưa vẫn trút xuống không ngừng, Sở Ca nhìn cảnh sắc bên ngoài qua khung cửa sổ, mưa thì càng lúc càng lớn, hoàn toàn không có dấu hiệu sẽ tạnh.

Qua màn mưa nhìn ra ngoài, cảnh vật bên kia khung cửa sổ trở nên thật mờ lung, có chút không chân thật.

Sở Ca nhìn đến phiên muộn, kéo rèm cửa lại rồi quay về ngồi trên giường.

Hiên Viên Ngạo Thiên nói sẽ không buộc cậu phải chấp nhận, cũng không ép cậu làm gì cả. Nhưng chỉ cần nhớ lại cuộc đối thoại vừa rồi thì sẽ cảm thấy buồn bực không thôi.

Lý trí còn vững vàng nói cho cậu không nên tiếp nhận, nhưng không hiểu vì sao trong tim luôn có một thanh âm liên tục nói, thật ra tiếp nhận cũng không có gì không tốt.

Không có gì không tốt.

Quả thực, Hiên Viên Ngạo Thiên nhìn có vẻ lạnh lùng, nhưng từ lần rơi xuống vách núi kia lại đối xử với cậu rất tốt. Nói anh có âm mưu cũng chẳng hề chi, căn nguyên của tình yêu vốn chính là có mưu đồ. Chỉ là, Hiên Viên Ngạo Thiên anh có thực sự hiểu cái gì gọi là thích không?

Lúc này, cửa phòng bị người ngoài đẩy ra. Hiên Viên Ngạo Thiên bưng một khay bước vào.

Trên khay bày 2 phần cá nướng, 2 bát cơm và 2 cốc nước dừa.

Hiên Viên Ngạo Thiên đặt khay xuống bàn, chỉ vào cá nướng và nói: “Món này là đặc sản nơi đây, nếm thử xem.”

Sau lần thổ lộ thứ hai, Hiên Viên Ngạo Thiên dùng danh nghĩa ở đây không có phục vụ đưa cơm và tự mình đi ra ngoài lấy thức ăn, chính là lưu lại cho Sở Ca một không gian thời gian đầy đủ để cậu có thể suy nghĩ cặn kẽ một lần. Bây giờ nhìn vẻ mặt rõ ràng không tập trung của Sở Ca, Hiên Viên Ngạo Thiên nghĩ kế hoạch của mình hình như đã thành công.

Sở Ca nhìn thức ăn trước mắt, rõ ràng là một kẻ ham ăn giờ lại cảm thấy không có khẩu vị ăn uống. Cậu chống cằm nhìn người đàn ông ngồi đối diện mình: “Hiên Viên Ngạo Thiên, anh thích em điểm nào?”

Hiên Viên Ngạo Thiên khựng hoảng trong nháy mắt: “Hỏi rõ rồi em định thay đổi à?”

Sở Ca: “...” Máu anh lên não theo đường đặc biệt nào vậy!

Thấy vẻ mặt như ngáp phải ruồi của Sở Ca thì Hiên Viên Ngạo Thiên đã hiểu rõ là mình suy nghĩ nhiều rồi.

Anh ho nhẹ một tiếng, nói: “Con người anh khi cân nhắc mọi chuyện thường nghĩ xa một chút. Làm tổng tài anh phải như thế, em hiểu mà.”

Sở Ca: “...” Kỳ thực tổng kết lại là năng lực ảo tưởng của anh quá mạnh, cần gì phải nói giảm nói tránh như thế chứ.

Hiên Viên Ngạo Thiên: “...” Anh cũng ý thức được lời giải thích vừa rồi của mình hình như không đủ để bù đắp lại hình tượng.

Không còn cách khác, Hiên Viên Ngạo Thiên chỉ có thể mở miệng lần nữa: “Vấn đề này anh lúc trước đã cân nhắc rất kỹ càng rồi. Có thể là do thích sự đơn thuần của em đi. Em rất ngốc, cho nên dù có chuyện gì cũng sẽ không suy nghĩ nhiều, anh ở bên em sẽ không cần phải đi ngờ vực em có âm mưu gì sau lưng không.”

Sở Ca bĩu môi nói: “Em hiện giờ không có nhiều âm mưu dương mưu là vì em trải đời chưa sâu, hơn nữa nên như anh thích đám nhóc đơn thuần thì có thể tùy tiện tìm một học sinh tiểu học, bọn nhóc đó đều rất đơn thuần tinh khiết.”

Hiên Viên Ngạo Thiên nói: “Này không giống nhau, anh cũng không phải tên cuồng trẻ con. Hơn nữa vấn đề em nói anh cũng có cân nhắc đến. Nếu như sau này em trưởng thành cũng trở nên biết tính kế, khi đó chúng ta cũng đã xác định quan hệ rồi, em mưu tính nhất định là giúp anh tính kế người khác, anh đương nhiên vẫn rất vui vẻ. Bất quá nếu em vẫn giữ nguyên vẻ đơn thuần hiện giờ thì anh cũng vẫn vui mừng thôi.”

Hiên Viên Ngạo Thiên lần đầu tiên cảm tạ kỹ năng ảo tưởng điên cuồng của mình, quả thực chu đáo đến mức vô luận Sở Ca hỏi vấn đề gì thì anh đều đã tưởng tượng đến, cho nên cứ thế mà trả lời không có chút áp lực nào cả. Phải tiếp tục gìn giữ tập quán tốt đẹp này mới được.

Sở Ca vò đầu buồn bực, cậu nói: “Chỉ là nghĩ ở bên nhau sẽ vui vẻ thôi, đây không tính là thích chứ?”

Hiện tại rốt cuộc cậu đã hiểu rõ, yêu đương thực là một chuyện rất rườm rà lại vô cùng già mồm ngoan cố nữa. Nhất là tình yêu đồng tính lại càng thêm làm phiền. Có thể trực tiếp thổ lộ ‘được thì được không được thì thôi’ đã được coi là thần rồi. Mặc Kỳ Lân, người anh em, tôi vẫn nói cậu làm phiền thực sự là quá có lỗi với cậu rồi.

Hiên Viên Ngạo Thiên lắc đầu rất nghiêm túc, anh nói: “Ở bên nhau thật vui vẻ là bước đầu tiên của thích, bởi vì thích ở cạnh nên mới muốn tiếp tục kéo dài niềm vui sướng này, đồng thời cũng khiến niềm vui sướng này tăng thêm một cấp bậc. Nếu như em thực sự không tin là anh thích em, em hoàn toàn có thể cãi hết cho anh xem, trong giây phút là anh có thể cứng lên được rồi.”

Sở Ca giật giật khóe miệng, xua xua tay nói: “... Không cần, em tin anh.” Ai có thể nói cho cậu biết vì sao Hiên Viên Ngạo Thiên lại có tiết tấu một giây xoay người hóa thành biến thái thế này không! Hơn nữa nghe anh ấy nói như vậy mà hoàn toàn không tìm ra được lý do để từ chối, Sở Ca cảm giác cả người cậu rối loạn đến sắp nổ tung rồi.

Hiên Viên Ngạo Thiên gật đầu, quả nhiên trợ lý nói không sai, thêm một chút ‘mặn’ vừa phải có trợ giúp cho thổ lộ thành công hơn.

Bên anh có một đám trợ công mạnh mẽ, bên Sở Ca thì đúng là đám trợ công phản bội rồi, rõ ràng là hoàn toàn bỏ mặc không thèm đoái hoài đến chuyện này. Nếu như vậy mà còn không thành công thì Tổng tài đại nhân nghĩ có thể để em trai đi tiếp nhận công ty, bản thân anh nên đi tôi luyện IQ lần nữa.

Tiến công thích hợp rồi thì phải hiểu được nên lui bước ra sao mới có thể làm cho đối phương không có cảm giác bị ép sát chặt chẽ.

Hiên Viên Ngạo Thiên yên lặng suy nghĩ về trọng điểm chính trong bản kế hoạch, nghĩ Sở Ca cũng nên có thời gian để suy ngẫm lại lần hai, Hiên Viên Ngạo Thiên ra vẻ rất sẵn sàng nói: “Ăn cơm trước đi, lần này chúng ta đi chủ yếu để du ngoạn, tâm trạng là quan trọng nhất, đừng suy nghĩ nhiều quá.”

Sở Ca: “...”

Luôn cảm giác có chỗ nào đó là lạ nhưng lại không thể nói ra không thích hợp ở điểm nào thì phải làm sao đây!

Cậu cúi đầu muốn dùng đũa để gỡ cá, lại thấy Hiên Viên Ngạo Thiên cầm đĩa cá nướng trước mặt cậu về phía mình.

Sở Ca: “...” Đây là không nhận lời sẽ không cho ăn hả?

Hiên Viên Ngạo Thiên cúi đầu cẩn thận dùng đũa gỡ từng chiếc xương dăm ở khúc cá ra, gấp từng miếng thịt cá thơm lừng vào trong bát Sở Ca, miệng thì nói: “Ném thử xem.”

Sở Ca muốn ngăn cản hành động quá mức mập mờ này của anh, kết quả vừa há miệng thì trong miệng đã bị Hiên Viên Ngạo Thiên dùng đũa lấp đầy với miếng thịt cá non mềm.

Cậu lơ đãng nhìn Hiên Viên Ngạo Thiên thu lại đũa, sau đó thuận tiện cho đũa vào miệng và ngậm đầu đũa. Đại náo của Sở Ca chết máy trong nháy mắt, khuôn mặt đỏ ửng ngơ ngác nhìn Hiên Viên Ngạo Thiên.

Vừa rồi coi như là ... hôn gián tiếp?

Hơn nữa cậu đây là bị lừa giỡn?

Sở Ca còn chưa nghĩ ra mình nên có phản ứng gì, Hiên Viên Ngạo Thiên đã mỉm cười xoa xoa đầu cậu, nói: “Ngao ngoan ăn đi, anh không đùa em nữa.”

Bạn nhỏ ngu ngốc đã chết não lập tức cúi đầu ăn. Trong lòng lại hung hăng chỉ trích bản thân, vừa rồi khi nghĩ đến mình cùng Hiên Viên Ngạo Thiên đã hôn gián tiếp cư nhiên ngoài cảm giác ngượng ngùng còn có một chút vui vẻ, mình tuyệt đối là điên rồi. Phần nộ đã hện trước ở đâu rồi?

Sở Ca nghĩ tâm trạng của mình đã hoàn toàn phản bội mình, chạy đến nương nhờ bên người Hiên Viên Ngạo Thiên rồi.

Hiên Viên Ngạo Thiên tiếp tục vừa cười vừa gỡ xương cá cho Sở Ca, trước khi đi Hiên Viên Hàn đã nói, thực ra Sở Ca rất thích ăn cá, nhưng vì ngại gỡ xương quá phiền phức nên rất ít ăn. Tổng tài đại nhân đã cho mình 32 like vì ưu điểm hết thuốc đúng bệnh của mình.

Sở Ca vẫn một mực vừa tự hỏi vừa cầm đầu ăn, Hiên Viên Ngạo Thiên gấp cho cậu cái gì thì cậu ăn cái đó. Vì vậy khi cậu kịp phản ứng là cơm trong bát đã hết, cá nướng vẫn được gấp cũng hết rồi thì mới hoàn hồn lại.

Nhìn trên bàn, trước mắt cậu là hai bát không, trước mặt Hiên Viên Ngạo Thiên chỉ còn lại một mâm toàn xương cá.

Sở Ca nhớ lại tốc độ Hiên Viên Ngạo Thiên gấp cá cho cậu, trong chớp mắt xấu hổ đến mức muốn tìm một cái lỗ đều chui vào. Một người ăn hết suất hai người thực không phải do cậu cố ý đâu.

Hiên Viên Ngạo Thiên thấy vẻ mặt đỏ ửng lần hai của Sở Ca, cười nói: “Ăn no chưa?”

Sở Ca gật đầu, cậu cảm thấy mình không còn mặt mũi nào nhìn Hiên Viên Ngạo Thiên nữa, nhỏ giọng nói: “Thật ngại quá, em ăn no rồi, nhưng anh thì phải làm sao bây giờ?”

Hiên Viên Ngạo Thiên như đang rất nghiêm túc ngẫm nghĩ một chút, sau đó nói: “Coi như là bồi thường, em cùng anh đi ra nhà hàng được không?”

Sở Ca tỏ vẻ mình hoàn toàn đồng ý.

Hiên Viên Ngạo Thiên rất hài lòng. Lúc anh chọn cá đã cố ý chọn hai con nhỏ nhỏ một chút, là một nam sinh đang trong giai đoạn phát dục thì một mình Sở Ca ăn hết đều không có khó khăn gì. Mà như vậy Sở Ca sẽ cảm thấy anh là một người đàn ông tốt, anh có thể vững tin độ hảo cảm về anh trong lòng Sở Ca đã tăng thêm một cấp bậc nữa.

Hiên Viên Ngạo Thiên lần thứ hai like mạnh cho sự cơ trí theo đuổi người yêu của mình.

34. Chương 34: Vương Dục Vương

Từ lúc bắt đầu bước chân vào nhà ăn, Sở Ca vẫn đang suy nghĩ một chuyện –

Vì sao nhà ăn của khách sạn này lại được xây dựng một cách đồ sộ như thế mà phòng ở lại tồi tàn như vậy? Lê nào đây là ‘dân dĩ thực vi thiên’ (dân đặt miếng ăn là việc đầu tiên) trong truyền thuyết? Thế nhưng nơi ở cũng quan trọng tương đương mà. Tư duy của ông chủ khách sạn quả thực thường dân không thể giải thích nổi.

Hiên Viên Ngạo Thiên vừa ăn cơm vừa quan sát vẻ mặt của Sở Ca, thấy cậu lại tiến vào trạng thái hai mắt đăm đăm nhìn một nơi bất động như đi vào cõi tiên, liền giả vờ lơ đãng nói: “Trước đây đã đến biển chơi chưa?”

Sở Ca lắc đầu, “Em quên rồi.”

Kỳ thực trước khi xuyên việt thì cũng ra biển chơi rồi, đi cùng với ba mẹ và nhà cô em họ nữa...

Sở Ca nhắm mắt lại, suy nghĩ nhiều đến nỗi sắp rơi lệ. Chuyện quá khứ đã qua rồi thì đừng nghĩ đến nữa, nên hoàn toàn buông đi. Chờ cậu mở mắt ra, trong mắt đã không còn chút thương cảm nào nữa.

Hiên Viên Ngạo Thiên có chút nghi hoặc, anh biết Sở Ca mất trí nhớ, nhưng vì sao vừa rồi anh có cảm giác đã nhìn thấy trong mắt cậu lóe lên sự bi thương? Kỹ năng hoang tưởng bị động lại phát tác lần hai, Hiên Viên Ngạo Thiên tư duy cuộn cuộn nghìn vạn vòng, thậm chí nghĩ đến có phải do trước đây Sở Ca cùng

một thiếu nữ đã đến nơi này rồi để lại hồi ức tốt đẹp gì gì đó, bị anh nhắc đến đã khiến cậu ngay cả trong tình huống mất trí nhớ cũng đã nhớ ra không.

Hiên Viên Ngạo Thiên bị chính ảo tưởng của mình tạo ra một cảm giác nguy cơ trước đây chưa từng có. Anh lập tức buông đôi đũa trong tay và nghiêm túc nói với Sở Ca: “Trước đây đã xảy ra chuyện gì em không muốn nói cho anh biết thì không cần phải nói đâu, chỉ là mọi chuyện đều đã qua rồi. Hiện giờ để chúng ta cùng nhau ở đây tạo ra những hồi ức tốt đẹp mới được không?”

Trong giây phút Sở Ca đã cho rằng Hiên Viên Ngạo Thiên đoán được cậu là người xuyên không. Nhưng vừa nhớ đến thói quen ảo tưởng của Hiên Viên Ngạo Thiên thì cậu thấy rất an tâm. Tổng tài đại nhân chẳng qua là không biết đã ảo tưởng đến một kỷ nguyên nào mà thôi, không cần phải tự mình dọa chính mình vậy đâu.

Về phần những lời kia của Hiên Viên Ngạo Thiên...

Sở Ca gật đầu: “Em cũng rất mong hồi ức lần này có thể tốt đẹp.”

Cậu nói những lời này cũng không có ý gì khác, Hiên Viên Ngạo Thiên cũng hiểu đây chỉ là thái độ đồng tình với mình mà thôi. Thế nhưng anh vẫn không thể khống chế được tư duy bệnh trĩ (tức là tư duy thoát tuyến đáy ạ) của mình, thậm chí đã ảo tưởng ra cảnh Sở Ca lỏa thể nằm trên giường rèn ‘yamete’ với anh. (Thím nào hay xem GV or học tiếng Nhật là hiểu ạ :3)

Quả thực không thể xúc cảm hơn được nữa!

Hiên Viên Ngạo Thiên lại một lần nữa xác định mình thích Sở Ca. Nếu không đã không thể có tư duy bị ối với người đồng giới như thế.

Sở Ca không mang điện thoại, nên hiện giờ cũng chỉ có thể ngăn người nhìn Hiên Viên Ngạo Thiên. Cậu tròn mắt nhìn Hiên Viên Ngạo Thiên đột nhiên ngừng ăn cơm, trên mặt lại lộ ra nụ cười vô cùng kỳ quái, trực giác nói cho Sở Ca biết có chút nguy hiểm ở đây.

Sở Ca vội ho một tiếng: “Hiên Viên đại ca anh đang nghĩ gì vậy?”

Hiên Viên Ngạo Thiên đang ảo tưởng mình đề lên người Sở Ca vội vàng hoàn hồn. Anh dùng khăn ăn để lau miệng, đem nụ cười quỷ dị khôi phục thành dáng cười mà Sở Ca khen đẹp mắt.

Anh nói: “Không nghĩ gì cả, sau này em đừng gọi anh là Hiên Viên đại ca, anh có cảm giác chúng ta chênh lệch nhau rất xa vậy.”

Sở Ca: “...” Người anh em, anh 28 tôi có 18 thôi, chúng ta chẳng lẽ không phải chênh lệch rất xa sao?

Sở Ca suy nghĩ một chút, thấy những lời này nói ra thật sự quá tổn thương trái tim của một lão nam nhân rồi, nên theo lời anh hỏi lại, “Vậy em nên gọi anh là gì bây giờ?”

Chồng ơi, anh yêu, phu quân, tướng công! Hiên Viên Ngạo Thiên nhin xuống, những lời đã vọt lên đến bên mép này không thể nói ra được đâu.

Anh mỉm cười nói, “Gọi Ngạo Thiên là được rồi.”

Sở Ca: “...” Long Ngạo Thiên hả? Cái tên hồ cha như vậy anh bảo tôi gọi tôi cũng chẳng dám gọi đâu.

Sở Ca cảm nhận được một cách sâu sắc sự ác ý từ ba mẹ của Hiên Viên Ngạo Thiên, đặt cho con trai một cái tên khốc suất cuồng phách duệ như vậy thật sự không có vấn đề gì chứ?

Cậu rối rắm nửa ngày, cuối cùng nói: “Vẫn nên gọi tên đầy đủ thì hơn.”

Hiên Viên Ngạo Thiên có chút tiếc nuối gật đầu. Anh hoàn toàn không biết trong lòng Sở Ca đã cười nhạo tên anh một hồi, chỉ đơn thuần cho rằng Sở Ca đang xấu hổ.

Không nói đến bữa cơm trưa nhìn như ấm áp của hai người họ nữa.

Ở một bàn ăn cách Sở Ca và Hiên Viên Ngạo Thiên không xa, có hai thiếu niên vừa ăn thức ăn trên bàn vừa liếc mắt nhìn sang bọn họ.

Hiên Viên Hàn vừa gỡ xương cá trong đĩa vừa nói: “Chúng ta làm vậy có phải không ổn lắm không, bị anh tôi phát hiện thì anh ấy sẽ rất tức giận nhỉ?”

Mặc Kỳ Lân nhìn nụ cười tiêu chuẩn của Hiên Viên Ngạo Thiên ở bàn bên, chẹp chẹp vài tiếng: “Cậu xem anh cậu cười như bông cúc nở hoa thế kia, hiện tại toàn thân toàn tâm anh ta đều nhào hết lên người Sở Ca rồi, không có khả năng sẽ để tâm đến chúng ta đâu.”

Hiên Viên Hàn gật đầu đồng ý, cậu nói: “Lần đầu tiên tôi thấy anh ấy cười đáng sợ như vậy, quả thực giống y như thằng cha già biến thái đang dụ dỗ vị thành niên ấy.”

Mặc Kỳ Lân nói: “Đáng thương cho bạn Sở Ca của chúng ta, cư nhiên bị một tên biến thái như vậy theo dõi.”

“Đồng tình.” Hiên Viên Hàn nói có phần chột dạ.

Mặc Kỳ Lân liếc mắt nhìn Hiên Viên Hàn, may mà đến giờ tên này vẫn chưa biết người cậu thích là ai, bằng không với công lực bạn bè tốt giỏi hãm hại nhau này... Quả nhiên vẫn nên châm một ngọn nến cầu phúc cho tên nhóc Sở Ca cái gì cũng không biết kia.

Vốn Mặc Kỳ Lân có dự định ở nhà thiết kế phần mềm, kết quả vào sáng sớm Hiên Viên Hàn đột nhiên gọi điện đánh thức cậu dậy, mời cậu đi xem quá trình tiến công chiếm đóng Sở Xuân của anh trai cậu ta. Mặc Kỳ Lân nghĩ đây thật là một lời đề nghị đầy bất quá, nhưng mà cậu thích.

Vì vậy hai người một đường theo đuôi đến đây, do thời gian khởi hành có chút muộn lại giữa đường gặp phải mưa to, bọn họ đến nơi này đã quá giờ bữa trưa rồi.

Hiên Viên Hàn cho rằng anh trai mình sẽ đưa Sở Ca đến ở biệt thự ven biển của nhà họ nên lôi Mặc Kỳ Lân đến khách sạn ở. Ai ngờ đâu vừa vào nhà ăn đã thấy ngay mục tiêu theo dõi. Quả nhiên đây là Thượng Đế đều muốn cho bọn họ vậy xem sao?

Hai người nhìn một hồi, chờ cho Sở Ca và Hiên Viên Ngạo Thiên ẩm áp ăn cơm sau đó rời đi rồi, đường nhìn của Mặc Kỳ Lân đột nhiên lại bị hai người ở bàn khác hấp dẫn.

Đó là một bàn hai người một nam một nữ. Nam tướng mạo anh tuấn, khỏe miệng vẫn lộ nụ cười thỏa đáng, một thân đồ thường màu đen nổi bật lên khí tức ôn văn nhã nhĩ, nữ vóc dáng xinh đẹp, chỉ là vẫn bấu môi tỏ vẻ rất bất mãn.

Nam nhân an tĩnh ăn cơm, nữ nhân lại luôn miệng nói không ngừng gì đó. Cách quá xa không nghe thấy cô ta đang nói gì, nhưng qua nét mặt cũng có thể đoán được là những lời không mấy dễ nghe.

Hiên Viên Hàn thấy Mặc Kỳ Lân nhìn đăm đăm cùng liếc mắt nhìn theo.

Chờ đến khi thấy rõ được tướng mạo của nam nhân kia, cậu nói: “Đây là đám nhà giàu tổ chức đi du lịch biển thành đoàn à? Sao mà Vương tổng cũng đến đây?”

Mặc Kỳ Lân không trả lời câu hỏi của cậu, lại hỏi: “Nữ nhân kia là ai?”

Hiên Viên Hàn thuận miệng đáp: “Ai biết được, chắc là bạn gái. Vương tổng người ta cũng trưởng thành rồi, không giống như anh tôi là gay, tìm bạn gái cũng là bình thường.”

Mặc Kỳ Lân không nói gì nữa.

Chuyện đời trước trên cơ bản cậu đã quên sạch rồi, dù có chuyện chưa quên, nhưng giống y xì đời này cũng không có mấy.

Thế nhưng cậu nhớ kỹ, Vương Dục Vương không phải gay.

Đời trước người nọ chính miệng nói cho cậu biết, anh ấy không phải gay, chỉ là bất cần yêu phải một người nam nhân thôi. Thế nhưng vì sao lại yêu, cậu hoàn toàn không có ý định hỏi.

Cho nên nói nếu ở đời này, Vương Dục Vương yêu phải nữ nhân trước, có phải cậu sẽ trực tiếp bị knock out không?

Mặc Kỳ Lân nhất thời có hơi khủng hoảng.

Lúc này chỉ thấy nữ nhân ở bàn bên kia đứng lên, chỉ vào nam nhân nói gì đó, nam nhân nhìn có vẻ dè dặt, nhưng chỉ nhìn cô ta rồi một câu cũng không nói.

Vương Dục Vương vẫn duy trì nụ cười, nhìn nữ nhân đang mắng chửi anh trước mặt.

Người này là đối tượng hẹn hò mẹ anh đã sắp xếp lần trước, con gái lớn của tập đoàn Hà thị Hà Lâm, từ lúc quen biết đến giờ đã hơn nửa tháng.

Lúc mới quen thấy cũng khá thú vị, mình cũng nói rõ là không có cảm giác với cô ta, kết hôn cũng chỉ là để hoàn thành nhiệm vụ gia đình sắp xếp.

Thương nghiệp thông gia, chẳng qua chỉ là một việc buôn bán có lợi cho cả hai bên thôi.

Hà Lâm với việc này cũng tỏ thái độ ủng hộ.

Kết quả nửa tháng nay, Hà Lâm an phận được vài ngày thì bắt đầu càng lúc càng quá giới hạn, giống như thực sự cho mình là phu nhân Vương thị rồi nên yêu cầu cái này đòi hỏi cái kia. Lần du lịch biển này cũng là cô ta đề nghị, đưa cô ta đến đây thì lại bắt đầu làm mình làm mẩy ghét cái này sợ cái kia, nghe đã thấy bực bội.

Vương Dục Vương sớm đã biết mình là người lạnh lùng, từ nhỏ được bà nội nuôi lớn, sau khi bà nội qua đời thì đối với mọi người kể cả là ba mẹ một năm không gặp được vài lần cũng không có tình cảm gì. Điều anh có thể làm được là cười một nụ cười giả tạo với tất cả mọi người, chỉ là ý cười chưa bao giờ đạt đến đáy mắt.

Cái xác không hồn phồng chừng cũng giống vậy.

Vương Dục Vương càng nghĩ càng thấy đáng cười, vừa rồi thấy tên mặt núi băng Hiên Viên Ngạo Thiên kia cũng đang tươi cười dụ dỗ con nhà người ta, mình thì lại phải đối mặt với nữ nhân phiền phức này. Có chút hâm mộ Hiên Viên Ngạo Thiên a.

Hà Lâm càng nói càng tức giận, thấy Vương Dục Vương vẫn vẻ mặt tươi cười một chút cũng không để tâm, cô được cưng chiều từ bé cảm thấy mình bị vũ nhục vô cùng. Thân thể nhanh hơn đại não đã vung một cái tát về khuôn mặt tươi cười kia.

Không có tiếng vang giòn tan như trong tưởng tượng.

Tay cô bị một bàn tay trắng nõn ghìm lại.

Một thiếu niên tầm học sinh cao trung đã cầm cổ tay cô, nụ cười làm cả người phát sợ.

Cậu ta nói: “Bà chị, ở chốn đông người mắng chửi người khác còn muốn ra tay đánh người, đây cũng không phải chuyện văn minh lịch sự gì đâu.”

Mặc Kỳ Lân vừa ra vẻ khốc lại vừa âm thầm like cho bộ dáng của mình lúc này. Tuyệt đối đẹp trai chết người.

Nữ nhân này dù có là bạn gái thì hiện giờ chắc chắn cũng sẽ cho bay. Điều này chứng minh cậu vẫn còn cơ hội. Cho nên nhất định phải đứng trước vợ tương lai biểu hiện mặt đàn ông của mình thật tốt, ấn tượng đầu tiên là rất quan trọng!

35. Chương 35: Am Thiếu, Cậu Quân Hơi Nhiều

Hà Lâm thấy có người ngăn mình lại, trong lòng cũng thở phào một hơi.

Hành động vừa rồi không qua suy nghĩ mà tát thật, như vậy nếu trở mặt ăm ỉ với Vương thị thì trong nhà sẽ rất tức giận.

Cô thu tay về, cao ngạo nhìn về phía Vương Dục Vương và nói: “Vương Dục Vương, từ giờ chúng ta chia tay, tạm biệt.”

Cô ta nói xong liền cầm túi trên bàn và quay đầu đi thẳng.

Vương Dục Vương đứng tại chỗ, một chút ý định ngăn cản cũng không có.

Chờ người đi rồi, Vương Dục Vương mới nhìn sang người đứng trước mặt mình, mỉm cười với nam sinh thấp hơn mình một chút và nói: “Tam thiếu chê cười rồi.”

Mặc Kỳ Lân xoay người, nhìn thấy vẫn là nụ cười không có vấn đề gì của Vương Dục Vương như trước, nhíu mày nói: “Vương tổng nếu không muốn cười thì cũng không cần phải cười đâu.” Vợ nhà mình không thể bị mặt liệt giống như tên biến thái Hiên Viên Ngạo Thiên kia được, hơn nữa loại mặt liệt tươi cười thế kia còn đáng sợ hơn bị mặt liệt thông thường.

Vẻ mặt của Vương Dục Vương không có chút biến hóa nào. Đây là lần đầu tiên có người bình luận về nét mặt của anh, hóa ra dù có mỉm cười thì vẫn có kẻ không thích. Anh nói: “Vừa rồi thật cảm ơn Tam thiếu, nhưng mà Tam thiếu có phải quản hơi nhiều không?”

Mặc Kỳ Lân ghen lời không biết nên nói gì nữa. Câu nói vừa rồi là do đời trước đã quen đứng trước người này nói gì cũng được, chờ bị chen hòng rồi cậu mới nhớ ra, độ hảo cảm của đời này hình như vẫn chưa đạt chuẩn...

Vương Dục Vương rõ ràng muốn làm cho Mặc Kỳ Lân lúng túng, cũng không tiếp tục nói nữa. Anh đánh giá nam sinh trước mặt, làn da tái nhợt có chút yếu ớt, đôi kính gọng đen che đi cặp mắt đào hoa đang bối rối. Tam thiếu gia trong lời đồn của nhà Mặc Kỳ.

Từ khi người này về nước bọn họ cũng đã gặp nhau vài lần, hơn nữa Vương Dục Vương sớm đã phát hiện mỗi khi bọn họ đồng thời xuất hiện ở trường hợp nào, thời gian nào thì Tam thiếu gia này luôn thích len lén nhìn anh. Vừa rồi cùng Hà Lâm ăn cơm anh cũng đã phát hiện Mặc Kỳ Lân ngồi ở xa xa, không nghĩ rằng lần này Tam thiếu đã không còn là rình coi nữa mà lại dám chạy tới trước mặt anh.

Gay.

Vương Dục Vương không phải người ngu, cũng không có EQ thấp như Hiên Viên Ngạo Thiên. Mặc Kỳ Lân rốt cuộc mang tâm tư gì anh đã sớm nhìn ra. Chỉ là ác độc không nói cho Mặc Kỳ Lân biết anh đối với cậu ta thực ra không có xiu xiu cảm giác gì cả. Dù sao Tam thiếu cũng không nói thẳng, anh giả vờ không biết thì cũng không thể trách anh được.

Bộ dạng Mặc Kỳ Lân thực ra cũng rất tốt, thế nhưng anh không phải là gay, hơn nữa kiểu chủ động tiếp cận chung quy vẫn giảm giá trị đi rất nhiều. Vương Dục Vương trong nháy mắt cảm thấy mình không còn hứng thú nói chuyện tiếp với cậu ta nữa.

Anh nói: “Tam thiếu tiếp tục vui chơi đi, tôi có việc bận nên đi trước.”

Anh nói xong, thậm chí không chờ Mặc Kỳ Lân đáp lại đã quay người bước đi.

Mặc Kỳ Lân nhìn chằm chằm vào bóng lưng của anh, cho đến khi người đã ra khỏi nhà hàng rồi còn Hiên Viên Hàn đứng ở xa thực sự không thể nhìn được nữa liền đi tới bên cạnh thì mắt cậu cũng không muốn rời đi.

Hiên Viên Hàn hung hăng vỗ mạnh lên vai Mặc Kỳ Lân, bưng lên nụ cười không tim không phổi quen thuộc của mình và nói: “Người ta đi rồi, Kỳ Lân cậu còn định nhìn đến bao giờ?”

Mặc Kỳ Lân lắc đầu.

Hiên Viên Hàn tiếp tục luận thuyết: “Người thần bí cậu thích chính là Vương tổng đúng không? Thế có cần tôi trợ công không?”

Mặc Kỳ Lân nói: “Cậu đừng có làm âm ỉ, anh ấy ghét tôi.”

“Cái gì?”

Mặc Kỳ Lân không nói.

Vừa rồi ánh mắt Vương Dục Vương nhìn cậu đối với cậu mà nói thật sự quá quen thuộc rồi. Giống như ở đời trước Sở Giao với Hiên Viên Ngạo Thiên ở bên nhau rồi thì ánh mắt nhìn cậu cũng như vậy, như đang nhìn một thằng hề đi lêu thiên hạ.

Không phải thế này, rốt cuộc là không đúng chỗ nào?

Vì sao đời này đã quyết định muốn ở bên nhau, kết quả lần gặp mặt chính thức đầu tiên lại thành như vậy?

Mặc Kỳ Lâm đột nhiên cảm thấy mục tiêu mình kiên trì mười mấy năm đã thành một chuyện hài, đến ngày hôm nay cuối cùng đã bị người ta vạch trần.

Đáng cười nhưng cũng đáng buồn lắm.

Mặc Kỳ Lâm hoàn toàn quên, con người chính là loài sinh vật như vậy đấy. Khi có được thì sẽ thấy không có gì quan trọng, chỉ khi không chiếm được mới muốn nâng niu trong lòng bàn tay để gìn giữ. Giống như đời trước cậu đối với Sở Giao, Vương Dục Vương đối với cậu.

Hiên Viên Hàn thấy bạn thân nhà mình lại lâm vào trạng thái vô cùng đau khổ, không khỏi cảm thán đây là trường hợp rách nát gì nữa. Đã hẹn cùng nhau đi rình xem ông anh trai với Sở Xuân yêu đương thế nào, kết quả rình coi không thành mà bản thân còn bị hành hạ. Hiên Viên Hàn đốt ngay một đồng nén cho cậu bạn đáng thương của mình.

Cậu vươn tay lắc lắc trước mặt Mặc Kỳ Lâm, nói: “ Kỳ Lâm hoàn hồn đi, không phải là đàn ông hả. Anh ta ghét cậu mà cậu bỏ qua, thế cậu kiên trì lâu như vậy là vì gì chứ?”

Mặc Kỳ Lâm quay sang nhìn cậu, có chút dờ dẫm nói: “Tôi không có ý định buông tha. Chính là vừa mở màn thì độ hảo cảm đã hạ xuống âm nên hơi khó chịu thôi.”

Hiên Viên Hàn rất hài lòng với thái độ này của Mặc Kỳ Lâm, cậu nói tiếp: “Hơn nữa nếu như cậu nghĩ anh ta thực sự rất bá thì đối người khác để theo đuổi là được rồi, chân trời nơi nào mà không có gay chứ.”

Mặc Kỳ Lâm lườm cậu ta một cái: “Vậy tôi theo đuổi cậu?”

“Haha tôi đùa thôi, tôi còn muốn nối tiếp hương khói cho nhà Hiên Viên đấy. Tôi nghĩ cậu vẫn hợp với Vương tổng hơn. Cậu xem trong tiểu thuyết với phim ảnh đều là vậy. Trước ghét sau đó thích mới đúng là tình yêu đích thực.” Hiên Viên Hàn cười gượng.

Mặc Kỳ Lâm nhìn cậu, đột nhiên nắm lấy hai tay Hiên Viên Hàn, vô cùng nghiêm túc nói: “Người anh em, những thứ khác đều không nói đến, chỉ xin cậu một chuyện thôi.”

Hiên Viên Hàn thấy cậu ta trịnh trọng như vậy, cũng cố hết sức gật đầu bày tỏ dù cho là chuyện gì thì mình cũng sẽ cố gắng giúp một tay.

Mặc Kỳ Lâm thấy Hiên Viên Hàn gật đầu, thì chậm rãi nói rõ từng chữ: “Tôi theo đuổi người ta, cậu đừng làm bất cứ hành động gì là sự trợ giúp lớn nhất với tôi rồi.”

Hiên Viên Hàn: “...” Má nó, còn có thể chơi được với nhau nữa không vậy.

Hiên Viên Hàn thấy đau lòng quá, có cảm giác bị bạn bè ruồng bỏ rồi.

Không nói đến nhóm hai kẻ ngu xuẩn gây hài này nữa.

Sau khi Sở Ca và Hiên Viên Ngạo Thiên trở về phòng, do không có việc gì để làm lại tạm thời không muốn nói chuyện phiếm với Hiên Viên Ngạo Thiên, Sở Ca lấy danh mệt nhọc nên đi ngủ luôn.

Không biết ngủ được bao lâu, Sở Ca trong lúc mơ mơ màng màng cảm thấy có người đang vỗ vỗ mình.

Cậu mở mắt ra, rõ ràng còn trong trạng thái mê man, nhìn mặt Hiên Viên Ngạo Thiên vẫn chưa phản ứng kịp rốt cuộc người này ai liên xua xua tay và nói: “Đừng âm ỉ.”

Hiên Viên Ngạo Thiên nhìn vẻ mặt ngây ngô ngốc nghếch của Sở Ca, hai mắt híp tịt, miệng khê nhếch, không phải đẹp mặt còn lộ ra vẻ ngu dần, nhưng lại làm anh bị kích thích muốn hôn thử xem cảm giác thế nào.

Giống như bị ma chướng vậy, nhưng Hiên Viên Ngạo Thiên rất thích trạng thái ma chướng này của mình.

Bây giờ còn không thể hôn được, bằng không dọa bé ốc sên vừa lộ râu ra khỏi vỏ sợ hãi lại rụt về thì sẽ không tốt.

Thế nhưng người ta lại bày vẽ mặt góc nghếch này ra cho mình nhìn, nếu mình không ăn chút đậu hũ thì thật có lỗi với bản thân quá.

Vì thế Hiền Viên Ngạo Thiên vươn tay ra, nhẹ nhàng véo hai bên gò má bầu bĩnh của Sở Ca. Xúc cảm quả nhiên thoải mái như trong tưởng tượng.

Sở Ca cuối cùng cũng tỉnh, cậu vung tay gạt móng vuốt của Hiền Viên Ngạo Thiên ra, xoa mặt mình và lẩm bẩm: “Quả nhiên là hai anh em, thói quen phá mặt người khác đều giống nhau như đúc.”

Hiền Viên Ngạo Thiên vì ăn được một ít đậu hũ nho nhỏ nên tâm tình cũng không tệ lắm, nghe thấy câu này thì lập tức đen mặt. Em trai môi cá nhám quả nhiên càng ngày càng không đáng yêu, ngay cả mặt chị dâu cũng dám tùy tiện sờ.

Bất quá bây giờ em trai ngu xuẩn không ở trước mặt, vợ cũng chưa thông đồng đến tay, Hiền Viên Ngạo Thiên khắc chế tâm tình đồ kị em trai với vợ mỗi ngày đều ở cạnh nhau của mình, anh nói với Sở Ca: “Rời giường thôi, bên ngoài tạnh mưa rồi, chúng ta đi ăn cơm trước sau đó anh dẫn em đi xem mặt trời lặn.”

Sở Ca: “...” Đến biển không phải đều đi xem mặt trời mọc mới đúng sao.

Cảm giác câu hỏi này của mình thực sự quá cấp thấp, Sở Ca cũng không có ý hỏi ra thành lời.

Hai người ăn cơm ở nhà hàng xong, Hiền Viên Ngạo Thiên liền dẫn Sở Ca đi dạo khắp nơi.

Dân số thành phố D vốn đông đúc, hơn nữa lúc này đúng dịp tốt nghiệp xong của học sinh cấp ba nên người đi du lịch biển lại càng nhiều.

Lúc này trời đã tạnh mưa, người ra bãi cát tắm biển cũng dần đông lên.

Hiền Viên Ngạo Thiên và Sở Ca đi dọc theo con đường ven biển. Tìm đến một chỗ ít người, hai người họ cùng đứng cạnh nhau nhìn xa xa về phía ngoài khơi.

Có thể do cơn mưa vừa rồi nên bầu trời trong sáng hơn rất nhiều. Lúc này là chạng vạng, quả cầu rực lửa lộ nửa đường tròn trên mặt biển, phủ một lớp màu vàng ánh đỏ lên mặt nước xanh thẫm. Những tầng mây xung quanh cũng bị rắng chiều nhuộm hoặc vàng hoặc hồng rạng rỡ.

Sở Ca đột nhiên nhớ đến khoảng thời gian mình vừa đến thế giới này, vẫn trong thời kỳ e ngại thất thái tường vãn của Hiền Viên Ngạo Thiên, không nhận được liền bật cười khúc khích.

Hiền Viên Ngạo Thiên quay sang nhìn cậu, vẻ mặt cũng tươi cười hỏi: “Em đang cười gì thế?”

Sở Ca lắc đầu, nói: “Em nghĩ đến một chuyện.”

“Nói ra xem?” Hiền Viên Ngạo Thiên cố gắng khơi gợi để Sở Ca nói qua câu chuyện một chút.

Sở Ca suy nghĩ một chút rồi nói: “Thuở xưa, có một chàng trai rất thích một cô gái, đến một ngày cô gái bị kẻ xấu bắt cóc. Chàng trai đập thối thối tường vãn đi đánh bại kẻ xấu cứu cô gái về.”

Hiền Viên Ngạo Thiên không biết câu chuyện này có ý nghĩa gì, chỉ phụ họa “Ừ” một tiếng.

Sở Ca hỏi anh: “Anh biết chàng trai kia tên là gì không?”

Hiền Viên Ngạo Thiên không nói, chờ cậu công bố đáp án.

“Chàng trai kia tên là Hiền Viên Ngạo Thiên, kẻ xấu tên là Sở Ca.” Sở Ca cũng không biết vì sao mình lại nói những lời này, thế nhưng lời đến bên mép rồi, lúc nào cũng muốn nói ra.

Hiền Viên Ngạo Thiên chỉ coi như Sở Ca lại ảo tưởng ra một câu chuyện nên nói: “Nếu như anh là chàng trai kia, em là kẻ xấu vậy kết cục chuyện kia nên thay đổi một chút.”

“Đổi thành gì?”

“Hiền Viên Ngạo Thiên đập thối thối tường vãn xuất hiện, mang kẻ xấu Sở Ca đi, từ nay về sau họ sống hạnh phúc bên nhau suốt đời.”

Giọng nói của Hiền Viên Ngạo Thiên rất trầm ấm, Sở Ca nghĩ thanh âm này như chứa đựng ma thuật vậy, làm cậu không có cách nói ra lời phủ định.

Thích Hiên Viên Ngạo Thiên.

Trong tim Sở Ca có một giọng nói đã nói với cậu như thế. Bộ dạng Hiên Viên Ngạo Thiên không tồi, có tiền, lại đối tốt với cậu, lại vẫn là xử nam. Nếu như làm người yêu, ngoại trừ giới tính ra thì không còn khuyết điểm nào cả. Mà cậu lại không thêm để tâm đến vấn đề giới tính.

Nếu vậy... vì sao không nhận lời bày tỏ của anh ấy?

Sở Ca trầm mặc một lúc, đột nhiên cười khê. Cậu nói: “Hiên Viên Ngạo Thiên, kỹ xảo theo đuổi người khác của anh quả thực be bét quá.”

Hiên Viên Ngạo Thiên sững sốt một lúc. Lúc suy nghĩ về những lời này của Sở Ca, anh thử đưa tay cầm lấy bàn tay của Sở Ca ở bên cạnh, phát hiện Sở Ca cũng không có ý tránh đi, liền nhỏ giọng ghé vào tai cậu thì thầm: “Vậy em nói cho anh biết, làm thế nào để theo đuổi được em?”

Sở Ca bị hơi ấm truyền đến tai làm cậu khê rùng mình, cậu bảo: “Em cũng chưa từng yêu ai, anh là người đầu tiên theo đuổi em. Đã là mối tình đầu thì có thể thử xem, cũng chỉ là yêu đương thôi mà. Nếu như ngày nào đó chúng ta có một bên chán ghét bên kia, thì thẳng thắn nói chia tay được không?”

Hiên Viên Ngạo Thiên có chút bất mãn với cách nói này, muốn nói điều gì nhưng lại bị Sở Ca cắt ngang.

“Đừng nói lời hứa hẹn gì cả, em không phải là đàn bà con gái nên không cần thề non hẹn biển gì hết. Anh cũng bảo thích chính là ở bên nhau cảm thấy rất thoải mái, vậy nếu không thoải mái thì sẽ ở không bên nhau nữa. Như vậy ai cũng sẽ không có gánh nặng.”

Hiên Viên Ngạo Thiên nắm thật chặt bàn tay của Sở Ca, anh nói: “Nếu như anh muốn cùng em đối mặt với các loại gánh nặng thì sao?”

Sở Ca nói: “Vậy chờ đến lúc nào thực sự có gánh nặng, anh vẫn không thấy ở bên em rất phiền phức thì hãy nói.”

Cả đời lâu lắm, ai cũng không thể nói chính xác được mọi chuyện sẽ như thế nào. So với việc lo lắng đến tương lai mà buông tha những gì trước mắt, còn không bằng hiện tại giữ lấy người ở trước mắt và thử yêu một lần. Cho dù đến cuối cùng vẫn mỗi người một nẻo, chí ít cũng có kỷ ức về một lần yêu cuồng nhiệt.

36. Chương 36: Hồi Hai

Trên bờ cát trải dài theo đường biển ngoại ô thành phố D, có ba thiếu niên tầm tuổi học sinh trung học đang ngồi trong dưới bóng râm của một chiếc ô cổ đại chắn đi ánh nắng chói chang của mặt trời.

Nam sinh hoạt bát với màu da lúa mạch khỏe khoắn và nam sinh đeo kính gọng đen, đều dùng vẻ mặt khinh bỉ nhìn người ngồi đối diện.

Đây là Mặc Kỳ Lân và Hiên Viên Hàn bị Hiên Viên Ngạo Thiên bắt hiện hình vào ngày du ngoạn thứ hai. Còn có bạn nhỏ Sở Ca ngu ngốc vừa bán thân cách đây không lâu.

Mặc Kỳ Lân khoanh tay trước ngực, mím môi nhìn chằm chằm Sở Ca, bộ dạng thương kẻ bất hạnh giận người không tranh, lắc đầu thở dài nói: “Cho nên, cậu cứ thế mà bán mình đi vậy hả?”

Sở Ca giật giật khoe miệng, nhỏ giọng lầm bầm: “Kỳ thực cũng không phải bán, yêu đương thôi mà, cũng có phải lên giường đâu.”

Mặc Kỳ Lân: “Ha ha.”

Hiên Viên Hàn hất gương mặt đầy kiêu ngạo nói với Mặc Kỳ Lân: “Cậu thua.”

Mặc Kỳ Lân liếc mắt nhìn cậu ta, sau đó lại kéo đường nhìn đặt lại trên người Sở Ca, thở dài lần hai.

Sở Ca chớp chớp mắt mấy cái hỏi: “Cậu sao thế?”

Mặc Kỳ Lân nói: “Thằng ngốc này, cậu không thể đấu tranh một chút được hả? Tôi đây tin tưởng cậu như vậy, thế mà cậu lại thất bại nhanh đến vậy.”

Sở Ca hoàn toàn không thể hiểu được bọn họ đang nói cái gì.

Hiên Viên Hàn tốt bụng giải thích: “Chúng tôi cá cược trước khi đến đây, tôi bảo cậu có thể cầm cự được trong vòng hai ngày là bị anh tôi bắt, Kỳ Lân bảo chỉ ít ba ngày. Kết quả không ngờ là cậu trong một ngày một đêm đã thất bại, ha ha ha.”

Sở Ca: “...” Lấy chuyện tình cảm của bạn bè ra để đánh đố nhau còn cười đến vui vẻ như vậy, chúng ta thực sự có thể tiếp tục chơi với nhau được nữa à?

Mặc Kỳ Lân tiếp tục bị thống lắc đầu, cậu nói: “Sở Ca cậu thật không biết đấu tranh gì cả, lúc này nên xoay người một giây hóa thành tuyết liên trên băng sơn, anh ta có đốt lò sưởi đến mức nào thì cũng không ấm áp lên được mới phải chứ.”

Sở Ca mặt không cảm xúc nhìn cậu ta: “Sau đó để cho cậu cá cược thắng đúng không?”

Mặc Kỳ Lân cười gượng: “Ha ha, không cần để ý đến những tiểu tiết này đâu.”

Hiên Viên Hàn nói: “Kỳ Lân, cậu thực sự không định để tôi làm trợ công cho cậu à? Cậu xem anh tôi thì thấy đó, tôi đúng là thần hỗ trợ luôn.”

Cậu ta vừa nói câu này thì Sở Ca liền tức đến mức không làm ăn được gì, nguyên bản cậu còn khó hiểu vì sao điểm kỹ năng của Hiên Viên Ngạo Thiên đã tăng vùn vụt như thế, kết quả nói chuyện với hai tên hãm hại bạn bè này mới phát hiện, hóa ra là do bên cạnh mình có nội gián.

Cậu tức giận nhìn Hiên Viên Hàn nói: “Đồng đội lợn cậu đừng nói nữa.”

Mặc Kỳ Lân cũng gật đầu: “Vốn là tôi còn đang cảm thấy con đường phía trước rất mù mịt, cậu mà còn định làm trợ thủ cho tôi thì hoàn toàn tiền đồ vô lượng luôn rồi.”

Đồng đội lợn Hiên Viên Hàn: “...”

Cậu một chút cũng không muốn để ý đến hai tên bạn thân đáng ghét này nữa.

Sở Ca liếc nhìn về phía cửa hàng tạp hóa bên sát bãi cát, thấy Hiên Viên Ngạo Thiên đi mua nước trái cây cho bọn họ mãi mà chưa đi về liền nắm chặt thời gian hỏi Hiên Viên Hàn: “Anh cậu có phải vẫn tiềm tàng bệnh tinh thần không?”

Hiên Viên Hàn bồn chồn: “Anh tôi làm sao?”

Sở Ca vẻ mặt đau lòng nói: “Từ lúc tôi nhận lời hẹn hò với anh cậu trở đi, anh cậu liền tiến vào trạng thái tâm thần rồi. Hiện tại tôi ở trong lòng anh ấy mỏng manh như giấy vậy, như kiểu chạm một cái là nát ấy. Hơn nữa đến giờ tôi mới phát hiện ra, đường về đại não của tôi và anh ấy hoàn toàn khác biệt nhau!”

Hiên Viên Hàn: “...” Cậu nghĩ thật ra đường về đại não của hai người đều khác biệt với người bình thường khác, suy nghĩ có thể cách xa vạn dặm quả thật cũng không dễ dàng gì.

Mặc Kỳ Lân sờ sờ cằm, bộ dạng như người từng trải nói: “Coi cậu làm từ giấy là chứng minh anh ta rất quý trọng cậu, còn về phương hướng tư duy, cố tìm điểm chung, gác lại những bất đồng đi.”

Sở Ca: “...” Một chút ăn ý cũng không có thì rốt cuộc muốn yêu đương kiểu gì đây.

Hiên Viên Ngạo Thiên bắt đầu từ đêm qua, hình như là nghĩ đã xác định quan hệ tình lữ rồi thì có thể nói hết những lời trong lòng cho cậu biết, kết quả hai người hàn huyên một lúc, Sở Ca mới nhận ra hóa ra trước khi đến đây đường về não bộ của họ hoàn toàn chưa từng trùng hợp lần nào!

Quá ngược tâm.

Khi ba người đang nói chuyện thì Hiên Viên Ngạo Thiên đã bưng bốn cốc nước trái cây đi tới.

Anh trước tiên đưa cho Sở Ca một cốc, tự mình cầm một cốc, hai cốc còn lại thì trực tiếp để lại khay rồi cùng đặt trước mặt hai bóng đèn chói lọi. Tổng tài đại nhân rất mất hứng, bây giờ mình đang trải qua tuần trăng mật ngắn hạn, hai bóng đèn này sao mà đi đến đâu cũng không bỏ rơi được vậy!

Đáng ghét hơn nữa là sau ngày mưa đầu tiên thì hai ngày sau khí trời đều rất đẹp, mọi người cùng nhau ra biển là thân thể trắng nõn của Sở Ca đều bị hai tên bóng đèn này nhìn thấy hết rồi.

Hiên Viên Ngạo Thiên ngồi bên cạnh Sở Ca, như muốn tuyên bố chủ quyền nên duỗi tay mon men đáp xuống thắt lưng của Sở Ca, không ngờ rằng đầu ngón tay vừa chạm đến da thì đã bị móng vuốt không chút lưu tình của Sở Ca phui sạch.

Hiên Viên Ngạo Thiên vẻ mặt phẫn uất nhìn Sở Ca. Tội qua không phải đã chắc chắn có thể nói chuyện yêu đương rồi à! Vì sao ôm có một chút thôi cũng bị đuổi thế!

Sở Ca có chút xấu hổ, cậu thật ra chỉ là hành động theo thói quen thôi. Lúc này Hiên Viên Ngạo Thiên anh nhìn chăm chăm tôi làm cái gì hả! Chẳng lẽ không phải anh nên mặt dày mày dạn duỗi tay ôm tiếp rồi tôi sẽ không từ chối nữa, như vậy có thể thành công thoát được lúng túng còn gì! Anh nhìn vậy là muốn tôi chủ động nói cho anh ôm hả? Nằm mơ đi.

Sở Ca lại một lần nữa đau lòng về độ ăn ý quá thấp. Bất quá làm một người đàn ông chuẩn men thì tuyệt đối sẽ không nói mấy câu như ‘Anh mau đặt tay lên đi’! Ngấm lại rất có cảm xúc như kiểu nhân viên phục vụ đặc biệt của loại doanh nghiệp trừ danh đầy đặc sắc nào đó ở cổ đại!

Không thể mất tự nhiên hơn được.

Vì vậy Sở Ca quay đầu quyết định không nhìn mặt Hiên Viên Ngạo Thiên nữa.

Mặc Kỳ Lân kéo kéo Hiên Viên Hàn nhỏ giọng hỏi: “Với chỉ số IQ bằng này của anh cậu rốt cuộc làm thế nào để bắt được Sở Xuân vậy?”

Hiên Viên Hàn nói: “Quý ở trợ thủ đấy. Cậu thực sự không suy tính đến tôi một chút hả?”

Mặc Kỳ Lân cúi đầu uống nước trái cây không để ý đến cậu ta nữa.

Hiên Viên Ngạo Thiên nhìn hai người bọn họ, “Nhiệt độ nước biển mát mẻ lắm, các em không định đi bơi một lúc à?”

Mặc Kỳ Lân và Hiên Viên Hàn liếc nhau, cuối cùng thống nhất đứng dậy đi đến cạnh bờ biển.

Hiên Viên Hàn nhìn đám người đông như bánh chèo ở bờ biển mà yên lặng thở dài.

Thấy sắc quên em, anh trai quả nhiên là sinh vật đáng ghét nhất.

Đám bóng đèn cuối cùng cũng đi hết, Hiên Viên Ngạo Thiên có chút khẩn trương nhìn chăm chăm Sở Ca. Tổng tài đại nhân ngày thơ có chút xấu hổ.

Nếu như lúc này hôn Sở Ca thì em ấy có từ chối mình không? Thế nhưng vạn nhất bị từ chối thì nên làm thế nào để có thể tiếp tục ăn đậu hũ? Tổng tài đại nhân cảm giác mình quả thực sắp điên rồi. Lúc trước chưa xác định quan hệ thì có thể lặng lẽ sờ sờ chạm chạm, xác định quan hệ rồi ngược lại làm gì cũng đều thấy không có ý tốt thế này thì chết à!

Sở Ca vừa uống nước trái cây vừa liếc mắt nhìn Hiên Viên Ngạo Thiên. Phát hiện Hiên Viên Ngạo Thiên lại tiến vào trạng thái ảo tưởng thì trong chớp mắt ý nghĩ muốn mắng chửi người ta thậm tệ cũng đều xuất hiện rồi.

Bóng đèn đều đuổi đi rồi anh cho tôi xem anh ngồi ảo tưởng hả!?

Giống như ngồi download truyện về bảy người đàn ông và một người phụ nữ, down đến mấy chục tiếng đồng hồ, khi kích động mở ra thì phát hiện là file hỏng. Quả thực không thể nhẫn nhịn được đâu.

Sở Ca vì thế mà tức giận, vươn tay về phía mặt Hiên Viên Ngạo Thiên.

Hiên Viên Ngạo Thiên vốn có suy nghĩ tức phụ nhi xấu hổ không cho ăn đậu hũ, vậy bản thân tự huyền tưởng đến hình ảnh sờ sảng một chút thì ngũ chỉ sơn của Sở Ca đã xuất hiện trước mặt. Chờ lúc phản ứng kịp thì trên mặt đã bị chắn ngang bởi một bàn tay trắng nõn.

Tổng tài đại nhân xuyên qua khe các ngón tay nhìn Sở Ca.

Sở Ca mặt không cảm xúc nhìn anh.

Hiên Viên Ngạo Thiên chớp mắt mấy cái, vươn đầu lưỡi liếm liếm lên lòng bàn tay đặt trên môi anh. Là cảm xúc mềm mịn như trong tưởng tượng, còn có chút vị mặn của biển.

Sở Ca giật nảy mình, nhanh chóng thu bàn tay lại. Má nó, hóa ra tổng tài ngày thơ còn biết đùa giỡn người khác.

Cậu nhìn Hiên Viên Ngạo Thiên đang cười đắc ý, đột nhiên cảm thấy kỳ thực tổng tài như vậy cũng rất đáng yêu. Cậu nói: “Sau này anh suy nghĩ gì thì có thể nói ra được không? Nếu không thì tư duy chúng ta không có cách nào tiến lại với nhau được.”

Hiên Viên Ngạo Thiên: “...” Những thứ ảo tưởng trong phần lớn thời gian đều không thể tùy tiện nói ra được thì phải làm sao bây giờ.

Sở Ca thấy Hiên Viên Ngạo Thiên không nói lời nào, cũng không có cách từ khuôn mặt tê liệt theo thói quen kia nhìn ra Hiên Viên Ngạo Thiên đang có tâm trạng gì, nên cậu cho là Tổng tài đại nhân không muốn bộc lộ nội tâm nên khó chịu với lời đề nghị của cậu.

Sở Ca bĩu môi: “Không muốn nói thì thôi, sao phải tức giận chứ.”

Hiên Viên Ngạo Thiên: “...” Anh cũng nhận ra vào thời điểm hai bọn họ cũng suy nghĩ điều gì đó thì nói cho đối phương biết một tiếng thực sự là điều cần thiết.

“Anh không tức giận.” Hiên Viên Ngạo Thiên vừa nói vừa đặt tay lên eo Sở Ca, lần này Sở Ca cũng không gạt tay anh ra nữa. Anh hài lòng nói tiếp: “Nếu như em muốn nghe thì lúc nào anh cũng có thể nói cho em nghe.”

“Nói nghe xem anh vừa ảo tưởng cái gì.”

Hiên Viên Ngạo Thiên không trả lời, anh nhìn khuôn mặt gần trong gang tấc của Sở Ca, cúi đầu muốn chạm đến đôi môi hơi hé mở kia.

Sở Ca nhìn ra hành động của Hiên Viên Ngạo Thiên, muốn đẩy anh ra nhưng trái tim lại đập rộn ràng như muốn nhảy ra khỏi ***g ngực, một chút suy nghĩ phản cảm cũng không có.

Môi chạm môi, sau đó cũng chưa có bước tiếp theo.

Hiên Viên Ngạo Thiên quả thực kích động đến điên rồi. Sở Ca dĩ nhiên lại tiếp nhận nụ hôn của anh! Thế nhưng bước tiếp theo có phải là đưa đầu lưỡi vào? Vừa ăn cơm trưa xong lại quên không nhai kẹo cao su thì liệu trong miệng có thể có chút vị lạ không? Lần đầu tiên hôn môi rất quan trọng! Không thể có sai sót được!

Sở Ca chờ Hiên Viên Ngạo Thiên hành động, kết quả phát hiện hàng này lại ngẩn người. Trong nháy mắt bạn nhỏ ngốc nhếch nào đó tức đến nghẹn máu ở ngực, ông anh ngay cả hôn thôi cũng phải tự hỏi lâu như vậy, anh định làm mình làm mẩy đến bao giờ!

Sở Ca vươn tay giữ chặt đầu Hiên Viên Ngạo Thiên, vươn đầu lưỡi liếm viền môi của anh định đi vào, còn chưa bắt đầu hành động công thành đoạt đất thì đã bị Hiên Viên Ngạo Thiên đối bị động sang chủ động cuốn lấy đầu lưỡi rồi.

Hiên Viên Ngạo Thiên vừa dùng răng khẽ nhấm nháp đầu lưỡi chủ động xông vào miệng mình, vừa dùng lưỡi nhẹ nhàng mơn trớn, giống như muốn thưởng thức một cách trọn vẹn mỹ vị đưa đến tận miệng này. Lúc Sở Ca rút đầu lưỡi về trong miệng mình thì vội vàng theo sát phía sau và thám hiểm mọi góc ngách bên trong đôi môi ấy.

Sở Ca vừa uống nước trái cây xong, trong miệng còn thoang thoảng hương chanh. Hiên Viên Ngạo Thiên nghĩ hương vị này giống như thuốc phiện làm con người ta phải mê muội vậy.

Nói cho cùng, Sở Ca vẫn chỉ là một trạch nam xem nhiều AV thôi, kinh nghiệm thực chiến căn bản không có, lại còn kém cỏi nữa chứ. Hiên Viên Ngạo Thiên tuy cũng là nụ hôn đầu tiên nhưng khó chống lại kỹ năng ảo tưởng level max của người ta, chỉ là một mục hôn môi thôi cũng không biết đã huyền tưởng trong não bao nhiêu lần rồi. Thậm chí ngay cả vấn đề to lớn dùng mũi hít hấp khi hôn đều có thể vô sự tự thông.

Cho nên sau khi nụ hôn này kết thúc, Sở Ca đã yếu ớt nhào vào lòng Hiên Viên Ngạo Thiên. Còn Tổng tài đại nhân thì vẫn tiêu sái như trước.

Hiên Viên Ngạo Thiên cúi đầu bên tai Sở Ca nhỏ giọng nói: “Thích không?”

Sở Ca thở hổn hển từng hơi mạnh, chờ cảm giác thiếu không khí qua đi rồi mới rời khỏi lòng Hiên Viên Ngạo Thiên, cậu vươn tay nâng cằm Hiên Viên Ngạo Thiên và cười cợt đầy lưu manh: “Thiếu gia đây cảm thấy cũng không tệ lắm, quyết định sau này có thể cùng anh tiến hành hoạt động này dài hạn.”

Sở Ca nói đầy khí phách, nhưng khuôn mặt đỏ hồng nóng rực và nhịp tim vẫn đập loạn cào cào như trước đều chứng minh tâm tình vô cùng xấu hổ của cậu.

Hiên Viên Ngạo Thiên cúi đầu hôn bàn tay của Sở Ca.

Yêu đương quả nhiên là chuyện khiến cả thân và tâm đều sung sướng.

37. Chương 37: Hồi Ba

Bên kia Sở Ca và Hiên Viên Ngạo Thiên đang tình nồng ý mật thì bên này Hiên Viên Hàn và Mặc Kỳ Lân lại không có một giây phút thoải mái nào.

Vốn là thời tiết đã rất nóng, trên bờ cát ven biển này lại người chen người, khu vực nước thấp sát biển cũng đều người là người, nhảy vào trong nước thì sẽ có bị kịch mi xoay ngang xoay ngược một chút là có thể chạm đến tay chân người khác.

Hai người họ đành phải đi tìm chỗ bãi cát nào có ít người để ngồi chơi, hưởng thụ ánh nắng mặt trời chói chang, với mỹ danh là ngồi tắm nắng.

Hiên Viên Hàn ngồi xuống rồi thì lập tức không nhìn được vốc một nắm cát bắt đầu xây thành cát như đám trẻ nhỏ, Mặc Kỳ Lân ngồi cạnh thì nhìn cậu như kẻ ngốc.

Hiên Viên Hàn hý hoáy nửa ngày trời mới xây được cái đồng cát tạm thời có thể được gọi là ‘tòa thành’, suy tư một lúc rồi lại đùn thêm một đồng cát nữa, thuận tiện bắt chuyện với cậu bạn của mình: “Có muốn xây chung không, tôi phát hiện ra trò này cũng khá khó. Tôi rất tò mò đám nhóc trong film rốt cuộc đã xây thành và động vật cát kiểu gì.”

Mặc Kỳ Lân liếc mắt nhìn đồng cát nham nhở, cậu cảm thấy mình bất luận là nội tâm hay thân thể đều đã là người trưởng thành rồi, không nên đi chơi loại trò chơi con nít này, nhưng thấy Hiên Viên Hàn chơi hăng say như thế thì trong lòng cũng ngứa ngáy. Rất muốn chơi đó.

Cậu ngẫm nghĩ một lúc, thấy dù sao Vương Dục Vương cũng không có ở đây. Mình có chơi loại trò chơi nít ranh này thì cũng không bị phát hiện, thế là khoanh chân ngồi đối diện Hiên Viên Hàn và cùng cậu ta loay hoay đắp đồng cát đã ẩm nước.

Hai người họ mải mê một hồi thì Mặc Kỳ Lân thật sự không nhìn được nữa, cậu tức giận quát Hiên Viên Hàn: “Cậu dừng lại ngay!”

Đúng là đồng đội lộn, mỗi lần cậu sắp đắp được thành hình thì trợ công Hiên Viên Hàn lại có thể làm ‘tòa thành’ khôi phục đồng cát ngay được. Đây lại loại tiềm lực mạnh đến cỡ nào vậy, quả thực là từng giây từng phút hãm hại bạn bè trong vô hình mà.

Hiên Viên Hàn rút móng vuốt lại nhìn cậu đầy vô tội.

Bộ dạng Hiên Viên Hàn cũng không phải xấu, mái tóc ngắn ngủi càng tôn lên ngũ quan sáng sủa, màu da lúa mạch trông rất khỏe khoắn, vóc người tám khối cơ bụng cũng rất cân xứng. Khi cậu ta tròn mắt vô tội nhìn chăm chăm người khác thì luôn có cảm giác ngốc ngốc đáng yêu.

Mặc Kỳ Lân nhìn bộ dạng này của Hiên Viên Hàn thì không nhìn được liền bật cười. Cậu nói: “Nhìn bộ dạng ngốc nghếch này của cậu, sau này lên đại học tôi với Sở Ca và cậu không học cùng một khoa thì cậu nên làm thế nào đây?”

Hiên Viên Hàn nhún vai: “Chưa nghĩ đến, hiện nay định tìm bạn gái để bồi dưỡng cảm tình đã. Cũng không thể để hai người anh em của tôi đều có mục tiêu cả rồi còn một mình tôi là cô đơn được. Hơn nữa không chừng tìm được một cô bạn gái thông minh tuyệt đỉnh, tôi vờ ngớ ngẩn thì sẽ có người giúp tôi.”

Mặc Kỳ Lâm sờ cảm, rất nghiêm túc quan sát Hiên Viên Hàn, nói: “Kỳ thực cậu như thế này cũng sẽ được nhiều nam sinh thích.”

Hiên Viên Hàn lắc đầu. “Đừng có tán hươu tán vượn, cậu có biết ở thời kỳ cao trung, tôi cảm giác mình đẳng cấp nhất chính là dưới tình huống có bạn bè là gay mà vẫn có thể bảo trì được trái tim thẳng nam không chút thay đổi hay không hả? Sau đó hiện giờ tôi cảm giác mình càng thêm đẳng cấp, hai tên bạn thân nhất đều là gay, ngay cả anh tôi cũng là gay mà tôi vẫn có thể thẳng như vậy. Tôi phải tiếp tục kéo dài trạng thái đẳng cấp này nữa.”

“Hử đến tận cùng tự nhiên cong. Cậu bây giờ chỉ thiếu một người đàn ông làm cậu hiểu mình là gay mà thôi.”

Hiên Viên Hàn lườm cậu, thừa dịp Mặc Kỳ Lâm không chú ý đến thì lặng lẽ lại dồn thêm một đồng cát nữa cho ‘tòa thành’ của hai người, mặt không cảm xúc nói: “Tôi là nam nhân lưng đeo nạng sứ mạnh nói dối tông đường cho nhà Hiên Viên, cậu cong rồi thì đừng có hủ hóa tư tưởng của tôi nữa.”

Mặc Kỳ Lâm cười cười, không tiếp tục đùa cậu ta nữa, kết quả cúi đầu thì phát hiện ra ‘tòa thành’ mình mới xây được ra hình lại biến thành đồng cát rồi thì lập tức giận sôi lên, cậu ngẩng đầu nghiêng rằng nghiêng lợi nhìn Hiên Viên Hàn đang ngẩng đầu nhìn trời huyết sắc, “Ông đây liều mạng với tên hãm hại bạn bè cậu.”

Mặc Kỳ Lâm cũng mặc đồng cát không thành hình kia, trực tiếp đè Hiên Viên Hàn xuống đất và bốc một nắm cát ném lên người cậu ta. Thế nhưng lực chiến hữu hạn mới ném được vài lượt đã bị Hiên Viên Hàn phản công đè lại. Mặc Kỳ Lâm ra sức giãy dụa.

Vì thế khi bạn nhỏ Sở Xuân rốt cuộc đã tình chàng ý thiếp xong với bạn trai của mình, quyết định đi tìm hai cậu bạn thân và Tổng tài đại nhân tuy rằng không tình nguyện nhưng vẫn kiên quyết làm trung gian đi cùng tức phụ nhi (là ‘chàng’ đầu đầy ả, lúc đầu định edit như thế này nhưng sợ nhiều bạn thấy không xuôi nên mình để theo tiếng Bồng nha) tìm bóng đèn, thì thấy được hình ảnh cường bạo nam nhà lãnh hư hư thực thực như vậy.

Hiên Viên Ngạo Thiên: “...” Thật không ngờ em trai mình thì ra là một hành động phái tùy tiện như vậy, mình vừa xác định quan hệ mới được hôn môi thôi mà em trai chưa nói yêu đương gì đã leo lên người bạn rồi.

Sở Ca: “...” Thật không ngờ hai người họ lại là loại quan hệ này, cho nên Mặc Kỳ Lâm nói thích Vương tổng thật ra là thủ đoạn che mắt à? Quả nhiên là như vậy, kiểu như Vương tổng ngay cả nghe xưng hô đã giống như người qua đường đầu đầu cũng có rồi chứ sao lại là người yêu của nam phụ được.

Tuy rằng lần này hai người ảo tưởng vẫn có chút sai lệch, nhưng lại phối hợp nhịp nhàng cùng xoay người đi chỗ khác không nhìn hai người còn đang “chiến đấu kịch liệt”.

Phi lễ vật thị. (Không nhìn điều sai)

Mặc Kỳ Lâm nhìn thấy Sở Ca và Hiên Viên Ngạo Thiên trước, cậu dùng lực đẩy Hiên Viên Hàn đè trên người mình sang bên, thở hổn hển nói với hai người đang quay lưng về phía mình: “Không phải như hai người đang nghĩ đâu, ông đây với tên đồng đội lợn này không có loại quan hệ bất thường này!”

Sở Ca quay người lại đối mặt với Mặc Kỳ Lâm, rất nghiêm túc nói: “Nghỉ hè năm ngoái lúc tôi rơi xuống vách núi cũng nói với các cậu tôi và Hiên Viên Ngạo Thiên không có liên quan, kết quả hiện giờ chúng tôi có liên quan rồi đây.”

Mặc Kỳ Lâm: “...”

Hiên Viên Ngạo Thiên cũng đứng cạnh giáo dục em trai: “Nếu như thích người ta thì trước hết phải theo đuổi đến tay rồi mới làm chuyện khác, em xem em cứ như vậy, không theo đuổi đã nhào lên thì sẽ không tốt đâu.” Vừa nói anh vừa chỉ chỉ cánh tay với bốn vết đỏ rực vì bị Mặc Kỳ Lâm siết chặt của Hiên Viên Hàn.

Hiên Viên Hàn nói: “Anh hai, em...”

Hiên Viên Ngạo Thiên mở miệng ngắt ngang lời cậu với bộ dạng anh hai đều hiểu cả rồi, nói: “Kỳ thực Tiểu Hàn em cũng không cần phải lo lắng nhiều quá đâu, chuyện nói dối tông đường nếu thật sự không được thì

có thể tìm người mang thai hộ mà. Em có thích ai thì cứ can đảm theo đuổi người ta đi, anh hai đều sẽ đứng về phía em.”

Hiên Viên Hàn: “...” Vì sao anh hai luôn làm cậu muốn lệ tràn bờ mi thế này. Má nó, lúc nên quần em trai thì trọng sắc khinh em, lúc không nên quần thì cứ trưng ra bộ mặt anh trai tốt. Gặp phải loại anh trai không đáng tin cậy này là do đời trước cậu đã tạo nhiều nghiệp đến chừng nào vậy.

Trình bày cả nửa ngày, hai người rốt cuộc cũng xem như là giải thích rõ không có quan hệ gì bất thường, Sở Ca lại sinh ra hứng thú rất lớn đối với tòa thành tan nát mà bọn họ vừa đắp lúc này.

Bất quá Mặc Kỳ Lân tỏ vẻ cậu bị tên hãm hại Hiên Viên Hàn kia làm cho mất hoàn toàn hứng thú với trò chơi này rồi, mà Hiên Viên Hàn cũng rất độ lượng đem địa bàn tặng cho Hiên Viên Ngạo Thiên, không muốn làm bóng đèn.

Sở Ca không nói nên lời, đây là mang theo vợ và anh em là không thể chơi đùa vui vẻ được trong truyền thuyết sao?

Mặc Kỳ Lân và Hiên Viên Hàn chạy sang một bên đến phơi nắng, Hiên Viên Ngạo Thiên chơi đắp cát với Sở Ca.

Hiên Viên Hàn nhỏ giọng nói với Mặc Kỳ Lân nằm bên cạnh cậu: “Vì sao anh tôi đã tán được đến tay rồi mà còn không quay về biệt thự ven biển nhỉ? Ở đây nhiều người tôi sắp bị chen chết rồi.”

Sáng sớm hôm nay lúc bị Hiên Viên Ngạo Thiên bắt được thì anh cũng rất nghiêm túc nói cho bọn họ biết tuyệt đối không được ở trước mặt Sở Ca lộ ra sự tồn tại của biệt thự ven biển, đồng thời cũng ra lệnh cấm chỉ hai người bọn họ chạy đến đó ở. Phải hoàn toàn giả vờ như không có biệt thự đó mới được.

Hiên Viên Hàn đến giờ cũng không hiểu anh hai mình làm như vậy rốt cuộc có ích lợi gì.

Mặc Kỳ Lân lắc đầu thở dài, “Cậu ngu ngốc như vậy thì sau này phải làm sao bây giờ. Anh cậu hiện tại đúng là tán được đến tay rồi, thế nhưng da mặt Sở Ca mỏng, tuyệt đối sẽ không muốn cùng giường nhanh như vậy. Cho nên cậu nói là ở biệt thự cách một phòng ngủ ngon hơn hay là ở nơi này cách một ngăn tủ ngủ ngon hơn?”

Hiên Viên Hàn gật đầu ý bảo mình đã hiểu. Anh hai quả nhiên vẫn là mưu tính sâu xa, ngay cả ăn đậu hũ thôi cũng phải ăn có kế hoạch tỉ mỉ như vậy. Đáng giá để học tập.

Lại nói đến bên Hiên Viên Ngạo Thiên.

Sở Ca lại một lần nữa thấu hiểu một cách sâu sắc Hiên Viên Ngạo Thiên và Hiên Viên Hàn nhất định là hai anh em cùng cha cùng mẹ.

Căn cứ vào lời miêu tả đầy bi thống của Mặc Kỳ Lân và so sánh với hành động hiện giờ của Hiên Viên Ngạo Thiên, năng lực hủy hoại tác phẩm nghệ thuật của hai anh em nhà này quả thực không chênh nhau là mấy.

Cậu đau lòng, kỳ thực Hiên Viên Ngạo Thiên cũng rất đau lòng.

Anh hoàn toàn là lần đầu tiên chơi cái trò này, vốn có suy nghĩ chơi cùng vợ đồng thời triển lãm tế bào nghệ thuật của anh, kết quả đúng là triển lãm tế bào nghệ thuật thật. Nhưng mà là hiệu ứng trái ngược.

Hiên Viên Ngạo Thiên có chút lo sợ, sẽ không bị hạ thấp độ hảo cảm chứ?

Bất quá lần này Tổng tài đại nhân rất nghe lời không có tự kỷ đi ảo tưởng một mình, anh trực tiếp mở miệng hỏi Sở Ca: “Em sẽ không thấy anh như vậy rất ngu chứ? Sau đó hạ thấp độ hảo cảm?”

Sở Ca đang suy nghĩ xem làm thế nào để cứu chữa thành cát đã bị Hiên Viên Ngạo Thiên hủy đi một nửa, nghe thấy câu hỏi này thì sững sốt một chút, sau đó thì bật cười. Cậu phát hiện kỹ năng ảo tưởng của Hiên Viên Ngạo Thiên thật ra cũng tốt lắm, luôn có thể chọc cười cậu. Sở Ca nói: “Anh suy nghĩ nhiều rồi, anh có chút khuyết điểm là phải, như vậy sẽ giống người nhiều hơn.”

Hiên Viên Ngạo Thiên: “...” Tuy rằng anh vẫn kiên trì nguyên tắc lời vợ là chân lý, nhưng vì sao luôn cảm thấy những lời này rất kỳ quái nhỉ.

Sở Ca cũng phát hiện mình hơi lơ lửng, cậu ho nhẹ một tiếng và nói: “Tóm lại chính là ý này, nếu như anh quá hoàn mỹ sẽ làm em thấy rất không thật.”

Hiên Viên Ngạo Thiên hết sức hài lòng với câu trả lời này. Anh suy nghĩ một chút và nói: “Ý của em là, em thích anh như vậy?”

Sở Ca gật đầu không chút do dự.

Người không gì không làm được chỉ xuất hiện trong truyện thôi, mà ở hiện thực thì mỗi người thì hoặc ít hoặc nhiều đều có một chút khuyết điểm. Hiên Viên Ngạo Thiên có những thiếu sót nhỏ nhỏ lại rất thích ảo tưởng mới là Hiên Viên Ngạo Thiên cậu thích, chứ không phải là tổng tài Satan không gì không làm được trong tiểu thuyết kia.

Xa xa Mặc Kỳ Lân nghiêng đầu nhìn Hiên Viên Ngạo Thiên và Sở Ca đang ngọt ngào ở chung với nhau, lại nhớ đến ánh mắt của Vương Dục Vương nhìn cậu vào ngày đó, đột nhiên cảm thấy sống mũi chua chua.

Sống hai đời cũng không được trải qua hồi ức hạnh phúc ngọt ngào đến mức khiến người đổ lệ như thế này.

Đây mới thực sự là bi kịch.

Mặc Kỳ Lân ngẩng đầu nhìn bầu trời. Chỉ hy vọng có một ngày, cậu và Vương Dục Vương có thể như vậy, thế là cậu thỏa mãn cả đời rồi.

38. Chương 38

Hiên Viên Ngạo Thiên rất mong muốn lần hành trình chơi biển này có thể kéo dài vô thời hạn, thế nhưng hiện thực lại tàn khốc như vậy –

Vào buổi sáng ngày thứ bảy, điện thoại của Trình Hi đã đánh thức Hiên Viên Ngạo Thiên vẫn còn chìm trong giấc mộng. Trợ lý tiên sinh rất thẳng thắn tỏ ý, số ngày nghỉ phép Tổng tài đại nhân lúc trước liều mạng tặng ca và tự xét duyệt cho mình đã dùng hết rồi, hiện giờ trên bàn làm việc đã chất đầy một đống tài liệu cần xử lý.

Hiên Viên Ngạo Thiên cực kỳ không muốn, ở chỗ này vui chơi bảy ngày, anh ngoại trừ hôn chín lần, cầm bàn tay bé nhỏ khoảng mười lần ra thì cái gì cũng chưa làm đâu! Số lần hôn môi còn chưa đạt đến con số 100 may mắn, Tổng tài đại nhân tỏ ý vạn phần không muốn trở về.

Thế nhưng không có biện pháp, công ty phá sản là không còn cách nào nuôi vợ được. Làm một nam nhân tốt rất có trách nhiệm dốc sức dốc lòng muốn nuôi vợ trắng tròn mập mạp, Hiên Viên Ngạo Thiên dù có không tình nguyện đến cỡ nào đi chăng nữa thì vẫn phải mang theo Sở Ca và hai tên ‘con riêng’ dẹp đường hồi phủ.

Hiên Viên Ngạo Thiên rất không muốn cho em trai ngu xuẩn của mình và Tam thiếu nhà Mặc Kỳ lên xe. Nhưng xem vẻ mặt em trai đau khổ nhìn anh, một chút lương tâm làm anh trai còn sót lại của Hiên Viên Ngạo Thiên cuối cùng cũng bị chạm đến. Kết quả là ngay chút thời gian ở chung cuối cùng với Sở Ca cũng bị hai bóng đèn quấy rầy.

Tổng tài đại nhân cực kỳ mất hứng. Thế nhưng không vui thì không vui, lời muốn nói thì vẫn phải nói.

Anh hai mắt nhìn phía trước, dùng giọng điệu như nói “Trưa hôm nay chúng ta ăn gì” để hỏi Sở Ca: “Chờ sau khi về em dọn qua nhà anh ở được không?”

Sở Ca còn chưa kịp suy nghĩ thì nghe thấy một thanh âm đã cố gắng nói nhỏ nhưng vẫn đủ để cho mọi người trên xe đều nghe rõ – “Ôi đùa, mới có yêu đương mấy ngày đã ở chung, quả thực quá cảm thú.”

Mặc Kỳ Lân lập tức mở miệng chối bỏ liên quan: “Cậu vừa rồi không phải tôi nói.”

Sở Ca: “...” Dù có muốn đồng ý với lời đề nghị của Hiên Viên Ngạo Thiên thì lúc này cũng không nói ra.

Hiên Viên Ngạo Thiên: “...” Đây thật là chuyện mà em trai ruột nên làm sao? Anh lại một lần nữa hối hận tại sao mình lại nhẹ dạ, quả thực không nên để em trai môi cá nhám lên xe!

Hiên Viên Hàn cũng nhận ra âm lượng của mình vừa rồi hình như hơi lớn, tiêu rồi, phá hoại lời đề nghị cầm thú của anh trai nhất định sẽ bị ông anh nảo tàn này ghi hận trong lòng, phải làm sao bây giờ. Cậu suy nghĩ một chút, quyết định vẫn nên làm gì đó để bù đắp khuyết điểm vừa rồi.

Cậu nói: “Cách khai giảng còn một thời gian, Sở Ca cậu định làm gì?”

Sở Ca: “...” Cậu nghĩ ngay trước mặt bạn trai mà nói mình muốn đến nhà Mặc Kỳ Lân nghịch máy tính hình như cũng không hay lắm.

Hiên Viên Hàn thấy cậu không nói lời nào thì hào phóng mời: “Có thể tới nhà tôi chơi mà.”

Sở Ca qua kính chiếu hậu nhìn khuôn mặt tươi cười rạng rỡ như hoa hướng dương của Hiên Viên Hàn, nói: “Sau đó cầm thú cùng anh cậu ở chung à?”

Hiên Viên Hàn: “...”

Anh hai em thực sự đã cố hết sức rồi, cứ trận không phải làm em nghĩ cứ là có thể cứu được đâu.

Bị Hiên Viên Hàn nói leo như thế, kế hoạch ở chung của Hiên Viên Ngạo Thiên cuối cùng đã thất bại thảm hại. Dù cho trên đường trở về Tổng tài đại nhân đã ở trong lòng mắng cậu em trai giỏi hãm hại của mình vô số lần thì cuối cùng vẫn là về mặt không tha đưa Sở Ca về nhà.

Sau khi Sở Ca xuống xe vào nhà rồi thì Hiên Viên Ngạo Thiên khôi phục ngay vẻ mặt băng sơn tê liệt của thường ngày, thậm chí còn lạnh hơn lúc trước.

Mặc Kỳ Lân đã sớm xuống xe, lúc này cũng chỉ còn lại một mình Hiên Viên Hàn hưởng thụ trạng thái băng sơn của ông anh trai.

Hiên Viên Hàn cảm giác mình sắp bị oán niệm của anh trai đông chết rồi. Cậu nói: “Kỳ thực anh hai, anh nên suy nghĩ thoáng ra một chút, duy trì một khoảng cách thích hợp mới có thể khiến cảm tình sâu sắc hơn.”

Hiên Viên Ngạo Thiên gật đầu nghiêm mặt nói: “Anh hiểu rồi, sau này Tiểu Hàn có yêu ai thì anh hai sẽ giúp em duy trì một khoảng cách.”

Hiên Viên Hàn: “...” Chúng ta là anh em đấy, anh có cần phải hẹp hòi như vậy không?

Chờ Hiên Viên Ngạo Thiên trở lại công ty rồi, vị trợ lý Trình Hi trông trắng mong sao cuối cùng cũng đợi được Tổng tài đang trong thời kỳ tình yêu cuồng nhiệt trở về nhìn anh như nhìn cha ruột của mình vậy.

Hiên Viên Ngạo Thiên không để ý đến ánh mắt nóng bỏng của trợ lý, anh rất nể nếp đi đến ghế xoay sau bàn làm việc và ngồi xuống, một tay đặt lên bàn và gõ gõ rất quy luật, hỏi: “Lúc tôi không có mặt thì có xảy ra chuyện gì không?”

Trình Hi gật đầu như đảo tỏi.

Hiên Viên Ngạo Thiên: “...” Anh chỉ tùy tiện hỏi thôi, lúc này làm đệ nhất trợ lý, Tiểu Hi Tử cậu không phải nên thẳng người lắc đầu nói lúc ngài đi và lúc ngài ở đều không có gì khác biệt hả! Gật đầu là có ý gì, cậu rốt cuộc còn muốn làm việc nữa không!

Trình Hi thấy vẻ mặt của sếp không đúng liền lập tức giải thích: “Trong công ty không có vấn đề gì, là về nữ nhân lúc trước để Hàn thiếu xử lý.”

Hiên Viên Ngạo Thiên suy nghĩ một lúc, hình như là có chuyện này, là về nữ nhân tên Sở gì... Quên đi, chữ kia quá vô nghĩa, Tổng tài đại nhân tổ ý mình đã không nhớ được. Dù sao thì nữ nhân kia cũng được coi như là bà mối của anh và Sở Ca? Nếu vậy thì nghe một chút cũng là điều nên làm, anh nói: “Nữ nhân kia làm sao?”

Trình Hi nói: “Cô ta được thiên kim Lý gia mua từ chỗ của Hàn thiếu ra. Hàn thiếu nói Lý tiểu thư ra giá khiến hắn rất hài lòng, nên bảo tôi thông báo cho ngài một tiếng.”

Hiên Viên Ngạo Thiên nói: “Cái Sở... Khụ, cô ta ở trong quán của Hàn thiếu được bao nhiêu ngày rồi?”

“Sắp được một năm.”

Hiên Viên Ngạo Thiên gật đầu, nếu đã là người làm mai thì cũng không cần phải đuổi tận giết tuyệt. Ở chỗ kia gần một năm, nữ nhân kia kiểu gì cũng hiểu chuyện gì nên làm hoặc không nên làm. Anh nói: “Lý tiểu thư vì sao lại chuộc cô ta ra?”

“Chúng tôi đã điều tra, nguyên nhân do Lý tiểu thư và Sở Giao vốn là bạn bè tốt, lúc trước Sở Giao bị Hàn thiếu mang đi thì Lý tiểu thư cũng cho người đi tìm, nhưng gần đây mới tìm được thôi.”

“Đã biết.” Hiên Viên Ngạo Thiên từ sâu trong óc lật lại những ký ức về thiên kim duy nhất của Lý gia. Một tiểu cô nương có trái tim thánh mẫu ngây thơ đến ngu ngốc. Loại Bạch Liên Hoa thánh mẫu nào tàn này lại thêm ả ngu xuẩn tên Sở Giao kia, coi như muốn làm chuyện gì thì cũng không có nền tảng thông minh. Suy nghĩ như vậy, Tổng tài đại nhân nghĩ dù Sở Giao có thoát khỏi nơi của Hàn thiếu thì cũng không cần phải lo lắng gì cả.

Vì vậy nói với Trình Hi: “Trừ chuyện này ra thì còn chuyện gì khác không?”

Trình Hi bắt đầu báo cáo công tác.

Bỏ qua Hiên Viên Ngạo Thiên đã kết thúc ngày nghỉ và bắt đầu làm việc chăm chỉ, chúng ta nói về Sở Xuân đã về đến nhà.

Cậu sau khi vào nhà, chào chú Chung một câu rồi lao lên lầu nhanh như gió.

Chú Chung nhìn bóng lưng thiếu gia nhà mình và hài lòng gật đầu, quả nhiên là nên đi ra ngoài vui chơi mới đúng, thiếu gia đi chơi một tuần về mà tốc độ toàn thân đều tăng nhanh hơn trước đây rất nhiều.

Sở Ca không biết chú Chung đã ở trong lòng khen cậu lên khen cậu xuống, cậu vào phòng ném phịch cái túi trên lưng của mình xuống chân giường mạnh đến nỗi dọa sợ em mèo trắng đang nằm trên giường lộ bụng phơi nắng phải giật mình nhồm dậy.

Sở Ca tiến lên nhắc bổng em mèo trắng lên và dùng sức cọ cọ, em mèo bị cậu cọ khó chịu quấy quấy bốn móng vuốt nho nhỏ trên không trung, trong miệng thì réo lên những tiếng meo meo chói tai.

Chờ cậu cọ đủ rồi thì mèo cưng đã hết sức vùng vẫy. Sở Ca hôn mạnh lên mặt mèo cưng một cái và nói: “Con trai, ba đi ra ngoài lâu như vậy con có nhớ ba không?”

Mèo trắng uể oải meo meo vài tiếng, như là trả lời câu hỏi vừa rồi của Sở Ca.

Sở Ca coi như nó đang trả lời là cũng nhớ mình, cậu cười ngây ngô một hồi mới ôm mèo trắng nằm trên giường, miệng thì nói: “Con trai à, ba đi một chuyến lần này đã tìm cho con một ma ma về rồi. Con có quen đấy.”

Mèo trắng ghé vào ngực Sở Ca kêu ‘meo meo meo’.

Sở Ca nói: “Hai ngày nữa dẫn con đi gặp ma ma nhé.”

“Kỳ thực ma ma con tốt lắm, cho dù có chút bệnh ảo tưởng tâm thần, nhưng tổng kết lại thì vẫn là người tốt, bộ dạng cũng không tệ, nếu như ba không thể quay về thế giới kia thì ba nghĩ cùng ma ma con ở bên nhau hình như cũng khá tốt.”

“Con nói nếu như ba nói với chú Chung ba yêu một người đàn ông thì chú Chung có tức giận hay không?”

Sở Ca lẩm bẩm một lúc mới phát hiện ra, mèo trắng trong lòng mình đã thoải mái chìm vào giấc mộng rồi.

Sở Ca: “...” Vì sao con trai không tri kỷ chút nào vậy, dù là nghe không hiểu mình nói gì thì cũng có thể tùy thời meo meo meo bày tỏ đang nghe mới phải chứ, như vậy để cậu một mình nói tới nói lui giống như bị tâm thần vậy.

Sở Ca rất đau lòng, cậu nghĩ có thể do yêu đương với bệnh thần kinh, dẫn đến hiện giờ cậu cũng có chút thần kinh rồi.

Kế hoạch tìm con trai thổ lộ tiếng lòng đã thất bại. Sở Ca nghiêm túc suy nghĩ một lúc, quyết định vẫn nên đem chuyện mình và Hiên Viên Ngạo Thiên yêu nhau nói cho chú Chung biết.

Sở Ca là một người cố chấp, người khác đối tốt với cậu thì cậu cũng sẽ hết lòng đối tốt với họ. Mặc kệ chú Chung đối tốt với cậu là do bản thân cậu hay do thân phận thiếu gia Sở gia của cậu, tốt chính là tốt. Sở Ca vẫn luôn ghi nhớ điều này trong lòng.

Thế nhưng vạn nhất chú Chung không ủng hộ cậu và Hiên Viên Ngạo Thiên ở bên nhau thì phải làm sao bây giờ?

Trong đầu Sở Ca đột nhiên xuất hiện một hình ảnh, cậu là hôn quân chú Chung là trung thần, chú Chung quỳ gối dưới long ỷ khóc rống “Hoàng Thượng ngài trăm triệu không thể sủng hạnh tên yêu tinh Hiên Viên kia được”.

Chep chep, Sở Ca ảo tưởng đến cả người phải nổi da gà rồi.

Quả nhiên sách nói không sai, yêu đương sẽ làm bạn bị đồng hóa với người yêu bạn, từ lúc tiếp nhận lời thổ lộ của Hiên Viên Ngạo Thiên, Sở Ca cảm giác kỹ năng ảo tưởng của mình đã liên tục thăng chức và sắp đột phá đến một tầm cao mới mà người thường không thể đạt được.

Bất quá ảo tưởng là ảo tưởng, trong thời gian ăn cơm Sở Ca mang tâm trạng thấp thỏm nói với chú Chung chuyện cậu với Hiên Viên Ngạo Thiên.

Chú Chung tròn mắt nhìn cậu.

Trong ngực Sở Ca “thình thịch” một tiếng, chú Chung quả nhiên vẫn không chấp nhận được chuyện cậu là đồng tính luyện ái sao.

Không ngờ rằng, chú Chung lại khó hiểu nói: “Cậu với Hiên Viên Ngạo Thiên không phải đã sớm là quan hệ tình yêu à?”

Sở Ca: “...” Sao cháu lại không biết?

Chú Chung giải thích: “Ngày thường cứ có thời gian rảnh là cậu lại cùng Hiên Viên đại thiếu ra ngoài mà, chú nghĩ rằng cậu đã sớm hẹn hò với anh ta nhưng do xấu hổ không muốn nói cho ông già này mà thôi.”

Sở Ca: “Chú Chung chú không có ý kiến gì à?”

Độ chấp nhận của chú Chung cao quá làm cậu cảm thấy không chân thực.

Chú Chung nói: “Thiếu gia nếu thích thì cứ làm cũng không sao cả, hiện giờ khoa học kỹ thuật phát triển như thế, ra nước ngoài tìm một người mang thai hộ sinh ra người thừa kế là được rồi, thiếu gia sao cậu có thể nghĩ chú cổ hủ như thế chứ.”

Cho đến khi cơm nước xong Sở Ca cũng không có phản ứng gì nhiều, hẹn trước nghiêm khắc phản đối đầu, vì sao độ chấp nhận lại cao như vậy? Là suy nghĩ của cậu quá lạc hậu hay là do thế giới này quá tiên tiến?

Sở Ca lấy điện thoại ra nhắn cho Hiên Viên Ngạo Thiên một tin –

(Quần gia gia và con trai đều chấp nhận em tìm một nam thê rồi (^V^))

Hiên Viên Ngạo Thiên ngồi ở sofa xem tin tức cầm lấy điện thoại đang rung ở bên và nhìn tin nhắn trên màn hình, khóe miệng cong cong. Người nhà Sở Ca đều tiếp nhận cũng không bất ngờ, về phần xưng hô vợ các loại, Tổng tài đại nhân tỏ vẻ mình hoàn toàn không ngại. Bình thường lời trên đầu môi gọi thế nào cũng được, dù sao lên giường rồi thì sẽ biết ai là vợ thôi.

39. Chương 39

Hiên Viên Ngạo Thiên gần đây rất bất mãn.

Anh và Sở Ca vốn đang trong thời kỳ tình yêu cuồng nhiệt, thế nhưng sau lần du lịch biển ấy về hai người họ đã năm ngày chưa từng gặp mặt. Hơn nữa căn cứ vào nội dung nhắn tin và gọi điện trong năm ngày nay, Sở Ca cư nhiên mỗi ngày đều đến nhà Mặc Kỳ Lân chơi.

Mất hứng.

Tổng tài mất hứng dẫn đến khuôn mặt băng sơn càng thêm băng sơn, đã có thể đem ra so sánh được với núi băng tàu Titanic đâm phải năm đó rồi.

Hiên Viên Hàn ngồi cùng bàn ăn cơm cảm giác mình đúng là tai bay vạ gió, người khác dục cầu bất mãn đều là hỏa khí rừng rực, anh trai nhà mình lại lãnh khí toàn mở như này thực sự sẽ không có vấn đề gì chứ?

Cậu cúi đầu ăn cơm, tranh thủ khiến mình thành một thùng cơm sẽ không trúng đạn.

Thế nhưng Hiên Viên Ngạo Thiên không có ý định buông tha cho cậu, ba mẹ đều ở nước ngoài, trong nhà có hai người bọn họ, dù Hiên Viên Hàn có giảm độ tồn tại thấp hơn nữa thì cũng phải làm nơi trú ẩn tạm thời.

Hiên Viên Ngạo Thiên ngồi thẳng tắp, với tư thế trên cao nhìn xuống em trai ngu ngốc sắp nhét đầu mình vào trong bát, nói: “ Thời gian em quen biết với Sở Ca so với Mặc Kỳ Lân lâu hơn bao nhiêu ngày như vậy, vì sao Sở Ca luôn đi tìm Tam thiếu chơi mà không đến tìm em?”

Hiên Viên Hàn: “...” Bởi vì hai người họ đều là gay, hơn nữa đều là gay cuồng máy tính. Ông đây không thạo máy tính cũng không phải là gay nên cậu ấy không đến tìm đâu.

Hiên Viên Hàn ở trong lòng lặng lẽ nói ra lý do thật sự sau đó ngẩng đầu nghiêm túc nhìn anh trai bệnh tâm thần nhà mình và nói: “Có thể là do Sở Ca xấu hổ, ngại không dám dùng danh nghĩa đến chơi với em để gặp anh, dù sao cũng là tiểu nam sinh lần đầu yêu, anh hai làm một người trưởng thành nên thông cảm một chút.”

Hiên Viên Ngạo Thiên hoàn toàn hài lòng với đáp án này.

Anh yên lặng tưởng tượng Sở Ca đỏ mặt thẹn thùng xấu hổ đón anh tan tầm, sau đó nhỏ giọng hỏi ‘Ăn cơm trước, tắm trước hay là ăn em trước’, trong chớp mắt liền thỏa mãn. Quả nhiên Sở Ca có xấu hổ thì cũng rất đáng yêu.

Hiên Viên Hàn dùng khỏe mắt liếc ông anh bệnh thần kinh của mình, thấy anh hai cậu nghiêm mặt tê liệt, hai mắt đã dừng ở khoảng không.

Hiên Viên Hàn: “...”

Mục hỏi – đáp, anh hai chỉ cần không có việc gì làm là bắt đầu ảo tưởng từng giây từng phút, phá vỡ kiểu gì?

Hiên Viên Ngạo Thiên tưởng tượng một lúc, cảm thấy không thể như thế được. Sở Ca thích anh, anh cũng thích Sở Ca, vậy tại sao những chuyện vui vẻ hạnh phúc lại chỉ một mình anh ảo tưởng là xong được? Phải tương tác với nhau thì mới nảy sinh ảnh cảm được chứ!

Tổng tài đại nhân dùng ngón trở gõ gõ bàn, thành công làm cậu em trai ngu xuẩn đang cúi đầu bới cơm lần hai phải ngẩng lên. Anh nói: “Thông thường khi yêu nhau thì có thể cùng nhau làm những gì? Không cần quá lớn lao nhưng cũng không thể kém cỏi được, không thể quá thuần khiết cũng không thể quá thô tục, không thể làm cho em ấy nghĩ anh quá dính người cũng không thể để em ấy nghĩ rằng anh không quan tâm gì đến.”

Hiên Viên Hàn: “...” Cậu có suy nghĩ muốn tức giận lật bàn rồi. Có anh trai bị bệnh thần kinh, em trai thực sự rất đau lòng đấy.

Nửa giờ sau, Tổng tài đại nhân ngồi trên giường, cầm điện thoại và đọc một quyển tiểu thuyết ngôn tình cầu huyết mà em trai vừa đề cử.

Trong bữa cơm lúc này, Hiên Viên Hàn tỏ ý mình thực sự không nghĩ ra cách nào để thỏa mãn yêu cầu của anh hai, để bù đắp, cậu nói cho Hiên Viên Ngạo Thiên một đồng tên truyện ngôn tình cầu huyết, mong muốn anh hai có thể lấy được kinh nghiệm từ đây, đừng bao giờ hỏi cậu loại câu hỏi gài bẫy kia nữa.

Hiên Viên Ngạo Thiên liếc qua đồng tiểu thuyết nhanh như gió, đọc được hơn mười trang thì thực sự không đọc nổi nữa, đổi sang quyển khác. Đọc hơn mười trang lại đổi quyển tiếp theo.

Cho đến khi đọc lướt qua toàn bộ truyện mà em trai ngu ngốc đề cử, Hiên Viên Ngạo Thiên cảm thấy toàn thân đều không tốt.

Nếu như tất cả tổng tài đều nào tàn giống như trong tiểu thuyết nhìn thấy nữ chính Bạch Liên Hoa là sẽ yêu cả đời thì không bằng anh từ chức đi quét rác cho rồi. Hiên Viên tổng tài không cho rằng trí thông minh của mình thấp đến nỗi nói với một người mới quen chưa đến ba ngày rằng ‘Cả đời này em là người của tôi’.

Bất quá theo như lời em trai ngu xuẩn thì mấy chiêu thức tình yêu quả thực có thể tham khảo một chút từ đồng tiểu thuyết này.

Hiên Viên Ngạo Thiên nhớ lại những tình tiết vừa đọc được, cầm điện thoại lên và nhắn tin cho Sở Ca.

Sở Ca đã nằm trên giường dự định đi ngủ nghe thấy tiếng điện thoại rung, cầm lên và đọc tin nhắn nhận được.

Sở Ca: “...”

Cậu xem lại tên người gửi và nội dung tin nhắn một lần nữa. Cậu cảm thấy mình hỗn loạn rồi.

Vốn biết đường hồi não của bạn trai mình không giống với người thường, hiện giờ cậu đã có thêm một nhận thức mới về Hiên Viên Ngạo Thiên – tên này không chỉ giỏi về ảo tưởng mà ở phương diện này sinh những suy nghĩ quái dị cũng rất có thiên phú.

Ví dụ như tin nhắn mình vừa nhận được.

(Trưa mai mang cho anh bữa trưa tình yêu do em tự làm có được không?)

Nếu như Hiên Viên Ngạo Thiên đứng trước mặt cậu mà nói thì Sở Ca cảm thấy mình nhất định sẽ túm cổ áo anh ấy và tức giận quát: “Đưa bữa trưa tình yêu tự làm của em gái nhà anh ấy! Ông đây căn bản không biết nấu cơm hiểu không!”

Thế nhưng Tổng tài không ở trước mặt.

Sở Ca chỉ có thể dùng sức ấn màn hình điện thoại để diễn tả niềm bất mãn của mình với bạn trai ngu ngốc.

Hiên Viên Ngạo Thiên rất hạnh phúc chờ tin nhắn trả lời của Sở Ca. Lòng ngập tràn niềm vui khi đọc xong thì bị dập tắt trong nháy mắt.

(Em hoàn toàn không biết nấu cơm, làm cho anh kiểu gì được.)

Phát hiện điểm kỹ năng nấu nướng của vợ không sáng rọi, Tổng tài đại nhân có hơi thất vọng, nếu như vợ không biết nấu cơm thì rất nhiều hình ảnh trước đây đã ảo tưởng sẽ không thể thấy được. Ví dụ như mỗi sáng sớm thức dậy không thể nhìn thấy vợ lỏa thể mặc tạp dề nấu cơm ở phòng bếp. Ôi nghĩ lại thì thấy Sở Ca lỏa thể mặc tạp dề cũng rất đáng yêu.

Kỹ năng bị động ảo tưởng một khi đã mở ra thì tư duy thoát tuyến sẽ cuộn cuộn không ngừng. Hoàn toàn quên ước nguyện ban đầu của mình chỉ là muốn Sở Ca mang cho anh bữa trưa tình yêu do em ấy tự làm.

Hiên Viên Ngạo Thiên ảo tưởng đến nghiện cuối cùng đã quyết định, kỹ năng nấu nướng của vợ phải được thấp sáng, vì sinh hoạt tính phúc thể này thế kia của bọn họ, nhất định phải thấp sáng.

Vì vậy anh lại cầm điện thoại lên ấn ấn màn hình.

(Không biết làm thì có thể học mà, bằng không sau này chúng ta ở bên nhau không ai biết nấu cơm sẽ thiếu đi rất nhiều ấm áp.)

Sở Ca điên cuồng soi mói trong lòng, hàng nghìn tỷ tiên sinh, nhà anh ngay cả một người giúp việc biết nấu ăn cũng không có hả? Cuộc sống sinh hoạt xa hoa mỗi buổi sáng rời giường đều có thể thấy 200 hầu nữ lúc trước đâu? Thực sự không có ai biết nấu cơm thì tôi có thể cho anh mượn dì Lý, tự mình làm cơm rất cuộc ẩm áp chỗ nào hả!

Kỳ thực soi mói nhiều như vậy, Sở Ca cũng chỉ muốn bày tỏ một suy nghĩ – Chết! Cũng! Không! Học! Nấu! Ăn!

Về lý do vì sao cậu lại bài xích việc tự tay nấu cơm, như vậy phải ngược dòng về thời gian trước khi xuyên việt, một ngày đẹp trời Sở ba Sở mẹ không có nhà, bé Sở Ca tự tay làm cơm kết quả đã đưa mình vào phòng cấp cứu của bệnh viện. Sở mẹ cầm bàn tay Sở Ca rưng rưng nói: “Con à, sau này đừng nấu cơm, bằng

không ngày nào đó người khác ăn ngộ độc chết còn quay lại kiện con mưu sát mất.” Từ đó về sau Sở Ca sinh ra bóng ma với phòng bếp, ngoài trừ mì ăn liền ra thì tất cả các món ăn khác đều không làm.

Đương nhiên loại chân tướng này không thể nói cho Hiên Viên Ngạo Thiên. Sở Ca chỉ có thể ngoan cổ gửi lại một tin –

(Muốn ám áp thì anh có thể học mà, dù sao em cũng không học đâu.)

Sở Ca cảm thấy mình nói như vậy rồi thì Hiên Viên Ngạo Thiên nhất định sẽ không ép buộc cậu nữa, chuyện này sẽ dừng ở đây.

Cậu vụn vụn không ngờ đến, Hiên Viên Ngạo Thiên khi đọc tin nhắn này rồi thì suy nghĩ rất lâu, cuối cùng quyết định, nếu như vợ không học nấu ăn thì mình đành chịu trách nhiệm xuống bếp thôi.

Tổng tài đại nhân là hàng nghìn tỷ không sai, thế nhưng anh vẫn có mục tiêu về cuộc sống sinh hoạt ám áp hạnh phúc với vợ mà không bị ai quấy rối. Chỉ là mục tiêu này còn đang trong quá trình hoàn thiện, chưa kịp nói cho Sở Ca.

Vào một buổi trưa vài ngày sau, Sở Ca nhận được điện thoại của Hiên Viên Ngạo Thiên, Tổng tài đại nhân rất nhiệt tình mời Sở Ca qua nhà anh.

Phản ứng đầu tiên của Sở Ca là nhìn đồng hồ, xác định vẫn là trưa chứ không phải là thời gian nhảy cảm xong mới nhận lời mời.

Nửa tiếng sau, Sở Ca đứng trong đại trạch nhà Hiên Viên, nhìn Hiên Viên Ngạo Thiên mặc tạp dề bận rộn trong phòng bếp, thấy có chút cảm động.

Hiên Viên Ngạo Thiên bận bịu nửa ngày, cuối cùng bưng lên hai bát mì cà chua trứng gà. Trứng hơi bị nát, màu nước canh cũng không đẹp, nhưng Sở Ca nghĩ đây đúng là sắc hương đều đủ.

Sở Ca nói đùa: “Hiên Viên Ngạo Thiên, anh đang dự định vạn nhất công ty có phá sản thì vẫn có thể đi làm đầu bếp đây à?”

Hiên Viên Ngạo Thiên gạt đầu, nghiêm mặt đứng đắn nói: “Đúng vậy, hiện giờ luyện được tay nghề rồi, đến lúc đó dù có làm đầu bếp thì vẫn nuôi sống em được.”

Sở Ca cười cười, cậu nói: “Em nhận ra mình càng ngày càng thích anh.”

Hiên Viên Ngạo Thiên cong cong khóe miệng không nói nữa.

Hai người cơm nước xong thì Sở Ca xung phong nhận việc rửa bát, Hiên Viên Ngạo Thiên đứng sau lưng Sở Ca nhẹ nhàng vòng tay bên hông cậu.

“Sở Ca, anh thích em.” Giọng nói của Hiên Viên Ngạo Thiên rất dễ nghe, anh thì thầm bên tai Sở Ca những lời như vậy.

Sở Ca gạt đầu, tỏ ý mình có nghe anh nói.

Hiên Viên Ngạo Thiên nói: “Anh chưa từng yêu ai, cũng không biết nên yêu như thế nào, anh không biết nên làm những gì để em hiểu được anh thích em. A Hàn đưa cho anh một đồng ngôn tình tiểu thuyết để anh học tập chiêu thức tình yêu trong đó, nhưng anh nghĩ em sẽ không thích.”

Sở Ca im lặng một lúc, nói: “Kỳ thực như vậy cũng rất tốt, anh không cần đi học gì cả. Em không cần anh phải cho em những kinh hỉ lãng mạn gì hết, đối với em mà nói, tình cảm bình đạm như nước còn tốt hơn oanh oanh liệt liệt nhiều.”

Sở Ca nghiêng đầu, môi hai người dần dần kề sát bên nhau.

Còn chưa kịp triển miên, thì chợt nghe một tiếng ‘Choang’ rất thanh thúy. Chiếc bát trong tay Sở Ca đập vào thành bồn rửa và nứt làm đôi rồi.

Hai người bị thanh âm này làm giật mình một chút.

Sở Ca cũng không để tâm đến chiếc bát đã bỏ mình kia nữa, cậu quay người ôm cổ Hiên Viên Ngạo Thiên và tiếp tục hôn.

Hiên Viên Ngạo Thiên cũng rất vui vẻ phối hợp với cậu.

Sở Ca bỗng nhiên phát hiện, hình như mình cũng không tiêu sái như trong tưởng tượng, có thể tùy thời tiếp nhận lời chia tay.

Lúc đầu khi nhận lời thổ lộ, cậu tự nhận đây là loại tình cảm có thể tùy tiện buông tha. Trong quãng thời gian gặp gỡ này, những biến đổi càng ngày càng nhiều, tình cảm càng ngày càng đậm, thậm chí vào giờ khắc này, cậu tự sâu tận đáy lòng đã kỳ vọng, có thể ở bên cạnh Hiên Viên Ngạo Thiên, mãi mãi.

40. Chương 40

Không biết Sở Ca là do bị bữa trưa tình yêu của Hiên Viên Ngạo Thiên làm cảm động, hay là bị nụ hôn kia làm mê mẩn tâm hồn, lại vừa khéo Hiên Viên Hàn không biết đã bị anh trai nhà mình đuổi đi đâu rồi, Sở Ca đột nhiên nghĩ muốn thử xem cùng người mình thích ở chung là cảm giác gì.

Nhưng mà chuyện này không thể nói ra được, nói ra sẽ có vẻ cậu rất mặt dày, hơn nữa cũng có chút xấu hổ.

Vì vậy Sở Ca nghĩ ra một ý kiến rất hay, cậu lẻ mà lẻ mẽ ngọt ngào với Hiên Viên Ngạo Thiên đến buổi tối, vừa hưởng thụ bữa tối do Tổng tài đại nhân tự mình nấu nướng, sau đó tùy tiện tìm lý do nói mình muốn xem tivi, chọn một kênh đang phát sóng năm tập liên tiếp của một bộ film cầu huyết và xem cho đến khi mặt trăng treo lơ lửng trên bầu trời.

Sở Ca nghĩ đã đến lúc gọi điện thoại cho chú Chung nói giờ quá muộn rồi không thể về nhà được.

Kết quả là khi cậu đứng lên định làm ra vẻ bất ngờ phát hiện ra thời gian đã quá muộn rồi thì Hiên Viên Ngạo Thiên cũng đứng dậy, lịch sự nói với cậu: “Quá muộn rồi, muốn đi về thì để anh đưa em về.”

Sở Ca: “...” Má nó rớt cuộc anh có muốn để tôi ở nhà anh không.

Hiên Viên Ngạo Thiên thấy Sở Ca đứng im một chỗ không nhúc nhích thì anh cũng rất bồn chồn. Bởi vì mấy lần trước mời Sở Ca ở chung đều bị từ chối, Tổng tài đại nhân lần đầu không ảo tưởng quá đà, rất trực tiếp cho rằng Sở Ca đây là đang muốn về nhà.

Sở Ca nhìn chằm chằm Hiên Viên Ngạo Thiên, mong muốn anh có thể hiểu được ý tưởng chân thật của mình. Cơ mà đây đều là phí công vô ích, cậu hoàn toàn dập đầu sát đất bái lạy độ ăn ý của hai người họ. Người ta khi yêu đều là chỉ cần một ánh mắt thôi sẽ biết đối phương đang nói gì, cậu với Hiên Viên Ngạo Thiên lại là với một anh mắt mà tư duy lại hướng về hai phía đối ngược rồi chạy như điên.

Không còn cách nữa, nếu cứ đứng nhìn nhau như vậy thì có mà đứng cả đêm.

Sở Ca nhìn Hiên Viên Ngạo Thiên, thở dài đầy nặng nề. Quả nhiên giữa bọn họ, những kế hoạch ẩn dụ đều là vô nghĩa, chỉ có dứt khoát nói thẳng ra mới có thể làm cho tư duy của hai người kết nối được.

Sở Ca không đáp lại Hiên Viên Ngạo Thiên, cậu trực tiếp lấy điện thoại ra và gọi đến số bàn Sở gia.

Một lát sau, bên kia có người nhận điện thoại, từ loa truyền đến một tiếng “Alo” quen thuộc của Chú Chung.

Sở Ca nói: “Chú Chung, hôm nay muộn quá rồi cháu về nhà một mình không an toàn, nên cháu ở lại nhà Hiên Viên Ngạo Thiên một đêm nhé.”

Bên đầu kia đáp lại là một khoảng trầm lặng khá lâu.

“Chú Chung?”

Sở Ca lại gọi một tiếng, ông chú không biết là đang nghe điện thoại hay là đang ngủ nữa?

Cậu còn chưa nghĩ xong, bên đầu kia điện thoại truyền đến câu trả lời vô cùng rõ ràng của chú Chung, ông nói: “Thiếu gia, xin cho chú nói thẳng, kỳ thực ở nhà Hiên Viên thiếu gia còn nguy hiểm hơn nhiều.”

Sở Ca: “...”

Chú Chung trở nên nội hàm đến sắc bén như thế từ bao giờ vậy, xin trả lại cho cậu ông quản gia chính trực đáng yêu trước đây đi!

Cậu hít sâu hai hơi để hồi phục tâm tình, giải thích: “Hiên Viên Ngạo Thiên kỳ thực là người tốt, anh ấy sẽ không làm gì cháu đâu.”

Bên kia chú Chung thở dài náo nức, ông nói: “Thiếu gia, tư tưởng phòng người không thể không có được, nếu như anh ta cầm thú dám động đến cậu, cậu hãy...”

Những lời nói tiếp theo của chú Chung làm Sở Ca nghĩ nếu như đặt trong film truyền hình nhất định sẽ bị xử lý mất tiếng, phía dưới còn chạy một dòng ghi chú – “Nội dung trong film quá bạo lực đâm mẩu, không phù hợp cho vị thành niên dưới 18 tuổi.”

Cậu lần đầu tiên biết được ông quản gia hòa ái dễ gần nhà mình cũng có một mặt hung tàn như vậy.

Bởi vì âm thanh truyền từ loa điện thoại quá lớn, Hiên Viên Ngạo Thiên đứng một bên vô ý nghe được toàn bộ cuộc hội thoại: “...”

Bất quá Tổng tài đại nhân cũng không thấy sợ, bởi vì nếu như không có Sở Ca cho phép thì anh tuyệt đối sẽ không làm chuyện không hài hòa gì cả. Lúc anh nghe được những lời nói của chú Chung, phản ứng đầu tiên là bên cạnh vợ nhà mình có một quản gia quan tâm em ấy như vậy, anh rất an tâm.

Ảo tưởng tiên sinh suy nghĩ một lúc, cuối cùng thăm like cho sự si tình săn sóc của mình một cái.

Chờ Sở Ca nói chuyện điện thoại xong rồi, Hiên Viên Ngạo Thiên cũng thành công kéo lại tư duy thoát tuyến đang ảo tưởng của mình.

Sở Ca nói: “Anh cũng nghe thấy rồi đấy, tối nay em định ở nhờ nhà anh, có ý kiến gì không?”

Hiên Viên Ngạo Thiên lập tức lắc đầu, thuận tiện nói: “Nhà anh em cứ tự nhiên ở, nhưng mà nhà anh không có phòng khách, chỉ có một chiếc giường trong phòng ngủ của anh thôi.”

Sở Ca yên lặng ngẩng đầu nhìn từng phòng từng phòng trên tầng của căn biệt thự hai tầng, sau đó cười nói với Hiên Viên Ngạo Thiên: “Không có phòng khách thì cũng chỉ có thể ủy khuất anh chia cho em nửa chiếc giường vậy.”

Phòng ngủ của Hiên Viên Ngạo Thiên ở tầng hai, trong phòng bài trí vô cùng đơn giản. Tường được dán giấy màu vàng ngà, một chiếc giường lớn bằng gỗ lim đặt ngay chính giữa gian phòng, phía chân giường có một chiếc TV màn hình rất lớn, bên giường là một bàn làm việc, một chiếc ghế bành đặt cạnh đó. Bên cạnh TV có một cánh cửa kính mờ, qua đó chính là một phòng tắm nhỏ.

Sở Ca dùng phòng tắm trong căn phòng của Hiên Viên Ngạo Thiên, còn Hiên Viên Ngạo Thiên thì xuống phòng tắm dưới tầng và vội vàng vàng tắm xong rồi trở lại phòng, tùy ý dựa trên đầu giường và chờ xem hình ảnh vợ mới tắm xong.

Sở Ca nguyên bản cũng không nghĩ sẽ qua đêm ở nhà Hiên Viên Ngạo Thiên, nên không có mang mấy thứ như áo ngủ các loại. Hiên Viên Ngạo Thiên rất cơ trí đặt trong phòng tắm một chiếc áo ngủ anh hay mặc, dựa vào thân cao để đo thì vừa khéo có thể che được mông, ảo tưởng tiên sinh điên cuồng hoang tưởng cảnh vợ kéo kéo vạt áo mắt đắm lệ đầy thẹn thùng nhìn anh, cảm giác hình như mình có chút rạo rức đáng xấu hổ.

Ảo tưởng không bằng trực tiếp thưởng thức, anh rất chờ mong đáng vẽ từ phòng tắm bước ra ngoài của Sở Ca.

Sở Ca tắm rửa xong phát hiện được chiếc áo Hiên Viên Ngạo Thiên để lại cho cậu mặc. Làm một trạch nam đã duyệt film vô số, phản ứng đầu tiên của Sở Ca chính là tên không biết xấu hổ Hiên Viên Ngạo Thiên kia muốn đùa giỡn cậu.

Thế nhưng mặc áo ngủ vào và phát hiện ra có thể che được đến đùi, Sở Ca cảm giác hình như mình đã trách oan Hiên Viên Ngạo Thiên. Tiết trời giữa hè vốn nóng, buổi tối khi ngủ cũng không cần phải mặc nhiều lắm. Ủ, hình tượng người tốt của Hiên Viên Ngạo Thiên có thể tiếp tục duy trì nữa.

Sở Ca nghĩ vậy liền đẩy cửa phòng tắm và bước ra ngoài.

Thế nhưng Hiên Viên Ngạo Thiên khi thấy hình ảnh Sở Ca bước ra từ phòng tắm thì một ngụm máu dâng lên đến cổ suýt thì phun ra.

Ảo tưởng và hiện thực chênh lệch quá lớn, vua ảo tưởng là anh có chút không tiếp thu được.

Lúc anh tính toán chiều cao đã quên không tính đến dáng người, một gà còi gầy yếu mặc y phục của đàn ông tám khối cơ bụng chuẩn men thì kích cỡ có vẻ sẽ tăng lên một số...

Sở Ca hoàn toàn không phát hiện ra trạng thái đầy bi thống của Hiên Viên Ngạo Thiên, dù sao thì với cái vẻ mặt không chút cảm xúc như thường thì căn bản là không nhìn ra được gì cả.

Cậu ngồi ở đầu giường, dùng khăn lau mái tóc rối ẩm nước.

Hiên Viên Ngạo Thiên sững sốt rồi lập tức thoát khỏi trạng thái bị đả kích, anh nhận khăn mặt trong tay Sở Ca và nói: “Để anh.”

Sở Ca cũng không từ chối, trực tiếp buông tay thoải mái hưởng thụ sự phục vụ của Tổng tài đại nhân.

Ngón tay của Hiên Viên Ngạo Thiên rất thon dài, Sở Ca luôn cảm thấy anh dùng một tay là có thể phủ cả đầu cậu. Ngón tay linh hoạt điều khiển khăn lông trắng xoa xoa mái tóc đen, làm những giọt nước đọng lại trên đó chạy xuống theo lọn tóc, cuối cùng bị khăn mặt hút vào.

Hiên Viên Ngạo Thiên nghĩ phương thức ở chung này vô cùng ấm áp. Anh rất thích.

Sở Ca không cần tự tay lau đầu liền bắt đầu quan sát căn phòng của Hiên Viên Ngạo Thiên, để thấy nhất tất nhiên là TV trước mặt. Sở Ca hỏi: “TV là để anh vào mỗi sáng xem tin tức kinh tế tài chính nên mới đặt ở đây à?”

Hiên Viên Ngạo Thiên: “...” Nên nói thế nào cho vợ biết đây là để anh xem phim điện ảnh chiếu buổi tối nên mới đặc biệt đặt ở đây?

Anh suy nghĩ một lúc, quyết định không thể lừa vợ, nhưng cũng không thể nói thẳng ra làm hủy diệt hình tượng tinh anh nỗ lực làm việc của anh trong lòng vợ, vì vậy nói: “Kỳ thực TV này xem film cũng rất thoải mái.”

“Thật chứ?” Sở Ca đột nhiên quay đầu mắt lấp lánh sao nhìn anh.

Hiên Viên Ngạo Thiên gật đầu, vợ đây là đang mời anh cùng xem phim tối à? Anh chẳng phải là có thể suy nghĩ nhiều thêm một chút sao?

Sự thực chứng minh, anh không cần suy nghĩ nhiều nữa.

Sở Ca muốn xem phim tối căn bản không phải là loại phim tình cảm không hài hòa mà Tổng tài đại nhân nghĩ thâm trong lòng.

Mấy phút sau, Sở Ca lau đầu xong tựa trong lòng Hiên Viên Ngạo Thiên, hai người cùng nhau nhìn chăm chăm vào ma nữ không đầu trong TV.

Hiên Viên Ngạo Thiên rất khí phách rất chuẩn men ôm bả vai Sở Ca, bộ dạng trong lòng anh rất có cảm giác an toàn, vẻ mặt tê liệt nhìn chăm chăm TV.

Kỳ thực Tổng tài đại nhân cảm giác mình sắp bị dọa đến tè ra quần rồi. Thế nhưng loại chuyện sợ ma này mà để vợ biết nhất định sẽ bị cười nhạo, hơn nữa làm một người đàn ông, một chuẩn men, thuộc tính sợ ma này tuyệt đối không phải là điểm dễ thương gì hết, mà chính là vết nhơ cả đời.

Hiên Viên Ngạo Thiên tuân theo tác phong trước sau như một, giả bộ rất bình tĩnh.

Dưới khuôn mặt băng sơn kia có một trái tim đang bị nghìn vạn đầu thần thú dùng cung tên phá thành từng mảnh nhỏ. Mả nó, trong tiểu thuyết không phải là tiểu thụ bị film ma dọa sợ đến mức nở chui vào trong lòng tiểu công cọ cọ cầu an ủi mới đúng chứ, vì sao Sở Ca một chút suy nghĩ muốn cọ cũng không có, hơn nữa vẻ mặt còn hăng hái bừng bừng là thế nào, vợ à thật ra em bị xếp nhầm thuộc tính đúng không?

Hiên Viên Ngạo Thiên chịu đựng cảm giác da đầu tê dại mà cùng với Sở Ca xem từng bộ từng bộ liên tiếp, xem đến khi anh hoàn toàn chết lặng không biết là đến bộ nào rồi thì cuối cùng Sở Ca cũng thiếp đi trên ngực của anh.

Tổng tài đại nhân cuối cùng cũng có thể thở phào nhẹ nhõm được rồi, nhanh chóng tắt TV đi rồi thuận thể ôm Sở Ca vào trong ngực và cùng nhau chìm vào giấc mộng.

Khoảng thời gian này không đề cập đến Tổng tài đại nhân bị ác mộng vô số hành hạ.

Vào sáng ngày hôm sau, Hiên Viên Ngạo Thiên giấc ngủ chưa đủ mở mắt ra liền thấy người trong lòng vô cùng có tinh thần mở đôi mắt to theo dõi anh.

Hiên Viên Ngạo Thiên: “...” Trong chớp mắt anh có chút lo lắng, mình có phải đã già rồi không. Anh vốn lớn tuổi hơn Sở Ca, nhờ vận nhất không có cách nào thỏa mãn được Sở Ca thì cuộc sống sau này chẳng phải sẽ không tính phúc rồi!

Hiên Viên Ngạo Thiên rất rầu rĩ ảo tưởng tình huống sau này Sở Ca vì khả năng của anh không đủ nên yêu cầu chia tay, nhất thời cảm thấy toàn thân không tốt chút nào.

Hiên Viên Ngạo Thiên đã rơi vào trạng thái càng ảo tưởng càng đau khổ, càng đau khổ lại càng ảo tưởng nên hoàn toàn không nhận ra ánh mắt Sở Ca nhìn anh có bao nhiêu xấu hổ trong đó.

Sở Ca vốn đang nghĩ là, xảy ra chuyện lúng túng như vậy, Hiên Viên Ngạo Thiên nếu có thể tự mình ý thức được thì cũng không cần cậu phải nói ra, không ngờ rằng Hiên Viên Ngạo Thiên lại đi ảo tưởng hoàn toàn không có ý thức về tình huống của bản thân mình. Sở Ca chờ mòn chờ mỏi cuối cùng không thể nhẫn được nữa, cậu đẩy Hiên Viên Ngạo Thiên đang ôm mình ra, đập dẹp và chạy ào vào phòng tắm.

Hiên Viên Ngạo Thiên còn chưa khôi phục lại như cũ từ trạng thái ảo tưởng: QAQ

Lẽ nào Sở Ca ghét bỏ anh sao?

Còn chưa kịp đau lòng, anh đột nhiên cảm thấy nơi nào đó dưới thân mình có chút hơi lạnh, còn có chút dính dính ướt ướt.

Vén chặn lên, cúi đầu.

Hiên Viên Ngạo Thiên: “...”

Và lần đầu tiên ngủ chung giường với vợ, lần đầu tiên xem film ma bị dọa đến mức cả đêm gặp ác mộng, rồi lại phát hiện ra tiểu huynh đệ dưới tình huống anh hoàn toàn không ý thức được đã giải phóng rồi.

Anh cẩn thận suy nghĩ lại tư thế hai người khi tỉnh lại.

Ha ha.

Luôn cảm thấy thứ tiểu huynh đệ đã bất cẩn phóng ra hình như dính lên đùi vợ mình rồi.

Thật khổ sở, độ hảo cảm luôn cảm thấy vất vả lắm mới nâng cao được giờ lại hạ xuống rồi.

41. Chương 41

Lúc Sở Ca đi ra khỏi phòng tắm thì Hiên Viên Ngạo Thiên đã nấu xong bữa sáng và bưng lên bàn. Bánh mì lát ăn kèm với trứng ốp la, không mấy phong phú nhưng quý ở đơn giản, lại nằm trong phạm vi khẩu vị chế của kẻ mới học nấu nướng như Hiên Viên Ngạo Thiên.

Sở Ca thay quần áo xong, an vị trước bàn ăn và cúi đầu gặm bánh mì.

Hai người họ lần đầu tiên ăn ý đến vậy, không nhắc lại chuyện xấu hổ sáng nay nữa.

Hiên Viên Ngạo Thiên lặp đi lặp lại lời an ủi bản thân, Sở Ca sẽ không để ý đến những tiểu tiết như vậy, độ hảo cảm cũng sẽ không bị kéo thấp. Thấy mình đã thôi miên bản thân thành công rồi thì anh mới mở miệng nói tiếp: “Một lát nữa anh sẽ đi làm, còn em?”

Sở Ca một chút: “Em...”

“Đừng nói cho anh biết em lại muốn đi đến nhà Mặc Kỳ Lân.” Hiên Viên Ngạo Thiên giành nói trước.

Sở Ca mở miệng ra rồi lại ngậm vào, cuối cùng cúi đầu tiếp tục gặm bánh mì.

Hiên Viên Ngạo Thiên: “... Sao em không trả lời anh?”

Sở Ca nói: “Là anh không cho em nói cho anh biết còn gì.”

Hiên Viên Ngạo Thiên: “...”

Anh muốn lật bàn gào thét, vì sao vợ mình cứ thích chạy đến nhà một người đàn ông khác vậy! Hơn nữa tên kia còn là gay tuyệt đối! Lẽ nào là do bình thường anh quá ôn nhu, phu cương bất chấn sao! (uy làm chồng không cao)

Được rồi, quả thực là không chấn thật.

Hiên Viên Ngạo Thiên có chút thất bại, bởi vì anh phát hiện ra mình một chút dục vọng muốn trọng chấn phu cương cũng không có. Vợ chỉ nên để cưng chiều mới đúng.

Sở Ca ngậm bánh mì nhìn Hiên Viên Ngạo Thiên, ngạc nhiên nhận ra mình lại có thể đọc hiểu được nỗi lòng cô đơn dưới khuôn mặt tê liệt kia.

Đây quả thực là tiết tấu điểm kỹ năng max rồi mở ra bàn tay vàng đó!

Bất quá bây giờ cậu không có tâm tư kích động về vấn đề kỹ năng của mình, bạn trai không vui thì phải an ủi.

Sở Ca rất chân thành nói: “Nếu anh không thích em đi tìm cậu ấy thì em có thể không đi mà.”

Ánh mắt Hiên Viên Ngạo Thiên sáng lên, niềm vui sướng ngập tràn nơi đáy mắt, chỉ là niềm vui này lóe lên rồi vụt tắt, ánh mắt lại trở về vẻ bình tĩnh thường ngày. Anh nói: “Không cần phải vậy, anh cũng không muốn hạn chế quyền kết giao bạn bè của em.”

Sở Ca gật đầu nói: “Em biết chứ, em cũng sẽ không vì anh làm mình làm mẩy mà xa cách với bạn bè. Chỉ là nếu anh không tiếp thụ được em suốt ngày chơi với bọn họ thì em có thể giảm thời gian ở chung với bạn bè để ở bên anh nhiều hơn.”

Hiên Viên Ngạo Thiên có chút cảm động cũng có phần rạo rực, khóe miệng không kiềm chế được bèn nhếch lên, anh nói: “Nếu như không đi đến chỗ Tam thiếu thì em định đi đâu?”

“Về nhà ngủ.” Sở Ca trả lời không chút nghĩ ngợi.

Hiên Viên Ngạo Thiên: “...”

Cuộc sống sinh hoạt ngoại trừ chơi với Tam thiếu thì chính là ngủ này của Sở Ca làm anh vô cùng đau lòng.

Anh đau lòng một giây thì trong đầu bất ngờ sáng lên một bóng đèn nhỏ.

Anh nói: “Sao em lại cứ đi tìm Tam thiếu vậy? Lẽ nào em đã quên em có một người bạn tên là Hiên Viên Hàn rồi à?”

Sở Ca nói: “Tối hôm qua lúc anh đi ngủ có nhớ đến cậu em trai Hiên Viên Hàn của anh không có ở nhà không?”

Hiên Viên Ngạo Thiên: “...”

Cho nên tất cả là vì sự tồn tại của em trai quá yếu sao? Anh kiên quyết sẽ không nói cho Sở Ca, nguyên nhân hôm qua Hiên Viên Hàn không về nhà, người giúp việc trong nhà này cũng không ở đây chủ yếu là do anh muốn trải qua thế giới riêng của hai người nên đã khéo tay sắp xếp.

Trong chớp nhoáng này, lương tâm Tổng tài đại nhân trỗi dậy, cảm thấy mình hơi có lỗi với em trai môi cá nhám.

Bất quá thời gian loại lương tâm này trỗi dậy cũng kéo dài không nổi ba giây. Vì tình yêu của anh trai, em trai môi cá nhám hy sinh một chút cũng không có gì.

Anh lập tức chấn chỉnh lại tâm tình, bỏ qua đề tài vừa nói: “Nếu như em không bận gì thì cùng anh đi đến công ty được không?”

Sở Ca: “...” Vì sao nghe thấy câu này trong nháy mắt cậu nghĩ không phải là có đi hay không, mà là chế phục dụ hoặc?

Hiên Viên Ngạo Thiên thấy cậu không nói lời nào liền tiếp tục: “Kỳ thực ở công ty cũng không phải việc gì cũng đến tay anh quyết định, cho nên nếu không có việc gì lớn thì giờ làm việc mỗi ngày đều rất nhàm chán. Em đi vừa khéo có thể ở bên trò chuyện với anh.”

Sở Ca cứ rối rắm mãi, cuối cùng vẫn từ chối lời đề nghị của Hiên Viên Ngạo Thiên. Cậu nghĩ giờ mà cùng Hiên Viên Ngạo Thiên đến công ty thì sẽ luôn có cảm giác bí thư bị quy tắc ngầm như trong film vậy.

Tự nhận là đàn ông chuẩn men, Sở Ca vẫn không nói cho Hiên Viên Ngạo Thiên biết, chờ đến tuổi nhận bằng cấp rồi cậu định đến xí nghiệp Hiên Viên để nộp đơn xin việc, dùng thực lực của mình thử xem có thể giúp được Hiên Viên Ngạo Thiên không.

Hiên Viên Ngạo Thiên rất mất hứng, dọc đường chở Sở Ca về nhà đều duy trì khuôn mặt tê liệt.

Cho đến khi Sở Ca xuống xe, anh còn chưa từ bỏ ý định nên hỏi lại: “Thật sự không đi cùng anh à?”

Sở Ca kiên định gật đầu. “Anh đến công ty nếu thấy buồn chán có thể nhắn tin hoặc gọi điện cho em.”

Hiên Viên Ngạo Thiên thấy cậu kiên trì như vậy cũng không ép buộc nữa, chỉ là bảo Sở Ca đi đến cửa xe bên tay lái, nhào người ra và hôn lên môi cậu.

Sở Ca nhìn theo cho đến khi chiếc xe thể thao của Hiên Viên Ngạo Thiên biến mất nơi cuối đường mới xoay người bước vào nhà.

Chú Chung đang đứng ở cửa mặt không thay đổi nhìn cậu, thấy cậu xoay người lại mới nặn ra một nụ cười bảo: “Thiếu gia đã về rồi.”

Ông chú nhận ra vẻ mặt Sở Ca có chút xấu hổ liền hảo tâm bổ sung một câu: “Vừa rồi chú không thấy được Hiên Viên thiếu gia giở trò lưu manh đâu.”

Sở Ca: “...”

Chú Chung, thật ra nếu chú không nói câu cuối cùng thì cháu sẽ không thấy lúng túng như này đâu.

Sở Ca về nhà không đến nửa tiếng thì đã nhận được một tin nhắn oán giận mình rất nhàm chán của Hiên Viên Ngạo Thiên.

Sở Ca một tay cầm chuột, một tay cầm điện thoại, đột nhiên nghĩ đến nội dung truyện đã lãng quên từ lâu.

Cậu chớp chớp mắt, gửi lại cho Hiên Viên Ngạo Thiên một tin –

(Anh rảnh thật à? Máy tính có mở không?)

Nhận được câu trả lời khẳng định của Hiên Viên Ngạo Thiên, Sở Ca cũng không để tâm đến điện thoại nữa.

Cậu bắt đầu tập trung gõ bàn phím.

Hơn một tiếng sau, Hiên Viên Ngạo Thiên ngồi trước bàn làm việc đang suy nghĩ xem mình có nên gọi điện thoại cho Sở Ca mời em ấy cùng ăn bữa trưa hay không bỗng nhiên thấy màn hình máy tính của mình trở nên đen sì.

Màn hình tối được một lúc thì liền chuyển thành một con thỏ ngu si đang nhảy tới nhảy lui.

Hiên Viên Ngạo Thiên nhú mày. Máy chủ của Hiên Viên tập đoàn có hệ thống phòng ngự được xưng là vô địch thế giới, làm sao có thể bị hacker xâm nhập được.

Anh cầm điện thoại lên định gọi cho đám phệ vật ở phòng kỹ thuật của công ty, đột nhiên thấy con thỏ biến mất, thay vào đó là một dòng chữ màu trắng –

(Em là Sở Ca.)

Hiên Viên Ngạo Thiên kinh hãi, đối phương lại còn biết đến sự tồn tại của Sở Ca! Hơn nữa tấn công máy tính của anh còn nhắn lại nói mình là Sở Ca, nhất định là biết mối quan hệ giữa anh và Sở Ca.

Anh nhú máy, cầm điện thoại lên bắt đầu ấn số, hoàn toàn không tin tưởng dòng chữ trên màn hình là sự thật.

Sở Ca chờ nửa ngày cũng không thấy Hiên Viên Ngạo Thiên nhắn lại, liền lấy điện thoại nhắn cho anh một tin –

(Tần công máy tính của anh là em.)

Trưởng phòng kỹ thuật nhận điện thoại, không rõ tổng tài có việc gì cần gấp. Kết quả lại nghe thấy đầu bên kia truyền đến thanh âm lạnh như băng của tổng tài. “Tôi gọi nhầm số.”

Sao đó liền treo máy.

Trưởng phòng kỹ thuật: “...” Luôn có cảm giác mình bị tổng tài lừa gạt.

Hiên Viên Ngạo Thiên treo máy nội tuyến xong liền gọi điện thoại cho Sở Ca.

Chờ đến khi bên kia nhận điện liền hỏi: “Sao em thành công được vậy?”

Thanh âm của Hiên Viên Ngạo Thiên vẫn dịu dàng như trước, giống như hoàn toàn không thèm để ý đến vấn đề này vậy.

Sở Ca: “...”

Cậu không biết nếu như nói cho Hiên Viên Ngạo Thiên rằng cái mà bọn họ gọi là tường đồng vách sắt kỳ thực rất dễ phá thì Hiên Viên Ngạo Thiên có thổ huyết hay không.

Cậu ngẫm nghĩ một lúc, nói: “Thật ra đơn giản lắm, lúc nãy chợt nhớ ra A Hàn nói hệ thống phòng ngự ở máy chủ của công ty nhà anh rất mạnh, anh lại đang nhầm chán nên em thử một chút.”

Hiên Viên Ngạo Thiên không biết mình nên thán phục kỹ thuật vợ mình tốt hay nên mắng chửi phòng kỹ thuật công ty mình nuôi không một đám phế vật. Sở Ca nếu có thể chủ động nói cho anh biết thì chứng minh Sở Ca căn bản không có ý định dùng loại kỹ thuật này để lấy từ anh những bí mật không thể tiết lộ ra ngoài, hơn nữa đó là người mà anh nguyện ý tín nhiệm, anh cũng tin tưởng Sở Ca sẽ không trộm tài liệu cơ mật của tập đoàn Hiên Viên.

Sở Ca nói: “Kỳ thực không chỉ một mình em có bản lĩnh này, trong những người mà em biết thì Mặc Kỳ Lân cũng có thể làm được.”

Cậu không phải là không tin bạn bè, chỉ là lúc nãy bất ngờ nhớ đến quyển tiểu thuyết đã đọc, Mặc Kỳ Lân dễ dàng xâm nhập vào máy chủ của tập đoàn Hiên Viên để trộm mấy thứ như kế hoạch thương mại gì đó. Tuy rằng cuối cùng đều vô dụng, nhưng mà vẫn có thể trộm được.

Hiên Viên Ngạo Thiên bây giờ là bạn trai cậu, Sở Ca nghĩ coi như là phòng việc chưa xảy ra, cũng nên nhắc nhở một chút mới phải.

Hiên Viên Ngạo Thiên yên lặng hồi lâu mới nói: “Chuyện này anh đã biết, để thưởng cho em suy nghĩ vì công ty chúng ta như thế, tối nay đến nhà anh anh nấu cơm cho em được không?”

Sở Ca: “...” Cậu không biết nên trả lời câu nói ‘công ty chúng ta’ hay trả lời thủ đoạn ước hẹn đầy vụng về của Hiên Viên Ngạo Thiên nữa.

Chờ đến lúc ăn cơm tối, Sở Ca vẫn chạy đến nhà Hiên Viên Ngạo Thiên.

Sở Ca vừa ăn vừa lặng lẽ nhìn khuôn mặt tê liệt của Hiên Viên Ngạo Thiên.

Nhận được ánh mắt của cậu, Hiên Viên Ngạo Thiên dịu dàng cười: “Nhìn anh làm gì?”

“Hệ thống phòng ngự của công ty đã xong chưa?”

“Vẫn đang tăng cường.”

Sở Ca gật đầu, tiếp tục vừa ăn vừa xem.

Hiên Viên Ngạo Thiên nói: “Em đang nghĩ gì thì cứ nói thẳng ra, bằng không anh sẽ lại ảo tưởng mất.”

Sở Ca nói: “Hôm nay em xin lỗi, sau này anh có đề phòng em không?”

Cậu hoàn toàn là sau này mới nhận ra, loại kỹ thuật này bị lộ rồi...

Nếu như sau này xảy ra việc tư liệu bị đánh cắp, Hiên Viên Ngạo Thiên có nghi ngờ cậu không?

Mi không thấy bao nhiêu bộ film cầu huyết đều là do loại truyện này mà dẫn đến các loại ngược tâm dân vật nam nữ chính hả! Sở Ca vì tương lai của mình và Hiên Viên Ngạo Thiên đã lo âu vô vàn đấy.

Hiên Viên Ngạo Thiên ngẩn người, thật sự không ngờ rằng Sở Ca sẽ nói như vậy. Anh lập tức cười bảo: “Vợ anh lợi hại như thế anh vui còn không kịp nữa là. Chuyện hôm nay là em giúp anh thì sao phải xin lỗi? Hơn nữa lúc anh thổ lộ với em đã nói, nếu có một ngày em học được tính kế, anh tin tưởng đối tượng em tính kế nhất định không phải là anh.”

Sở Ca nghe những lời này của Hiên Viên Ngạo Thiên thì khóe miệng chậm rãi cong lên, cuối cùng cười tươi đến mức mắt mi đều tụ lại một chỗ.

Hiên Viên Ngạo Thiên nhìn bộ dạng ngốc nghếch này của cậu. Quả nhiên, dù có kinh ngạc phát hiện ra chính mình còn chưa hoàn toàn thấu hiểu hết những kỹ năng của vợ, nhưng loại nội tại ngốc nghếch này của vợ thì có lẽ cả đời cũng không thay đổi được đâu.

42. Chương 42

Cảm tình của Hiên Viên Ngạo Thiên và Sở Ca trong thời gian nghỉ hè này được duy trì trong trạng thái nồng nàn liên tục. Ấn theo lời Hiên Viên Hàn mà nói thì hai người bọn họ đã đạt đến nồng nết nếu cùng xuất hiện với nhau ở đâu thì nơi đó đều lấp lánh trái tim bong bóng hương phấn vô cùng đã kích đến những người đàn ông độc thân quanh đó.

Hiên Viên Ngạo Thiên đối với ý tưởng này đã tỏ vẻ trào phúng cậu em trai FA mười tám năm mà vẫn chỉ biết người ngây ngô như trước, thuận tiện càng thêm ân ái mặn nồng với Sở Ca.

Bất quá dù có ân ái tới mức nào đi chăng nữa, Hiên Viên Ngạo Thiên vẫn chưa một lần nào đem Sở Ca ăn đến sạch sẽ. Ở trong lòng vị tổng tài ngây thơ này, lần đầu tiên cực kỳ quan trọng nhất định phải tìm một ngày lành tháng tốt, lúc đó tình cảm phải vô cùng ổn định rồi thì mới được.

Đương nhiên những điều kể trên cũng chỉ là nguyên nhân lý luận với người ngoài thôi, còn nguyên nhân thực sự là vì Sở Ca chưa một lần nhắc đến điều này, Hiên Viên Ngạo Thiên sợ tự mình nói ra sẽ bị Sở Ca cho thành một sắc quỷ không có tiết tháo.

Cứ như vậy, thời gian tiếp tục trôi đến ngày khai giảng.

Trường đại học ngay trong thành phố, nhưng vừa khéo cùng nhà Sở Ca tạo thành một nam một bắc, Sở Ca và chú Chung đã thương lượng với nhau, suy xét đến nhiều phương diện thì đều thấy trợ ở trường sẽ thuận tiện hơn.

Chuyện này truyền đến tai Hiên Viên Ngạo Thiên thì Tổng tài đại nhân lập tức không vui. Dù là điều kiện ký túc xá của đại học D không tồi nhưng nghĩ đến cảnh vợ trợ ở trường mình không thể ôm em ấy ngủ thì anh cảm thấy vô cùng bất mãn.

Vì vậy, vào ngày trước khi Sở Ca nhập học, Hiên Viên Ngạo Thiên đã dẫn cậu đến một khu dân cư nhỏ gần trường.

Sở Ca đi theo Hiên Viên Ngạo Thiên đến cửa phòng của một gian nhà hai tầng trong tiểu khu, Hiên Viên Ngạo Thiên cầm chìa khóa mở cửa.

“Vào xem đi.” Hiên Viên Ngạo Thiên vừa nói vừa đưa chìa khóa đến tay Sở Ca.

Sở Ca cũng không từ chối, bước vào cửa xem xét gian nhà.

Nhà không lớn, hai phòng ngủ một phòng khách, tổng cộng tầm 100 m². Đồ dùng trong nhà được bày trí đều là gam màu nóng đây ấm áp.

Sở Ca nhìn một lát rồi đi đến ghế sofa ngồi xuống, nói: “Không ngờ anh cũng sẽ mua phòng ở nhỏ như vậy.”

Hiên Viên Ngạo Thiên gật đầu bảo: “Chỉ có hai người chúng ta ở thôi, phòng cũng không cần quá lớn.”

Sở Ca nói: “A Hàn thì sao?”

Hiên Viên Ngạo Thiên không hề nghĩ ngợi mà trực tiếp trả lời: “Tiểu Hàn trọ ở trường.”

Sở Ca: “...”

Hiện giờ cậu thực sự bắt đầu đồng tình Hiên Viên Hàn rồi, đây đúng là em trai ruột hử?

Vừa rồi Hiên Viên Ngạo Thiên dẫn cậu vào tiểu khu là cậu đã hiểu luôn, bạn trai mình không muốn mình trọ ở trường. Trải qua tình yêu cuồng nhiệt suốt mùa hè, Sở Ca càng ngày càng thấy Hiên Viên Ngạo Thiên là một người rất tốt, dù có thật sự ở chung, nếu như cậu không chịu thì anh ấy tất nhiên sẽ không làm bất cứ chuyện vượt giới hạn nào cả.

Bạn nhỏ ngu xuẩn nào đó rất yên tâm.

Chỉ là trường hợp ba người ở chung trong dự đoán đã biến thành thế giới hai người.

Hiên Viên Hàn tôi có lỗi với cậu, vì đột nhiên tôi cũng cảm thấy cậu trọ ở trường là một việc vô cùng tốt.

Sở Ca vô cùng không có thành ý chỉ nói thăm trong lòng lời xin lỗi với cậu bạn thân, sau đó liền vui vẻ ngọt ngào với Hiên Viên Ngạo Thiên.

Hiên Viên Ngạo Thiên chuẩn bị rất đầy đủ. Hai phòng ngủ thì một phòng là phòng sách, phòng còn lại chỉ có một chiếc giường lớn và một bộ bàn ghế. Dù cho Sở Ca không muốn cùng anh chung chăn chung gối thì cũng không thể đi tìm một chiếc giường khác được. (Anh zai nghĩ đến trường hợp mình bị đuổi ra sofa chưa :3)

Sở Ca nhìn cách bài trí là biết ngay Hiên Viên Ngạo Thiên có ý gì, nhưng cậu cũng không từ chối. Dù sao trong hè đã chung chăn chung gối nhiều lần rồi, hiện giờ lại méo mó ồn ào thì rõ là già mồm cãi láo.

Buổi tối Sở Ca gối đầu lên cánh tay của Hiên Viên Ngạo Thiên, hai người ôm nhau nằm trên giường.

Hiên Viên Ngạo Thiên nói: “Qua một thời gian nữa là ba mẹ anh về rồi. Đến lúc đó họ nhất định sẽ muốn gặp em, em chuẩn bị sẵn tâm lý đi nhé.”

Sở Ca: “...” Loại chuẩn bị tâm lý này có thể nói làm là làm hử?

Cậu trong mấy giây ngây người đã dám ở trong đầu diễn một đoạn bi kịch khiến người nghe thương tâm người thấy rơi lệ –

Ba mẹ của Hiên Viên Ngạo Thiên nói với cậu: “Tôi cho cậu mười triệu, rời khỏi con tôi ngay lập tức”, sau đó cậu cầm mười triệu mừng mừng rỡ rỡ bước đi...

Hiên Viên Ngạo Thiên thấy cậu không nói lời nào thì cho là con dâu gặp bố mẹ chồng nên có chút sợ hãi, liền nói: “Em yên tâm đi, ba mẹ anh dễ tính lắm, hơn nữa bọn họ đã nhận định anh là gay biết bao năm rồi, nếu như anh đi tìm một người phụ nữ làm vợ thì bọn họ mới kinh ngạc đấy.”

Sở Ca: “...” Quả nhiên là cha mẹ khác đời sẽ sinh ra con khác thường sao?

Sở Ca hỏi: “Ba mẹ anh có vứt cho em một tháp tiền rồi bắt em rời xa anh không?”

Hiên Viên Ngạo Thiên sững sốt một chút, sau đó rất đau lòng hỏi Sở Ca: “Cho em bao nhiêu tiền thì em sẽ bắt người vui vẻ cầm rồi bỏ đi?”

Sở Ca: “...” Lần ăn ý này thể hiện quá không đúng lúc rồi.

Cậu muốn nói năm trăm vạn (khoảng 1.7 tỷ) thế nhưng nghĩ quá ít, Hiên Viên Ngạo Thiên thân là hàng nghìn tỷ nhất định sẽ không vui vì cái giá này, vì thế liền tăng nguyên giá lên gấp bội, rồi thăm dò: “Mười triệu?” (khoảng 34 tỷ)

Hiên Viên Ngạo Thiên đen mặt. Lúc này hẳn là cọ cọ trong ngực anh nói anh trong lòng người ta là vật báu vô giá, có cho bao nhiêu tiền cũng không chia tay mới đúng chứ, mười triệu là chuyện gì xảy ra hả? Ông đây mỗi phút kiếm được trăm vạn mà trong lòng em chỉ đáng giá có mười triệu?

Anh rất mất hứng. Thế nhưng làm một người đàn ông tốt sẽ không nổi giận với vợ, cho nên anh chỉ dùng thanh âm biểu hiện ra mình đang khó chịu, nói: “Lẽ nào anh ở trong lòng em không phải vô giá sao?”

Sở Ca nghiêm túc nói: “Vô giá không phải làm hàng tặng đi kèm à?”

Hiên Viên Ngạo Thiên: “...”

Anh cúi đầu, mang theo ý nghiêm phạt dùng răng cắn lên môi Sở Ca, cọ cọ vài cái rồi dùng đầu lưỡi tiến công thần tốc để công thành đoạt đất. Cho đến khi Sở Ca sắp nghẹn chết cố sức đẩy anh ra thì mới kết thúc nụ hôn này.

Hiên Viên Ngạo Thiên nói: “Sau này nếu nói lung tung nữa thì sẽ đánh mông em.”

Sở Ca cười hì hì ôm lấy anh nói: “Em đùa thôi mà, câu được lợi tức hàng nghìn tỷ chắc chắn là nhiều hơn mười triệu rồi. Sao em có thể rời khỏi anh được.”

Hiên Viên Ngạo Thiên gật đầu vô cùng tán đồng nói: “Đó là đương nhiên.”

Hai người một đêm chìm trong mộng đẹp.

Sáng hôm sau, lúc Hiên Viên Ngạo Thiên đưa Sở Ca đi nhập học, đến cửa trường nhìn thấy Hiên Viên Hàn được quản gia nhà Hiên Viên đưa tới.

Hiên Viên Hàn ngưng mắt nhìn ông anh trai trọng sắc khinh em của mình.

Hiên Viên Ngạo Thiên một lòng nhào đến trên người Sở Ca căn bản không để ý đến cậu.

Hiên Viên Hàn: “...”

Sở Ca giơ tay ôm mặt, sau đó nở một nụ cười gượng gạo, cậu nói: “A Hàn, lâu quá không gặp rồi.”

Hiên Viên Hàn gật đầu không nói, cậu rất muốn bảo nếu như không có ông anh trai nóng ruột nhất định muốn trải qua thế giới hai người kia thì chúng ta có thể gặp mặt mỗi ngày đấy.

Ngay lúc mọi người định bước vào trường học thì bất ngờ một giọng nữ truyền đến –

“Sở Ca, anh chờ một chút.”

Sở Ca nghe thấy tiếng gọi liền quay đầu lại, thấy được một khuôn mặt phấn son điểm lệ có phần quen thuộc. Cậu ở trong đầu tỉ mỉ tìm tòi tư liệu về phái nữ cậu quen ở thế giới này, cuối cùng kinh ngạc phát hiện ra, người này dĩ nhiên là Sở Giao.

Sở Giao thấy Sở Ca nhìn mình liền tiếp tục bảo: “Anh qua đây, tôi có chút việc tìm anh.”

Không chờ Sở Ca trả lời thì Hiên Viên Ngạo Thiên đã cau mày bảo: “Chuyện của em ấy cũng là chuyện của tôi, cô có việc thì cứ nói thẳng.”

Sở Ca luôn cảm thấy trong lòng có dự cảm chẳng lành, thế nhưng Hiên Viên Ngạo Thiên đã nói như vậy rồi thì cậu cũng không tiện đi qua hàn huyên với Sở Giao, liền nói theo lời Hiên Viên Ngạo Thiên: “Cô chứ nói thẳng có chuyện gì đi.”

“Đây là anh nói đấy nhé, anh đừng có hối hận.” Sở Ca vừa nói vừa bước vài bước đến trước mặt Sở Ca, dùng âm lượng mấy người đều có thể nghe được để nói: “Anh cũng xuyên đến đúng không, anh nhất định biết đầu mối chính của thế giới này là gì. Đừng có tranh đoạt với tôi, tôi mới là nữ chính!”

Trong lòng Sở Ca “Lộp bộp” một tiếng, cậu vạn vạn không ngờ tới nữ chính cũng là một người xuyên việt, hơn nữa đầu óc nữ nhân này có phải bị bệnh không, loại chuyện này có thể tùy tiện nói ra hả!

Cậu miễn cưỡng dùng khuôn mặt trấn định để nói: “Tôi chỉ là mất trí nhớ, loại chuyện xuyên việt hùng vĩ này xin cô đừng nói lung tung.”

“Có phải hay không thì chính anh tự biết. Thứ thuộc về tôi tôi cũng sẽ tự tay cướp về.” Sở Giao nói xong, quay sang ném cho Hiên Viên Ngạo Thiên một ánh mắt quyến rũ đầy phong tình vạn chủng rồi xoay người rời đi.

Vài người còn lại đều ngẩn người tại chỗ.

Sở Ca liên tiếp an ủi mình không sao cả, loại chuyện huyền huyền này có người tin mới là lạ.

Hiên Viên Hàn đầu óc vô cùng đơn thuần nghĩ là Sở Giao có bệnh.

Hiên Viên Ngạo Thiên cẩn thận suy nghĩ về tư liệu của “Sở Ca” đã xem trước đây, rồi so sánh với vợ mình hiện tại, đúng là càng phát hiện ra những điều Sở Giao nói có thể là sự thật.

Trước kia anh vẫn cảm thấy Sở Ca do mất trí nhớ nên tính tình mới đại biến, nhưng nếu vậy thì trình độ máy tính của em ấy là học được khi nào? Sở Ca trước kia không ăn cay nhưng giờ lại không cay không được, coi như là mất trí nhớ thì cũng không đến mức ngay cả khẩu vị cũng thay đổi.

Như vậy nếu là biến thành một người khác thì sao?

Hiên Viên Ngạo Thiên nghĩ, hình như mình phải nói chuyện tử tế với vợ một lần.

Nhưng mà không phải lúc này.

Anh vuốt đầu Sở Ca, ghé vào tai cậu dùng thanh âm chỉ hai người bọn họ nghe được để nói: “Chiều về rồi thì giải thích kỹ lưỡng cho anh, đừng lừa anh.”

Sở Ca nuốt nước miếng, gật gật đầu và đi vào trường.

Tất cả mọi chuyện xảy ra sau đó, Sở Ca trên cơ bản đều bị vây trong trạng thái phân tâm đi theo Hiên Viên Ngạo Thiên, mọi thủ tục đều là Hiên Viên Ngạo Thiên xử lý. Chuyện duy nhất chảy vào tai cậu là ngày mai hình như bắt đầu quân huấn khép kín, còn muốn huấn luyện hơn nửa tháng.

Sở Ca không trọ ở trường nên cũng giảm được khâu phân ký túc xá.

Hiên Viên Ngạo Thiên đặc biệt phóng một ngày nghỉ cho mình để cùng Sở Ca, đến buổi trưa thì các thủ tục đều được làm xong rồi.

Hai người trở về gian nhà Hiên Viên Ngạo Thiên đã chọn.

Bữa trưa vẫn là Hiên Viên Ngạo Thiên xuống bếp, Tổng tài đại nhân hình như đã quyết định sau này đều nấu cơm cho vợ thì phải, mỗi ngày đều nghiêm túc học tập nấu nướng.

Sở Ca ngồi trên ghế sofa chờ dẫn nhìn trần nhà. Cậu suy nghĩ đến buổi sáng hôm nay, cho rằng nếu đã định trối cùng Hiên Viên Ngạo Thiên cả đời thì chuyện này nên nói cho anh biết mới phải, nhưng lại sợ nói ra rồi thì Hiên Viên Ngạo Thiên có giận cậu đã giấu giếm lâu như vậy không, thậm chí có nói dối anh là mình mất trí nhớ.

Cho đến khi Hiên Viên Ngạo Thiên bưng đồ ăn lên bàn rồi thì cậu còn chưa hoàn hồn lại.

“Đừng ngẩn người, đi ăn cơm thôi.”

Sở Ca nhìn Hiên Viên Ngạo Thiên, Hiên Viên Ngạo Thiên thì tươi cười ấm áp nhìn cậu.

Bữa trưa nay Hiên Viên Ngạo Thiên đã chiên cá, vẫn giống như trước kia, anh gỡ xương dăm rồi gấp thịt cá vào bát Sở Ca.

Sở Ca ăn hai miếng cơm thì thật sự không nhin được nữa, ngẩng đầu nhìn thẳng vào ánh mắt của Hiên Viên Ngạo Thiên và nói: “Nếu như em nói cho anh, những lời Sở Giao là sự thật thì anh thấy sao?”

Động tác tay của Hiên Viên Ngạo Thiên vẫn không ngừng, tiếp tục gỡ cá và nói: “Anh cũng đoán được.”

“Em không phải là yêu quái, chỉ là tỉnh dậy liền xuất hiện ở đây thôi.”

Hiên Viên Ngạo Thiên nói: “Anh không quan tâm chuyện em có phải là yêu quái hay không, dù sao người anh thích chỉ là em thôi. Nhưng chúng ta có phải nên giới thiệu lại một chút không?”

Sở Ca sững sốt, lập tức nghiêm túc nói: “Em vốn cũng tên là Sở Ca, bộ dạng không khác hiện tại lắm, trước khi xuyên đến là 24 tuổi, nghề nghiệp là một kỹ thuật, chưa kết hôn không tình sử, là nghiên cứu sinh đang học hệ lập trình phần mềm. Thân thể sau khi xuyên đến này là của Sở thiếu gia, em là hồn xuyên.”

Hiên Viên Ngạo Thiên sờ cằm, bất ngờ nở nụ cười, anh nói: “Cộng thêm hai năm em xuyên việt thì bây giờ em 26 rồi, anh 28, không phải là trâu già gặm cỏ non nữa.”

Sở Ca: “...” Vua ảo tưởng anh có phải đã bắt sai trọng điểm rồi không?

Hiên Viên Ngạo Thiên cảm thấy rất thỏa mãn với thông tin cá nhân của Sở Ca, anh ngừng một chút rồi nói: “Thật ra anh rất để tâm đến một câu nói của Sở Giao, cô ta mới là nữ chính. Thế giới này ở chỗ em chỉ là một câu chuyện thôi có phải không? Ngày em nhận lời tỏ tình của anh, câu chuyện cổ tích kể cho anh chính là tình tiết truyện, người con gái trong đó chính là Sở Giao đúng không?”

Sở Ca cúi đầu ăn, vì sao chỉ số IQ của bạn trai cậu luôn luôn ở thời gian không nên bùng nổ thì lại đột phá mãnh liệt thế này.

Hiên Viên Ngạo Thiên thấy cậu không nói lời nào liền biết đây là thâm chấp nhận lý luận của mình. Anh nghĩ điều này cũng không có gì quan trọng, cho dù cốt truyện bây giờ có hoàn toàn lệch khỏi quỹ đạo đi chăng nữa thì cũng không đáng để tâm.

Nhưng mà...

Hiên Viên Ngạo Thiên rành mạch nói từng chữ: “Có thể xảy ra một ngày này không, một ngày khi anh tỉnh dậy phát hiện ra linh hồn người trong lòng anh đã trở về thế giới trước kia của người ấy, mà người anh đang ôm bên trong đã biến lại thành tên Sở thiếu gia phế vật nào tàn kia?”

Sở Ca chợt ngẩng đầu ngẩn ngơ nhìn anh, cho đến giờ cậu vẫn chưa từng nghĩ đến chuyện này.

Vạn nhất thực sự giống như lời Hiên Viên Ngạo Thiên, thì nên làm gì bây giờ?

43. Chương 43

Suy nghĩ của Hiên Viên Ngạo Thiên có thể trở thành sự thật hay không, Sở Ca cũng không biết.

Từ hôm đó trở đi, hai người họ đều thâm hiểu trong lòng không còn nhắc lại chuyện này nữa.

Rạng sáng ngày hôm sau, Sở Ca đã được Hiên Viên Ngạo Thiên đưa đến trường học, bắt đầu chuẩn bị tiếp nhận những ngày tháng quân huấn ma quỷ trong truyện thuyết.

Địa điểm quân huấn ngay tại trường, nơi ký túc là những chiếc lều bạt rất lớn ghép liền thông nhau. Trường học đã dùng mỹ danh là để có thể hoàn toàn trải nghiệm cuộc sống sinh hoạt gian khổ ở quân doanh.

Nhiệt độ lên tới 37 ° C, lại thêm vàng thái dương hừng hực lửa.

Sau hai tiếng đứng nghiêm theo quân đội từ sáng sớm, Sở Ca cảm giác mình như bị lột một lớp da rồi.

Áo bị mồ hôi nhễ nhại làm dính sát vào lưng, mồ hôi trên đầu không ngừng chảy xuống, toàn thân giống như bị vớt lên từ dưới nước vậy.

Lúc vừa xuyên đến thấy đau khổ nhất là đời này lại phải thi đại học thêm một lần nữa, hiện tại mới hiểu được đau càng thêm đau, thi vào đại học rồi lại còn phải đối mặt với quân huấn.

Sau mười phút giải lao thì phải đi luyện một bài võ phòng thân, đến mười hai giờ thì bắt đầu ăn cơm trưa.

Huấn luyện viên cũng nói thẳng, thời gian nghỉ ngơi của buổi trưa dài hay ngắn được quyết định bởi tốc độ ăn của các trò. Vì lý do khác khoa nên nhóm ba người tấu hài cũng không ở cùng một chỗ, chính xác mà nói là Hiên Viên Hàn bị tách rời đoàn đội rồi.

Sở Ca và Mặc Kỳ Lân nhanh chóng ăn cơm xong rồi về chỗ ký túc nghỉ ngơi.

Hai người chọn vị trí cạnh lều, Sở Ca nằm cạnh, Mặc Kỳ Lân nằm sát theo.

Lúc hai người trở lại thì trong nhà tập thể cũng không có nhiều người, Mặc Kỳ Lân cũng mệt mỏi nhưng thật ra không đến loại trình độ sắp nhào thành một bãi bùn như Sở Ca.

Sở Ca trực tiếp nằm vật trên giường bất động.

Mặc Kỳ Lân nhắc chân lên đạp cậu.

Sở Ca như đã chết không thèm để tâm đến Mặc Kỳ Lân.

Mặc Kỳ Lân nhỏ giọng nói: “Nghe Hiên Viên Hàn bảo, em gái cậu vạch trần cậu là xuyên việt, thật hay giả?”

Sở Ca uể oải nói: “Nói vậy mà cũng tin, đầu óc cậu có bệnh rồi.”

Mặc Kỳ Lân nói: “Đừng có lừa tôi, cậu nhận đi rồi tôi nói cho cậu biết một bí mật.”

Sở Ca nói: “Tôi không có hứng thú.”

Mặc Kỳ Lân im lặng một lúc, người trong nhà chung càng ngày càng nhiều. Cậu ghé sát vào tai Sở Ca, nhỏ giọng nói: “Rất cuộc có phải anh em không hả, Hiên Viên Hàn không có đầu óc cậu lừa thế nào thì tôi mặc kệ, cậu sẽ không coi tôi cũng thành thằng ngốc chứ?”

Sở Ca trở mình, mặt hướng lên trên, mắt nhắm chặt nói: “Tôi sẽ nói cho Hiên Viên Hàn biết cậu bảo cậu ấy không có đầu óc, còn nữa tôi là người có gia thất rồi, cậu cách tôi gần như thế là muốn làm tiểu tam hả?”

Vừa rồi Mặc Kỳ Lân vì dùng âm lượng nhỏ nhưng để Sở Ca vẫn có thể nghe được nên chủ yếu là ghé sát vào tai cậu, hiện giờ Sở Ca nghiêng người, mặt hai người lại càng gần nhau.

Mặc Kỳ Lân nghe Sở Ca nói như vậy thì vẻ mặt ghét bỏ lùi khỏi cậu một chút, nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định nói: “Nhất định cậu là xuyên việt.”

Sở Ca bị cậu ta nói nhiều thành phiền, loại chuyện xuyên việt này cậu cũng không phải là ả não tàn Sở Giao kia gặp ai cũng nói, vốn dự định chỉ nói cho một mình Hiên Viên Ngạo Thiên thôi, không ngờ rằng trong nhóm bạn thân cũng có một người tin tưởng loại chuyện vô nghĩa này.

Thấy Mặc Kỳ Lân có tư thế truy hỏi sự tình đến cùng, Sở Ca chỉ trừng mắt nói: “Sao cậu lại khẳng định như vậy?”

Mặc Kỳ Lân hoàn toàn không có ý định giấu giếm, vô cùng vui vẻ nói: “Bởi vì tôi là trọng sinh mà.”

Sở Ca khiếp sợ, bật người ngồi dậy trừng mắt nhìn chằm chằm Mặc Kỳ Lân: “Cậu đang đùa hả?”

“Sao đùa được!” Mặc Kỳ Lân trả lời càng thêm khẳng định.

Sở Ca: “...”

Rất cuộc thế giới này là thế nào vậy, nữ chính xuyên việt, nam phụ trọng sinh, còn thêm một lực sĩ gánh tình tiết truyện là cậu nữa. Sở Ca quả thực muốn châm một ngọn nến cho anh em nhà Hiên Viên, cho nên nói thực ra chỉ có hai người bọn họ là không biết được nội dung truyện sao?

Mặc Kỳ Lân thấy Sở Ca lại bắt đầu ngẩn người liền huých huých tay cậu: “Này, rất cuộc có phải hay không?”

Sở Ca nặng nề gật đầu, tiện thể nói một câu: “Sở Giao cũng vậy.”

Mặc Kỳ Lân nói: “Tôi thấy thế giới này quá loạn rồi, đời trước Hiên Viên Ngạo Thiên còn cùng Sở Giao yêu đến chết đi sống lại, đời này liền biến thành gay.”

Sở Ca thuận miệng nói tiếp: “Cậu khi đó lại chẳng vậy.”

Mặc Kỳ Lân lập tức quay sang nhìn cậu, Sở Ca bị trừng đến sợ hãi trong lòng.

“Cậu có chuyện thì cứ nói thẳng đi.”

“Sao mà cậu biết đời trước tôi không phải là gay?”

Sở Ca: “...” Tôi không thích bạn thân ưa soi mói tiểu tiết đâu.

Sở Ca nói: “Tôi đoán.”

Mặc Kỳ Lân gật đầu, cuối cùng cũng tin lý do thoái thác này của cậu.

Không biết Mặc Kỳ Lân là do tìm được “người đồng đạo” hay là do kìm nén quá lâu, nói chung là thời gian nghỉ ngơi buổi trưa đã trôi qua bởi những câu nói liên miên cần nhân chuyện đời trước của Mặc Kỳ Lân rồi.

Kỳ thực Sở Ca rất muốn nói cho cậu ấy biết, đời trước cậu xảy ra những chuyện gì thì tôi đã đọc hết rồi. Đương nhiên lời này cũng chỉ nghĩ thầm trong óc thôi, ngoại trừ Hiên Viên Ngạo Thiên ra thì chuyện thế giới này là một cuốn sách Sở Ca không có ý định nói cho ai khác biết nữa.

Vào buổi chiều thì cường độ huấn luyện vẫn không thay đổi, có thể là do ông Trời thấy bọn họ quá đáng thương nên đã sai mấy đám mây dày đặc che đi mặt trời chói lóa nên cũng không nóng rát như lúc sáng.

Sở Ca nghĩ đứng có một ngày thôi mà chân mình đã sắp đứt lìa rồi, kết quả đến buổi tối Mặc Kỳ Lân còn bị kích thích muốn châm đèn chuyện đêm với cậu nhưng đã bị cậu thẳng thừng từ chối.

“Cậu không mệt hả?” Sở Ca cảm giác mình đã đạt đến trạng thái đầu chạm gối là ngủ, vì sao Mặc Kỳ Lân còn tỉnh thần như vậy chứ.

Mặc Kỳ Lân ngẫm nghĩ một lúc rồi nói: “Mệt, nhưng vừa nghĩ tới chuyện cậu đến từ một thế giới khác thì tôi rất nóng lòng muốn biết thế giới kia như thế nào.

“Hình dạng con người bên kia đều giống bên này, cũng không phải là ET. Trình độ phát triển của khoa học kỹ thuật cũng không khác biệt lắm, cậu hài lòng chưa?”

Mặc Kỳ Lân mở to đôi mắt đào hoa nhìn cậu không chớp mắt, hoàn toàn là bộ dạng “muốn tìm bất mãn”.

Sở Ca mệt mỏi, xoay người quay lưng về phía cậu và ngủ.

Mặc Kỳ Lân nhìn cậu hoàn toàn không có ý muốn tâm sự nên thấy không có ý nghĩa nữa, không thể làm gì khác hơn là nằm ở bên cạnh Sở Ca và thiếp đi rồi.

Quân huấn kéo dài nửa tháng, trong nửa tháng này Mặc Kỳ Lân căn cứ vào những lời giới thiệu của Sở Ca thì trên cơ bản đã biết được tổng thể thế giới nguyên bản của Sở Ca. Sở Ca cũng bị bức bách ôn tập lại nội dung tiểu thuyết “Nhật ký tình yêu với tổng tài Satan” từ lúc nam phụ xuất hiện cho đến khi tử vong, còn thêm một đoạn tình đơn phương không được viết ra trong tiểu thuyết.

Mặc Kỳ Lân nghĩ tình hữu nghị giữa cậu và Sở Ca càng thêm nồng hậu, Sở Ca thì cảm thấy mình càng thêm đón đầu, đời trước đã tạo nghiệt nhiều lắm nên đời này mới có một tên bạn thân nói nhiều như thế.

Trong toàn bộ quá trình quân huấn, ban ngày thì nhận huấn luyện, buổi tối thì nghe Mặc Kỳ Lân lải nhải, Sở Ca cảm giác cường độ huấn luyện của mình đều sắp gấp đôi người khác rồi. Quả thực không thể ngược tâm hơn được nữa.

Ngày cuối cùng quân huấn, lúc tiến hành cái gọi là “nghị thức duyệt binh”, tất cả sinh viên tập trung ở hội trường lớn của trường để nghe huấn luyện viên và lãnh đạo trường nói chuyện.

Lần này thì không cần phải chia vị trí riêng cho từng khoa.

Mặc Kỳ Lân và Sở Ca tìm một hàng ghế gần cuối và ngồi xuống, bắt đầu tìm kiếm cậu bạn thân nửa tháng không gặp của bọn họ.

Sở Ca còn đang rướn cổ nhìn thì Mặc Kỳ Lân đã túm cậu lại, giơ tay chỉ chỉ về một chỗ ngồi trước mặt bọn họ.

Sở Ca nhìn sang, phát hiện chỗ Hiên Viên Hàn ngồi cách bọn họ cũng khá xa, Hiên Viên Hàn đang dùng một nụ cười mà thường xuất hiện trên mặt Hiên Viên Ngạo Thiên khi nói chuyện với cậu hướng về phía một cô gái, không biết đang nói gì.

Cô gái kia quay lưng về phía bọn họ, chỉ có thể nhìn thấy mái tóc buộc đuôi ngựa cao cao, cũng không rõ tướng mạo như thế nào.

Mặc Kỳ Lân ngẩng cổ nhìn một lần rồi lập tức lại tựa lưng vào ghế ngồi.

“Tiểu Hàn của chúng ta cuối cùng cũng học được yêu đương rồi.”

Sở Ca nhìn về phía Hiên Viên Hàn, rất vô lương nói: “Tôi cá là không đuổi được.”

“Tiểu Ca, tôi không ngờ rằng cậu lại không coi trọng Tiểu Hàn như vậy.” Mặc Kỳ Lân tắc tắc vài tiếng, nói: “Nếu cậu nói vậy thì tôi cá cậu ta theo kịp là được rồi.”

“Mời cơm trưa một tuần.”

“Được.”

Hai người húc nắm đấm vào nhau, cá cược thành lập.

Hiên Viên Hàn bị hai tên bạn thân biến thành trò cá cược hoàn toàn không biết đến chuyện này một chút nào, trước mắt cậu ta vẫn còn dờn một lòng cho cô gái ngồi bên.

Cô gái này là bạn học cùng khoa quen biết vào ngày nhập học, tên là Mộ Dung Cẩm, cũng là một phú nhị đại. Nhưng ở thành phố D – nơi người giàu có ở khắp nơi này, Mộ Dung gia chỉ có thể coi là bậc trung thôi.

Hiên Viên Hàn không có bạn cùng khoa, Mộ Dung Cẩm cũng không có. Hai người hàn huyên vài câu thì phát hiện ra họ nói chuyện rất hợp nên thuận lý thành chương trở thành bạn bè.

Bản thân Hiên Viên Hàn cũng không biết là bắt đầu từ khi nào, lúc huấn luyện thì ánh mắt luôn mất tự chủ lướt về phía Mộ Dung Cẩm, vào lúc ăn trưa có việc hay không có việc thì đều đi tìm cô ấy để nói chuyện phiếm. Chờ đến lúc cậu kịp phản ứng ra loại trạng thái này có phần bất thường thì mới nhận ra hình như mình đã thích cô gái này rồi.

Mộ Dung Cẩm cũng không bài xích loại tiếp cận vô tình cố ý của Hiên Viên Hàn, giữa hai người liền tạo thành mối quan hệ mập mờ như hiện tại.

Hiên Viên Hàn nghĩ rất vui vẻ, rốt cuộc mình đã dùng hành động để chứng minh mình không phải gay rồi.

Cả đại hội chào đón tân sinh viên, Sở Ca và Mặc Kỳ Lân vẫn luôn dùng các loại góc độ mưu đồ nhìn rõ tướng mạo của cô gái đang nói chuyện với Hiên Viên Hàn, còn Hiên Viên Hàn thì luôn luyên thuyên không ngừng với cô gái kia. Nói chung mấy người họ không một ai nghiêm túc lắng nghe xem lãnh đạo trường đang nói gì.

Chờ đến cuối đại hội tuyên bố có thể giải tán về nhà ba ngày sau thì khai giảng, Sở Ca hỏi Mặc Kỳ Lân: “Cậu có nghe thấy trên bục nói gì không?”

Mặc Kỳ Lân rất tự tin nói: “Không nghe cũng chẳng sao, đời trước tôi ở trường này học bảy năm để lấy bằng thạc sĩ chính quy, cậu có gì không biết cứ trực tiếp hỏi tôi là được.”

Sở Ca gật đầu, cậu phát hiện ra hình như bàn tay vàng của trọng sinh đã mở lớn hơn xuyên việt.

Hai người vừa nói vừa định đi qua chỗ Mặc Kỳ Lân chào hỏi thuận tiện nhìn thấy cô gái kia. Không ngờ rằng cô gái kia khi đứng dậy lại quay đầu sang, Mặc Kỳ Lân vừa khéo nhìn rõ được tướng mạo của cô ta.

Cậu kéo lại Sở Ca đã bước đi vài bước.

Sở Ca quay đầu: “Cậu sao thế?”

Mặc Kỳ Lân nói: “Nếu như tôi nhớ không lầm, thì Hiên Viên Hàn đang theo tiết tấu cướp bạn gái của cậu đấy.”

Sở Ca khó hiểu hỏi: “Cậu cũng biết là tôi xuyên đến mà, tôi chỉ có hẹn hò với mỗi Hiên Viên Ngạo Thiên thôi.”

Mặc Kỳ Lân nhìn bóng lưng của Hiên Viên Hàn và cô gái kia, nói: “Ồ đời trước của tôi, cô kia là bạn gái của Sở Ca. Cũng là chủ mưu bắt cóc Sở Giao.”

Cũng là nữ phụ ác độc cuối cùng bị Hiên Viên Ngạo Thiên đập thối thối tường vắn đến tiêu diệt.

Sở Ca im lặng trầm bổ sung thêm một câu.

Hiện tại cậu chân thành chúc phúc bạn nhỏ Hiên Viên Hàn, nếu thế giới này đã sập đến như vậy thì hy vọng đối tượng mối tình đầu của cậu cũng có thể thay đổi trạng thái biến thành một em gái thuần khiết hiền lành nhé.

Nếu như còn tâm kế với ác độc giống như trong tiểu thuyết đã miêu tả thì...

Sở Ca lắc đầu, vẫn quyết định không suy nghĩ xấu xa nữa, dù sao chỉ số IQ của bạn thân mình cũng kém, nếu quả thật là nữ phụ như nguyên văn, vậy đơn giản là quá ngược tâm rồi.

44. Chương 44

Lúc Sở Ca và Mặc Kỳ Lân nói chuyện thì Hiên Viên Hàn đã cùng cô gái kia bước ra khỏi hội trường.

Hai người cũng không đuổi theo họ, chỉ chậm rãi đi ở phía sau.

Đi đến cửa trường học thì thấy Hiên Viên Ngạo Thiên mặc một bộ quần áo thường ngày màu trắng toàn thân và Hiên Viên Hàn vẫn chưa xua tan trạng thái nhộn nhạo đang đứng ở bên.

Sở Ca nhìn nụ cười sáng lạn của Hiên Viên Hàn và nghiêm túc nói với Mặc Kỳ Lân: “Tôi có phần hiểu được tâm tình hồi ở bãi biển các cậu vậy xem tôi.”

Mặc Kỳ Lân gật đầu: “Có thể ở trong một thời gian ngắn nhìn thấy được quá trình xuân tâm nảy mầm của hai anh em nhà Hiên Viên, tôi khá thỏa mãn rồi.”

Sở Ca liếc nhìn cậu ta và hỏi: “Chúng tôi đến khi nào mới có thể vậy xem cậu?”

Mặc Kỳ Lân yếu ớt thở dài, một bộ bi ai nói: “Kỳ thực tôi vẫn luôn nảy mầm, thế nhưng người trong lòng tôi vẫn không nảy mầm với tôi thôi.”

Sở Ca nói: “Kỳ thực cậu có thể thử xem, trực tiếp chạy đến trước mặt Vương tổng và nói cho anh ta biết, hai người đời trước là người yêu, còn là người yêu trời định tam thế.”

“Sau đó chúng tôi vui vẻ hạnh phúc ở bên nhau?” Mặc Kỳ Lân mặt không cảm xúc nói: “Trừ khi tôi với Vương Dục Vương đều là thằng ngu.”

Hai người vừa nói vừa đi đến trước mặt anh em nhà Hiên Viên.

Hiên Viên Ngạo Thiên nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn phờ phạc nặng thành đen của Sở Ca, trong lòng vô cùng không có nguyên tắc lên án ngôi trường cũ mình đã từng học: “Loại trường học tồi tàn gì vậy, quân huấn thôi mà dám bắt đứng nắng nhiều như vậy, vợ nhất định mệt chết rồi.”

Thật đau lòng.

Ông anh trai vô lương một chút cũng không để tâm đến, Sở Ca chỉ bị nắng ăn đen một chút thôi, nhưng nếu lấy Hiên Viên Hàn ra so sánh thì quả thực cậu em trai nhà anh sắp bị cháy nắng thành than rồi.

Mặc Kỳ Lân lên tiếng chào hỏi với anh em nhà Hiên Viên rồi biểu đạt mình còn có chuyện phải về nhà trước.

Hiên Viên Ngạo Thiên dự định đưa vợ về nhà nếm thử tay nghề tập luyện nửa tháng nay của mình. Nhưng mà lần này cuối cùng anh cũng nhớ ra em trai mình hình như cũng rất mệt mỗi nên nhiệt tình mời Hiên Viên Hàn về tổ ấm của anh với Sở Ca cùng ăn cơm.

Hiên Viên Hàn rất cảm động, anh trai cuối cùng cũng có một lần nhớ đến mình.

Ba người cùng nhau đi về.

Hiên Viên Hàn suy nghĩ một lúc, nghĩ là dù anh trai có không đáng tin cậy, nhưng vấn đề mối tình đầu của mình vẫn nên nói cho anh ấy biết, nên bảo: “Anh, em nghĩ em thích một người rồi.”

Hiên Viên Ngạo Thiên đang đau lòng Sở Ca sau một lần quân huấn thì gầy đi nhiều rồi, hoàn toàn không ý thức được em trai đang nói với mình.

Sở Ca phát hiện ra Hiên Viên Ngạo Thiên lại bắt đầu phát tán tư duy nên không thể làm gì khác hơn là chủ động tiếp chuyện Hiên Viên Hàn, biết rõ còn hỏi: “Vừa rồi ở hội trường chúng tôi cũng thấy được, em gái kia đáng đáp không tệ, là ai thế?”

Là người thì đều thích người khác khen ngợi người mình thích, Hiên Viên Hàn tự nhiên cũng không ngoại lệ. Câu ‘đáng đáp không tệ’ kia của Sở Ca đã thành công lấy lòng thiếu niên mới rơi vào bẫy tình. Hiên Viên Hàn như được mở máy hát, liên tiếp nói Mộ Dung Cầm tốt đến bao nhiêu, ôn nhu đến nhường nào, căn bản không dừng được.

Sở Ca: “...” Cậu hoàn toàn không biết, hóa ra lời nói thuận miệng thôi cũng có thể đâm đến điểm G của Hiên Viên Hàn khiến cậu ta hưng phấn đến vậy.

Chờ đến khi Hiên Viên Hàn đã đem tất cả những lời ngợi ca cậu có thể nghĩ ra được đặt lên người Mộ Dung Cầm rồi thì Hiên Viên Ngạo Thiên vẫn luôn im lặng mới dùng khuôn mặt băng sơn tê liệt hỏi: “Em vừa nói nữ sinh em thích kia, tên là gì?”

“Mộ Dung Cầm.” Hiên Viên Hàn trả lời ngay tức khắc.

Hiên Viên Ngạo Thiên nhú mày: “Là thiên kim của tập đoàn Mộ Dung?”

“Vâng.”

Hiên Viên Ngạo Thiên gật đầu ý bảo mình biết rồi, cũng không nói thêm lời nào nữa.

Chờ cơm nước xong, sau khi Hiên Viên Hàn bị vô tình xua đuổi lần thứ hai, Sở Ca mới đi tắm rửa một thân uể oải do quân huấn dạy dỗ ra.

Chờ cậu bước từ phòng tắm đi ra đã bị Hiên Viên Ngạo Thiên kéo vào lòng và bắt đầu sờ chỗ này mó chỗ kia, giống như muốn kiểm tra xem Sở Ca rốt cuộc thiếu đi bao nhiêu thịt vậy.

Sở Ca phủi móng vuốt của anh ra. “Ngứa muốn chết.”

Hiên Viên Ngạo Thiên tiếp tục sờ lần, nhẹ nhàng thổi khí nhỏ giọng nói bên tai Sở Ca: “Em thì 26, còn anh đã 28. Đều già vậy rồi đến lúc nào mới có thể phá thân?”

Hiên Viên Ngạo Thiên cố ý hạ giọng thật trầm, làm thanh âm vốn rất có từ tính nay càng thêm gợi cảm.

Sở Ca đỏ bừng mặt, trong nháy mắt liền hiểu Hiên Viên Ngạo Thiên đang có ý gì.

Cậu giả vờ tức giận nói: “Chúng ta bây giờ vẫn đang hẹn hò, anh lại dám trong giai đoạn hẹn hò nghĩ đến vấn đề này hả?”

Hiên Viên Ngạo Thiên nhìn chằm chằm vẻ mặt Sở Ca, nhận ra dù em ấy đang nói vậy nhưng trên mặt vẫn có nụ cười liên biết Sở Ca không phải bài xích anh.

Nhưng mà nếu vợ đã nói như vậy thì anh cũng không ngại hòa theo vợ đâu, vì thế Tổng tài đại nhân rất nghiêm túc hỏi Sở Ca: “Hiện giờ không được, vậy lúc nào thì được?”

Sở Ca cãi cùn trầm tư, một lát sau nghiêm mặt nói: “Chờ em thành niên được không?”

“Em đã 26 rồi.”

Hiên Viên Ngạo Thiên nói rồi thì tay lại bắt đầu không an phận lần mò vào trong quần áo Sở Ca.

Sở Ca nói: “Anh đừng như vậy, em vẫn chưa chuẩn bị sẵn sàng.”

“Chỉ sờ thôi mà.”

Hiên Viên Ngạo Thiên vừa nói vừa ôm Sở Ca chặt hơn, một tay vén T-shirt rộng thùng thình trên người cậu lên và vuốt ve sống lưng trơn bóng, một tay nhẹ nhàng xoa bóp bờ mông co dãn, môi ghé sát bên tai Sở Ca, đầu lưỡi khẽ liếm vành tai mềm mại.

Khoái cảm từ giáp công trên nhiều phương diện kích thích thân thể Sở Ca run lên. Hai tay đặt trên vai Hiên Viên Ngạo Thiên như muốn đẩy anh ra nhưng một chút sức lực cũng không có.

Hô hấp của Hiên Viên Ngạo Thiên càng lúc càng dồn dập, Sở Ca nhận ra mình cũng bị anh sờ đến có cảm giác rồi. Cậu ngồi trên đùi Hiên Viên Ngạo Thiên, lại bị hung hăng ôm chặt vào lòng, hạ thân hai người dính sát vào nhau.

Khi Sở Ca nhận ra mình có cảm giác còn hơi xấu hổ một chút, nhưng còn chưa kịp ngượng ngùng cho hết thì cậu đã cảm nhận rõ ràng được mình bị một thứ cứng rắn đâm đến.

Sở Ca muốn giả bộ như mình không thấy được.

Hiên Viên Ngạo Thiên cũng không có ý định để cậu giả vờ cho qua, anh áp má vào mặt Sở Ca nói: “Anh cương rồi.”

“Em biết.”

“Giúp anh.” Hiên Viên Ngạo Thiên cầm tay Sở Ca đặt lên hạ thân mình.

Sở Ca: “...” Không biết vì sao cậu lại mất tự chủ nhớ đến nguyên nhân lời hứa hẹn sẽ phụ trách cậu của Hiên Viên Ngạo Thiên ngày trước, trong nháy mắt thấy không khí mờ ám gì cũng tiêu tan hết rồi.

Hiên Viên Ngạo Thiên phát hiện ra Sở Ca không nhúc nhích, có chút kỳ quái lùi lại nhìn khuôn mặt Sở Ca, kết quả nhận ra em ấy lại bắt đầu lâm vào trạng thái hai mắt vô thần đi vào cõi thần tiên rồi.

Anh không thoải mái xoa bóp hông Sở Ca, nói: “Ở thời điểm này mà em còn suy nghĩ gì thế?”

Sở Ca thuận miệng trả lời: “Nghĩ nếu em giúp anh thăm du thì có bị trật khớp không?”

Hiên Viên Ngạo Thiên: “...”

Anh thực sự rất muốn chửi thề, rốt cuộc vợ mình có thể yêu đương được không đây! Má nó, rõ ràng đã cương đến sắp nổ rồi, hiện giờ nhớ lại bị kịch thảm thống lúc trước thì trong nháy mắt có hứng thì cũng bị mất hiểu chưa! Cứ như vậy khoảng vài lần là sẽ liệt đấy!

Sở Ca cũng nhận ra lực sát thương của câu nói vừa rồi có bao lớn, thứ to lớn đang đâm lên đùi mình rõ ràng đã mềm một chút, nhỏ một điểm rồi. Ở thời điểm này mà mình lại phá hỏng bầu không khí, hủy hoại tâm tình như thế, Hiên Viên Ngạo Thiên sẽ tức giận nhỉ?

Không để cho tình cảm của mình có cơ hội sản sinh nguy cơ, bạn ngu xuẩn nào đó lập tức chớp mắt ra vẻ đáng yêu chủ động sờ sờ Tiểu Ngạo Thiên để nó trọng chấn hùng phong, thuận tiện nói: “Em sờ cho anh, anh đừng nhớ lại kỷ ức thảm thống kia có được không?”

Hiên Viên Ngạo Thiên: “...” Hoàn toàn không thể quên được thì nên làm cách nào.

Sở Ca chủ động hiến hôn, môi lưỡi quấn quýt, Hiên Viên Ngạo Thiên cuối cùng cũng buông loại hồi ức thống khổ kia để tiếp tục cùng Sở Ca thực hiện việc không hài hòa này.

Đến phút cuối, Hiên Viên Ngạo Thiên quả nhiên thực hiện theo lời nói của anh, vẫn không chạm đến cúc hoa của Sở Ca chút nào.

Hai người giúp nhau thăm du hai lần, rồi cùng nhau tắm rửa, sau bữa cơm tối Tổng tài đại nhân liền sớm sửa ôm Sở Ca lên giường đắp chăn thuần khiết chỉ nói chuyện.

Sở Ca xác định lần hai, Hiên Viên Ngạo Thiên đúng là một quân tử.

Hiên Viên Ngạo Thiên vẫn bất rút như trước, vất vả lắm mới khắc phục được bóng ma trong lòng, lại vẫn chưa hái được cúc hoa kia, ngay cả cảnh tượng ảo tưởng trong đầu là Sở Ca dùng miệng giúp anh cũng không xuất hiện.

Hai người ôm nhau tựa ở đầu giường cùng xem một bộ film cầu huyết rất có hàm dưỡng.

Nữ chính trong film hao tổn tâm cơ tiếp cận nam chính, khi hai người đang trong tình yêu cuồng nhiệt thì nam chính bất ngờ phát hiện ra nữ chính đến gần anh chỉ vì tài sản của anh thôi.

Lúc này Hiên Viên Ngạo Thiên mới nhớ đến vấn đề mối tình đầu em trai nói lúc trưa.

Anh nói với Sở Ca: “Người mà Tiểu Hàn coi trọng kia, cũng không phải là cô gái tốt đẹp thuần lương gì cả.”

Sở Ca nhìn anh, không rõ lời anh là có ý gì.

Hiên Viên Ngạo Thiên tiếp tục nói: “Tiểu Hàn không có thường xuyên tiếp xúc đến giới người giàu trong thành phố D, thằng bé không biết cái cô tên Mộ Dung Cẩm này trước đây đã leo lên một số nhân vật hàng đại thúc (hàng cha chú). Hơn nữa người này tâm cơ quá nặng, không thích hợp với Tiểu Hàn.”

Sở Ca chớp mắt nói đùa: “Trong đại thúc đó cũng có anh?”

Hiên Viên Ngạo Thiên ở trong chăn nhéo nhéo chỗ thịt mềm trên lưng cậu, nói: “Chồng em còn chính trực trắng niên (độ tuổi khỏe mạnh trẻ trung), vẫn chưa đi vào hàng đại thúc đâu.”

Sở Ca bị anh nhéo ngứa ngứa, hai người lại ngọt ngào một lúc mới nhớ ra hình như đã lệch chủ đề. Sở Ca nói: “Có phải là tin tức của anh sai rồi không?”

Hiên Viên Ngạo Thiên liếc cậu không nói lời nào.

Sở Ca cảm giác mình thấy được sự không vui vì bị coi thường trong mắt Hiên Viên Ngạo Thiên.

Cậu đành phải mở miệng an ủi vợ mặt ngoài bằng sơn nhưng thực tế rất gây hài của mình: “Được rồi em biết tin tức của mình đáng tin cậy đến mức nào, nhưng vì sao lúc này A Hàn nói với anh thì anh không ngăn cản cậu ấy?”

Hiên Viên Ngạo Thiên nói: “Không định nói cho nó biết, hơn nữa dù bây giờ anh có nói thì em nghĩ nó sẽ tin anh à?”

Sở Ca gật đầu tỏ vẻ mình vô cùng tán thành cách nói của bạn trai. Tình yêu vốn sẽ làm cho con người ta biết thành kẻ điên với chỉ số IQ âm, lúc này mà nói không chừng sẽ tạo thành tác dụng phụ.

“Kỳ thực Tiểu Hàn rất có tiềm năng, nhưng thằng bé ngốc quá. Nếu như cô Mộ Dung kia đúng là vì gia sản nhà Hiên Viên thì lúc đó có thể dạy cho Tiểu Hàn một bài học. Cho nó biết không phải cứ nhìn bộ dạng đẹp là được đâu.”

Hiên Viên Ngạo Thiên nói một hồi, thấy Sở Ca cũng không tiếp lời thì hỏi cậu: “Sao? Thấy như vậy quá tàn nhẫn à?”

Sở Ca lắc đầu nói: “Chỉ là nghĩ A Hàn thật đáng thương.”

Mối tình đầu đã được định trước sẽ thất bại rồi, lại chỉ có một mình cậu ấy không biết đến tương lai chắc chắn thất bại này thôi.

Hiên Viên Ngạo Thiên hôn khéo môi Sở Ca, không nói thêm nữa.

Anh muốn ở cạnh Sở Ca cả đời, sản nghiệp nhà Hiên Viên sau này sẽ giao cho Hiên Viên Hàn xử lý. Chờ đến khi Hiên Viên Hàn lên làm tổng tài thì những dạng người như Mộ Dung Cẩm sẽ gặp được rất nhiều. Anh không thể chăm lo cho em trai cả đời được, nên bây giờ nếu nhận được bài học kinh nghiệm thì cũng không phải chuyện gì xấu

45. Chương 45

Cuộc sống đại học so với trung học thì thoải mái hơn nhiều, nhất là đối với kiểu mở auto như Sở Ca và Mặc Kỳ Lân mà nói thì ngay cả cuộc thi cuối kỳ duy nhất phải lo lắng đến thì độ khó cũng không đáng kể.

Hiên Viên Hàn do không cùng khoa, buổi trưa lại luôn luôn cùng ăn cơm với Mộ Dung Cẩm đã nhận lời thổ lộ của cậu, dẫn đến số lần gặp mặt của nhóm ba người tẩu hải càng ngày càng ít.

Sở Ca và Mặc Kỳ Lân thì vẫn thành đôi thành cặp đi chung như trước, ngay cả Hiên Viên Ngạo Thiên cũng không chỉ một lần nói là anh cực kỳ ghen tỵ với Mặc Kỳ Lân.

Đương nhiên lời này cũng chỉ là nói đùa thôi, trong lòng Tổng tài đại nhân vẫn rõ ràng lắm, hai thụ chơi bời với nhau có mãnh liệt cỡ nào thì cũng chỉ là khuê mật (bạn bè thân thiết – thường nói đến nữ giới với nhau) mà thôi.

Vào buổi trưa một ngày đẹp trời, Sở Ca và Mặc Kỳ Lân vẫn cùng nhau đến canteen trường để dùng bữa như trước, chỉ thấy cách đó không xa Hiên Viên Hàn và Mộ Dung Cẩm đang ngồi cùng nhau ăn một miếng em một miếng vô cùng ngọt ngào nồng ấm.

Mặc Kỳ Lân tắc lưỡi nói: “Đây là chỉ thấy người mới cười, không gặp người xưa khóc trong truyền thuyết sao. Nhớ năm nào ba người chúng ta ở bên nhau hạnh phúc biết mấy, hiện tại ... Haizzz.”

Cậu thở một tiếng thật dài, ai không biết lại tưởng rằng cậu ta đang bị thương lắm.

Sở Ca nhìn Mặc Kỳ Lân đầy ghét bỏ: “Cậu rõ là đang đồ kị người ta hẹn hò còn mình thì FA, còn nữa đừng có ăn nói sến súa như vậy, tôi sắp nổi da gà rồi.”

Mặc Kỳ Lân rất hào phóng gật đầu thừa nhận: “Đúng rồi tôi đang đồ kị đấy, chờ đến lúc tôi tán được vợ rồi thì nhất định sẽ đứng trước mặt các cậu ân ái mặn nồng cho mù mắt chó của mấy cậu đi.”

Sở Ca đồng tình nhìn Mặc Kỳ Lân, cầm tay cậu ta nói: “Loại tâm trạng trống rỗng này của cậu tôi thấu hiểu lắm, trước đây lúc tôi lên đại học, toàn bộ ký túc xá chỉ có mỗi mình tôi không có bạn gái, tôi chính là tâm tình đó đó.”

Mặc Kỳ Lân: “...”

Cậu yên lặng rút tay mình ra khỏi tay Sở Ca. Mặc Kỳ Lân rất muốn rống vào mặt Sở Ca nói ‘Ông đây không phải là không có vợ! Chỉ là chưa tán được đến tay thôi!’ Nhưng mà suy nghĩ lại thì chưa tán được với không có hình như cũng không khác gì nhau, nên đành cúi đầu ăn không tiếp lời nữa.

Hai người không nói lời nào nhưng cũng không nhàm chán, chỉ là cùng nhau lặng lẽ liếc mắt về phía Hiên Viên Hàn để hóng hớt.

Thành thật mà nói thì bộ dạng của Mộ Dung Cẩm rất xinh đẹp, mắt to sống mũi cao, mái tóc dài ngang lưng được buộc lên bằng một sợi dây màu xanh nhạt làm nổi bật sức sống tuổi trẻ rực rỡ.

Lúc trước Hiên Viên Hàn cũng giới thiệu Mộ Dung Cẩm cho bọn họ biết, tiếp xúc mấy lần xong Sở Ca thật sự không thể kết nối Mộ Dung Cẩm mà cậu biết với cô gái hóm hỉnh đầy bụng tâm kế trong miệng Hiên Viên Ngạo Thiên với nhau được.

Nhưng mà ngay cả Hiên Viên Ngạo Thiên đều nói mọi chuyện cứ để Hiên Viên Hàn từ từ hiểu ra thì Sở Ca cũng không nói gì nữa.

Hiện giờ đã là cuối thu, Mộ Dung Cẩm mặc một chiếc áo lông mỏng cao cổ thuần trắng, có một loại khí chất đầy cao nhã không nói lên lời.

Có thể vì tính chất ngây thơ của đàn ông con trai nhà Hiên Viên là do gia truyền, Hiên Viên Hàn vốn không có ý định ở chốn đông người như canteen này mà làm mấy chuyện ân ái ngọt ngào chói lóa hai mắt, thế nhưng không chịu nổi Mộ Dung Cẩm gấp xong thức ăn đưa đến miệng và nũng nịu bảo cánh tay mỗi quá rồi.

Làm một người đàn ông tốt đương nhiên sẽ không từ chối yêu cầu của bạn gái. Tuy rằng đến cuối cùng anh một miếng em một miếng hết bữa cơm rồi mà Hiên Viên Hàn cũng không phát hiện ra bạn gái mình rất cuộc đầu tay ở đâu.

Sở Ca và Mặc Kỳ Lân nhìn một lượt thì thấy chẳng có ý nghĩa gì nữa, khi hai người họ định chuyển tầm nhìn để chuyển tâm ăn cơm thì đột nhiên thấy Hiên Viên Hàn cầm thìa không vững, một miếng thịt kho tàu từ chiếc thìa trượt xuống rơi trên ngực Mộ Dung Cẩm, rồi cứ từ từ phi xuống dưới, lưu lại trên chiếc áo lông trắng một vệt dầu mỡ cực kỳ rõ ràng, cuối cùng thuận lợi đáp xuống mặt đất.

Hiên Viên Hàn và Mộ Dung Cẩm đều sững sờ: “...”

Mặc Kỳ Lân không kiềm chế được, rất không nghĩa khí phì cười một tiếng rõ to, may mà bọn họ ngồi cách khá xa, Hiên Viên Hàn không nghe thấy tiếng cười của cậu.

Sở Ca lập tức cúi đầu thu nhỏ sự tồn tại của mình, chuyện lúng túng như thế này nhất định không thể cho để cậu bạn thân phát hiện bọn họ đang hóng hớt.

Hiên Viên Hàn và Mộ Dung Cầm cũng hiểu được rất xấu hổ, hai người không tiếp tục ăn nữa mà trực tiếp cầm đồ đứng dậy rời đi.

Chờ hai người kia ra khỏi canteen rồi, Sở Ca và Mặc Kỳ Lâm rốt cuộc mới yên tâm mà to gan cười lớn. Mặc Kỳ Lâm nói: “Tiểu Ca cậu xem, đây là hậu quả của diễn ân ái đó, sau này bảo vị kia nhà cậu cũng bớt phóng túng chút đi.”

Sở Ca nói: “Anh ấy dù có dứt cho tôi ăn cũng sẽ không ngồi cách xa như vậy, cậu yên tâm đi.”

Một lát sau, Mặc Kỳ Lâm đột nhiên nói: “Buổi tối cùng tôi đến Dạ Sắc được không?”

Dạ Sắc ở thành phố D là một quán bar, Sở Ca thấy nơi đó cũng là lúc trước khi Hiên Viên Ngạo Thiên biết cậu là xuyên đến thì đã dẫn cậu đi tham quan thành phố D một lần, cậu cũng chỉ nhìn lướt qua bên ngoài thôi. Lúc ấy là ban ngày nên cũng không thấy có gì đặc biệt. Nhưng làm một trạch nam chuyên nghiệp, Sở Ca bất kể là trước khi hay sau khi xuyên việt thì vẫn chưa từng đến những nơi như quán bar một lần nào.

Vì lý do an toàn, trước khi cậu trả lời thì vẫn hỏi trước một câu: “Cậu đến Dạ Sắc chưa?”

Mặc Kỳ Lâm lắc đầu nói: “Đâu chỉ Dạ Sắc, hai đời tôi cộng lại cũng chưa đi đến quán bar nào.”

Sở Ca: “...”

Cậu giơ tay lên, cho Mặc Kỳ Lâm một ngón tay dựng thẳng. Sau đó cúi đầu tiếp tục ăn.

Mặc Kỳ Lâm không rõ vì sao cậu ta đột nhiên lại like cho mình, nhưng mà đây cũng không phải trọng điểm. Cậu tiếp tục hỏi Sở Ca: “Rốt cuộc cậu có đi cùng tôi không?”

Sở Ca dùng một ánh mắt như nhìn nảo tàn để nhìn Mặc Kỳ Lâm, nói: “Cậu chưa từng đi, tôi cũng chưa từng đi. Địa hình không biết thì chúng ta đến đó làm gì? Vạn nhất gặp nguy hiểm thì sao?”

Mặc Kỳ Lâm nói: “Cậu là trẻ con hử, có thể xuất hiện nguy hiểm gì được. Hơn nữa coi như có nguy hiểm thì tôi bảo vệ cậu, được chưa.” Cậu ta vừa nói vừa vén tay áo lên, làm một hành động khoe cơ bắp để Sở Ca nhìn rõ phần cơ bắp nhỏ nhỏ gồ lên trên cánh tay mình.

Sở Ca khinh bỉ nhìn cậu: “Chỉ với cái cơ thể đó của cậu, hai kẻ cơ bắp đến trong vài phút là chúng ta xong đời rồi hiểu không?”

Mặc Kỳ Lâm nói: “Đi đi tôi mời khách.”

Sở Ca lắc đầu: “Hiên Viên Ngạo Thiên không cho tôi uống rượu bên ngoài.”

Mặc Kỳ Lâm: “...” Mọi nó nói thế nào thì cũng không đồng ý đúng không! Nếu không phải thấy hơi sợ hãi phải đi một mình thì cậu cũng chẳng thêm bảo Sở Ca đi cùng đâu.

Sở Ca nhìn Mặc Kỳ Lâm đang trong tiết tấu cuồng bạo trong trầm lắng liền nói: “Cũng không phải là không đi cùng với cậu, nhưng chí ít thì cậu cũng phải nói cho tôi biết đến đó làm gì chứ?”

Mặc Kỳ Lâm ghen nửa ngày, cuối cùng vẫn thành thật khai báo: “Tôi theo dõi đã lâu, phát hiện Vương Dục Vương vào thứ 6 mỗi tuần đều có thói quen đến Dạ Sắc uống vài chén, cho nên dự định đi tặng độ tồn tại. Bằng không hiện tại tôi mới nhiều tuổi? Chờ lúc tôi ra trường có việc làm để quét độ hảo cảm ở công việc thì không chừng người ta đã kết hôn rồi.”

Lúc trước ở trong thời gian quân huấn, Mặc Kỳ Lâm đã giải thích rành mạch rõ ràng cho Sở Ca nghe về những chuyện hư hỏng cậu làm đời trước, kể cả tình yêu đơn phương của Vương Dục Vương, còn thuận tiện tặng thêm hoàn cảnh lần đầu tiên gặp mặt ở đời này của cậu và anh ấy.

Sở Ca cực kỳ khó hiểu, vì sao đời này rõ ràng Vương tổng không có loại tình cảm kia với Mặc Kỳ Lâm mà sao Kỳ Lâm vẫn còn tin tưởng vững chắc có một ngày nào đó mình có thể 데 được Vương tổng nhỉ.

Cậu còn nhớ rõ câu trả lời của Mặc Kỳ Lâm khi cậu hỏi ra vấn đề này –

“Bản tính tôi ngốc lắm, cả đời chỉ có nhận chuẩn một người thôi. Tôi cũng không biết đời này anh ấy rốt cuộc có còn yêu tôi được hay không, nếu như không yêu thì coi như là tôi trả nợ tình kiếp trước cho anh ấy.”

Sở Ca nghĩ Mặc Kỳ Lâm như vậy rất ngoan cố, nhưng lại cảm thấy có chút ngược tâm.

Đến chiều, Sở Ca vẫn làm nũng cả buổi với Hiên Viên Ngạo Thiên đang rất mất hứng, cuối cùng anh mới bắt đắc dĩ đồng ý cho cậu và Mặc Kỳ Lân đến Dạ Sắc. Trước khi cậu ra khỏi cửa còn liên tục dặn đi dặn lại không được uống rượu, Sở Ca gật đầu bảo đảm đến đau cả cổ mới được đi.

Sau khi Sở Ca đi rồi, Hiên Viên Ngạo Thiên nghĩ trái nghĩ phải vẫn cảm thấy lo lắng Sở Ca một mình đến đó. Đợi hơn mười phút để xác định Sở Ca đã đi xa rồi, anh mới tìm một chiếc áo gió rộng màu đen, đeo thêm một chiếc kính đen rồi rời nhà đi đến Dạ Sắc.

Sở Ca và Mặc Kỳ Lân gặp nhau ở trước cửa Dạ Sắc, lúc này mới vừa chạng vạng.

Cách bài trí trong bar cũng không tệ lắm, một bên quầy bar là một hàng ghế tròn màu đen đặt quanh, bên còn lại là một vũ đài nhỏ, đối diện sân khấu là từng bộ bàn tròn và sofa xếp cạnh nhau. Đồ trang trí cũng không quá xa hoa, lại trông rất đẹp mắt.

Có thể là do hiện giờ chưa đông khách nên âm nhạc cũng chỉ là khúc dương cầm chậm rãi.

Hai người gọi hai chai Rio rồi đến một góc hẻo lánh ngồi xuống.

Vị trí Mặc Kỳ Lân chọn, không bị người khác chú ý đến dễ dàng, nhưng lại có thể quan sát được toàn cảnh.

Sở Ca nói: “Không phải cậu muốn quét độ tồn tại hả, trốn trong góc này thì cậu quét cái lông!!!”

Mặc Kỳ Lân đã hóa thân thành Hồn Vọng Phu nhìn chăm chăm vào cửa, cậu nói: “Trước rình coi đã rồi quét độ tồn tại sau.”

Sở Ca: “...” Cậu hoàn toàn hết lời nói về sự quyết đoán hải hùng đến chết của cậu bạn thân rồi.

Hai người đều nhìn chăm chăm vào cửa ra vào nên không phát hiện ra, ở một bàn chéo đằng sau hai người có một người đàn ông đeo kính râm đen sì đang nghiêng răng nghiêng lợi nhìn chăm chăm vào chai Rio trước mặt Sở Ca.

Vợ mình càng ngày càng không ngoan, rõ ràng trước khi bước chân ra khỏi cửa đã hứa không uống rượu rồi, coi như là chỉ số thấp thì cũng không thay đổi được sự thật thứ vợ vẫn kia là rượu, hiểu không!

Hiên Viên Ngạo Thiên càng nghĩ càng tức giận, nếu như mình không đi theo thì có thể xảy ra chuyện vợ mình uống say bị người lôi đi XXOO không? Lần này nhất định phải trọng chấn phu cương!

Nhưng mà...

Vẫn nên chờ vợ về nhà rồi nói.

Hội trưởng hiệp hội sủng thê – ngài Hiên Viên Ngạo Thiên vẫn phu cương bất chấn như trước, chỉ có thể yên lặng nhìn chăm chăm vợ thôi, ngồi một mình càng ảo tưởng càng tức giận, càng tức giận lại càng ảo tưởng.

Cũng không lâu lắm, khách trong quán bar dần dần đông hơn. Thân ảnh mà Mặc Kỳ Lân ngày chờ đêm mong cuối cùng cũng xuất hiện ở cửa.

Vương Dục Vương mặc một chiếc áo len cổ chữ V màu đen, kết hợp với quần tối màu càng tôn dáng người thêm đẹp.

Sở Ca nghĩ nếu như có kỹ thuật hình ảnh thì ánh mắt Mặc Kỳ Lân nhìn người ta quả thực đều bình bình ra hai trái tim hồng rực rỡ rồi.

Mất mặt đến chết.

Nhưng mà cũng may Vương Dục Vương không phát hiện ra bọn họ.

Sở Ca tự thâm an ủi mình.

Cậu hoàn toàn không ngờ được, Vương Dục Vương từ lúc vào cửa đến khi ngồi xuống đã đại khái nhìn lướt qua quán bar một lượt, mà hai người họ ngay từ đầu đã bị người ta phát hiện rồi.

Vương Dục Vương lựa chọn một vị trí vừa khéo có thể khiến Mặc Kỳ Lân trực tiếp nhìn thẳng được. Ngay cả chính anh cũng không biết vì sao mình lại ngồi chỗ này cho người ta nhìn.

Lúc trước vẫn luôn cảm thấy mấy tháng nay hình như thiếu thiếu một thứ gì đó, vào giờ khắc này anh mới hiểu được, chính là thiếu một đường nhìn vẫn luôn đuổi theo thân ảnh mình.

Đã lâu không thấy vị thiếu gia gay nhà Mặc Kỳ rồi.

Vương Dục Vương cảm thấy mình có thể bị điên rồi. Anh dĩ nhiên lại nghĩ rằng có một người luôn dùng ánh mắt ngốc ngốc nhìn thẳng vào anh không rời, hình như cũng rất tốt.

46. Chương 46

Sở Ca cùng Mặc Kỳ Lân trộm nhìn cả nửa buổi.

Nhưng mà bất kể là nhìn ngang ngó dọc kiểu gì thì Sở Ca đều thấy bộ dạng Vương Dục Vương cũng chỉ có thể làm tạm được thôi, so với Hiên Viên Ngạo Thiên thì quả thực là kém xa. Ừ, mắt cũng không đẹp như Hiên Viên Ngạo Thiên, mũi cũng không cao như Hiên Viên Ngạo Thiên, toàn thân căn bản không có điểm nào có thể so sánh với Hiên Viên Ngạo Thiên được.

Sở Ca bĩu môi, thấy chẳng còn tâm tình gì để hóng hớt nữa rồi.

Mặc Kỳ Lân thì từ lúc Vương Dục Vương bước chân vào cửa quán bar liền tự động coi Sở Ca như vô hình, hoàn toàn nhập vào trạng thái mê zai chuyên tâm nhìn trộm.

Vương Dục Vương giống như mọi lần gọi một cốc XO và chậm rãi thưởng thức, anh vốn ưa đến đây cũng là vì làm việc cả tuần rồi nên muốn tìm một nơi để thả lỏng, không ngờ rằng lại bị Tam thiếu nhà Mặc Kỳ phát hiện ra thói quen này.

Anh dùng khước mắt liếc sang bên cạnh. Tên thiếu gia gay kia vẫn đang ngơ ngác nhìn về phía anh, một chút che giấu cũng không làm.

Ngu ngốc.

Vương Dục Vương nghĩ như vậy, cầm cốc rượu đặt lên môi, che đi khước miệng đã cong lên không theo không chế.

Anh không nói rõ được rốt cuộc là mình bị làm sao, nhưng lại nghĩ rằng bộ dạng Tam thiếu nhìn anh thế kia rất đáng yêu, đáng yêu đến mức làm cho người ta muốn bắt nạt.

Người trong quán bar càng lúc càng đông, một cô em ăn mặc yêu diễm vóc người nóng bỏng cầm một chén rượu đi đến trước mặt anh, đôi môi đỏ tươi sắc son hơi nhếch, dùng một thanh âm vô cùng ái muội nói: “Anh đẹp trai, cùng uống một chén không?”

Vương Dục Vương giương mắt nhìn cô ta, cô em này mặc chiếc váy đỏ cổ sâu, dáng người cũng không tệ. Thế nhưng anh hoàn toàn không nhắc nổi chút hứng thú nào với cô ta.

Vương Dục Vương cảm giác mình không phải là người thích làm loạn, thế nhưng liếc sang bên thấy Tam thiếu nhà Mặc Kỳ đã kích động đến sắp bật dậy rồi, ma xui quỷ khiến thế nào anh lại cười nói với cô ta: “Được thôi.”

Cô đó thấy Vương Dục Vương đồng ý, liền nở một nụ cười mọi người đều hiểu với anh và ngồi xuống bên cạnh anh.

Sau khi ngồi xuống, cả người giống như không có xương khớp nhào vào lòng Vương Dục Vương. Anh cũng không trốn, một tay ôm bả vai cô ta, một tay thì nhắc cốc rượu. Vừa tiêu sái vừa thích ý.

Mà bên kia thì Mặc Kỳ Lân sắp nghiêng gãy răng rồi, cậu siết chặt hai bàn tay đè lên bàn.

Vì sao bên cạnh Vương Dục Vương luôn xuất hiện nhiều loại phụ nữ vậy? Thêm vài lần nữa cậu quả thực muốn nghi ngờ không biết ở đời trước Vương Dục Vương nói thích cậu là thật hay giả nữa.

Mặc Kỳ Lân càng nhìn càng tức giận, cầm lấy chai Rio trước mặt và uống một hơi cạn sạch.

Giọt rượu trong suốt lăn xuống từ khước miệng, chảy qua cằm và theo đường cong tiến vào áo như đang dụ dỗ người ta đến liếm khô nó vậy.

Đáng tiếc không có ai thưởng thức.

Sở Ca đã trúng độc tình yêu nặng đến mức độ nhìn tất cả mọi người đều không bằng Hiên Viên Ngạo Thiên rồi, cho nên cậu cũng chỉ dốc lòng khuyên răn Mặc Kỳ Lân: “Kỳ Lân cậu bình tĩnh đi, đừng kích động quá.”

Đương nhiên, nói là nói vậy thôi. Sở Ca cũng biết nếu như nhìn thấy người mình thích đang ôm người khác mà có thể thờ ơ, thì đó không phải là người.

Mặc Kỳ Lân lại nhìn một lúc, phát hiện người phụ nữ kia đã hoàn toàn ghé vào trong lòng Vương Dục Vương, hai người đang cười nói vui vẻ, rốt cuộc thì đã bạo phát trong im lặng, vỗ mạnh lên bàn rồi đứng dậy.

Sở Ca vội vã túm lấy cậu ta lại: “Cậu bình tĩnh một chút, cậu có đến đó cũng không đánh lại Vương Dục Vương đâu.”

Hai mắt Mặc Kỳ Lân đều đỏ rực như sắp phun lửa ra ngoài được rồi, chỉ một ánh mắt mà dọa Sở Ca sợ đến sững sờ. Cậu nói: “Tôi không có ý định đi giết Vương Dục Vương, tôi đi mua chút rượu.”

Sở Ca: “...” Uống nhiều rượu liệu có giúp thêm lửa không?

Nhưng mà thấy Mặc Kỳ Lân tức giận như vậy, Sở Ca cảm thấy mình cũng không tiện nói thêm gì nữa, chỉ mặc người đi mua rượu thôi.

Chỉ một lát sau, Mặc Kỳ Lân liền cầm hai chai Vodka về, hung hăng để xuống bàn.

Sở Ca nhanh chóng cầm lên kiểm tra xem đáy chai có vỡ không.

Xác định không có chuyện gì xong, cậu giúp Mặc Kỳ Lân mở một chai và đặt trước mặt cậu ta, nói: “Không vui thì uống đi.”

Mặc Kỳ Lân đặt chai đó trước mặt Sở Ca, tự mình mở một chai khác, cụng vào nhau và bảo: “Cùng uống.”

Sở Ca nói: “Hiên Viên Ngạo Thiên không cho...”

Mặc Kỳ Lân rất bức mình nói: “Cậu là con hấn hả! Hấn không cho cậu uống thì cậu không uống, bạn thân đang khó chịu mà cậu còn muốn để tôi một mình uống rượu giải sầu hả!”

Sở Ca suy nghĩ một chút, cũng hiểu được như vậy không có ý nghĩa. Nếu như uống một chút thôi, Hiên Viên Ngạo Thiên cũng sẽ không phát hiện ra ... nhỉ?

Quên đi, bị phát hiện thì cũng đã về nhà rồi, đến lúc đó nói mình uống một chút cũng say là được rồi. Ngẫm lại thái độ cứng chiều thường ngày của Hiên Viên Ngạo Thiên, Sở Ca rất yên tâm là anh ấy nhất định sẽ không nổi giận.

Cậu giơ chai rượu lên, cụng vào chai của Mặc Kỳ Lân, dùng một tư thái hào hùng say cả chiến trường cùng uống điên cuồng với Mặc Kỳ Lân.

Khúc nhạc dương cầm chậm rãi trong quán bar đã sớm đổi bằng những bản rock and roll âm ỉ, cho dù Hiên Viên Ngạo Thiên ngồi cách hai người họ không xa thì cũng không biết rốt cuộc họ đang nói gì.

Anh chỉ thấy Tam thiếu gia nhà Mặc Kỳ bất ngờ phát điên rồi uống cạn chai Rio, sau đó lại phát cuồng rủ Sở Ca uống Vodka.

Tổng tài đại nhân cảm thấy mình tức giận đến đau gan rồi.

Trong lúc gan đau vì tức, Hiên Viên Ngạo Thiên cũng rất khó chịu, vì sao vợ lại không chịu nghe lời mình, quả nhiên là do mình quá dịu dàng sao?

Cho ra kết luận này, trong lòng anh có bốn chữ lớn lóe sáng đang phi ngựa chạy qua – trọng chấn phu cương.

Vào tối, ánh sáng trong quán bar được chỉnh mờ một chút, Hiên Viên Ngạo Thiên cảm thấy mình mang kính râm ngồi đây giống như một tên ngốc, lại còn không thấy rõ Sở Ca. Cho nên Tổng tài đại nhân cơ trí đã sớm tháo kính râm xuống và to gan nhìn thẳng bàn Sở Ca.

Anh vốn theo thói quen trưng ra khuôn mặt tê liệt, dù là đang tức muốn chết thì ở trong mắt người khác cũng chỉ là một anh chàng đẹp trai lạnh lùng mà thôi.

Cách vài phút lại có người đến gần, lúc đầu Hiên Viên Ngạo Thiên còn có thể lễ độ tỏ ý mình muốn uống một mình, rồi sau trong cơn giận dữ vẫn có kẻ đến làm quen, anh rốt cuộc không nhịn được nữa bèn quát lên: “Cút!”

Quát xong mới nhớ ra anh cách Sở Ca không xa lắm, bị phát hiện sẽ không hay, nên lập tức khom lưng xuống, kéo mình vào góc chết thị giác của Sở Ca.

Sở Ca xoay người nhìn xung quanh một chút, nhú mào.

Mặc Kỳ Lân thấy cậu đột nhiên không uống nữa liền hỏi: “Sao vậy?”

Sở Ca lắc đầu nói: “Tôi cứ có cảm giác như nghe được giọng nói của Hiên Viên Ngạo Thiên.”

Mặc Kỳ Lân nói: “Cậu chính là làm con ngoan trò giỏi quá lâu rồi, lần đầu tiên trốn nhà làm tý chuyện xấu đã nghi thần nghi quỷ.”

Sở Ca ngẫm nghĩ, thấy cách nói của Mặc Kỳ Lân hình như cũng có lý nên cũng không để tâm nữa.

Hai người lại tiếp tục uống rượu.

Vương Dục Vương ôm cô em diễm lệ kia trong lòng, kỳ thực vẫn luôn lặng lẽ quan sát Mặc Kỳ Lân.

Anh cảm thấy có lẽ mình bị bệnh rồi, thấy Mặc Kỳ Lân điên cuồng uống rượu như vậy, trong lòng lại có loại cảm giác không nói được thành lời. Không phải là khoái cảm khi thấy vẻ thương tâm của tên gay đang rình coi mình như trong tưởng tượng, mà là một loại đau lòng khó hiểu. Giống như cảm giác khi con gà con mình cẩn thận chăm chút lúc còn bé bị chết vậy.

Mất hứng.

Vương Dục Vương cầm cốc rượu lên uống một hơi cạn sạch, rồi vẫy tay gọi phục vụ lại đây, gọi thêm một chai Vodka giống như Mặc Kỳ Lân.

Mặc Kỳ Lân không biết Vương Dục Vương đang suy nghĩ gì, nhưng nhìn tình cảnh kia hình như là anh ấy với cô ta nói chuyện rất hợp nhau và đang dự định cùng nhau uống tiếp.

Bàn luận, đàn ông và phụ nữ cùng uống rượu với nhau, khi uống say sẽ xảy ra chuyện gì?

Loại chuyện này hoàn toàn không cần suy nghĩ cũng biết được chưa!

Mặc Kỳ Lân tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, cuối cùng lại chỉ có thể tiếp tục cùng Sở Ca liều mạng uống rượu.

Hai người uống được nửa chai, Sở Ca kéo tay Mặc Kỳ Lân lại nói: “Cậu nếu như là đàn ông thì trực tiếp đi đến nói cho Vương tổng biết cậu thích anh ta, để anh ta đuổi cô đó đi. Đừng một mình trốn ở đây uống rượu giải sầu.”

Mặc Kỳ Lân nhìn cậu. Hai mắt có chút mê man. Nhìn một lúc mới đoạt lại chai rượu trong tay Sở Ca và tiếp tục uống vừa nói: “Cậu coi tôi như đàn bà là được rồi.”

Sở Ca: “...”

Mặc Kỳ Lân nói: “Nếu có thể thì cậu nghĩ là tôi không muốn đi à? Cậu xem dáng vẻ hiện giờ của anh ấy, hoàn toàn không phải là gay hiểu không? Hiện giờ tôi tiến gần nói cái gì thì nhất định sẽ bị ghét thêm thôi.”

Sở Ca mở miệng như muốn nói gì đó, đến cuối cùng vẫn cầm chai rượu lên tiếp tục uống cùng Mặc Kỳ Lân.

Chỉ là đột nhiên cảm thấy những thứ như duyên phận này thực sự rất kỳ quái, đời trước anh đuổi theo tôi không được, đời này tôi đi tìm anh nhưng lại không theo kịp bước chân anh.

Bi ai biết mấy.

Một tiếng sau, Vương Dục Vương cảm thấy nếu mình không từ chối thì cô ả trong lòng anh sẽ muốn theo anh lên giường mất.

Anh nhìn sang bên kia, Mặc Kỳ Lân đang ôm Sở Ca khóc đến tê tâm liệt phế, vừa ôm vừa khóc vừa nức nở, như kiểu khóc thêm một chút nữa hết khí là sẽ ngất đi.

Sở Ca cũng uống đến choáng váng đầu óc, và cùng rơi lệ với Mặc Kỳ Lân, tuy rằng cậu cũng không biết rốt cuộc cậu khóc vì gì.

Hiên Viên Ngạo Thiên thực sự không nhìn được nữa.

Tam thiếu nhà Mặc Kỳ có tình nguyện giở trò ngu xuẩn thì mặc kệ, nhưng đừng có lôi kéo vợ anh làm cùng!

Tổng tài đại nhân đứng dậy, đi đến bên cạnh hai người đang ôm nhau, giữ cánh tay Sở Ca muốn kéo hai người cách nhau ra.

Sở Ca đỏ mặt, làm bộ đáng thương nhìn Mặc Kỳ Lân: “Chúng ta không phải đã hứa muốn làm thiên sứ của nhau à!”

Mặc Kỳ Lân cũng vẽ mặt thê thảm nước mắt nước mũi nắm chặt lấy Sở Ca, cố sức gật đầu.

Mặt Hiên Viên Ngạo Thiên đã đen đến sánh ngang với đáy nồi rồi.

Dưới sự tức giận anh đã kéo Sở Ca ôm chặt vào lòng như ôm công chúa.

Sở Ca vươn tay về phía Mặc Kỳ Lân, thâm tình hô to: “Rose!”

Mặc Kỳ Lân cũng vô cùng phối hợp hét lên: “Jack!”

Hiên Viên Ngạo Thiên: “...”

Xem ở phần Mặc Kỳ Lân là bạn thân của vợ anh nên anh vẫn khách khí hỏi một câu: “Tam thiếu, cậu đi được không?”

Mặc Kỳ Lân tiếp tục giở trò rượu điên không để ý đến anh.

Gân xanh trên trán Hiên Viên Ngạo Thiên đã lộ ra, anh thực sự rất muốn bỏ mặc Mặc Kỳ Lân ở chỗ này còn mình ôm vợ không nghe lời trực tiếp về nhà.

Lúc này, vai Hiên Viên Ngạo Thiên bị vỗ nhẹ, anh quay đầu. Là Vương Dục Vương với nụ cười cách thức hóa đầy tiêu chuẩn như trước.

“Vương tổng, đã lâu không gặp.” Hiên Viên Ngạo Thiên nhú mày, đang bận rộn nên cũng không có thời gian thừa lời với Vương Dục Vương.

“Hiên Viên đại thiếu không phải khách khí vậy.” Vương Dục Vương quan sát Hiên Viên Ngạo Thiên với Sở Ca trong lòng anh một chút rồi lập tức cười nói: “Tam thiếu giao cho tôi được rồi, tôi sẽ đưa cậu ấy về nhà.”

Hiên Viên Ngạo Thiên nhướn mày nhìn anh ta.

Vương Dục Vương khoanh tay nói: “Tôi và nhà Mặc Kỳ không có thù oán gì, anh yên tâm tôi sẽ không bắt cóc thiếu gia nhà họ đâu.”

Hiên Viên Ngạo Thiên suy nghĩ một lúc, lại cúi đầu nhìn con ma men đang không ngừng làm loạn trong lòng mình, cuối cùng phóng tâm nói với Vương Dục Vương: “Vậy Tam thiếu tôi nhờ cả vào Vương tổng.”

Vương Dục Vương gật đầu nhận lời.

47. Chương 47

Chờ Sở Ca và Hiên Viên Ngạo Thiên đều đi rồi, Vương Dục Vương mới tiến đến ngồi xuống bên cạnh Mặc Kỳ Lân.

Mặc Kỳ Lân mê man nhìn về phía Sở Ca rồi đi, giống như cậu chính là Rose đang nhìn Jack từ từ chìm sâu dưới biển băng giá trong Titanic vậy.

Vương Dục Vương nhú mày, độ cong cách thức hóa của khóe miệng cũng nằm ngang rồi.

Anh giờ tay siết chặt cầm Mặc Kỳ Lâm, bắt cậu phải quay mặt lại nhìn mình.

Tỉ mỉ ngắm gương mặt này, nếp nhăn giữa chân mày Vương Dục Vương càng rõ ràng thêm. Anh kéo hộp giấy ăn trên bàn lại gần, rút một tờ khăn ăn và giúp Mặc Kỳ Lâm lau sạch những thứ không rõ là nước mũi hay nước mắt lèm nhèm trên mặt.

Mặc Kỳ Lâm cứ mặc cho anh lau, trong lúc đó vẫn xen những tiếng nấc, tiếng nức nở, và tiếng rầm rĩ không rõ nghĩa.

Chờ đến khi mặt mũi được lau sạch sẽ rồi, Vương Dục Vương giữ chặt cầm cậu, độ cong của khóe miệng lại quay về.

Hỏi cậu ta: “Cậu thích ai?”

Mặc Kỳ Lâm mơ mơ màng màng, cậu nhìn chăm chăm khuôn mặt của Vương Dục Vương, nghiêng đầu ngẩn người một lúc, cuối cùng nhếch môi cười ngây ngô nói: “Vương Dục Vương.”

Vương Dục Vương nghe cậu nói như vậy thì đột nhiên cảm thấy trong lòng vô cùng thoải mái. Xoa xoa đầu Mặc Kỳ Lâm như để khen thưởng, anh tiếp tục hỏi: “Vì sao thích Vương Dục Vương?”

Lần này con ma men nào đó lại trả lời rất nhanh, cậu ta kiên định nói: “Bởi vì anh ấy thích tôi.”

Vương Dục Vương nhướn mày hỏi: “Anh ta thích cậu?”

Mặc Kỳ Lâm gật đầu nói: “Anh ấy thích tôi.” Cậu nói xong lại thấy hình như thiếu thiếu cái gì, lại nhỏ giọng lẩm bẩm một câu, “Giống như tôi thích anh ấy thích tôi như thế.”

Vương Dục Vương buông Mặc Kỳ Lâm ra và đứng dậy, nhìn cậu tê liệt trên ghế ngồi, khóe miệng cong lên thành một nụ cười. Anh cúi đầu, nhỏ giọng thì thầm bên tai Mặc Kỳ Lâm: “Vương Dục Vương không thích cậu, một chút cũng không.”

Sau đó, anh nhìn thấy đôi mắt đào hoa đã đỏ hoe của Mặc Kỳ Lâm bắt đầu tụ nước mắt và cứ rơi xuống không ngừng. Thế nhưng khóe miệng con ma men kia lại dần dần cong lên, cứ lặp đi lặp lại một cậu như muốn tăng thêm lòng tin cho bản thân: “Không thể nào, nhất định anh đang lừa tôi, anh ấy sẽ không ghét tôi... sẽ không...”

Nhìn bộ dạng này của Mặc Kỳ Lâm, trong nháy mắt Vương Dục Vương có phần hiểu được tâm trạng của mình lúc nhìn thấy cậu ta khóc là gì.

Đau lòng.

Thế nhưng lại vẫn biến thái muốn bắt nạt cậu ta khóc càng thê thảm hơn.

Vương Dục Vương nói: “Vì sao lại kiên định anh ta thích cậu như thế?”

Mặc Kỳ Lâm lắc đầu, thanh âm nghẹn ngào trả lời: “Chính là vì thích tôi.”

Vương Dục Vương gật đầu, biết là không thể hỏi ra điều gì từ miệng con ma men này rồi.

Anh nói: “Đứng lên, tôi đưa cậu về nhà.”

Mặc Kỳ Lâm tiếp tục khóc không thềm để ý đến anh.

Vương Dục Vương nhú mày, vươn tay định kéo cậu ấy đi thì lại bị Mặc Kỳ Lâm gạt tay ra.

Anh siết cầm Mặc Kỳ Lâm lần hai, bắt cậu ta phải nhìn vào mình, sau đó nói: “Cậu nhìn cho kỹ, tôi chính là Vương Dục Vương.”

Mặc Kỳ Lâm mờ mịt nhìn một lúc, rồi lắc đầu đẩy tay anh ra: “Anh không phải, Vương Dục Vương sẽ không nhìn tôi như vậy.”

Vương Dục Vương nghe những lời này lại bật cười, anh hỏi: “Vậy cậu nghĩ Vương Dục Vương nên nhìn cậu như thế nào?”

Mặc Kỳ Lân vươn tay, đề lên khoe miệng anh và kéo nó lên một độ cong lớn hơn, quan sát một lúc như đang thưởng thức tác phẩm nghệ thuật rồi cậu chọt nhào vào trong lòng anh, miệng thì la hét: “Vương Dục Vương, em thích anh, em thực sự thích anh. Xin anh lại thích em thêm một lần nữa có được không?”

Thanh âm của cậu càng ngày càng nhỏ, tiếng nhạc âm ỉ khắp nơi đã bao phủ lên nó. Vương Dục Vương chỉ nghe được câu nói thích kia của cậu thôi.

Vương Dục Vương ngẩn người, cuối cùng xoa xoa mái tóc đang vùi vào ngực anh, dịu dàng nói: “Ngoan, đứng lên tôi đưa em về nhà.”

Mặc Kỳ Lân lần này lại nghe lời lạ thường, lập tức ngoan ngoãn đứng lên đi theo Vương Dục Vương. Không biết là vô tình hay cố ý, tay của hai người nắm lấy nhau và cùng đi ra khỏi quán bar.

Lúc này đã là cuối thu, lại vào buổi tối, Mặc Kỳ Lân mới bước ra khỏi cửa bar đã gặp ngay cơn gió lạnh thổi đến, cậu liền cảm thấy trong người nôn nao khó kiềm chế được. Sau đó cậu liền thuận theo lòng mình trực tiếp nôn ra.

Vương Dục Vương đi trước mặt cậu, vì vậy không thể tránh khỏi tình cảnh bị nôn vào người.

Không đợi anh kịp phản ứng lại thì Mặc Kỳ Lân đã chạy đến cạnh một cây đại thụ ven đường, ôm thân cây và nôn thốc nôn tháo.

Vương Dục Vương: “...”

Anh vốn là dự định làm thân sĩ một lần đưa Mặc Kỳ Lân về nhà. Nhưng nhìn tình huống hiện tại...

Vương Dục Vương hiểu được mình đương nhiên sẽ không thích bị người nôn ra toàn xe.

Anh trực tiếp dẫn Mặc Kỳ Lân vào một khách sạn bên cạnh Dạ Sắc, lấy một phòng cho hai người.

Mặc Kỳ Lân vẫn chìm trong trạng thái thần chí không rõ, lại nằm phứt một lần. Lăn qua lăn lại đến nửa đêm rốt cuộc mới yên tĩnh nằm đơ trên giường.

Vương Dục Vương cũng không biết mình lấy kiên trì từ đâu ra để chăm sóc con ma men này cả một đêm.

Chờ đến lúc Mặc Kỳ Lân an tĩnh lại thì y phục trên người của cậu với Vương Dục Vương chỉ còn lại đồ trong. Cũng không phải là Vương Dục Vương cầm thú, mà do công phu của Mặc Kỳ Lân thật sự quá chuẩn xác, tất cả quần áo trên người họ đều trúng chiêu.

Mặc Kỳ Lân một mình nằm ngủ trên giường lớn, đôi mắt sưng đỏ khê nhảm. Vương Dục Vương nhìn cậu một lúc rồi cuối cùng nhận mệnh ôm người vào phòng tắm để tắm rửa.

Trong cả quá trình tắm Mặc Kỳ Lân lại rất ngoan ngoãn dựa vào lòng anh không động đậy, mặc cho bàn tay của Vương Dục Vương chạm qua từng chỗ da thịt trên người cậu.

Vương Dục Vương vốn có suy nghĩ giúp người thì giúp cho chót, nhưng lại vạn vạn không ngờ đến lúc giúp con ma men này tắm rửa chính mình lại khởi hứng. Luôn cảm thấy, làn da của người trong lòng này sờ bao nhiêu cũng không đủ, muốn hôn người này, muốn nhìn bộ dạng khố rách của người này dưới thân anh.

Vương Dục Vương ý thức được suy nghĩ này của anh đã vượt quá sự khống chế của bản thân. Rõ ràng chỉ muốn đùa giỡn với cậu ta một chút thôi, tại sao lại có cảm giác với người này chứ? Tại sao khi cậu ta nói thích mình thì lại có một niềm vui sướng dậy lên từ tận đáy lòng?

Anh lắc đầu, ôm Mặc Kỳ Lân về chiếc giường đơn cậu nằm lúc trước. Vương Dục Vương ngồi bên cạnh giường nhìn khuôn mặt ngủ say của cậu, cuối cùng ma xui quỷ khiến thế nào liền nằm xuống bên cạnh Mặc Kỳ Lân và ôm người vào lòng.

Sáng sớm hôm sau.

Mặc Kỳ Lân tỉnh lại, cảm giác đầu đau như muốn nổ tung ra.

Mọi nó, quả nhiên không nên uống nhiều rượu mà.

Cậu muốn giơ tay lên day day thái dương, lại phát hiện ra cánh tay mình như bị vật gì đè nặng lên, hoàn toàn không thể cử động được.

Không đợi trí não vẫn đang trong trạng thái mơ hồ của mình kịp suy nghĩ kỹ càng rồi cuộc đã có chuyện gì xảy ra thì áp lực trên tay cũng rất tri kỷ biến mất. Một giây kế tiếp, huyết Thái Dương được đề lên, nhẹ nhàng xoa bóp.

Mặc Kỳ Lân mơ mơ màng màng nghĩ người này thật tốt bụng, còn biết day trán cho người say rượu.

Lại vào giây tiếp theo, cậu đột ngột giật mình tỉnh lại.

Ký ức cuối cùng về buổi tối ngày hôm qua là mình đang cùng Sở Ca uống hai chai Vodka, nhưng mà dù có phát sinh chuyện gì đi chăng nữa thì bên cạnh cậu cũng không thể có người nằm được!

Mặc Kỳ Lân trợn tròn mắt, nhìn thấy một khuôn mặt tươi cười ngay trước mặt cậu. Gương mặt này rất quen thuộc, nhưng mà trước khi đại não cậu phản ứng kịp người này là ai thì thân thể cậu đã hành động rồi – một cú đập ngay chủ nhân khuôn mặt này xuống giường.

Vương Dục Vương cảm giác mình tưởng chừng sẽ chết oan chết uổng. Tối qua chỉ vì một câu thích mà chăm sóc người này cả đêm. Kết quả sáng sớm hôm nay vừa mở mắt đã bị đập xuống giường, may mà đầu còn chưa đập vào cạnh tủ đặt gần đó.

Sau khi anh ngã xuống rồi thì trong chớp mắt Mặc Kỳ Lân kịp phản ứng ra người này là ai, vội vàng muốn tiến đến nhìn xem anh thế nào, ai dè bò quá nhanh, cả người quán chần bước theo con đường phía trước của Vương Dục Vương cùng ngã xuống giường.

Lúc cậu ngã xuống thì Vương Dục Vương đang định đứng lên, kể quả là hai người va phải nhau, Vương tổng lại bị ai làm dìm thịt một lần. Gáy cùng sàn nhà chào hỏi ‘Cốp’ một tiếng, có một lần thân mật tiếp xúc rồi.

Mặc Kỳ Lân vội vàng ôm đầu anh lên, nói: “Anh không sao chứ?”

Vương Dục Vương cảm thấy nhất định mình có bệnh rồi mới dùng cả đêm để suy nghĩ về quyết định hẹn hò thử với Mặc Kỳ Lân.

Mẹ nó, cậu ta ngồi trên bụng mình rồi ôm đầu mình lên còn hỏi thăm, đây là sợ cổ anh chưa kịp gãy có phải không!

Vương Dục Vương nghiêng răng nói: “Buông ra.”

Mặc Kỳ Lân bị anh dọa sợ vội vàng buông tay, đầu Vương Dục Vương lại tiếp xúc thân mật với sàn nhà lần hai.

Vương Dục Vương và Mặc Kỳ Lân: “...”

Vương Dục Vương hít một hơi thật sâu, cố gắng làm cho giọng nói của mình dịu dàng một chút. Anh bảo: “Em xuống khỏi người tôi đã.”

Mặc Kỳ Lân nhanh chóng nghe theo, sau khi đứng lên cậu mới phát hiện ra mình là lỏa thể! Hơn nữa từ góc độ này để xem thì ‘hàng’ cậu còn đang thẹn thùng đối diện với Vương Dục Vương.

Vương Dục Vương cử động thân thể, ngẩng đầu lên thì thấy được hành động xấu hổ ngại ngùng dùng tay che ‘hàng’ của Mặc Kỳ Lân. Trong nháy mắt Vương Dục Vương cảm thấy nhiệt huyết xông thẳng lên đỉnh đầu. Anh giờ tay sờ lên mũi, may quá không có chảy máu.

Năm phút sau, hai người đều mỗi người một chần quán quanh hông, mặt đối mặt ngồi trên hai chiếc giường nhìn nhau.

Mặc Kỳ Lân vẽ mặt đỏ bừng không dám ngẩng đầu nhìn Vương Dục Vương, cậu nhỏ giọng hỏi: “Đêm qua...”

Vương Dục Vương không chờ cậu nói xong thì đã khẳng định gật đầu bảo: “Em không đoán sai đâu, chúng ta đều say rượu mất lý trí.”

Mặc Kỳ Lân: “...” Hạnh phúc đến quá bất ngờ, cậu nhất thời không chấp nhận được.

Đè xuống tâm tình mừng như điên đến đáy lòng, cậu đau lòng hỏi Vương Dục Vương: “Anh... nơi đó giờ còn đau không?”

Wương Dục Vương trong phút chốc chưa phản ứng kịp cậu ấy đã nói gì, chờ lúc hiểu được thì lập tức đen mặt. Anh nói: “Làm sao em lại nghĩ nhất định em là nằm trên?”

Rốt cuộc là tự tin đến nhường nào thì cậu ta mới cảm giác mình với cơ bụng 8 múi sẽ bị thân thể gầy gò kia đè phía dưới?

Mặc Kỳ Lân nói rất hiển nhiên: “Vì cúc hoa em không đau, trong sách nói lần đầu tiên ấy ấy xong cúc hoa sẽ rất đau.”

Wương Dục Vương: “...”

Wương tổng không muốn thừa nhận hiện giờ anh đang có cảm giác mình vác đá đập lên chân mình.

Mặc Kỳ Lân bước từ trên giường xuống đến bên cạnh Vương Dục Vương, cầm tay anh và nghiêm túc nói: “Anh yên tâm, em sẽ chịu trách nhiệm.”

Wương Dục Vương nhướn mày nói: “Tôi tin tưởng em kiểu gì?”

Mặc Kỳ Lân nói: “Vì em thích anh. Không, em yêu anh.”

Khóe miệng Vương Dục Vương chậm rãi cong lên, anh đột nhiên cảm thấy bây giờ bị hiểu lầm như vậy cũng không có gì không tốt. Là chính miệng Tam thiếu nói muốn chịu trách nhiệm, như vậy đến lúc đó bị anh làm khóc trên giường, hẳn là cũng sẽ không có câu oán hận nào đâu nhỉ?

48. Chương 48

Bị ma men dày vò vào ban đêm, kỳ thực không chỉ có mình Vương Dục Vương.

Hiên Viên Ngạo Thiên ôm Sở Ca từ quán bar ra ngoài, dọc đường đi Sở Ca cảm thấy mình giống như đang bị trói nên ra sức giãy dụa, người qua đường đều dùng một vẻ mặt khó diễn tả được để nhìn hai người.

Hiên Viên Ngạo Thiên: “...”

Anh không nhìn ánh mắt người ngoài, trực tiếp đi đến bãi đỗ xe. Kim Sở Ca chặt hơn nữa để cho em ấy dù có giãy dụa cũng sẽ không ngã ra khỏi lòng mình.

Đúng lúc này, một thanh niên tầm sinh viên đại học chọt lao đến trước mặt Hiên Viên Ngạo Thiên, khẩn trương nói: “Mày mày mày mày buông cậu ấy ra!”

Hiên Viên Ngạo Thiên nhướn mày, tên này muốn làm gì?

Người nọ thấy Hiên Viên Ngạo Thiên không cử động gì bèn lớn giọng nói: “Tên tội phạm bắt cóc này! Người ta đã giãy dụa như vậy rồi! Mày còn không nhanh thả người!”

Hiên Viên Ngạo Thiên: “...”

Mọi nó, tối hôm nay trước khi Sở Ca rời nhà mình nên xem Hoàng lịch mới phải, đây rõ ràng là tiết tấu không thích hợp xuất hành mà!

Anh lạnh lùng nhìn tên thanh niên hăng hái làm việc nghĩa kia, giọng nói lạnh như băng cất lên: “Vợ tôi uống say, tôi đưa em ấy về nhà.”

Người nọ vẻ mặt không tin nhìn Sở Ca, Hiên Viên Ngạo Thiên cảm giác mình đọc hiểu được ý trong mắt hắn – vợ mày là nam hả, mày định lừa ai!

Hiên Viên Ngạo Thiên tức giận cúi đầu trực tiếp hôn lên môi Sở Ca, ném được hương vị nồng nặc mùi rượu trong miệng cậu thì càng thêm giận dữ. Trước khi ra khỏi nhà đã hứa không uống rượu rồi, kết quả lại uống say đến vậy! Quả thực quá không nghe lời rồi!

Vì vậy trong lúc chỉ số tức giận lên đến level max, Hiên Viên Ngạo Thiên ở ven đường ôm hôn Sở Ca mãnh liệt. Lúc này đã vào đêm, người trên đường cũng không coi là nhiều, Sở Ca rúc trong ngực anh nên bị anh che kín, không thấy rõ khuôn mặt.

Khi nụ hôn kết thúc, Hiên Viên Ngạo Thiên cũng không quản vị hiệp sĩ chính nghĩa đang cực kỳ kinh ngạc kia nữa, anh ôm Sở Ca đi đến bãi đỗ xe.

Có thể là do uống ít hơn Mặc Kỳ Lâm, trạng thái của Sở Ca tốt hơn Mặc Kỳ Lâm nhiều, cậu không nôn, nhưng mà lại liều mạng dằn vặt người khác.

Hiên Viên Ngạo Thiên cuối cùng đành phải đặt người bên ghế phó lái, dùng dây an toàn giữ chặt thân thể Sở Ca thì mới làm cậu yên tĩnh một lúc.

Hiên Viên Ngạo Thiên lái xe.

Sở Ca ngồi bên cạnh tay lái, đột nhiên quay đầu sang nhìn Hiên Viên Ngạo Thiên và nói vô cùng nghiêm túc: “Caledon, người Rose yêu là tôi, anh từ bỏ đi!”

Hiên Viên Ngạo Thiên: “...” Má nó Sở Ca đã hoàn toàn nhập vai không thoát được có phải không!

Sở Ca thấy anh không nói lời nào, lại bắt đầu gào to: “Mã Văn Tài, người buông ra, ta phải đi về tìm Chúc Anh Đài của ta!”

Cậu vừa nói vừa túm lấy dây an toàn trước ngực mình.

Hiên Viên Ngạo Thiên đau đầu, anh nhìn thoáng qua Sở Ca, phát hiện hình như cậu chỉ dùng lực nhiều nhưng thực tế cũng không có tác dụng gì liên mặc Sở Ca ra sức vùng vẫy, trực tiếp tăng tốc phi về nhà.

Trong lúc đó, anh đã bị ép nghe Sở Ca diễn các loại bi kịch tình yêu từ cổ đến kim, trong nước ngoài nước, hơn nữa không có kịch nào ngoại lệ, anh đều là nam phụ ác độc, còn Sở Ca là nam chính.

Cuối cùng cũng về được đến nhà, Sở Ca hình như cũng gào mệt rồi nên dựa vào ghế nhìn Hiên Viên Ngạo Thiên cười ngây ngô.

Hiên Viên Ngạo Thiên đi qua ghế phó lái muốn giúp Sở Ca tháo dây đai an toàn và ôm cậu ra ngoài.

Kết quả tay còn chưa chạm đến đã bị người ta hất ra rồi.

Sở Ca hai tay che ngực hoảng sợ nhìn anh. “Anh muốn làm gì!”

Hiên Viên Ngạo Thiên: “...” Loại thị cảm đầy QJ này là thế nào. (QJ = [qiángjiān]/ cưỡng gian)

Anh hiện giờ mới hiểu được một số chuyện, lần ăn lẩu cùng với Sở Ca trước đây rất lâu, anh cho rằng Sở Ca đã say nhưng thực ra người ta mới có chút men thôi. Trách oan tửu lượng của Sở Ca lâu như vậy anh thực sự cảm thấy rất có lỗi ... cái lông ấy!

Tổng tài đại nhân cảm thấy rất cáu kỉnh, vợ khi chưa uống rượu đã không nghe lời rồi, uống rượu vào lại càng không nghe lời.

Anh cũng không quản vẻ mặt Sở Ca thương cảm cỡ nào, trực tiếp khom lưng giúp người tháo dây an toàn và ôm Sở Ca từ trong xe ra.

Hiên Viên Ngạo Thiên ngạc nhiên phát hiện, vợ mình chỉ cần được ôm vào lòng là sẽ ngừng giãy vò người khác, ngoan ngoãn vô cùng.

Anh rất sững sốt, vì vậy sau khi vào nhà liền thử đặt Sở Ca lên ghế sofa. Quả nhiên khi móng vừa dính đến đệm sofa thì Sở Ca lại bắt đầu âm ỉ, đầu tiên là nằm ăn vạ trên ghế sofa, lần qua lần lại một lúc thì đột nhiên ngồi thẳng dậy, chỉ vào Hiên Viên Ngạo Thiên nói: “Tiện tỳ, còn không nhanh quỳ liếm bản Vương!”

Tổng tài đại nhân đương nhiên sẽ không quỳ liếm, anh mặc Sở Ca ồn ào, trực tiếp tiến lên hai bước và ôm cậu vào lòng. Quả nhiên Sở Ca lại dựa vào người anh bất động.

Hiên Viên Ngạo Thiên rất vui vẻ, tuy rằng anh không biết vì sao lúc này ôm Sở Ca từ quán bar đi ra người vẫn còn lần qua lần lại không để yên, hiện giờ ôm là ngoan, bất quá chuyện này cũng không ảnh hưởng gì đến tâm tình nhân cơ hội chiếm tiện nghi của tổng tài đại nhân.

Trong đầu vua ảo tưởng nhanh chóng lướt qua vô số những hình ảnh rượu say loạn tính mà trong đó anh với Sở Ca là nhân vật chính. Ngắm lại còn thấy vô cùng xúc động đó.

Nhưng mà ngắm lại chung quy cũng chỉ có thể là ý tưởng thôi. Hiên Viên Ngạo Thiên bị kịch phát hiện ra, Sở Ca không phải là nằm trong lòng anh là để yên, mà do vì quá mệt mỏi cần nghỉ ngơi một lúc rồi tiếp tục giày vò người khác.

Người nào đó vốn đang dụ ngoạn nằm trong lòng Hiên Viên Ngạo Thiên bất ngờ lên gối đánh về phía giữa hai chân anh.

Hiên Viên Ngạo Thiên thấy may mắn không gì sánh được là phản ứng của mình rất nhanh, cuối cùng đầu gối chỉ đập vào đùi, đinh đinh (ờ thì... :D) đã tránh được một kiếp.

Anh rất đau lòng, vợ mình hình như điên rồi.

Đến cuối cùng, Hiên Viên Ngạo Thiên bắt đắc dĩ dè Sở Ca lên giường, còn anh thì đặt nửa người lên người cậu để cậu không thể động đậy được, khi đó mới có thể yên lành đi vào giấc ngủ.

Sáng sớm hôm sau, khi Sở Ca tỉnh lại thì thấy trên người rất nặng nề, đơn giản là cảm giác như bị bóng đè vậy.

Cậu muốn vươn tay đẩy thứ đè nặng trên người mình ra, kết quả phát hiện cả nửa người mình đều tê hết rồi.

Sở Ca tức giận, cậu gằn giọng nói: “Hiên Viên Ngạo Thiên, anh tránh ra cho tôi!”

Thứ đè nặng trên người cậu nghe thấy tiếng liên giật giật, dừng một giây rồi nhanh chóng rời khỏi.

Sở Ca tròn mắt nhìn Hiên Viên Ngạo Thiên nằm bên cạnh vẻ mặt dịu dàng nhìn cậu.

Sở Ca có chút đau lòng vươn tay sờ vào một bên mắt thâm tím của Hiên Viên Ngạo Thiên, hỏi: “Sao anh lại không cẩn thận như vậy? Đây là đập mặt vào đâu?”

Hiên Viên Ngạo Thiên: “...” Anh nhìn ánh mắt đau lòng phát ra từ tận nội tâm của Sở Ca, thật sự không muốn nói cho vợ biết mình đây là tối hôm qua bị em ấy đánh.

Mọi nó ai có thể ngờ được Sở Ca rõ là hô hấp đều đều, anh vừa thả lỏng thân thể thì bất ngờ bị một quyền đập vào mắt cơ chứ!

Sở Ca thấy anh không nói lời nào thì cho rằng Hiên Viên Ngạo Thiên thấy quá mất mặt nên không muốn nói cho cậu biết, liền nhanh chóng chuyển đề tài hỏi: “Hôm nay có đi làm không?”

Hiên Viên Ngạo Thiên lắc đầu, bị Sở Ca hành hạ gần như cả đêm không ngủ, hiện giờ anh hoàn toàn không có tinh lực để đến công ty nữa. Anh tin tưởng dù anh có một ngày không đi làm thì tập đoàn Hiên Viên vẫn có thể hoạt động như thường.

Đây là tín nhiệm cơ bản của một người lãnh đạo dành cho nhân viên.

Hiên Viên Ngạo Thiên nhìn Sở Ca, dịu dàng nói: “Hiện giờ dù sao cũng không có việc gì rồi, chúng ta hẳn là nên nói chuyện một chút?”

Sở Ca mở to hai mắt vô tội nhìn anh.

Hiên Viên Ngạo Thiên: “...” Đột nhiên cảm thấy vợ mình giả nai cũng rất đáng yêu, không đành lòng mắng em ấy thì sao bây giờ!

Trong đầu Hiên Viên Ngạo Thiên xuất hiện hai người tí hon, một người nói: (Sở Ca không nghe lời như vậy thì phải dạy bảo em ấy chứ! Đã hứa trọng chấn phu cương còn gì!)

Người kia thì nói: (Thế nhưng vợ đáng yêu như vậy...)

Hiên Viên Ngạo Thiên rất đấu tranh nội tâm, cuối cùng nói: “Tối qua không phải em đã hứa với anh là sẽ không uống rượu à?”

Sở Ca nghĩ mình thắm rồi, cậu cứ nghĩ tối hôm qua mình và Mặc Kỳ Lân sẽ say ngã ở quán bar, vì sao hôm nay mở mắt ra lại là ở nhà, quả nhiên là được Hiên Viên Ngạo Thiên đến đón về nhà sao.

Bất quá cũng may cậu hiểu rất rõ đặc tính của Hiên Viên Ngạo Thiên, lúc này chỉ cần giả nai là chuyện gì cũng qua hết.

Vì vậy lập tức chọc chọc ngón tay càng thêm vô tội nói: “Là do hôm qua tâm tình Kỳ Lân không tốt... Hơn nữa em tin là anh nhất định sẽ đến đón em về nhà mà.”

Hiên Viên Ngạo Thiên rất hài lòng gật đầu, quả nhiên hình tượng của mình trong lòng vợ là chói lọi như vậy. Về chuyện vợ không nghe lời cần phải dạy bảo? Vợ đã tin tưởng mình như thế, làm sao mà nỡ giáo huấn vợ chứ!

Anh ôm lấy Sở Ca, nhẹ nhàng cắn lên môi cậu, hai người triền miên một lúc, Tổng tài đại nhân cuối cùng đã hoàn toàn quên mất vị ‘phu cương’ không có khả năng phấn chấn nổi rồi.

Hiên Viên Ngạo Thiên vùi đầu vào cổ Sở Ca, khê khàng liếm làn da trước mắt. Sở Ca phát hiện anh không truy xét chuyện uống rượu nữa nên cũng mặc anh chiếm tiện nghi.

Hiên Viên Ngạo Thiên nói: “Phải vâng lời chứ, nếu như uống say vậy mà anh không đi tìm em thì em phải làm sao bây giờ.”

Sở Ca lập tức gật đầu nói: “Sau này không bằng đưa anh cũng đi, nếu không uống xong gọi điện cho anh để anh đến đón em.”

Hiên Viên Ngạo Thiên xoa xoa đầu cậu, tuy rằng đáp án này cùng với đáp án không bao giờ ra ngoài nữa ... trong đầu anh có chút kém xa, nhưng đây cũng là đáp án thực tế nhất.

Hỏi cậu: “Muốn ăn gì? Anh đi nấu cơm cho em.”

Sở Ca trả lời ngay: “Thịt!”

Hiên Viên Ngạo Thiên cau mày nói: “Hôm qua uống nhiều như vậy, hôm nay ăn gì nhẹ thôi nhé, ngoan.”

Sở Ca bĩu môi, nhưng vẫn gật đầu tỏ vẻ mình rất biết điều, ăn gì cũng được.

Hiên Viên Ngạo Thiên hôn lên môi cậu một cái rồi mới đứng dậy đi nấu cơm.

Sở Ca nhìn Hiên Viên Ngạo Thiên ra khỏi phòng liền dự định ngủ thêm một lúc nữa.

Ngay khi cậu vừa nằm xuống thì điện thoại đặt trên đầu giường đột nhiên vang lên.

Sở Ca cầm điện thoại lên nhìn một chút, là số lạ. Sẽ không phải là lừa tiền điện thoại chứ? Nghĩ như vậy, cậu liền mặc kệ cuộc điện thoại này.

Không ngờ rằng cho đến khi ấn tắt rồi mà bên kia vẫn kiên nhẫn gọi lại.

Sở Ca nhú mày, cuối cùng vẫn ấn nghe.

Bối cảnh bên kia có phần âm ỉ, một lúc sau Sở Ca mới nghe một giọng nữ truyền đến. Người này nói: “Đến... tôi...”

Sở Ca: “...”

Đây là tình huống gì vậy, đoán từ còn thiếu hử?

Lại nghe thêm một lúc, người bên kia mới nói lại lần nữa: “Một mình anh đến số 302 hẻm Đồng Hoa Bắc, tôi chờ anh. Không đến anh sẽ hối hận.”

Sau khi nói xong thì điện thoại tắt máy.

Sở Ca kịp phản ứng lại, ngay lập tức gọi điện thoại cho chú Chung xác định chú ấy và dì Lý đều không có chuyện gì, rồi lại nhắn tin cho Hiên Viên Hàn và Mặc Kỳ Lân xác định hai người họ cũng bình an.

Cậu liền nằm xuống yên lòng đi ngủ.

Thanh âm trong cuộc điện thoại vừa rồi là Sở Giao. Tuy rằng cậu không biết Sở Giao làm cách nào để biết được số điện thoại của cậu, cũng không rõ câu hỏi hận cô ta nói kia là chuyện gì. Nhưng mà Sở Ca cảm thấy mình không phải thẳng ngu, thực sự một mình đi đến chỗ cô ta nói thì đó mới là hỏi hận đấy.

49. Chương 49

Chờ Hiên Viên Ngạo Thiên làm xong bữa sáng rồi thì Sở Ca vẫn còn nằm lỳ trên giường ngủ ngon lành, điện thoại của cậu đặt bên cạnh gối đang lóe sáng, là một tin nhắn đến.

Hiên Viên Ngạo Thiên vốn muốn tôn trọng quyền riêng tư của Sở Ca định không nhìn, thế nhưng nhìn lướt qua màn hình thì thấy tin nhắn hiện ra vài chữ “Sao anh còn chưa qua đây...”

Anh nhúu mày, này là ý gì?

Tổng tài đại nhân suy tư một lúc, cuối cùng vẫn lặng lẽ cầm điện thoại Sở Ca lên và mở tin nhắn ra đọc.

(Sao anh còn không qua đây? Tôi biết cách trở lại thế giới nguyên bản, anh không muốn về hả?)

Đồng tử Hiên Viên Ngạo Thiên chợt co rụt lại, người gửi tin là một số lạ. Nhớ tới chuyện xuyên việt mà Sở Ca đã nói cho anh lúc trước, anh trước tiên trả lời tin nhắn bảo một tiếng nữa đến, sau đó nhanh chóng ghi nhớ số điện thoại này và xóa mấy tin nhắn trước đi.

Đặt điện thoại về chỗ cũ rồi nhấn tin cho Trình Hi bảo cậu ta liên hệ với Hàn gia để tra địa chỉ IP hiện tại của số điện thoại kia, xong xuôi mọi chuyện Hiên Viên Ngạo Thiên mới vỗ vỗ Sở Ca, giọng điệu bình thản nói: “Tiểu Ca, dậy ăn sáng đi.”

Sở Ca lật trái lật phải một lúc, cuối cùng vẫn dựa vào thành giường, bưng bát cháo ăn.

Ăn được hai miếng, cậu đột nhiên nhớ đến cuộc điện thoại vừa rồi của Sở Giao, liền nói ngay với Hiên Viên Ngạo Thiên: “Vừa rồi Sở Giao gọi điện cho em bảo em đến chỗ cô ta, nói không đi sẽ hỏi hận.”

Hiên Viên Ngạo Thiên trong lòng phát sợ, anh rất sợ Sở Ca nói mình muốn đi.

Nhưng mà anh nghĩ lắm rồi, Sở Ca nói tiếp: “Em thấy đầu óc cô ta có bệnh rồi, tất cả những người em biết ở thế giới này đều đang bình an vô sự, em lại không ham không muốn, em không đi có thể hỏi hận cái lông ấy.”

Hiên Viên Ngạo Thiên rất đồng tình nói: “Nữ nhân kia rõ là có bệnh, sau này em đừng để ý đến cô ả nữa, điện thoại cứ kéo thẳng vào sổ đen là được rồi. Ngoan.”

“Ừ.”

Hiên Viên Ngạo Thiên nhìn Sở Ca lấy điện thoại ra và cho số kia vào sổ đen rồi mới âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Dù có nói là anh ích kỷ cũng được, dù sao thì nhất định không thể để cho Sở Ca trở về thế giới kia nữa, không bao giờ.

Chờ Sở Ca ăn xong rồi, Hiên Viên Ngạo Thiên giúp cậu lau miệng và nói: “Em ngủ thêm một lúc nữa đi, anh đi ra ngoài một lát, sẽ về nhanh thôi.”

Sở Ca cũng không nghĩ nhiều, chỉ cho là công ty anh có việc, liền xua xua tay tỏ ý mình không sao, anh có việc thì cứ đi đi.

Hiên Viên Ngạo Thiên hôn lên trán cậu thật lâu rồi bước đi.

Anh vừa ra khỏi cửa thì lấy điện thoại ra đọc tin nhắn Trình Hi vừa gửi đến –

(số 302 hẻm Đồng Hoa Bắc.)

Hẻm Đồng Hoa Bắc? Hiên Viên Ngạo Thiên suy nghĩ một chút về địa đồ thành phố D, rất vui mừng phát hiện ra hẻm Đồng Hoa Bắc này vừa khéo là khu dân nghèo ngoại ô thành phố, ở đó thông thường có xảy ra những chuyện gì bất thường nếu như không quá náo động thì IC (JC = [jǐngchá]/cảnh sát) cũng đều xử lý theo kiểu nhắm một con mắt mở một con mắt.

Mặc kệ như vậy đối với ai cũng đều có lợi.

Anh vừa đi vào gara vừa gọi điện cho Trình Hi, bảo: “Liên hệ với Hàn gia, ngay lập tức đến hẻm Đồng Hoa Bắc bắt cóc một người. Chính là cái cô mấy hôm trước được Lý tiểu thư chuộc ra từ trong tay Hàn thiếu đây.”

Trình Hi cũng không hỏi nhiều, trực tiếp đồng ý rồi cúp điện thoại để đi liên lạc bên Hàn gia.

Hiên Viên Ngạo Thiên khởi động xe đi về phía hẻm Đồng Hoa Bắc.

Lúc trước vốn có suy nghĩ cô Sở Giao kia nói như thế nào thì cũng coi như là bà mối, cho cô ta chút giáo huấn thôi chứ không cần phải đuổi tận giết tuyệt. Thế nhưng hiện giờ xem là người ta cố tình muốn chết thì có ngăn cũng không ngăn được. Hiên Viên Ngạo Thiên tỏ vẻ anh không ngại ngần giúp cô ta một tay đâu.

Hẻm Đồng Hoa Bắc là một khu phố cũ, phòng ở đây cơ bản đều là căn nhà cao sáu bảy tầng, sơn trắng trên những bức tường đã tróc hơn nửa, còn dư lại cũng ố đen bẩn thỉu.

Hiệu suất làm việc của Hàn gia rất cao. Nửa tiếng sau khi Hiên Viên Ngạo Thiên đến số 302 hẻm Đồng Hoa Bắc thì đã thấy Sở Giao bị trói lại té trên đất, miệng thì bị nhét giấy không nói lời nào.

Hiên Viên Ngạo Thiên sau khi vào cửa thì gật đầu với Trình Hi, vị trợ lý theo anh nhiều năm hiểu luôn được và mang theo hai người Hàn gia phải đến ra ngoài.

Hiên Viên Ngạo Thiên ngồi xuống trước mặt Sở Giao, anh không biết vì sao khi mình tới lại nhìn thấy được vẻ cảm động rõ ràng trong mắt Sở Giao, nhưng mà anh cũng không có ý định tìm hiểu. Anh nói: “Tôi có thể giúp cô lấy thứ trong miệng ra, nhưng mà cô không được hét lên.”

Sở Giao lập tức gật đầu ý bảo mình sẽ phối hợp.

Hiên Viên Ngạo Thiên rất hài lòng cho tính thức thời của cô ta, liền giơ tay rút miếng giấy trong miệng Sở Giao ra.

Sở Giao động động khóe miệng, mở miệng ra lại nói một câu làm Hiên Viên Ngạo Thiên suýt thì phun máu. Cô ta nói: “Ngạo Thiên, cuối cùng thì anh cũng đến cứu em.”

Hiên Viên Ngạo Thiên: “...” Đây là loại logic thần kỳ gì vậy! Hơn nữa từ lúc được Sở Giao phổ cập về tình hình cơ bản của cái tên Long Ngạo Thiên thì chính anh cũng cảm giác được tên mình rất quý dị, thật không biết cái cô ả đến từ cùng một thế giới với Sở Ca này đã dùng tâm tình gì để gọi ra thành tiếng nữa.

Hiên Viên Ngạo Thiên đột nhiên cảm thấy mắng cô ta ngu ngốc thì có vẻ mình giảm giá trị quá, anh cũng không đáp lại câu vừa rồi của Sở Giao, nói thẳng: “Hỏi cô mấy chuyện...”

Anh còn chưa nói xong thì Sở Giao đã chủ động trả lời: “84, 62, 86.”

Hiên Viên Ngạo Thiên: “...?”

Đây là ý gì? Chẳng lẽ là khẩu lệnh xuyên việt? Không đúng, đầu óc cô Sở Giao này bị bệnh thì sao mà biết được mình muốn hỏi gì? Hơn nữa chỉ có ba số, chẳng nhẽ phải nhìn trời hét lớn là mới có thể xuyên việt hả?

Tổng tài đại nhân phát hiện mình sắp không khống chế được tư duy rồi nên vội vàng kéo lại đầu óc đang ảo tưởng quá độ, nói: “Mấy số này là có ý gì?”

Sở Giao then thùng đáp: “Là số đo ba vòng của người ta.”

Hiên Viên Ngạo Thiên: “...”

Đầu óc nữ nhân này tuyệt đối có bệnh! Nếu như không phải vì vợ thì Hiên Viên Ngạo Thiên nghĩ cả đời đều không muốn nói chuyện với loại tâm thần này đâu!

Anh nhẫn nhịn, hỏi lại lần nữa: “Cô nói có thể xuyên việt trở về thế giới cũ, là có ý gì?”

Sở Giao chớp chớp mắt nhìn anh.

Hiên Viên Ngạo Thiên cảm thấy rất buồn nôn.

Sở Ca cũng thích dùng vẻ mặt này để nhìn anh, hơn nữa mỗi lần Sở Ca nhìn anh như vậy thì anh sẽ vứt bỏ tất cả nguyên tắc và nghĩ vợ mình thật đáng yêu. Thế nhưng giờ bị Sở Giao nhìn như thế, anh chỉ thấy may mắn sáng nay mình không ăn nhiều, bằng không sẽ trực tiếp nôn luôn ra mất.

Hiên Viên Ngạo Thiên thấy Sở Giao không trả lời, lại nói thêm lần nữa: “Tin nhắn cô gửi cho Sở Ca, là có ý gì?”

Sở Giao nở nụ cười tỏ ý mình hiểu rõ, nói: “Quả nhiên anh cũng muốn cho thằng tiện nhân kia...”

Những lời sau của cô ả còn chưa kịp nói hết thì đã bị Hiên Viên Ngạo Thiên thẳng tay tát lên mặt, trong nháy mắt trên khuôn mặt nhỏ nhắn kia đã xuất hiện một hình bàn tay đỏ rực.

Sắc mặt Hiên Viên Ngạo Thiên vô cùng u ám, anh nói: “Tôi không thích đánh phụ nữ, nhưng nếu như cô còn tiếp tục chửi rửa vợ tôi, tôi không ngại trực tiếp đánh chết cô đâu.”

Lúc này Sở Giao mới lộ ra vẻ mặt hoảng sợ, cô ta nói: “Anh... anh không...”

Hiên Viên Ngạo Thiên lạnh lùng cắt ngang lời cô ta: “Đừng có lảm nhảm vô ích với tôi, trực tiếp trả lời câu hỏi đi.”

Sở Giao nói: “Không có biện pháp để trở về... trừ khi...”

Câu nói kế tiếp cô ta ngậm trong miệng sống chết không chịu nói ra, Hiên Viên Ngạo Thiên nhìn Sở Giao rồi bất ngờ nở nụ cười.

Anh lấy trong túi một con dao găm mà hai người của Hàn gia đã đưa cho anh lúc nãy, đè sát lên mặt Sở Giao và nói: “Tôi đếm đến ba, quá thì vạch một nhát. Chừng nào cô muốn nói thì cứ nói, thế nhé?”

Sở Giao sợ đến run cả người, khuôn mặt chạm đến lưỡi dao trong tay Hiên Viên Ngạo Thiên liền xước thành một vạch nhỏ và từ từ rỉ máu.

“Một, hai...”

Hiên Viên Ngạo Thiên nhẹ nhàng đếm số, toàn thân tản ra một loại khí tức đáng sợ giống như một ác ma đến từ địa ngục làm người khác phải run rẩy.

“Tôi nói tôi nói!” Vào giây phút trước khi Hiên Viên Ngạo Thiên đếm đến ba, Sở Giao đã mở miệng kêu lên: “Phương pháp duy nhất để trở về là chết, Sở Ca chết là có thể trở về được.”

Hiên Viên Ngạo Thiên đứng dậy, từ trên cao nhìn xuống Sở Giao: “Cho nên, kế hoạch của cô vốn là gọi Sở Ca đến nơi này, và trực tiếp tiễn em ấy trở về?”

Anh nói, mắt nhìn quanh những can chất lỏng chất ở góc phòng.

Sở Giao bị khuôn mặt âm trầm của Hiên Viên Ngạo Thiên dọa sợ đến phát run không nói được lời nào.

Hiên Viên Ngạo Thiên nhìn vẻ mặt cô ta, biết mình đã nói ra chân tướng, anh cúi người nhặt miếng giẻ lên, bóp chặt gò má Sở Giao để bắt cô ta mở miệng ra và nhét miếng giẻ lại như trước, nói: “Làm một thân sĩ, tôi sẽ gắng hết sức để thỏa mãn tâm nguyện của nữ sĩ. Ví dụ như, tâm nguyện muốn quay về thế giới kia của cô.”

Sau khi nói xong anh cũng không quản Sở Giao đã khóc thành dạng gì mà xoay người đi thẳng ra cửa, nhìn hai người ở Hàn gia đang đứng chờ bên ngoài và nói: “Nói cho thiếu gia nhà hai người, giao dịch thay đổi một chút. Không phải là bắt cóc nữa mà tính thành một mạng đi. Đến lúc đó cần bao nhiêu tiền thì bảo anh ta liên hệ với tôi.”

Nói xong liền đi xuống lầu không hề quay đầu lại.

Dưới lầu, Trình Hi đang ở trong xe chờ anh.

Hiên Viên Ngạo Thiên ngồi vào vị trí bên cạnh ghế lái, nói: “Về nhà.”

Trình Hi gật đầu, cũng không hỏi gì thêm.

Chờ đến khi Hiền Viên Ngạo Thiên về nhà rồi thì Sở Ca đang ngồi trên sofa xem film kinh dị.

Cậu thấy Hiền Viên Ngạo Thiên về rồi liền nhếch miệng cười và ngoắc ngoắc anh: “Hiền Viên Ngạo Thiên mau lại đây xem cùng với em.”

Hiền Viên Ngạo Thiên: “...” Loại sở thích này của vợ thật sự không thể thay đổi được à?

Anh đi đến ngồi xuống bên cạnh Sở Ca, ôm lấy cậu và hỏi: “Nếu có cơ hội để em quay về thế giới trước đây, em sẽ bỏ lại anh để đi về sao?”

Sở Ca sững sốt, lập tức cúi đầu bảo: “Anh đừng bắt em phải lựa chọn như vậy, giống như kiểu anh với mẹ cùng rơi xuống nước thì em phải cứu ai trước ấy, em không nói ra đáp án được, anh cũng không thích nghe bất cứ đáp án nào khác ngoại trừ ở lại.”

Hiền Viên Ngạo Thiên nói: “Xin lỗi, anh chỉ sợ, sợ em không biết lúc nào lại bất ngờ biến mất, lưu lại anh một mình ngay cả đi tìm cũng không tìm được em.”

Sở Ca nhìn chằm chằm Hiền Viên Ngạo Thiên, đột nhiên cảm thấy Tổng tài đại nhân như vậy vừa đáng thương vừa bất lực, giống như một kẻ vừa bị thông báo mắc bệnh nan y, không biết khi nào mình sẽ chết nên thời khắc nào cũng lo âu.

Đây không phải là vẻ mặt một vị tổng tài khốc suất cuồng bá duệ nên có. (lạnh lùng đẹp trai ngông cuồng khí phách sắc bén)

Cậu vươn tay vuốt ve gò má Hiền Viên Ngạo Thiên: “Nếu như em có thể khống chế được, em mong muốn cả đời không cần biết phương pháp trở về, nếu như em không thể kiểm soát nổi thì chúng ta cùng chân thành quý trọng quãng thời gian còn có thể ở bên nhau, được không?”

Hiền Viên Ngạo Thiên nhìn cậu, cuối cùng mỉm cười gật đầu.

Là Sở Ca nói mong cả đời này em ấy sẽ không biết đến, như vậy anh cũng sẽ che giấu phương pháp này cả đời, cũng không tính là lừa dối đúng không?

Hiền Viên Ngạo Thiên ôm Sở Ca thật chặt, trong lòng dấy lên cảm giác an toàn trước này chưa từng có.

50. Chương 50

Rốt cuộc Sở Giao có quay về thế giới gốc hay không thì Hiền Viên Ngạo Thiên cũng không biết.

Còn về phương pháp xuyên việt kia, Hiền Viên Ngạo Thiên quyết định cả đời này sẽ không nói cho Sở Ca.

Thời gian trôi qua rất nhanh, đảo mắt đã đến cuối năm.

Công việc công ty cuối năm luôn ngập đầu, thời gian về nhà của Hiền Viên Ngạo Thiên càng lúc càng muộn. Sở Ca cũng không giận dỗi quái đản, buổi tối mỗi ngày đều nằm trên sofa xem tivi, chờ Hiền Viên Ngạo Thiên về nhà ôm cậu về phòng và hai người cùng chìm vào giấc mộng.

Hiền Viên Ngạo Thiên nói cậu vài lần bảo đừng chờ anh nhưng Sở Ca hoàn toàn không nghe, Hiền Viên Ngạo Thiên cũng đành theo ý cậu.

Tổng tài đại nhân không nói ra, kỳ thật vào khuya mỗi ngày về nhà thấy có người đang chờ mình đúng là một cảnh vô cùng ấm áp.

Hôm nay Sở Ca tan học về nhà, vừa mở cửa đã phát hiện có một đôi vợ chồng trung niên ngồi trên sofa vừa nói cười vừa xem tivi.

Sở Ca: __

Tình huống gì vậy? Cậu đi nhầm nhà hay nhà cậu bị bán rồi?

Cậu yên lặng lui về phía sau, sau khi lùi ra khỏi cửa thì ngẩng đầu lên nhìn biển số nhà, không có vấn đề gì, đúng là nhà cậu mà.

Sở Ca bước chân vào cửa lần hai, hỏi hai vị đang ngồi trên sofa: “Xin hỏi...”

Lời cậu còn chưa nói hết, đã thấy người đàn ông trung niên nhìn có vẻ rất nghiêm túc kia bất ngờ cười phá lên, vừa cười vừa vỗ đùi nói: “Ánh mắt của Tiểu Thiên không tồi, con dâu này thật quá đáng yêu!”

Sở Ca: “...”

Tiểu Thiên kia sẽ không phải là Hiên Viên Ngạo Thiên chứ?

Cậu thử mở miệng gọi: “Bác trai bác gái?”

Người phụ nữ trung niên cười dịu dàng với cậu, vỗ vỗ vị ngồi bên vẫn đang cười lớn ý bảo ông nghiêm túc một chút, sau đó mới nói: “Cháu là Sở Ca đúng không? Hai bác là ba mẹ của Hiên Viên Ngạo Thiên.”

Sở Ca yên lặng nhìn thoáng qua người đàn ông trung niên kia, cậu cảm giác hình như mình có chút hiểu được bệnh thần kinh của hai anh em nhà Hiên Viên được di truyền từ đâu rồi.

Thế nhưng lời này nói ra nhất định sẽ kéo giảm độ hảo cảm, Sở Ca lập tức đứng ngay ngắn và dùng giọng điệu nghiêm túc xưa nay chưa từng có để chào hỏi: “Cháu chào bác trai, bác gái.”

Ba của Hiên Viên Ngạo Thiên là Hiên Viên Vũ tắt nụ cười ngay một giây sau, rất nghiêm nghị nói: “Cậu cho giá đi, cho cậu bao nhiêu tiền để cậu rời khỏi Hiên Viên Ngạo Thiên?”

“Mười...một tỷ cháu cũng sẽ không rời khỏi anh ấy.”

Sở Ca muốn tát cho mình một cái lăm rồi, mợ nó thiếu chút nữa thì theo thói quen nói ra mười triệu rồi, nếu thật sự nói ra thì độ hảo cảm về mình trong lòng ba mẹ Hiên Viên Ngạo Thiên tuyệt đối sẽ tụt xuống âm. (Mười triệu cũng bắt đầu bằng từ nhất, một tỷ cũng vậy, mình thay từ đầu bằng mười cho dễ hiểu nha.)

Hiên Viên Vũ nghe thấy khoảng ngập ngừng rõ ràng trong câu trả lời của Sở Ca nhưng cũng không nói gì, ông nhướn mày bảo: “Nếu là hai tỷ thì sao?”

Sở Ca: “...” Cậu có ý muốn hất bàn rồi, tâm lý ghét kẻ giàu của người nghèo đã vọt lên max trong nháy mắt, vừa rồi quả thực thiếu chút nữa liền không nhận được muốn gặt đầu ôm chân đòi tiền hiểu không.

Hiên Viên Ngạo Thiên anh mau trở lại đi, một mình em không chịu nổi đâu.

Lúc này mẹ của Hiên Viên Ngạo Thiên là Âu Dương Yến cười nói: “A Vũ anh cũng đừng trêu thằng bé nữa, Tiểu Ca cháu cũng đừng đứng đó. Ai không biết còn cho rằng thái độ đối xử của nhà Hiên Viên chúng ta với con dâu là phật đứng đấy.”

Sở Ca bị xưng hô “con dâu” kia làm đỏ bừng mặt, có chút câu nệ ngồi xuống ghế sofa đối diện hai người họ. Hai tay không tự chủ được đan vào nhau, tư thế như một học sinh vừa thi xong đang đợi điểm vậy.

Âu Dương Yến nhìn bộ dạng này của cậu thì nụ cười trên mặt càng rạng rỡ, bà nói: “Tiểu Ca cháu không phải khẩn trương, hai bác cũng không phải đến để chia rẽ uyên ương, chính là muốn đến cảm ơn cháu có thể chịu được khuôn mặt người chết kia của Tiểu Thiên nhà bác.”

Sở Ca vội vàng nói: “Không đâu ạ, Hiên Viên Ngạo Thiên anh ấy rất tốt.” Hiên Viên Ngạo Thiên, mẹ anh đang dìu hàng anh trước mặt tình nhân của anh đấy, anh tính sao?

Âu Dương Yến nghe Sở Ca nói như vậy càng hài lòng hơn, bà bắt đầu nói chuyện phiếm cùng Sở Ca.

Trong lúc nói chuyện, Sở Ca biết được ba mẹ Hiên Viên Ngạo Thiên từ lúc buông chuyện công ty giao hết lại cho anh là bắt đầu đi du lịch vòng quanh trái đất hưởng thụ cuộc sống, cho nên đáng thương anh em nhà Hiên Viên cả năm đều không thấy mặt mũi ba mẹ mình đâu cả.

Còn biết Hiên Viên Ngạo Thiên khi bé thật ra là một đứa trẻ hay cười rất ngoan rất nghe lời, sau đến năm hai cao trung thấy mặt liệt rất ngẫu, nên đã luyện biểu cảm trên khuôn mặt thành liệt luôn, từ đó muốn sửa cũng không sửa được nữa.

Còn có Hiên Viên Ngạo Thiên mặc kệ nuôi động vật gì thì cũng sẽ chết rất nhanh, cho nên cuối cùng tức giận mua hai con rùa đen, bây giờ vẫn còn trong chuồng trạch nhà Hiên Viên.

Sở Ca cảm thấy toàn thân đều viên mãn rồi, quá khứ của Hiên Viên Ngạo Thiên quả thực là ngập tràn lịch sử đen mờ.

Chờ đến khi Sở Ca vạch trần được tất cả quá khứ u ám của Hiên Viên Ngạo Thiên thì Âu Dương Yến mới nói: “Tiểu Ca, kỳ thực trước khi hai bác đến đã điều tra qua cháu, cháu là một đứa bé ngoan, hai bác hi vọng cháu và Tiểu Thiên có thể hạnh phúc bên nhau.”

Sở Ca gật đầu, Âu Dương Yến nếu đã nguyện ý nói cho cậu biết họ đã điều tra mình rồi chính là đang thể hiện sự tín nhiệm cậu, Sở Ca tỏ vẻ cậu rất hài lòng khi được cha mẹ vợ tín nhiệm.

Khi họ đang nói chuyện thì cửa ra vào bất ngờ mở ra một lần nữa. Hiên Viên Ngạo Thiên vốn mang nụ cười trên khóe miệng, khi thấy đôi vợ chồng ngồi ở sofa trong phòng lập tức khôi phục lại vẻ mặt người chết.

Báo cáo tổng kết cuối năm cuối cùng cũng đến những khoản mục cuối, hôm nay vốn có dự định về nhà sớm một chút để cùng vợ ôn tồn thân thiết, kết quả không ngờ đúng dịp ba mẹ trở về. Không thể cùng vợ làm những việc không hài hòa đầy vui sướng, Tổng tài đại nhân rất mất hứng.

Anh vào nhà, treo áo khoác lên giá, quay sang gật đầu với đôi vợ chồng trung niên gọi một tiếng ba mẹ, rồi đi đến ngồi xuống bên cạnh Sở Ca, vươn tay ôm lấy vai Sở Ca như để tuyên cáo chủ quyền vậy.

Hiên Viên Vũ nhìn hành động của con trai, chân mày cau lại, cũng vươn tay ôm lấy Âu Dương Yến đang ngồi bên cạnh.

Sở Ca, Âu Dương Yến: “...”

Lần này cậu dám khẳng định chắc chắn, bệnh tâm thần của Hiên Viên Ngạo Thiên tuyệt đối là di truyền!

Hiên Viên Ngạo Thiên cúi đầu thì thầm bên tai Sở Ca: “Trước khi anh về em không nói với ba anh đưa em mười triệu là em rời khỏi anh đấy chứ?”

Sở Ca: “...” Lẽ nào chuyện cậu thấy tiền sáng mắt đã bị mọi người biết cả rồi hả?

Cậu yên lặng luồn tay ra sau lưng Hiên Viên Ngạo Thiên và cấu anh một cái, để tỏ ý mình đang vô cùng tức giận về sự không tin tưởng của anh với mình.

Hiên Viên Ngạo Thiên hiểu được ý của Sở Ca, khóe miệng anh hơi cong lên thành nụ cười nhẹ.

Còn chưa kịp nói gì thì bất ngờ nghe ba anh ngạc nhiên nói: “Cái mặt người chết này của con trai nhà mình hóa ra cũng có thể cười được, đây đúng là kỳ tích! Yến Nhi, đã bao lâu rồi em chưa thấy con trai cười thế?”

Âu Dương Yến dùng tay che đi nụ cười trên môi, nói: “Cũng chừng mười mấy năm rồi đấy.”

Hiên Viên Ngạo Thiên: “...” Kỳ thực anh vẫn luôn cười, thế nhưng lúc ba mẹ đi du lịch mỗi ngày anh ở nhà chỉ có thể đối mặt với cậu em trai ngu ngốc thôi thì sao có thể cười ra tiếng đây hả trời!

Âu Dương Yến thấy con trai xụ mặt xuống không nói thì liền bảo: “Tiểu Thiên, mẹ với ba con đều thấy Tiểu Ca tốt lắm, các con nếu đã quyết định ở bên nhau thì con không thể lúc nào cũng xì mặt ra với người ta được. Tiểu Ca còn nhỏ, con đừng bắt nạt thẳng bé.”

Hiên Viên Ngạo Thiên gật đầu, ba mẹ anh khen Sở Ca tốt còn làm anh vui hơn cả khen anh tốt.

“Tiểu Thiên, các con dự định khi nào thì kết hôn?” Hiên Viên Vũ thấy con trai và con dâu tình cảm tốt như vậy liền rên rỉ lúc còn nóng hổi.

Sở Ca: “...” Cậu thật không tiện nói cho hai bác biết cho đến giờ cậu vẫn chưa suy nghĩ đến vấn đề kết hôn này.

Hiên Viên Ngạo Thiên lại rất trực tiếp nói: “Chỉ cần Tiểu Ca đồng ý thì chắc chắn là càng nhanh càng tốt.”

Anh vừa nói hết câu thì trong phòng trừ Sở Ca ra, ba người còn lại đều đang nhìn chằm chằm cậu chờ đáp án.

Khuôn mặt Sở Ca đỏ bừng như sắp cháy rồi. Nên nói cho Hiên Viên Ngạo Thiên biết cậu không nghĩ đến vấn đề kết hôn này như thế nào đây? Suy nghĩ của cậu vẫn đang dừng lại trong giai đoạn kẻ nghèo của đời

trước. Mấy chuyện như bay ra nước ngoài tìm một nơi cho phép đồng tính luyến ái kết hôn này, hoàn toàn bị xếp ra ngoài phạm vi tư duy đó.

Hiên Viên Ngạo Thiên thấy bộ dạng này của Sở Ca, tuy rằng không biết em ấy đang suy nghĩ gì nhưng vẫn chủ động mở miệng giải vây giúp: “Tiểu Ca còn ngại ngần lắm, chờ khi nào em ấy đồng ý thì con nhất định sẽ thông báo cho ba mẹ đầu tiên, được không?”

Hai vợ chồng Hiên Viên Vũ không hài lòng với đáp án này lắm, vẫn có chút lo lắng sau này Sở Ca phát hiện ra Hiên Viên Ngạo Thiên nhiều khuyết điểm như vậy rồi vứt bỏ con trai họ thì sao đây. Thế nhưng kết hôn là chuyện của vợ chồng son hai đứa, họ cũng không tiện nói thêm gì nữa, chỉ có thể lặng yên cầu khẩn cho con trai trong lòng mong nó cố gắng đừng bị vợ ghét bỏ thôi.

“Được rồi, ba mẹ đã gặp Tiểu Hàn chưa?” Mấy người nói chuyện thêm một lúc thì Hiên Viên Ngạo Thiên mới nhớ đến em trai ngu xuẩn nhà anh.

Hiên Viên Vũ gật đầu: “Ba mẹ khi về không tìm thấy con, là Tiểu Hàn nói cho ba mẹ biết địa chỉ này, chìa khóa cũng là thằng bé đưa.”

Hiên Viên Ngạo Thiên suy nghĩ một lúc, ba mẹ anh khi về chắc là anh đang họp nên tắt máy, nhưng mà năng lực hâm hoi đồng đội của em trai quả nhiên vẫn cao siêu trước sau như một, mọ nó không thể để ba mẹ ở chủ trách trước hử! Đừng có chỉ rõ địa điểm rồi đưa cả chìa khóa chứ, những việc không hài hòa mình đã dự định nhiều như thế rồi lại không thể làm được! Hiên Viên Ngạo Thiên hối hận không gì sánh được về việc anh đã chính tay giao cho em trai chiếc chìa khóa dự phòng của căn nhà này, đây quả thực là tự tìm đường chết mà.

Để báo đáp em trai đã nhanh chóng vạch trần địa chỉ tổ ấm của anh như vậy, Hiên Viên Ngạo Thiên liền nghiêm túc nói: “Ba mẹ, hai người đã biết Tiểu Hàn có bạn gái rồi chưa? Là Mộ Dung Cẩm, vị thiên kim của nhà Mộ Dung ấy.”

Hiên Viên Vũ kinh ngạc nói: “Con đừng nói cho ba biết chính là cái con bé khẩu vị nặng quần đại thúc kia nhé.”

Hiên Viên Ngạo Thiên nặng nề gật đầu xác nhận suy đoán của Hiên Viên Vũ.

Hiên Viên Vũ thấy con trai gật đầu thì lập tức phẫn nộ, ông vỗ bàn nói: “Con nhanh bắt Tiểu Hàn chia tay ngay đi, hiện giờ nhà Hiên Viên chúng ta, con là gay, nếu như Tiểu Hàn còn đổ vỏ cho người khác thì huyết thống nhà Hiên Viên chúng ta phải truyền xuống thế nào hử!” (Nguyên văn là ‘hỉ dương cha’ dùng để trêu chọc cậu chàng vất vả lắm mới theo đuổi được nữ thần, nhưng éo le thay nữ thần lại đang mang thai con của cao phú soái, trong tình huống cùng đường mới nhận lời chàng nghèo, không khác gì từ đổ vỏ hay dùng trên mạng của Việt Nam, nên mình thay luôn :D)

Hiên Viên Ngạo Thiên đau đớn lắc đầu nói: “Đây là mối tình đầu của Tiểu Hàn, con khuyên không nổi.”

Sở Ca: “...” Vì sao cậu lại nghĩ kỳ thực lưng đeo sứ mệnh nối dõi tông đường của gia tộc nói đơn giản chút chính là ngựa đực vậy? Nhất định là cách hiểu của cậu sai rồi! Còn nữa Hiên Viên Ngạo Thiên, anh không muốn quản thì cứ nói thẳng là không muốn quản, đừng có nói đường hoàng như vậy được không?

Sở Ca còn chưa rồi rắm đủ thì đột nhiên điện thoại trong túi vang lên, là có tin nhắn.

Sở Ca ấn đọc rồi sững sốt, bảo Hiên Viên Ngạo Thiên cùng xem.

Hiên Viên Ngạo Thiên thấy rõ ràng trong tin nhắn viết gì thì ngẩng đầu vui mừng nói với ba mẹ anh: “Không cần con khuyên Tiểu Hàn nữa, thằng bé chủ động chia tay rồi.”

51. Chương 51

Tin nhắn gửi đến điện thoại Sở Ca rất ngắn gọn cũng rất bi thương, tổng cộng có bốn chữ – (tôi thất tình rồi.)

Nhưng mà khi bốn chữ này kết hợp với số điện thoại của Hiên Viên Hàn thì độ đồng tình của tất cả mọi người nhìn thấy nó đều giảm hơn một nửa. Dù sao cũng chỉ có một mình Hiên Viên Hàn không biết, mối tình đầu này của cậu chắc chắn sẽ thất bại thảm hại rồi.

Sở Ca cầm điện thoại nhìn Hiên Viên Ngạo Thiên, làm bạn bè mấy năm, cậu quá hiểu Hiên Viên Hàn nhấn cho cậu tin này kỳ thực là gọi người qua đó tâm sự với mình mà thôi. Cậu còn có thể khẳng định, bên Mặc Kỳ Lân nhất định cũng nhận được một tin nhắn y hệt như vậy.

Nhưng mà bây giờ cậu còn đang trong quá trình gặp ba mẹ vợ, Sở Ca tuyệt đối sẽ không làm khó trí thông minh của mình bắt nó phải suy nghĩ hiện giờ nên làm thế nào, cho nên việc này cứ giao cho Hiên Viên Ngạo Thiên nghĩ là tốt rồi.

Hiên Viên Ngạo Thiên ngẫm nghĩ một chút rồi bảo với ba mẹ anh: “Tiểu Hàn thất tình nên buồn lắm. Tiểu Ca là bạn thân bé, để em ấy đi an ủi Tiểu Hàn một chút.”

Vợ chồng Hiên Viên Vũ đã sớm từ miệng Hiên Viên Hàn nghe được về quan hệ của con trai út với Sở Ca rồi, cũng biết Sở Ca có thể cùng một chỗ với Hiên Viên Ngạo Thiên, trợ công của Hiên Viên Hàn không thể không có, vì vậy liền gật đầu bảo Hiên Viên Ngạo Thiên đưa Sở Ca đi tìm Hiên Viên Hàn, hai người tiếp tục xem tivi.

Sau khi ra khỏi nhà Sở Ca lập tức gọi điện cho Hiên Viên Hàn để xác định xem cậu ấy ở nơi nào, giọng Hiên Viên Hàn có vẻ rất suy sụp, nói địa điểm rồi thuận tiện bỏ thêm một câu dừng cho anh trai cậu cùng đi.

Sở Ca cúp điện thoại và bắt đầu nói: “A Hàn không cho anh đến.”

Hiên Viên Ngạo Thiên gật đầu nói: “Anh cũng đoán được.”

Sở Ca nghi ngờ nói: “Vì sao?”

“Khác biệt.” Hiên Viên Ngạo Thiên nói: “Thằng ranh này từ nhỏ đến lớn chuyện gì cũng không muốn nói với anh, toàn chê anh hơn anh nó nhiều tuổi quá.”

Sở Ca gật đầu đồng ý, cậu nói: “Em cũng cùng anh...”

Hiên Viên Ngạo Thiên không chờ cậu nói xong liền ngắt lời: “Trong thân thể em là một linh hồn 26 tuổi, cho nên hai chúng ta không có khác biệt.”

“Thế nhưng em và A hàn cũng không có khác biệt mà.”

Hiên Viên Ngạo Thiên giật giật khóe miệng, cuối cùng vẫn ẩn lời nói đã nhảy đến mép xuống bụng. Anh nghĩ nếu như nói cho Sở Ca em ấy với Hiên Viên Hàn không có khác biệt là do tuổi linh hồn tuy lớn nhưng tuổi đầu óc thì vẫn ấu trĩ lắm, nhất định sẽ ảnh hưởng đến sinh hoạt hài hòa của phụ phụ.

Phương hướng động não của Tổng tài đại nhân cuối cùng cũng mở mang được một lần.

Anh suy nghĩ một chút, hỏi Sở Ca: “Lúc này ba mẹ hỏi khi nào kết hôn, sao em không trả lời?”

Sở Ca: “...” Hiện giờ em đang đi an ủi em trai anh thất tình, trên đường anh còn hỏi em lúc nào thì kết hôn, như vậy thực sự không có vấn đề gì chứ?

Cậu nói: “Trước khi xuyên việt em chưa từng bước chân ra khỏi biên giới, cho nên hoàn toàn không nghĩ đến chuyện đồng tính luyến ái còn muốn kết hôn.”

Hiên Viên Ngạo Thiên nói: “Chuyện trước kia anh có thể hiểu, hiện giờ em không phải là Sở Ca trước kia nữa nên bắt đầu nghĩ đến vấn đề này đi nhé.”

Sở Ca cau mày nói: “Để em suy tính một chút đã.”

Hiên Viên Ngạo Thiên nói: “Em thật già mồm.”

Sở Ca phần nộ trừng anh, cậu phát hiện ra, nếu như Hiên Viên Ngạo Thiên có tâm nguyện gì cực kỳ muốn đạt được nhưng cậu cự tuyệt thì lập tức anh sẽ bảo mình già mồm với ngoan cố, để cho mình suy ngẫm lại rồi sẽ đồng ý. Thế nhưng đây là kết hôn hiểu không! Nếu như phép khích tướng đều dùng được trong trường hợp này thì quá là bôi bác rồi!

Hiên Viên Ngạo Thiên thấy Sở Ca không lên tiếng, nhân lúc đèn đỏ liếc liếc về phía cậu và kinh ngạc nhận ra chiêu thức trăm thử trăm trúng này của mình cư nhiên lại thất bại. Hơn nữa nhìn vợ như này hình như có chút tức giận? Làm sao bây giờ, đây không phải là điềm báo chia tay chứ?

Tư duy của Hiên Viên Ngạo Thiên còn chưa thoát tuyến hết thì đã bị tiếng quát đầy giận dữ của Sở Ca kéo về –

“Lo lái xe đi chứ ngồi đó ảo tưởng cái lông! Vạn nhất xảy ra tai nạn chết người thì phải làm sao hả!”

Hiên Viên Ngạo Thiên vừa nghe đến từ ‘chết’ lập tức ngồi nghiêm đứng đắn, từ khi biết được cái phương pháp xuyên việt không đáng tin cậy kia, ngày thường Sở Ca dù có va chạm nhẹ thôi thì anh cũng sợ hãi đến nửa ngày, rất sợ Sở Giao nói quá nghiêm trọng nhưng thật ra chỉ cần vết thương nhỏ hay bệnh nhẹ là có thể xuyên việt rồi.

Đại khái tầm 10 phút sau, hai người đã đến trước cửa ngôi biệt thự Hiên Viên Hàn ở.

Hiên Viên Ngạo Thiên trước khi đi đã nhắc lại với Sở Ca bảo cậu suy nghĩ đến vấn đề kết hôn rồi mới lưu luyến lái xe rời đi.

Sở Ca nhìn theo xe của Hiên Viên Ngạo Thiên cho đến khi nó biến thành hình dưa hấu thì mới xoay người đi đến trước biệt thự và gõ cửa.

Bất động sản nhà Hiên Viên rất nhiều, căn biệt thự mini này nằm tại khu đất bằng trên đỉnh núi ngoại ô phía Bắc thành phố D, toàn căn lấy xanh lam và trắng tinh làm màu chủ đạo, không quá xa hoa nhưng lại đầy ấm áp.

Cậu gõ vài tiếng, cửa được người bên trong mở ra.

Người mở cửa là Mặc Kỳ Lân.

Sau khi Sở Ca vào nhà rồi mới nhỏ giọng nói với cậu: “Đừng có nhắc đến cô ả kia trước mặt A Hàn, hiện giờ cậu ta đang trong trạng thái tâm tình down xuống kịch âm rồi, tôi lo lắng không biết cậu ta có chịu nổi không hay là đi tự sát mất.”

Sở Ca gật đầu tỏ vẻ mình đã hiểu.

Hai người đi tới phòng khách, cậu nhìn thấy Hiên Viên Hàn đang ngồi bệt dưới đất ôm chân dựa vào sofa, điện thoại cầm trong tay thì vút lên vút xuống.

Sở Ca nhìn cậu trong tình trạng chán chường thế nhưng ánh mắt vẫn tỉnh táo như trước thì ngờ vực hỏi Mặc Kỳ Lân: “A Hàn không uống rượu?”

“Không uống.” Mặc Kỳ Lân chưa kịp nói thì Hiên Viên Hàn đã trả lời trước. Thanh âm nhẹ nhàng lại mang theo ưu thương ngập tràn. Sở Ca cảm thấy rất khó chịu, loại giọng điệu này không thích hợp với Hiên Viên Hàn.

Hiên Viên Hàn nói: “Muốn biết vì sao tôi lại chia tay không?”

Hai vị đồng đội lợn này lập tức trăm miệng một lời rất kiên định nói: “Muốn!”

Sau khi nói xong mới phát hiện như vậy có phần không hay lắm, liền bắt đầu dĩ trăm miệng một lời lần nữa: “Không muốn.”

Hiên Viên Hàn: “...” Một việc đau khổ như thế mà sao hai tên tấu hài này xuất hiện là lại không nghiêm túc nổi vậy.

“A Hàn, không sao đâu, chuyện này không nói cho chúng tôi biết cũng được, điều chúng tôi quan tâm chỉ là tâm tình của cậu thôi.” Mặc Kỳ Lân thấy Hiên Viên Hàn im lặng liền vội vàng nói, sau khi nói rồi còn nhỏ giọng với Sở Ca đứng bên: “Vừa rồi vào nhà đã nhắc cậu không nên hỏi rồi mà cậu còn bắt quái như thế!”

Sở Ca nói: “Lẽ nào cậu không muốn biết? Đừng nói cho tôi là vừa rồi chỉ một mình tôi nói muốn thôi.”

Mặc Kỳ Lân cau mày bảo: “Muốn biết thì chúng ta cũng có thể đổi một trường hợp khác, chờ đến khi Tiểu Hàn có thể tươi cười nhìn lại quá khứ, đến lúc đó chúng ta cùng cậu ấy nhìn về những ngày tháng đã qua cũng không muộn mà.”

Sở Ca đồng ý gật đầu.

Hiên Viên Hàn: “...” Hai người kia không biết khoảng cách giữa ba người họ gần đến mức nhỏ giọng thì thầm thì cũng hoàn toàn nghe được hết à? Loại tiết tấu cậu có chuyện gì không vui nói ra cho mọi người cùng vui này thì chúng ta có thể chơi tiếp được sao?

Cậu hít thật sâu, xác định mình sẽ không mở miệng ra là mắng người mới lên tiếng: “Hôm nay đưa ba mẹ tôi đến chỗ anh tôi xong thì định đi học luôn, nhưng phát hiện ra đã muộn rồi nên tôi bùng học.”

“Sau đó bị thần học tập nguyên rủa.” Sở Ca không kiềm chế được mà đem suy nghĩ trong lòng nói ra khỏi miệng, Hiên Viên Hàn lập tức trừng cậu. Sở Ca khoát khoát tay, làm một hành động kéo khóa miệng lại tỏ vẻ mình sẽ không chen vào nữa để cậu ta tiếp tục kể.

Hiên Viên Hàn thấy cậu thành tâm sửa đổi liền tiếp tục nói: “Tôi nghĩ về nhà cũng không có chuyện gì làm phiền đi tìm ả tiện nhân kia. Kết quả khi tôi mở cửa phòng cô ta thuê thì thấy ả...”

Cậu nói kế tiếp Hiên Viên Hàn nghiêng chặt rằng không nói ra miệng.

Mặc Kỳ Lân suy đoán: “Nhất định là thấy cô ả đang cút lên giường với thằng khác!”

Sở Ca vô cùng đồng ý với Mặc Kỳ Lân, vươn ngón cái và nói: “Cậu thật thông minh!”

Hiên Viên Hàn cả giận nói: “Hai tên các cậu cút cho tôi!”

Sở Ca nhanh chóng cười cười chạy đến vỗ vỗ bả vai Hiên Viên Hàn nói: “Người anh em, đây không phải muốn giúp cậu bước ra khỏi bi thương một chút sao?”

Hiên Viên Hàn nhướn mày, “Sau đó trực tiếp bước vào tức giận?”

Sở Ca: “...” Cậu đột nhiên phát hiện ra cảm uất có thể làm đề cao trí thông minh của người ta.

Mặc Kỳ Lân nhanh chóng hòa giải: “Tiểu Hàn cậu đừng nóng giận, chúng ta nói tiếp thôi, cậu nhìn thấy gì?”

Hiên Viên Hàn nhìn cậu, bữu môi nói: “Vừa rồi không phải cậu đã nói hết ra rồi còn gì.”

Sở Ca, Mặc Kỳ Lân: “...”

Bọn họ thật ra chỉ là miệng tiện nói lung tung thôi. Loại cảm giác đâm thủng chân tướng này sao lại thấy rất ngược tâm chứ?

Hiên Viên Hàn nói: “Các cậu có biết không, trước đây tôi vẫn coi cô ả như thiên sứ, tôi cho là cô ta vô cùng thuần khiết. Không ngờ rằng...”

Thiên sứ biến thành đồng phân.

Sở Ca yên lặng giúp cậu bổ sung thêm.

Để không chọc Hiên Viên Hàn phẫn nộ, hiện giờ cậu phải ngậm chặt miệng kiên quyết không nói.

Hiên Viên Hàn cũng không để ý đến chuyện không ai tiếp lời, có lẽ nên nói cậu căn bản không có ý định để Sở Ca với Mặc Kỳ Lân tiếp lời. Cậu nói tiếp: “Vừa nãy trước khi Kỳ Lân đến tôi đã suy nghĩ rất lâu, đột nhiên cảm thấy còn không bằng tìm một người đàn ông cho xong. Cậu xem đời sống tình cảm của hai tên gay các cậu trôi chảy biết bao.”

Sở Ca vô cùng muốn che mặt cười ngây ngô nói trôi chảy là vì chúng tôi rất ân ái. Thế nhưng làm bạn bè tốt và anh rể chuẩn của Hiên Viên Hàn, cậu vẫn nói:

“Kỳ thực tình yêu đi đến hạnh phúc hay bất hạnh không phải do giới tính, chủ yếu là ở trái tim. Trái tim hướng về nhau thì đương nhiên sẽ ở bên nhau.”

Hiên Viên Hàn có chút mơ hồ nhìn cậu, sững sốt một lúc rồi bật cười. Cậu nói: “Không ngờ rằng cậu yêu đương mấy tháng thôi cũng có thể biến thành tình thánh được rồi.”

Sở Ca lắc đầu nói: “Quý ở nghiên cứu.”

Hiên Viên Hàn và Mặc Kỳ Lân đều không hiểu đáp án này là ý gì.

Sở Ca cũng không giải thích.

Hỏi thừa, anh đây có thể nói cho mi biết anh đây thấu hiểu như thế là do trước khi xuyên qua xem tám giờ quá nhiều rồi hả!

Đương nhiên không thể!

Hiện giờ đại não Hiên Viên Hàn rất loạn, Sở Ca nói gì cũng chỉ là đàn gảy tai trâu mà thôi.

Cậu trầm mặc một lúc rồi bất ngờ nói: “Nếu nhưng cùng với đàn ông, có phải sẽ đâm cút hoặc bị đâm cút không?”

Hai tên gay Sở Ca và Mặc Kỳ Lân: “...”

Câu hỏi lộ liễu này bọn họ đều không tiện trả lời.

Sở Ca nói: “Cậu hỏi cái này làm gì?”

“Chuẩn bị sẵn sàng, nếu từ nay về sau tôi phát hiện mình không yêu phụ nữ, nói không chừng có thể thử cùng ở bên đàn ông. Bằng không cả đời chỉ có thể nhìn người khác ân ái mặn nồng mà không tìm được người ân ái với mình thì thật quá cô đơn.”

Hiên Viên Hàn nói rất nhẹ nhàng, Sở Ca và Mặc Kỳ Lân nghe lại thấy sợ hãi không gì sánh được.

Đây là tiết tấu Nhị thiếu tìm đường chết nhiều năm cuối cùng muốn bẻ cong chính mình sao?

Sở Ca rất muốn nhắn tin ngay cho bạn trai mình, nếu như thế hệ này của nhà Hiên Viên đều là gay thì hương khói nhà họ phải truyền tiếp xuống kiểu gì đây?

52. Chương 52

Sở Ca thấy bộ dạng sống có gì vui chết có gì buồn này của Hiên Viên Hàn liền trao đổi một ánh mắt với Mặc Kỳ Lân.

Hai người tiến lên một trái một phải kéo cánh tay Hiên Viên Hàn lôi cậu ta ngồi lên ghế sofa, sau đó thuận thế ngồi bên cạnh cậu.

Sở Ca nghĩ tư thế này rất hăm hại nhau. Nếu như cậu với Mặc Kỳ Lân đổi giới thành nữ rồi quần áo hở hang thêm chút thì hành động này có thể xem như là mở màn cho một bộ film 18+ được rồi đấy.

Cậu lắc đầu không cho mình suy nghĩ về hình ảnh quỷ dị kia nữa, vỗ vỗ vai Hiên Viên Hàn và nói với cậu ta: “Người anh em cậu xem, chân trời nơi nào không có cỏ thơm, hà tất phải đơn phương yêu mến một cảnh hoa chứ.”

Hiên Viên Hàn nói: “Hoa để hình dung phụ nữ, cỏ để hình dung đàn ông. Cho nên cậu đang khích lệ tôi tìm một người đàn ông tạo thành cặp gay?”

Sở Ca: “...” Loại ảo tưởng thành thần của nhà Hiên Viên tuyệt đối cũng là di truyền!

Mặc Kỳ Lân trừng mắt nhìn Sở Ca, như đang tức giận với hành vi đồng đội lợn của cậu. Mặc Kỳ Lân nói: “À Hàn cậu nghĩ xem, ba mẹ sớm đã tiếp nhận anh cậu là gay rồi, nếu giờ cậu cũng là gay, trước không nói cậu come out sẽ làm ba mẹ cậu giận đến mức độ nào, cậu thử nói xem hương khói nhà Hiên Viên nên truyền xuống đời tiếp như thế nào đây?”

Hiên Viên Hàn cũng lườm nhìn sang cậu ta, nói: “Mang thai hộ.”

Mặc Kỳ Lân: “...” Cậu thực sự không thích bạn thân đột ngột đề cao chỉ số IQ đâu.

Hiên Viên Hàn trả lời Mặc Kỳ Lân xong thì ngừng một lúc, tiếp tục nói: “Kỳ thực tôi cũng chỉ nói thế mà thôi. Nhưng bị hai người quấy rối một lúc, tôi phát hiện ra tôi thực sự không bài xích việc tìm bạn trai. Hóa ra tôi cũng không thẳng như trong mình đã nghĩ.”

Sở Ca lập tức lắc đầu như trống bỏi, phản bác: “Nghìn vạn lần đừng nói như vậy, A Hàn cậu thẳng lắm, thẳng đến mức bẻ cái là gãy, cho nên nghìn vạn lần đừng cố gắng cong.”

Mặc Kỳ Lân ngồi bên cạnh gật đầu đồng ý.

Hiên Viên Hàn nhú mày nhìn hai tên bạn thân, đột nhiên mở lời giật mình: “Hai tên gay các cậu không phải sợ tôi cong rồi sẽ thích tôi đấy chứ?”

Sở Ca, Mặc Kỳ Lân: “...”

Mọi nó Hiên Viên Hàn cậu cho rằng thẳng nam bị bẻ cong là quá trình thẳng cấp hả? Còn được tặng thêm điểm mị lực? Nằm mơ đi nhóc!

Sở Ca gơ tay vuốt mặt một cái để cơ mặt đang muốn co giật được bình tĩnh lại rồi mới nói với Hiên Viên Hàn: “Chúng tôi không muốn cậu cong chủ yếu là vì nghĩ rằng nếu như cậu là thụ, vạn nhất cú tàn đầy đất bị thương thì đau biết mấy. Còn nếu cậu là công thì sau này chúng tôi biết chơi với cậu sau đây? Thụ bắt thân đấy. (Câu này trong nam nữ thụ thụ bất tương thân nhé –)

Sở Ca rất có ý thức tự mình biết mình, ngoại trừ bình thường cậu hay chiếm tiện nghi ngoài miệng gọi Hiên Viên Ngạo Thiên là vợ nhưng căn bản lại không nghĩ đến khả năng mình có thể đẩy ngã được Tổng tài đại nhân. Bất quá cậu cảm giác mình là thụ, nhưng Mặc Kỳ Lân bị cậu quy thành thụ thì không cho là như vậy.

Mặc Kỳ Lân nói: “Sở Ca, nếu như ẩn theo lời cậu nói thì hai ta mới là thụ thụ bất thân. Dù sao tôi cũng là thuần công đã thành công đẩy ngã vợ được một lần rồi.”

Cậu vừa nói vừa sờ cằm hên hên nhớ lại cái đêm mà cậu hoàn toàn không có tí ti kỷ ức gì nhưng lại nghe Vương Dục Vương nói họ say rượu mất lý trí. Ủ, dù là không nhớ ra nhưng nhất định cũng rất xúc cảm.

Sở Ca cũng không phản bác, chỉ lướt qua Hiên Viên Hàn nhìn khuôn mặt công tử của Mặc Kỳ Lân, mặt không cảm xúc nói: “Ha ha.”

Hiên Viên Hàn nói: “Chúng ta trước không bàn về vấn đề vô vị sau này tôi tìm nam hay nữ nữa. Hiện giờ tôi vừa nhận ra không chừng mình đã đeo nón xanh mấy tháng rồi, tâm tình không tốt chút nào hết, chúng ta tìm việc gì làm để điều tiết tâm trạng đi.”

Hai người còn lại bần chồn hỏi cậu ta: “Việc gì có thể điều tiết tâm trạng được?”

Nửa tiếng sau, ba người đứng trước cổng công viên trò chơi lớn nhất của thành phố D.

Mặc Kỳ Lân ngẩng đầu nhìn cửa chính của công viên, tầm tắc vài tiếng rồi thì thâm với Sở Ca đứng cạnh: “Cậu tính sao, vào năm tôi mười hai tuổi ở đời trước là không bước chân đến loại công viên này nữa rồi.”

Sở Ca nói: “Vậy cậu coi như Nhị thiếu cho cậu một vé về tuổi thơ là được rồi.”

Mặc Kỳ Lân nhìn thoáng qua Hiên Viên Hàn rõ ràng cũng không mấy hăng hái, sau đó bảo với hai người họ mình đi mua vé cũng được.

Mùa đông của thành phố D cũng không phải quá rét. Nhưng hiện giờ đã là buổi chiều, người đến công viên trò chơi tự nhiên cũng ít hơn.

Mặc Kỳ Lân nhanh chóng cầm ba tấm vé quay lại.

Hiên Viên Hàn tâm tình không tốt, hai người họ đương nhiên là tùy theo Hiên Viên Hàn, cậu ta muốn chơi gì thì chơi cùng là được.

Kết quả Hiên Viên Hàn vừa vào cửa đã đi thẳng đến khu tàu lượn.

Tàu lượn ở công viên thành phố D rất nổi tiếng, coi như là kẻ chưa đến lần nào như Sở Ca cũng đã được nghe đến tiếng tăm của nó – trong truyền thuyết nói những kẻ chơi trò này, mười người thì có chín người ới, kẻ còn lại thì đã hôn mê rồi.

Ba người đi đến cổng soát vé, Sở Ca nhìn lướt qua đường ray của tàu lượn, liền túm lấy Hiên Viên Hàn bảo: “Cậu chắc không? Có một bộ film là mọi người đi chơi tàu lượn với nhau đến nửa đường tàu bị hỏng rồi tất cả đều chết đấy.”

Hiên Viên Hàn nhìn cậu.

Sở Ca nuốt nước bọt nói: “Tôi có dự cảm không lành.”

Hiên Viên Hàn nói: “Không sao đâu, hệ số an toàn nơi này cao lắm.”

Sở Ca: “...” Cậu nói dự cảm không lành là dạ dày chứ không phải tư tưởng. Hơn nữa vì sao cậu thấy Hiên Viên Hàn như kiểu hệ số an toàn không cao trực tiếp ngã chết mới vui thế này?

Do Hiên Viên Hàn kiên trì, Mặc Kỳ Lân mặc kệ, cuối cùng ba người vẫn bước lên tàu lượn.

Hiên Viên Hàn và một người lạ ngồi toa đầu tiên, Sở Ca và Mặc Kỳ Lân ngồi cuối cùng.

Sở Ca lúc đang thắt chặt dây an toàn thì nói với Mặc Kỳ Lân: “Trong thế giới kia của chúng tôi có một bộ manga cực kỳ nổi tiếng, tập đầu tiên chính là giết người khi tàu lượn đang chạy. Nếu như lát nữa tôi chết, cậu nhất định phải nhớ nhắc nhở cảnh sát tìm xung quanh xem có dây câu không.” (Tập 1 Conan nếu mình nhớ không nhầm)

Mặc Kỳ Lân yên lặng nắm tay Sở Ca, an ủi: “Sợ có thể hét ra, ảo tưởng nhiều hại thân thể lắm.”

Sở Ca: “...”

Mọi nó, sợ thì có thể để tôi xuống tàu luôn được không!

Kết quả sự thực đã chứng minh, hệ số an toàn của tàu lượn trong công viên quả thực rất cao, chí ít Sở Ca cũng không bị hất ra như trong tưởng tượng.

Nhưng mà sau khi xuống tàu chạy ra ven đường khai thổ là không tránh được.

Chờ Mặc Kỳ Lân và Sở Ca nôn đến hoa mắt váng đầu mới nhìn thấy Hiên Viên Hàn được một thanh niên đỡ ra.

Sở Ca lập tức nháy mắt với Mặc Kỳ Lân: “Tiểu Hàn tìm được mùa xanh thứ hai nhanh như vậy?”

Mặc Kỳ Lân gật đầu đáp lại: “Quả thực không thể khinh thường.”

Người đỡ Hiên Viên Hàn cao hơn cậu ta một chút, đeo kính, bộ dạng tinh anh, khuôn mặt hào hoa phong nhã. Người này mặc một chiếc áo mỏng màu trắng nhẹ nhàng, trong tay cầm một chiếc áo khác.

Chờ Hiên Viên Hàn đi đến trước mặt hai người họ, cậu ta mới vừa cảm ơn vừa xin lỗi với thanh niên kia.

Người kia chỉ cười cười cũng không nói gì liền đi.

Chờ anh ta đi xa, Sở Ca với trêu đùa hỏi Hiên Viên Hàn: “Sao lại để cho người ta đi rồi?”

Hiên Viên Hàn vẻ mặt suy yếu: “Chẳng nhẽ còn muốn tôi quỳ gối tiễn đưa mới được?”

Mặc Kỳ Lân tò mò hỏi: “Rốt cuộc là sao vậy?”

Hiên Viên Hàn che mặt, “Mọi chuyện xảy ra quá nhanh, tốc độ gió quá góp sức. Đến lúc tôi phát hiện ra thì đã nôn toàn thân anh ta rồi.”

“Anh ta không đánh chết cậu?” Sở Ca nói.

“Bởi vì anh ta yêu cậu.” Mặc Kỳ Lân lập tức thuận miệng đáp luôn.

Sau khi nói xong, hai người họ lại được hưởng thụ ánh mắt khinh bỉ của Nhị thiếu nhà Hiên Viên.

Hiên Viên Hàn cũng lười tranh luận với hai tên đồng đội lợn của mình. Cậu nói: “Vốn định bồi thường cho anh ta một bộ khác, nhưng người ta bảo không cần, cũng do chân tôi mềm oặt nên đỡ tôi ra đây.”

“Đây là mở đầu cho một cuộc tình cầu huyết, cậu thấy sao?” Sở Ca không phản ứng với vẻ mặt thống khổ của Hiên Viên Hàn, trực tiếp hỏi Mặc Kỳ Lân.

Mặc Kỳ Lân tỏ vẻ mình rất tán thành.

Hiên Viên Hàn mặt không cảm xúc nói: “Người ta là đàn ông, hơn nữa tôi ngay cả anh ta tên là gì cũng không biết thì các cậu còn muốn ảo tưởng thêm nữa à.”

“Không phải cậu nói bây giờ cậu không kỵ nam nữ à, chúng tôi đang giúp cậu xem xét đó.”

Hiên Viên Hàn: “...” Lúc trước cậu chỉ nói lấy mà thôi, hiện giờ có cảm giác bê đá đập lên chân chính mình là sao.

Hai người náo loạn một lúc rồi cũng không nhắc đến chuyện kia nữa.

Ba người nghỉ ngơi mấy phút rồi tiếp tục xuất phát đến mục tiêu tiếp theo.

Hiên Viên Hàn không biết là do chịu kích thích hay làm sao mà chuyên chọn những trò mạo hiểm đến choáng váng để chơi. Sau một loạt các trò như tàu lượn, xe trượt ... Sở Ca hoàn toàn tê liệt ngã xuống ghế đá ven đường nằm ý ở đó.

Sở Ca thều thào nói: “Hiên Viên Hàn, nếu cậu còn định chơi mấy trò kiểu vậy thì cậu cứ chơi một mình đi, anh em theo cậu sẽ ỏi ra mặt mất.”

Hiên Viên Hàn ngồi phịch xuống bên cạnh cậu, nghe thấy vậy cũng lắc đầu nói: “Tôi cũng sắp nôn ra mặt rồi, đổi trò khác, chúng ta còn trò gì chưa kịp nhúng chàm vậy?”

“Cậu có thể dùng từ nào đứng đắn hơn được không?”

“Không thể.”

Mặc Kỳ Lân giật giật khóe miệng nhìn xung quanh một lúc, cuối cùng chỉ tay vào một gian nhỏ nhỏ nói: “Nhà ma. Muốn thử không?”

Sở Ca lập tức gạt đầu, gạt được một nửa thì đột ngột ngừng lại. Cậu nói: “Hiên Viên Hàn cậu biết chuyện anh cậu sợ ma không?”

Hiên Viên Hàn nói: “Biết chứ, làm sao?”

Sở Ca gạt đầu, yên lặng lấy điện thoại trong túi ra, gọi hỏi Hiên Viên Ngạo Thiên có rảnh thì ra đây chơi cùng.

Mấy lần trước lúc rủ Hiên Viên Ngạo Thiên xem film kinh dị, cậu đã sớm phát hiện ra bắp thịt cứng đơ rõ ràng và vẻ mặt thống khổ của Tổng tài đại nhân rồi. Sở Ca không muốn nói, bộ dạng sợ hãi muốn chết còn gồng mình giả vờ trấn định của Hiên Viên Ngạo Thiên thật sự rất đáng yêu.

Cho nên cùng đi nhà ma, cơ hội tốt như thế nhất định phải nắm chặt!

Hiên Viên Ngạo Thiên nhận được tin nhắn là lúc anh vừa đưa ba mẹ về chủ trách nhà Hiên Viên, anh không biết ý định gọi anh ra công viên trò chơi của Sở Ca nên tư duy phân kỳ luôn luôn nhạy bén của Tổng tài đại nhân trong nháy mắt đã ảo tưởng ra một loạt các loại thiết bị trò chơi cho tình nhân, quả thực không thể xúc cảm hơn được nữa.

Nửa tiếng sau, ba người xõng xoài trên ghế thấy được thân ảnh từ từ đến gần của Hiên Viên Ngạo Thiên.

Mặc Kỳ Lân nói: “Chúng ta làm vậy có được không? Nếu như anh cậu bị dọa sợ thì liệu anh ta có thẹn quá thành giận không?”

Hiên Viên Hàn nói: “Dù có bị dọa thì kẻ xui xẻo cũng là Sở Ca, cậu không phải lo.”

Sở Ca nhìn trời.

Cậu yên lặng suy tư về tác phong trước sau như một của Hiền Viên Ngạo Thiên, cuối cùng cho ra kết luận – Hiền Viên Ngạo Thiên bị dọa sợ là chắc chắn rồi, về phần sau đó có thẹn quá thành giận rồi tóm cậu để trút giận hay không? Ha ha, tất cả đều không thể nói trước được.

53. Chương 53

Chờ Hiền Viên Ngạo Thiên đến nơi thì đã bị tư thế nằm đầy tự do của ba người họ làm kinh ngạc. Sau đó anh lại một lần không nhìn đến cậu em trai mới thất tình không lâu của mình mà đi thẳng đến trước mặt Sở Ca.

Tổng tài đại nhân đầy quan tâm hỏi han Sở Ca: “Tiểu Ca sao vậy? Em khó chịu chỗ nào?”

Sở Ca: “...” Em chỉ là nôn nhiều thành yếu thôi, Hiền Viên Ngạo Thiên anh cứ dùng loại ánh mắt như em bị bệnh nan y để nhìn chăm chăm này thì em đều ngại không dám tiếp tục yếu ớt nữa.

Cậu ho nhẹ hai tiếng rồi lặng lẽ thay đổi tư thế, khi đoan chính ngồi trên ghế đá rồi mới nói tiếp: “A Hàn không vui, chúng em đến đây chơi nhiều quá nên mệt thôi.”

Hiền Viên Ngạo Thiên nhìn Sở Ca một lúc, xác định cậu thực sự không có vấn đề gì lúc này mới chia chút ánh mắt về phía cậu em trai đang xõng xoài trên ghế.

“Sao vậy?” Hiền Viên Ngạo Thiên giả bộ như mình không biết đến chuyện em trai thất tình, hỏi.

Hiền Viên Hàn ngẩng đầu liếc anh một cái, bĩu môi khó chịu nói: “Biết thì đừng giả vờ không biết, hỏi cái lông ấy.”

Hiền Viên Ngạo Thiên nhún mày, em trai ngu xuẩn dám không cố kỵ gì nói chuyện với anh như thế thì chứng minh tâm tình của thằng bé lúc này rất tệ.

Anh suy nghĩ một chút, giơ tay xoa xoa mái tóc ngắn ngủi của Hiền Viên Hàn rồi lần đầu tiên nhẹ giọng nói chuyện với cậu em ngốc nghếch: “Một nữ nhân mà thôi, thiếu cô ta thì thế giới của em sẽ không chuyển động nữa à? Huống hồ đau khổ vì loại nữ nhân kia, không đáng.”

Hiền Viên Hàn gạt tay ông anh cậu ra, chỉ cúi đầu đáp: “Em không phải vì chia tay với cô ta mà khổ sở, chỉ nghĩ vì cô ta mà cố gắng mấy tháng trời thật không đáng.”

Hiền Viên Ngạo Thiên thu tay lại, nói: “Chỉ cần là chuyện muốn làm thì nhất định sẽ có ý nghĩa. Mộ Dung Cẩm chỉ ít đã dạy em thế nào là yêu. Đừng phủ nhận quá khứ của mình.”

Hiền Viên Hàn ngẩng đầu nhìn anh.

Hiền Viên Ngạo Thiên vẫn dùng giọng dịu dàng như trước: “Nếu đã gọi anh đến đây cùng chơi thì nhanh nói muốn chơi gì đi.”

Hiền Viên Hàn giơ tay chỉ về phía nhà ma cách bọn họ không xa.

Hiền Viên Ngạo Thiên: “...” Anh đột nhiên có chút hối hận vừa rồi đã hòa nhã với em trai như thế, em trai ngu xuẩn nên bị mặt băng sơn đông chết mới phải!

Lúc này đã là chạng vạng, sắc trời tối dần làm căn nhà ma vốn núp sau những cây cổ thụ càng thêm u ám hơn. Bên ngoài nhà ma treo một tấm màn vải màu tối, mỗi khi gió thổi qua tấm vải lại lay động theo chiều gió làm Hiền Viên Ngạo Thiên nghĩ tim anh cũng đang run rẩy theo tần suất tấm vải phấp phật rồi.

Cùng xem film kinh dị với vợ, đến lúc ma xuất hiện thì có thể híp mắt để miễn cưỡng giấu được, thế nhưng những nơi như nhà ma này chẳng phải đi vào sẽ bại lộ ngay lập tức sao! Hiền Viên Ngạo Thiên cảm giác anh mơ hồ nhìn thấy tương lai Sở Ca về mặt ghét bỏ nhìn anh nói ‘Tôi không hẹn hò với kẻ nhát gan’.

Tuyệt đối không thể để loại chuyện này xảy ra được!

Hiền Viên Ngạo Thiên vuốt mặt một cái để biểu cảm cứng đờ trong chớp mắt vừa rồi được thả lỏng, tuy rằng nói là thả lỏng thì chẳng qua là để về mặt của anh từ mặt liệt... biến thành mặt liệt như trước mà thôi.

Đương nhiên đây đều là tiểu tiết không cần lưu ý đến.

Hiên Viên Ngạo Thiên hít một hơi thật sâu và nói: “Hay là chơi gì khác đi, các em mệt mỏi mà còn vào đó bị giật mình thì chẳng còn sức mà chạy ra nữa.”

Sở Ca lập tức không chút nề tình nói: “Kỳ thực chúng em còn tinh thần lắm, không những có thể chạy mà còn nhảy được nữa.”

Nói xong cậu còn đứng tại chỗ nhún nhún vài cái.

Hiên Viên Ngạo Thiên: “...”

Vợ à, chúng ta không có ăn ý như vậy liệu có được không?

Sở Ca không để ý vẻ mặt hơi co giật của Hiên Viên Ngạo Thiên, cậu tiếp tục bổ thêm cho anh một nhát dao: “Kỳ thực bọn em không sợ đâu, kỳ thực A Hàn có nguyện vọng muốn chơi đủ mọi trò trong công viên này, cho nên nhất định phải vào nhà ma mới viên mãn được.”

Hiên Viên Ngạo Thiên ngưng mắt nhìn cậu, không sợ mà còn vào cái lồng ấy!

Sở Ca mỉm cười chống đỡ.

Hiên Viên Ngạo Thiên nhìn thấy nụ cười của Sở Ca thì lại giương cờ đầu hàng. Vợ muốn đi nhà ma cũng thật đáng yêu thì sao nở từ chối đây. Hơn nữa background nhà ma...

Tổng tài đại nhân trong nháy mắt thấy da gà toàn thân nổi lên, sau này không bao giờ ảo tưởng những chuyện ngược tư duy như thế nữa.

Hiên Viên Ngạo Thiên bị vợ sắc dụ thành công lúc phản ứng lại thì đã bị Sở Ca nắm tay kéo đến cửa nhà ma rồi.

Vừa hoàn hồn lại đã đập ngay vào mắt khuôn mặt trắng bệch của hình nộm con ma đang thất cổ lủng lẳng trước cửa nhà ma, Hiên Viên Ngạo Thiên thiếu chút nữa đã không nhịn được mà thét lên thành tiếng. Anh lại thêm một lần cảm thấy may mắn không gì sánh được là khuôn mặt mình tê liệt rất đúng chỗ, bằng không nếu bị dọa sợ đến vẻ mặt co quắp, vậy nhất định sẽ bị vợ ghét bỏ mất.

Nghĩ như vậy, anh lặng lẽ liếc sang Sở Ca vẫn đang tươi cười bên cạnh, nỗi lo trong lòng cũng vơi bớt đi.

Vẫn là Mặc Kỳ Lâm đi mua vé.

Trước khi đi vào nhà ma, nhân viên phụ trách đã nhiều lần căn dặn bọn họ, tất cả những thứ trong nhà ma đều là giả, nghìn vạn lần không được dùng bạo lực với chúng nó, nếu không hư hao thì sẽ phải bồi thường theo giá.

Đường đi trong nhà ma không được rộng rãi, Hiên Viên Hàn đi đầu tiên, Mặc Kỳ Lâm đi theo sau cậu ta. Hiên Viên Ngạo Thiên suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng cắn răng để Sở Ca đi trước, bản thân anh đi sau cùng.

Quyết định này của anh quả thực làm Sở Ca cảm động một phen. Ở trong những nơi như này, nếu như sợ hãi thì nhất định không muốn làm người đi cuối cùng. Hiên Viên Ngạo Thiên đều sắp bị dọa chết rồi mà còn làm được tư thế muốn bảo vệ cậu, nói không cảm động thì là dối lòng rồi.

Cậu siết chặt tay Hiên Viên Ngạo Thiên, đi trước một bước vào nhà ma, vừa đi vừa nói: “Sợ thì bảo em nhé.”

Hiên Viên Ngạo Thiên: “...”

Anh đột nhiên cảm thấy hình như mình đã bại lộ rồi?

Nhà ma có diện tích rất lớn, nhưng lối đi lại không rộng, hai người đi sóng vai với nhau thì hơi chật, ngọn đèn le lói làm xung quanh đều trở nên mơ hồ không rõ.

Mấy người từ từ đi về phía trước. Đột nhiên bên phải lóe lên một ánh sáng chói lòa.

Hiên Viên Ngạo Thiên nhìn thoáng qua phía sáng đèn, đúng lúc đối mặt với một ma nữ tóc dài mặt xanh ngắt mắt trợn trắng, tổng tài đại nhân cứng người trong nháy mắt, tay thì siết chặt lấy Sở Ca, còn kém việc hét thành tiếng thôi.

Sở Ca bị anh bóp chặt quá thành đau, nhưng nhìn thấy bộ dáng đáng thương này của anh thì cũng không nỡ nói.

Hiên Viên Ngạo Thiên kỳ thực rất đáng yêu.

Sở Ca cười khê, dùng tay còn lại bịt mắt Hiên Viên Ngạo Thiên và nói: “Sợ thì có thể nhắm mắt lại, em dẫn anh ra ngoài.”

Hiên Viên Ngạo Thiên sửng sốt, sau đó hỏi: “Em không chê anh?”

Sở Ca cười nói: “Đương nhiên không chê, sợ ma là điểm đáng yêu.”

Nghe Sở Ca nói vậy, Hiên Viên Ngạo Thiên cũng yên lòng. Cũng không biết là do anh quá tin vợ mình hay là quá sợ, nói chung là anh thực sự nhắm chặt hai mắt để Sở Ca nắm tay anh dẫn về phía trước.

Hiên Viên Ngạo Thiên cong cong khóe miệng. Mặc dù hình ảnh hiện giờ có chút đối lập với cảnh tượng anh che chở Sở Ca trong tưởng tượng, nhưng không khí thì ấm áp không chỉ một chút.

Đương nhiên, Tổng tài đại nhân và Sở Ca đều vụn vụn không ngờ tới. Chiều cao chênh lệch đôi khi là một điểm dễ thương, nhưng phần lớn những trường hợp còn lại, là ngược tâm.

Vóc dáng Sở Ca không tính là quá cao, cả một đường cũng không cần phải ngẩng đầu lên để nhìn. Cho nên khi Hiên Viên Ngạo Thiên không nhận được lời nhắc nhở của Sở Ca, lại cảm giác trên đầu mình có cái gì bèn giơ tay lên, chạm đến một bàn tay lạnh như đá thì trong nháy mắt cảm thấy toàn thân không ổn.

Anh sờ soạng một lúc, nghĩ bàn tay này chắc là mô hình thôi, sau đó liền không biết sống chết ngẩng đầu lên liếc mắt nhìn, lại thêm một lần đối diện với một khuôn mặt trắng bệch nhễ nhại máu.

Hiên Viên Ngạo Thiên không nhịn được nữa, trực tiếp đổi hàng với Sở Ca rồi kéo cậu lách sang bên vượt lên trước Hiên Viên Hàn và Mặc Kỳ Lân, một đường lấy tốc độ chạy nước rút 100m để lao ra khỏi nhà ma.

Chờ ra đến bên ngoài rồi, Tổng tài đại nhân rốt cuộc mới thở phào nhẹ nhõm. Anh cảm thấy vô cùng may mắn là tuyến lệ của mình không phát triển, mợ nó một đường này quả thực sợ đến phát khóc hiểu không!

Sở Ca ở bên cạnh anh bị anh lôi đi đến thở không ra hơi. Chân Hiên Viên Ngạo Thiên dài hơn cậu, tốc độ chạy cũng nhanh hơn cậu. Sở Ca tưởng tượng không có chút khoa trương nào, nếu như đây là một bộ film hoạt hình, đoạn đường cậu bị lôi đi kia tuyệt đối sẽ được diễn thành Hiên Viên Ngạo Thiên kéo cậu chạy, cậu ở phía sau hai chân đã cách mặt đất vào lay động theo gió rồi.

Sở Ca che mặt, cậu rốt cuộc đã hiểu, muốn tìm đường chết thì phải làm công cuộc chuẩn bị đi tìm đường chết cho tốt.

Đợi đến khi hô hấp của cậu bình thường trở lại, Sở Ca mới kéo Hiên Viên Ngạo Thiên đi đến ghế đá gần đó ngồi chờ Mặc Kỳ Lân và Hiên Viên Hàn đi ra.

Sở Ca nói: “Kỳ thực anh sợ ma thì nên sớm nói cho em biết chứ, vụn nhất em ngốc không nhìn ra, bắt anh xem film ma với em cả đời thì anh sẽ khổ cỡ nào.”

Hiên Viên Ngạo Thiên khó được một lần xấu hổ, anh nói: “Nếu em muốn thì cùng em xem film ma cả đời cũng không sao cả.”

Sở Ca: “...”

Liên tục xem trong một năm, anh trực tiếp bị dọa chết rồi tôi ở vậy cả đời đúng không?

Đương nhiên lời này Sở Ca sẽ không nói ra miệng, dù sao bầu không khí lúc này vẫn tốt đẹp lắm, nếu cậu muốn phá hỏng thì quả thực giống như lần thăm du đến trật khớp vậy...

Không đúng, vì sao luôn nhớ đến đoạn quá khứ đen tối khó quên này thế.

Hai người đợi một lúc thì Hiên Viên Hàn và Mặc Kỳ Lân mới đi ra khỏi nhà ma.

Hiên Viên Ngạo Thiên nói: “Các em còn định chơi gì nữa?”

Mấy người còn lại đều tỏ vẻ chơi gì cũng được.

Hiên Viên Ngạo Thiên cọ cọ cằm trầm tư một lúc, đột nhiên nói: “Vòng quay ngựa gỗ được không?”

Hiên Viên Hàn: “...” Đột nhiên phát hiện ra anh trai có một trái tim thiếu nữ phần hồng phát phối không tiếp thụ nổi thì sao đây.

Mặc Kỳ Lân: “...” Biết được Hiên Viên tổng tài có nội tâm thiếu nữ liệu có bị diệt khẩu không.

Sở Ca rất thấu hiểu Hiên Viên Ngạo Thiên, hoàn toàn biết được tên này đang ảo tưởng rồi. Cậu giơ tay bụm mặt rồi hỏi: “Anh lại đang nghĩ đến gì thế?”

Hiên Viên Ngạo Thiên nói: “Lần trước Tiểu Hàn đưa anh xem rất nhiều tiểu thuyết, nam nữ chính cùng đi đến công viên trò chơi thì đều đi vòng quay ngựa gỗ này.”

Sở Ca quan sát anh từ trên xuống dưới một lần rồi nói: “Mấy thứ đó toàn gạt người thôi, hơn nữa anh không nghĩ đến vận nhất anh ngồi sập đồ của người ta thì mất mặt đến mức nào?”

Hiên Viên Ngạo Thiên: “...”

Anh cảm thấy hình như mình không béo đến nỗi ngồi sập ngựa chứ?

Mặc Kỳ Lân và Hiên Viên Hàn yên lặng xoay người, tình yêu quả nhiên có thể làm cho chỉ số thông minh của người ta giảm dần đến con số âm. Bọn họ đều sắp không đành lòng nhìn Hiên Viên Ngạo Thiên làm trò ngu xuẩn nữa rồi.

Đến cuối cùng, bốn người lựa chọn trò Vòng quay khổng lồ vừa chậm vừa nhàm chán. Nguyên nhân một là do Hiên Viên Ngạo Thiên muốn cùng ở bên Sở Ca mà không có bóng đèn kèm theo, một cái khác là mấy người đều chơi mệt rồi, mà chuyện vòng quay khổng lồ trở thành trò chơi cuối cùng của những người đến công viên, hình như đã là tập tục ở đây rồi.

Vòng quay khổng lồ ở đây cũng không quá lớn, một vòng quay của nó kéo dài khoảng nửa tiếng.

Trong một gian xe nhỏ hình tròn cho hai người, Sở Ca và Hiên Viên Ngạo Thiên ngồi đối mặt với nhau.

Hiên Viên Ngạo Thiên dụ dằng nói: “Đây là lần đầu tiên anh ngồi vòng quay khổng lồ...” Anh tin đây nhất định sẽ thành một hồi ức tốt đẹp.

Thế nhưng Sở Ca không đợi anh nói xong nửa câu sau thì đã giật nảy ngất lời: “Vay lát nữa anh sẽ không nôn ra đây chứ?”

Hiên Viên Ngạo Thiên: “...”

Sở Ca cũng phát hiện ra mình vừa hử không khí, cậu sờ sờ mũi, ho nhẹ hai tiếng và nói: “Kỳ thực em cũng có đi vài lần. Thứ này quá chậm lại không kích thích, mỗi lần chơi đều làm em có cảm giác mình đang ném tiền qua cửa sổ.”

“Có thể là do trước đây người đi chơi cùng em không phải là người em yêu.”

“Đúng vậy.” Sở Ca gật đầu. “Mà cùng bạn trai đi chơi cái này càng làm em thấy phí tiền hơn.”

Hiên Viên Ngạo Thiên khó hiểu, chẳng lẽ không phải là cùng đi với anh càng thêm ảm áp sao?

Sở Ca nhìn anh cười: “Dù sao em thích đi nhà ma với bạn trai hơn.”

Hiên Viên Ngạo Thiên hít sâu hai hơi để trong anh khôi phục lại tâm trạng ảm áp kia rồi mới nói: “Nghe nói đến lúc đu quay lên đến điểm cao nhất hai người hôn môi nhau thì có thể bên nhau trọn đời.”

Sở Ca lắc đầu nói: “Lừa nhau đấy anh đừng có tin.”

Hiên Viên Ngạo Thiên: “...”

Vợ à, rốt cuộc em có muốn cùng nhau chơi đùa vui vẻ không!

Sở Ca nhìn bộ dạng một búng máu ghen ở cổ rồi mà vẫn cắn răng nuốt xuống của anh liền bật cười cúi người về phía trước, cầm lấy tay Hiên Viên Ngạo Thiên và nói: “Em là đàn ông con trai nên không cần lãng mạn, cho nên anh không cần lúc nào cũng phải lo lắng đến mấy chuyện đàn bà con gái quan tâm như thế.”

Hiên Viên Ngạo Thiên nói: “Cho đến giờ anh cũng chưa từng xem em là con gái, chỉ là lần đầu yêu nên muốn đối tốt với em một chút thôi.”

Sở Ca nói: “Hiện giờ cũng rất tốt, không cần phải tiếp tục cải tiến đâu.”

Cậu vừa nói vừa giơ tay sờ đầu Hiên Viên Ngạo Thiên, lại cảm thán trong lòng lần hai, Hiên Viên Ngạo Thiên và Hiên Viên Hàn quả nhiên là hai anh em, ngay cả loại cảm giác như Husky này cũng giống nhau như đúc!

Chờ đến khi vòng quay đạt đến điểm cao nhất, Sở Ca vẫn cười hì hì kéo Hiên Viên Ngạo Thiên lại gần và hôn anh.

Cả đời đều muốn ở bên nhau.

Lại nói đến bên Hiên Viên Hàn và Mặc Kỳ Lân, hai người ngồi đối mặt với nhau. Mặc Kỳ Lân khoanh tay nhìn ra ngoài cửa sổ, Hiên Viên Hàn thì cúi đầu trầm tư, hai người một câu cũng không nói mà đều chìm vào tâm sự riêng.

Một lát sau Hiên Viên Hàn mới miệng nói: “Cậu thấy tôi thế nào?”

Mặc Kỳ Lân lập tức hoảng sợ, hoàn hồn lại mới nói: “Không phải cậu định thổ lộ với tôi đấy chứ?”

Hiên Viên Hàn tức giận: “Cậu thôi đi! Tôi chỉ đơn thuần hỏi một câu ý như mặt chữ thôi, não động quá lớn sẽ chết người cậu biết hay không!”

Mặc Kỳ Lân vẽ mặt yên tâm vuốt vuốt ngực, nói: “Ngu, đàn, dở.”

Hiên Viên Hàn: “...”

Rốt cuộc có thể chơi với nhau được không đây!

Mặc Kỳ Lân nhìn vẻ mặt cậu rất khó xem liền nói tiếp: “Kỳ thực đó đều là điểm dễ thương, cậu phải tin rằng mấy ông chú biến thái, à không đúng, mấy em gái khả ái khi phát hiện ra điểm này của cậu sẽ đều thích cậu.”

Hiên Viên Hàn: “...” Vì sao cậu thấy Mặc Kỳ Lân nói câu này rất miễn cưỡng vậy.

“Kỳ thực cậu có tìm một người đàn ông cũng không sao, dù sao ngu xuẩn thụ thích hợp với cậu hơn.” Mặc Kỳ Lân rất nghiêm túc nói. “Hơn nữa không phải cậu đã nghĩ ổn thỏa hết rồi à, huyết mạch nhà Hiên Viên tìm người mang thai hộ là được rồi.”

Hiên Viên Hàn đầu đầy vạch đen: “Kỳ thực tôi chỉ đùa thôi, hơn nữa nếu như phải tìm đàn ông thì tôi nghĩ không bằng tìm cậu cho rồi.”

Mặc Kỳ Lân lập tức ngồi cách cậu xa thêm một chút: “Tôi biết ngay cậu có mưu đồ gây rối với tôi mà.”

Hiên Viên Hàn đỡ trán: “Không phải là mưu đồ với cậu, là do những người gay tôi biết chỉ có cậu và Sở Ca thôi, tôi không dám giành với anh tôi, nhưng mà đẩy cậu thì cũng không có vấn đề gì.”

Mặc Kỳ Lân bĩu môi nói: “Cậu hết hy vọng đi, anh đây có vợ rồi.”

Hai người nói xong đều cùng bật cười, chờ vòng quay chậm rãi trở về mặt đất, Hiên Viên Hàn đi xuống rồi nói với hai tên hãm hại bạn bè và ông anh trai không đáng tin cậy của mình: “Từ hôm nay tôi lại trở về hàng ngũ FA, hoan nghênh giới thiệu gái xinh, mà trai đẹp cũng được.”

Sở Ca và Mặc Kỳ Lân liếc mắt nhìn nhau, đều biết Hiên Viên Hàn lần này là thực sự buông xuôi rồi.

Hai người tiến lên một trái một phải khoác vai Hiên Viên Hàn, ba người lại quây cùng nhau lần nữa.

Hiên Viên Ngạo Thiên đứng một bên nhìn ba người họ âm ỉ, đột nhiên cảm thấy dù không thể gia nhập vào đó, nhưng nhìn Sở Ca cười vui vẻ như vậy thì anh cũng thấy tốt đẹp vô cùng.

54. Chương 54

Cùng đi chơi với Hiên Viên Hàn cả một buổi chiều, ngày hôm sau Sở Ca vẫn cùng Hiên Viên Hàn đi về nhà cậu để gặp ba mẹ cậu một lần nữa. Trong lần gặp này, khi được hỏi rốt cuộc khi nào định kết hôn thì Sở Ca đã úp úp mở mở ậm ờ trả lời có lẽ cho xong, tóm lại là bất kể Sở Ca hay ba mẹ của Hiên Viên Ngạo Thiên đều rất hài lòng với đối phương.

Hiên Viên Ngạo Thiên thấy cuộc sống hiện giờ rất tốt đẹp.

Mẹ chồng nàng dâu ở chung hài hòa, cả nhà hạnh phúc này quả thực là mộng tưởng của mỗi người đàn ông đấy!

Nhưng mà loại tâm tình vui sướng này của Tổng tài đại nhân không duy trì được bao lâu thì đã phát hiện ra một chuyện vô cùng ngược tâm – Tết nhất sắp đến, Sở Ca sẽ lại về nhà ăn mừng năm mới với chú Chung.

Hiên Viên Ngạo Thiên mất hứng, thế nhưng lại không tìm được lý do nào để ngăn cản được Sở Ca.

Chỉ có thể ở lúc đưa Sở Ca về nhà, khi cậu xuống xe thì xì mặt không vui và nhìn cậu chăm chú.

Sở Ca hôn lên má Hiên Viên Ngạo Thiên một cái và bảo: “Anh đừng giận dỗi, dì Lý đến Tết phải về quê, trong nhà có mỗi mình chú Chung đón năm mới thì cô đơn quá. Như vậy không tốt.”

Hiên Viên Ngạo Thiên nói: “Anh biết.”

Sở Ca hài lòng gật đầu bảo: “Biết là tốt rồi, anh đi về đón Tết với ba mẹ anh và A Hàn đi, em vào nhà đây.”

Hiên Viên Ngạo Thiên: “...”

Anh yên lặng nhìn Sở Ca không chút quay đầu chạy vào trong đại trạch Sở gia, đột nhiên cảm thấy có chút ngược tâm. Vợ à, em không thể giả bộ có chút lưu luyến được sao!

Sở Ca không biết Hiên Viên Ngạo Thiên có bao nhiêu đau lòng, sau khi về nhà cậu chào chú Chung rồi bỏ chạy lên lầu tìm con trai trong phòng cậu. Do Hiên Viên Ngạo Thiên phải đi làm còn cậu thì đi học nên mèo cưng vẫn luôn ở lại Sở gia để chú Chung chăm sóc.

Em mèo trắng vẫn thích cuộn mình nằm ngủ trên gối Sở Ca như trước, giống như là một NPC cố định vậy.

Sở Ca lao lên giường ôm mèo cưng và bắt đầu dùng sức cọ cọ, em mèo bị cậu cọ thành quen luôn nên cứ nằm cứng đờ trong lòng Sở Ca mặc cậu chà đạp.

Sở Ca nói: “Con trai con biết không, mọi chuyện bây giờ loạn quá, Hiên Viên Ngạo Thiên đã biết ba là xuyên việt rồi, con nói vạn nhất vào ngày nào đó ba xuyên về thế giới cũ thì phải làm sao bây giờ?”

Em mèo trắng meo meo hai tiếng, Sở Ca cũng không biết nó định nói gì.

Cậu bảo: “Ba sợ, ba ở chỗ này hơn hai năm rồi, nơi này có bạn bè có người yêu, bên kia thì có người thân. Ba không biết nên chọn bên nào mới phải.”

Em mèo trắng rút móng vuốt từ trong lòng Sở Ca ra, rồi giơ lên chạm vào mũi cậu. Cảm giác đậm thịt trên móng vuốt vỗ vỗ trên mũi vừa mềm mại vừa thoải mái.

Sở Ca chớp mắt mấy cái, lập tức bật cười ôm mèo lên và hôn: “Xuyên qua cũng không phải ba có thể khống chế, nên hưởng thụ sinh hoạt mới là chính đạo. Ba gần đây sao càng ngày càng già mồm thế nhỉ.”

Em mèo cọ đầu trọng ngực Sở Ca rồi ghé vào lòng cậu nhắm mắt lại và ngủ thiếp đi.

Sở Ca chọc chọc em mèo một lúc, chọc đến khi người ta quá phiền dùng móng vuốt cào nhẹ lên mu bàn tay cậu một cái thì cuối cùng Sở Ca mới để yên cho em mèo ngủ.

Dì Lý về quê ăn Tết, trong Sở gia cũng chỉ còn lại Sở Ca, chú Chung cộng thêm một bé mèo.

Chú Chung chỉ hơi biết nấu nướng chút thôi, cho nên vào đêm 30 Sở Ca khó được một lần xa xỉ đặt người ta mang vài món ăn, cùng chú Chung gói vài chiếc bánh chẻo vậy là xong cơm tất niên.

Sở Ca vốn không biết nấu cơm, lúc trước ở Sở gia thì có dì Lý, khi đến trường thì có Hiên Viên Ngạo Thiên cũng chiều không điểm dừng, coi như chỉ bắt cậu gói một chiếc bánh chẻo thôi, làm ra thì cũng thành hình, nhưng vào trong nồi thì cơ bản chính là canh thịt vỏ bánh.

Sở Ca lấy điện thoại chụp lại nồi canh này rồi gửi cho Hiên Viên Ngạo Thiên.

Mấy phút sau Tổng tài đại nhân cũng gửi lại một tấm ảnh – một đĩa bánh chẻo vỏ mỏng dày nhân đa dạng các loại hình, còn kèm theo một câu: Muốn ăn không?

Sở Ca bĩu môi, trên đời này hận nhất kẻ có ăn ngon còn chụp ảnh chia sẻ cho người khác, cứ sợ người ta không biết hân sống sướng thế nào vậy, quả là phiền toái!

Cậu hoàn toàn quên, rõ ràng kẻ mở màn gửi ảnh cơm tất niên là mình.

Sở Ca gửi lại tin nhắn cho Hiên Viên Ngạo Thiên, sau đó cầm bát đi múc một chén canh thịt.

Ở đầu kia thành phố D trong chủ tịch nhà Hiên Viên, Hiên Viên Ngạo Thiên vừa nhìn thấy tin nhắn trên điện thoại thì đã tùm tùm cười đến mức khóe miệng muốn nằm ngang cũng không nằm ngang nổi.

Hiên Viên Vũ nhìn con trai cầm điện thoại cười ngây ngô, bèn lo lắng hỏi Âu Dương Yến: “Con trai làm sao vậy? Anh nghĩ bệnh của nó càng ngày càng nghiêm trọng, em nói xem nhớ có ngày Tiểu Ca không cần nó thì còn ai nguyện ý lấy thằng bé nữa.”

Âu Dương Yến vỗ lên đầu Hiên Viên Vũ già mà không kính này một cái và nói: “Anh không phát hiện ra con trai bây giờ so với mặt người chết kia tốt hơn nhiều à, hơn nữa còn biết nấu cơm, vị cũng không tệ lắm.”

Hiên Viên Hàn ngồi bên yên lặng cúi đầu ăn cơm, vừa rồi trong nháy mắt đã ảo tưởng hình ảnh anh cậu bấm lan hoa chỉ nói “Muốn nắm bắt được trái tim người đàn ông thì đầu tiên phải nắm bắt được dạ dày của anh ta đã”, quả thực không thể kinh khủng hơn được nữa.

Nhà Hiên Viên có tiền là có tiền, nhưng Hiên Viên Vũ vẫn kiên định dù có tiền cũng không thể lơ là tình cảm những người trong gia đình, so nên đêm 30 cả nhà nhất định phải đoàn tụ, cơm tất niên cũng phải tự tay làm, không thể để cho đầu bếp làm.

Năm nay toàn bộ thức ăn trên bàn đều do Hiên Viên Ngạo Thiên nấu, quả thật làm hai vị trưởng bối nhà Hiên Viên kinh ngạc một phen.

Một năm trước khi về nhà con họ ngay cả trứng gà sao cà chua cũng không biết làm, tình yêu quả thực có thể làm con người ta tự động thấp sáng kỹ năng mới.

Hiên Viên Ngạo Thiên nhìn đồng hồ, đến khi mười một giờ lại đứng lên đi về phía phòng bếp.

Hiên Viên Ngạo Thiên nghi hoặc, lẽ nào lúc tối con trai chưa ăn no?

Hiên Viên Ngạo Thiên nghiêm mặt trả lời: “Con đi gói bánh chẻo cho vợ.”

Tin nhắn lúc này Sở Ca gửi lại cho anh là (muốn ăn, anh đến đưa cho em đi), rõ ràng là giận dỗi thôi nhưng Tổng tài đại nhân lại cho rằng cậu thực sự muốn anh qua đưa cho cậu.

Cho nên Hiên Viên Ngạo Thiên vẫn nghiêm túc tin thật và ảo tưởng cho vợ một niềm kinh hỉ.

Lại nói về bên kia Sở Ca đang ngồi ăn canh thịt và xem Chào xuân.

Bữa cơm tất niên ngoại trừ bánh chẻo ra thì những món khác đều rất là ngon ha ha.

Cậu dùng thìa múc một chút canh thịt rồi đưa đến trước mặt em mèo trắng đang ngồi cạnh cậu.

Mèo trắng cúi đầu ngửi ngửi một chút, rồi lập tức quay phắt đầu tỏ vẻ kiên quyết sẽ không ăn thứ kinh khủng này.

Sở Ca cảm thấy mình bị tổn thương, lấy thìa về tự mình ăn hết.

Chú Chung cũng bưng một bánh canh thịt vỏ bánh ngồi bên cạnh Sở Ca, nhìn bộ dáng đau khổ này của thiếu gia thấy thế này cũng rất đau lòng. Đều đã đặt một phần bánh chẻo rồi, thiếu gia còn kiên quyết tự mình làm mới được, quả thực không đi tìm đường chết thì sẽ không chết mà.

Hơi dính, nhưng vị cũng ngon lắm.

Cậu đưa nửa chiếc còn lại cho Hiên Viên Ngạo Thiên, Hiên Viên Ngạo Thiên cũng dùng luôn chiếc dưa đó để ăn, rồi lại hôn lên khóe miệng cậu một cái.

Hai người ngọt ngọt ngấy ngấy ăn một miếng em một miếng, cuối cùng cũng giải quyết hết mười mấy chiếc bánh chèo này.

Lúc này tiếng pháo ngoài kia cũng dần dần nhỏ đi, chỉ còn lác đác vài nhà đốt tiếp, chí ít cũng không ảnh hưởng đến việc nói chuyện.

Chú Chung từ lúc Hiên Viên Ngạo Thiên đến thì đã quay về phòng nghỉ ngơi rồi, hiện giờ đôi cậu nam nam này ôm nhau ngồi trên sofa xem TV quả thực chả chút cổ kỳ nào.

Sở Ca ôm mèo trắng lên giới thiệu cho Hiên Viên Ngạo Thiên: “Anh xem, đây là con em.”

Hiên Viên Ngạo Thiên hữu hảo vuốt ve em mèo, đột nhiên phát hiện ra mình không biết nên xưng hô con mèo này như thế nào cả.

Anh hỏi Sở Ca: “Mèo này tên gì?”

“Cứ gọi là con trai thôi.”

“Ý anh hỏi em đặt tên cho nó là gì?” Khóe miệng Hiên Viên Ngạo Thiên giật giật, “Sẽ không phải là tất cả mọi người đều gọi nó là con trai chứ?”

Sở Ca: “...”

Cậu đột nhiên phát hiện ra tên mình đặt có một BUG lớn như vậy, vì sao trước đây không ai nhắc nhở cậu vấn đề này chứ?

Cậu suy nghĩ một chút, bất ngờ dùng nắm tay trái đập bốp vào lòng bàn tay phải, bộ dạng như có một bóng đèn nhỏ lóe lên trong đầu, nói: “Gọi nó là Tiểu Long đi.”

“Có nghĩa gì thế?” Hiên Viên Ngạo Thiên tò mò hỏi.

“Long Ngạo Thiên.”

Hiên Viên Ngạo Thiên: “...”

Anh có nên cảm ơn vợ không gọi con mèo này là Tiểu Ngạo Thiên không?

Sở Ca nhìn vẻ mặt méo mó của Hiên Viên Ngạo Thiên, suy nghĩ một chút rồi nói: “Anh thì cứ gọi là con trai như em đi, người khác gọi gì cũng được.”

Hiên Viên Ngạo Thiên cảm thấy hết chỗ nói rồi, anh ôm Sở Ca vào lòng và hôn lên môi cậu.

Kỳ thực vợ mình đặt tên kém cỏi thì cũng rất đáng yêu, không phải sao?

55. Chương 55

Coi như là chú Chung nói ông không thèm để ý đến quan hệ giữa Sở Ca và Hiên Viên Ngạo Thiên, thế nhưng Sở Ca vẫn có loại cảm giác xấu hổ trong nhà có người lớn nhìn nên không thể làm loạn.

Vì vậy đêm hôm đó Hiên Viên Ngạo Thiên ân ái ngọt ngào với Sở Ca đến tận đêm khuya, cuối cùng vẫn bị vợ vô tình đuổi sang phòng khách ngủ một mình.

Chuyện này với việc vợ nhận được kinh hỉ sau đó chủ động yêu thương nhưng nhớ rồi cùng nhau làm một chút chuyện xấu hổ thẹn thùng quả thực hoàn toàn khác nhau!!!

Thật không thể bất mãn hơn được nữa.

Thế nhưng dù là bất mãn thì quý ngài thê nô nào đó cũng không có cách thay đổi tình trạng hiện tại. Chỉ có thể phòng không gối chiếc mất ngủ cả đêm, đến sáng nghe thấy tiếng pháo nhanh chóng rời giường làm bữa sáng cho vợ để phát tiết tinh lực cả đêm không có chỗ phóng.

Chờ đến khi Sở Ca rời giường ôm mèo đến phòng khách thì phát hiện Hiên Viên Ngạo Thiên đang thu dọn bàn ăn và bưng bữa sáng ra.

Sở Ca: “...”

Loại cảm giác thủ phủ thế giới hàng nghìn tỷ nhưng thật ra là đầu bếp nhà tôi thế này quả thực không thể xúc cảm hơn được nữa!

Chú Chung vốn có dự định tiếp tục đi đặt thức ăn, kết quả thấy Hiên Viên Ngạo Thiên và bữa cơm hương sắc mỹ mãn trong tay anh, đột nhiên cảm thấy thế giới này không mấy chân thật.

Lão gia, phu nhân hai vị không cần lo lắng đâu. Hiên Viên tổng tài đều đến đây làm bữa sáng cho thiếu gia, thiếu gia nhà mình quả thật rất thần thông!

Sở Ca ăn bữa sáng tình yêu của Hiên Viên Ngạo Thiên, rồi thuận miệng hỏi anh: “Chờng nào thì anh về nhà?”

Hiên Viên Ngạo Thiên: “...”

Vì sao có loại cảm giác dùng hết rồi sẽ bị đuổi đi thế này, thật ngược tâm.

Anh nói: “Em không muốn anh ở lại với em à?”

Sở Ca nói: “Anh không về nhà ở bên ba mẹ anh hả?”

“Họ có Tiểu Hàn ở bên là được rồi.”

Sở Ca gật đầu, không nói nữa.

Cho đến khi bữa sáng trôi qua xong xuôi rồi, lúc hai người ngồi trên sofa xem TV thì cậu mới mở miệng hỏi Hiên Viên Ngạo Thiên lần nữa: “Em nhớ rõ trước kia anh là người thiên vị em trai lắm mà, còn sai người điều tra theo dõi em không phải cũng vì A Hàn hả, vì sao hiện giờ càng ngày càng không để tâm đến A Hàn thế? Lê nào thuộc tính cũng có thể thay đổi à?”

Hiên Viên Ngạo Thiên nói: “Có lẽ là do tình yêu chẳng.”

Nghe Sở Ca nhắc đến như thế, anh cũng phát hiện ra hình như từ lúc có vợ thì hoàn toàn quên khuấy em trai. Hiên Viên Ngạo Thiên thầm mắng hành vi thấy sắc quên em này và hứa nhất định sẽ tỉnh lại.

Sau đó, sẽ không có sau đó rồi.

Hiên Viên Ngạo Thiên tỏ vẻ, so với vợ mình thấy thế nào cũng dễ thương thì em trai quả thật là không đáng giá nhắc đến.

Hiên Viên Ngạo Thiên hỏi Sở Ca: “Năm mới em có kế hoạch gì không?”

Sở Ca nghiêng đầu suy nghĩ rồi nói: “Ăn rồi ngủ, ngủ rồi ăn thì có tính là kế hoạch không?”

Hiên Viên Ngạo Thiên hoàn toàn quỳ gối trước tinh thần trạch này của vợ, anh nói: “Em không cảm thấy lãng phí sinh mệnh như vậy rất vô vị sao?”

Sở Ca như có điều suy nghĩ, gật gật đầu nói: “Quả thực vô vị quá, cho nên em dự định thêm vào giữa quá trình ăn rồi ngủ, ngủ rồi ăn kế hoạch chơi game, anh muốn chơi cùng không?”

Hiên Viên Ngạo Thiên: “...” Anh rất muốn khoái trá gật đầu nói được, thế nhưng làm một tổng tài từ nhỏ được dùng hình thức tinh anh để bồi dưỡng đến lớn, Hiên Viên Ngạo Thiên dùng trực giác của anh cũng có thể đoán được mình tuyệt đối không thể chơi được với Sở Ca.

Bàn luận làm sao để có thể chơi đùa vui vẻ được với vợ là một kỹ thuật trạch cuồng chơi game?

Hiên Viên Ngạo Thiên cảm giác mình đang gặp phải nguy cơ lớn trước đây chưa từng có!

Liệu vợ có phát hiện ra bọn họ không chơi được với nhau rồi không cần anh nữa hay không?

Hành trình động não của Tổng tài đại nhân hoàn toàn đã cố định tại hình thức ‘Sở Ca có thể vì... mà không cần mình nữa hay không’, vừa có chút gió thổi cỏ lay là lập tức lên đường luôn, hoàn toàn không dừng lại được.

Sở Ca nhận ra trò chuyện một hồi cũng không ai tiếp lời, quay sang nhìn Hiên Viên Ngạo Thiên đã lâm vào trạng thái hai mắt đăm đăm vô thần thì đã biết hàng này lại bắt đầu suy nghĩ nhiều rồi.

Sở Ca đã sớm buông tha việc trị liệu bệnh ảo tưởng như thần của Hiên Viên Ngạo Thiên, nhìn anh như vậy cũng chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài nói: “Đừng suy nghĩ nữa, suy nghĩ nhiều như vậy lại không có một lần thành sự thật, anh không thấy mệt à.”

Hiên Viên Ngạo Thiên lập tức ngừng ảo tưởng, có chút ủy khuất nhìn Sở Ca. Ảo tưởng thật không phải là anh muốn ngừng là có thể ngừng được.

Sở Ca sững sờ, lập tức cười nói: “Anh đừng nhìn em như vậy, giống như em đang bắt nạt anh ấy.”

Hiên Viên Ngạo Thiên nói: “Em khi dễ anh còn ít à?”

Sở Ca nhìn chằm chằm khuôn mặt của Hiên Viên Ngạo Thiên, đột nhiên cảm thấy thật ra có đeo cho Hiên Viên Ngạo Thiên một đôi tai cún thì cũng không có chút mâu thuẫn gì cả.

Đêm 30 hôm qua đã có tuyết rơi, Sở Ca biết Hiên Viên Ngạo Thiên không phải người biết chơi game, lúc này nhìn thấy tuyết đọng ngoài cửa sổ, cậu quay sang hỏi Hiên Viên Ngạo Thiên: “Ném tuyết, chơi được không?”

Hiên Viên Ngạo Thiên chần chờ một chút, cuối cùng vẫn gật đầu tỏ vẻ mình có thể không chế trò chơi này.

Dù là chưa chơi bao giờ thế nhưng nhìn trẻ con chơi cũng không ít lần, anh cảm giác mình cũng sẽ không ngu xuẩn đến nông nổi ngay cả trò chơi đơn giản dễ hiểu này cũng không chơi nổi.

Sở Ca vẫn luôn là người nghĩ là làm, cho nên ngay khi Hiên Viên Ngạo Thiên gật đầu đồng ý thì lập tức lôi người đi thay quần áo để ra ngoài chơi.

Do nguyên nhân phá sản nên Sở gia cũng không có sân tư nhân trong nhà. Lúc này tuyết ở cửa đã bị pháo hoa rơi xuống nhiễm bẩn cả rồi. Không nói đến Hiên Viên Ngạo Thiên, ngay cả Sở Ca cũng không dám chạm đến.

Hiên Viên Ngạo Thiên nhìn mặt đất, rồi lại quay sang nhìn vợ, trực tiếp kéo Sở Ca đi đến chiếc xe thể thao anh lái hôm qua.

Sở Ca ngoan ngoãn ngồi ở vị trí phó lái, chờ anh khởi động xe mới hỏi: “Chúng ta đi đâu thế?”

Hiên Viên Ngạo Thiên nói: “Dẫn em đi tìm một nơi có thể chơi được.”

Hiên Viên Ngạo Thiên lái xe về phía biệt thự gần đây nhất của nhà Hiên Viên. Phòng không phải nhiều, nhưng được cái sân khá lớn. Hơn nữa trong khoảng thời gian cả nhà đều ở chủ tịch này, anh sẽ không phải lo lắng đến chuyện mình với Sở Ca đang chơi vui thì bị người phá ngang.

Chờ Hiên Viên Ngạo Thiên đỗ xe trong gara rồi dẫn Sở Ca ra sân vườn, Sở Ca nhìn tuyết đọng đầy sân thì khó hiểu hỏi anh: “Ở đây không có người đến quét tuyết à?”

Hiên Viên Ngạo Thiên lắc đầu nói: “Ở đây nhỏ quá, cơ bản từ lúc mua đến giờ thì cũng chưa ở lại lần nào. Cũng cho người định kỳ đến quét dọn vệ sinh, nhưng chắc chắn sẽ không phải là hôm nay.”

Sở Ca gật đầu biểu thị mình đã hiểu. Trước đây vẫn cho rằng mỗi bất động sản của đám nhà giàu đều có mấy trăm nữ giúp việc, mình quả thực quá ngu xuẩn rồi.

Hiên Viên Ngạo Thiên đứng bên cạnh cậu, đột nhiên cúi đầu ghé vào bên tai cậu thì thầm hỏi: “Thích không?”

Hơi thở ấm áp thổi đến bên tai tạo ra sự khác biệt rõ rệt với nhiệt độ bên ngoài làm Sở Ca mất tự chủ rùng mình một cái.

Cậu không trả lời Hiên Viên Ngạo Thiên, chỉ từ từ ngồi xổm xuống, hai tay mỗi bên vốc một nắm tuyết rồi bắt ngồi đứng dậy đem đóng tuyết trên tay xoa khắp mặt Hiên Viên Ngạo Thiên.

Hiên Viên Ngạo Thiên: “...”

Vợ à, em thực sự không thể bày tỏ tình yêu một cách ấm áp lãng mạn được đúng không!

Anh yên lặng giơ tay vuốt đóng tuyết trên mặt mình xuống và nói: “Không được công kích mặt.”

Sở Ca đang vùn vè đóng tuyết trong tay thành hình cầu, vừa cười nói với Hiên Viên Ngạo Thiên: “Đều là đàn ông với nhau, nào có chuyện không đánh mặt.”

Lời còn chưa nói hết thì cầu tuyết đã rời tay. Lần này Hiên Viên Ngạo Thiên có chuẩn bị, thấy động tác của Sở Ca thì cố gắng nhanh chóng tránh ra, nhưng do nguyên nhân khoảng cách quá gần nên vẫn bị đập trúng mặt.

Hiên Viên Ngạo Thiên: “...”

Vợ chơi ném tuyết chỉ thích ném vào mặt, em ấy thật sự không lo lắng mình sẽ hủy dung sao QAQ.

Kỳ thực Sở Ca cũng không phải chỉ công kích mặt, chỉ là do trước đây vào đông cùng đám bạn chơi thành thói quen rồi, bình thường cứ tiện chỗ nào là ném chỗ đó.

Hiên Viên Ngạo Thiên luôn cảm thấy mình không nỡ ném vào người vợ, cầu tuyết cũng chỉ công kích nửa người dưới của Sở Ca, hơn nữa lực đạo cũng nhỏ đến mức ngay cả dấu cũng không để lại. Sở Ca nhưng lại không chút cố kỵ, hoàn toàn phát huy sức trẻ của độ tuổi hiện tại, ném Hiên Viên Ngạo Thiên trở thành ‘người tuyết’ rồi.

Cuối cùng hai người chơi mệt đều ngã lên tuyết, Hiên Viên Ngạo Thiên mặt đối diện với trời, Sở Ca thì bò qua cười lên người anh, ung dung ngắm kỹ khuôn mặt Hiên Viên Ngạo Thiên.

Cả mặt cả tóc Hiên Viên Ngạo Thiên đều dính tuyết do Sở Ca ném đến, trắng xóa như được nhuộm màu này vậy.

Sở Ca đột nhiên nhớ đến một câu nói vô cùng văn nghệ đã nghe qua trước đây, cụ thể thì cậu không nhớ kỹ nhưng đại khái là, em với anh cùng đi với nhau trong tuyết, cho đến ngày bạc đầu.

Rất ngọt lại rất ấm, ấm áp đến mức cậu muốn cười.

Cậu vươn tay gạt hết tuyết trên mặt Hiên Viên Ngạo Thiên đi, cúi đầu dùng gò má mình áp lên gò má Hiên Viên Ngạo Thiên.

Mặt hai người đều lạnh như băng, nhưng khi kề sát vào nhau lại làm Sở Ca có cảm giác ấm áp không nói lên lời.

Cậu nhỏ giọng thì thầm: “Hiên Viên Ngạo Thiên.”

“Ừ.” Hiên Viên Ngạo Thiên cho rằng Sở Ca cuối cùng cũng hiểu được hàm nghĩa của lãng mạn ấm áp, hai tay ôm nhẹ hông cậu và thấp giọng đáp lời.

Sở Ca cọ cọ mặt anh và nói: “Em thật sự muốn biết vì sao bác gái lại đặt cho anh một cái tên khốc suất cuồng phách duệ như vậy, quả thực suất đến không ai bằng.”

Mỗi lần muốn nói một số lời phù hợp với không khí mơ mộng, kết quả lời vừa ra khỏi miệng đã biến thành trêu đùa thể này quả thực không thể ngược hơn nữa.

Hiên Viên Ngạo Thiên chờ Sở Ca nói lời yêu thương: “...”

Vợ anh hiện đang giấu cọt tên anh càng lúc càng tự nhiên, đây là muốn âm ỉ loại nào thế!

Bất quá làm hội trưởng hội sủng thê, Hiên Viên Ngạo Thiên vẫn bình tĩnh trả lời câu hỏi của Sở Ca: “Tên của anh là do ba anh đặt, khi đó ông còn trẻ, thích xem tiểu thuyết. Sau đó thì...em hiểu đấy.”

Sở Ca đồng tình an ủi Hiên Viên Ngạo Thiên, chẳng lẽ do gen của Hiên Viên Vũ quá cường đại nên dù có một người vợ ôn nhu hiền lành thì gen ngốc kia vẫn kiên cường di truyền đến đời tiếp theo?

Cậu quan sát kỹ khuôn mặt của Hiên Viên Ngạo Thiên, càng nhìn càng thấy đáng yêu, dứt khoát nằm trên người anh và bắt đầu nói chuyện phiếm.

Cậu nói: “Hiên Viên Ngạo Thiên, em phát hiện rất nhiều thứ trong tiểu thuyết đều là gặt người, tổng tài trong tiểu thuyết không cần đi làm, công việc chỉ là hẹn hò yêu đương với nữ chính, tổng tài trong tiểu thuyết đều lạnh lùng không cười, lại còn tiêu tiền như nước. Vì sao anh một chút cũng không giống?”

Hiên Viên Ngạo Thiên nói: “Nếu anh giống như vậy thì em còn thích anh không?”

Lời này vừa ra khỏi miệng thì anh ý thức được mình nói sai rồi, quả nhiên Sở Ca chăm chú suy nghĩ xong rồi nói: “Nếu như anh nguyện ý vào mỗi lần chúng ta gặp mặt đều ném cho em một tờ chi phiếu để em tùy ý điền thì em nghĩ em sẽ thích anh nhanh hơn.”

Hiên Viên Ngạo Thiên: “...”

Càng lúc càng lo lắng ngày nào đó vợ anh được người ta ném cho mấy nghìn vạn rồi lập tức cùng người chạy thì phải làm sao bây giờ!

Sở Ca nhìn Hiên Viên Ngạo Thiên có chút mất hứng mới nói: “Anh yên tâm đi, đời anh em trói chặt anh rồi. Nếu anh không vứt bỏ em thì em cũng sẽ không vứt bỏ anh.”

Lúc này Hiên Viên Ngạo Thiên mới cong khóe miệng nở nụ cười.

“Để em nhớ lại xem cái câu Ngạo Thiên kia nói như thế nào nhỉ.” Sở Ca sau khi trầm tư thì hôn lên môi Hiên Viên Ngạo Thiên và nói lớn: “Hiên Viên Ngạo Thiên, đời này anh đều là nam nhân của em.”

Hiên Viên Ngạo Thiên: “...” Rõ ràng là lời tâm tình, tại sao anh lại thấy quỷ dị vậy nhỉ.

Bất quá coi như có chút quỷ dị thì bầu không khí lại trở nên ấm áp. Hai người ôm nhau nằm trên tuyết nói chuyện trời chuyện đất, cũng không xảy ra chuyện tư tưởng trái ngược nhau.

Chỉ tiếc diễn ân ái thì phải trả giá rất lớn, Hiên Viên Ngạo Thiên ôm vợ nói chuyện phiếm rất cao hứng, đại giới chính là anh bị cảm. Sở Ca do vẫn nằm trên người anh nên một chút chuyện cũng không có.

Mùa đông rét mướt nằm trên tuyết tâm sự, đây mới chính là đàn ông chuẩn men chân chính. Dem chuyện hoa cúc nở rộ giữa trời xuân ra so sánh thì cúc quá tàn rồi.

Sở Ca vừa bưng canh gừng cho Hiên Viên Ngạo Thiên vừa thầm đốt một loạt nến cho anh. Hoàn toàn không có chút tự trách Hiên Viên Ngạo Thiên bị cảm có một nửa là lỗi của cậu gì hết.

Hiên Viên Ngạo Thiên vừa sụt sịt vừa đau đầu, nhưng do anh bị bệnh nên vợ luôn luôn ở bên cẩn thận tỉ mỉ chăm sóc làm Tổng tài đại nhân hiểu được thế nào là đau đớn cũng vui vẻ.

Sở Ca từng muống từng muống dứt canh gừng do chú Chung nấu cho Hiên Viên Ngạo Thiên.

Cậu rất muốn nói cho anh biết ảnh chỉ cảm cúm thôi chứ không phải gãy tay, nhưng nghĩ rằng nói ra thì rất hủy không khí nên đành theo ý bạn trai chậm rãi dứt cho anh.

Sở Ca rất hiếm khi chăm sóc người khác, dẫn đến một muống canh của cậu thì có nửa miệng đã chảy ra theo khóe miệng Hiên Viên Ngạo Thiên.

Hiên Viên Ngạo Thiên uống được vài ngụm rồi thì nói: “Tiểu Ca đừng mức nữa, đổi phương pháp khác đi.”

Sở Ca dừng tay lại nhìn anh.

Hiên Viên Ngạo Thiên trù trừ một lúc, vẫn nói tiếp: “Người yêu người khác khi bị cảm thì đều dùng miệng để cho uống thuốc.”

Sở Ca nói: “Anh suy nghĩ nhiều rồi, đó là tiểu thuyết lừa anh đây.”

Hiên Viên Ngạo Thiên: “...”

Anh day day mặt để vẻ mặt cứng đờ hòa hoãn lại một chút mới nói: “Thử một chút xem.”

Sở Ca mặt không cảm xúc giơ chén lên đỉnh đầu Hiên Viên Ngạo Thiên, rất có bộ dạng nếu như anh còn kiên trì đề nghị này thì trực tiếp đổ lên mặt anh.

Hiên Viên Ngạo Thiên lập tức cười nói: “Anh chỉ đùa một chút thôi, em đừng coi là thật.”

Sở Ca gật đầu, rất hài lòng với câu nói của Hiên Viên Ngạo Thiên. Cầm bát để lại trên vị trí cũ và tiếp tục dứt cho anh một muỗng chảy nửa muỗng.

Hiên Viên Ngạo Thiên nghĩ có chút ngược tâm, vì sao vợ không thể hợp thời cùng mình làm một chút việc thẹn thùng được vậy? Tiếp tục như vậy thì quả thực ngay cả tâm tình ảo tưởng cũng không có.

Bàn về việc mỗi lần hiện thực và ảo tưởng chênh lệch đều đạt đến trình độ người nghe thương tâm người thấy rơi lệ thì nên phá thế nào?

Không có cách để phá.

Hiên Viên Ngạo Thiên rất đau khổ, vô số lần cầu khẩn trong lòng, mong muốn kỹ năng ám áp lãng mạn trong tim vợ nhanh chóng thức tỉnh đi.

Tiếp tục như vậy thì quả thực sẽ phiền lòng chết mất.

Nhưng mà suy nghĩ một chút, vợ mình có trái tim đàn ông thế này hình như cũng rất đáng yêu.

Quý ngài thê nô nghĩ như vậy thì trong nháy mắt đã cảm thấy ủy khuất gì cũng không còn rồi.

Do bị cảm cúm nên Hiên Viên Ngạo Thiên vẫn nằm ở nhà Sở Ca không đi. Anh nói trên đường về nhà nếu bị gió thổi đến nhất định bệnh sẽ nặng thêm.

Sở Ca cũng không có biện pháp gì với anh chỉ phải tiếp tục chứa chấp anh mà thôi.

Nhưng thật ra Hiên Viên Ngạo Thiên cũng không dám đòi nằm cùng phòng ngủ với Sở Ca.

Tổng tài đại nhân rất thương yêu vợ, sợ mình lây cảm cho vợ thì chết.

Bất quá điều này dẫn đến chuyện, mặc dù ở tại nhà Sở Ca nhưng thực tế một chút phúc lợi cũng không mò được.

Hiên Viên Ngạo Thiên tỏ vẻ, đây không phải chuyện gì nghiêm trọng. Anh tin tưởng vững chắc một ngày nào đó mình có thể đẩy ngã được vợ.

Vừa nghĩ như vậy, đột nhiên cảm thấy quá trình đợi chờ đằng đẳng này cũng trở nên tốt đẹp... cái lông ấy!

Tổng tài đại nhân rất oán niệm, người đàn ông muốn tìm bất mãn này nhìn nhăm nhăm vào bức tường phòng ngủ, giống như làm vậy là có thể xuyên qua tường nhìn thấy Sở Ca ở phòng bên.

Đương nhiên đây chỉ là giống như.

Tổng tài đại nhân tối nay vẫn phòng không gối chiếu nằm trong phòng khách nhà Sở Ca và mất ngủ như trước thôi.

56. Chương 56

Hiên Viên Ngạo Thiên ỷ vào mình bị cảm, ở lại nhà Sở Ca và không muốn rời đi nữa.

Anh gọi điện về chủ trách nhà Hiên Viên, nói rõ là mình muốn lưu lại cùng với vợ thuận tiện tùy thời ân ái, Hiên Viên Vũ tỏ vẻ mình rất ủng hộ con trai, tranh thủ sớm ngày gạo nấu thành cơm rồi nhanh chóng cùng con dâu chuẩn kết hôn.

Âu Dương Yến nghĩ rằng hai cha con nhà này thật sự không đáng tin cậy, nhưng cuối cùng vẫn bảo Hiên Viên Ngạo Thiên chú ý đúng mực, không nên làm Sở Ca bị thương rồi thăm chấp nhận hành vi con trai mặt dày ở nhà người ta không đi.

Có ba mẹ duy trì, Hiên Viên Ngạo Thiên ở nhà Sở Ca càng thêm không chút cố kỵ. Mỗi ngày ngoại trừ không thể ngủ chung, thời gian còn lại có thể sờ sờ hôn hôn cũng đầy cảm xúc.

Sở Ca nghĩ, chính mình càng lúc không hiểu được Hiên Viên Ngạo Thiên rồi. Kỳ nghỉ đông tốt đẹp như vậy không chịu hưởng thụ mà lại đến nhà cậu làm người giúp việc. Từ nấu cơm cho đến giặt quần áo, Hiên Viên

Ngạo Thiên đều một mình ôm toàn bộ việc nhà. Hình tượng tiểu thiên sứ cần mẫn này làm chú Chung rất áy náy.

Sở Ca rất khó hiểu, làm một hàng nghìn tỷ, những kỹ năng này của Hiên Viên Ngạo Thiên rốt cuộc được thấp sáng lúc nào vậy?

Sở Ca đứng tựa vào cửa phòng bếp, nhìn người đàn ông đeo tạp dề màu hương phấn của dì Lý đang đưa lưng về phía cậu, hỏi ra những thắc mắc trong lòng.

Tay thái rau của Hiên Viên Ngạo Thiên dừng một chút, tùy tiện nói: “Từ lúc quyết định theo đuổi em thì bắt đầu đi học, như vậy đến khi chúng ta ở bên nhau thì sẽ ấm áp hơn nhiều.”

Sở Ca nói: “Anh không phải là hàng nghìn tỷ à, mỗi sáng sớm rời giường không có một, hai trăm nữ giúp việc đối mặt với anh, anh sẽ không cảm thấy khó chịu sao?”

Hiên Viên Ngạo Thiên nói: “Anh hy vọng có thể cùng người anh yêu có một không gian riêng của cả hai, không cần người giúp việc.”

Sở Ca bảo: “Hiên Viên Ngạo Thiên, em có chút cảm động đấy.”

Hiên Viên Ngạo Thiên chợt xoay người, mắt lóe sao lấp lánh nói: “Cảm động thì cho anh được không.”

Sở Ca: “...”

Cậu và Hiên Viên Ngạo Thiên khi yêu đương bầu không khí không lên nổi tuyệt đối không phải lỗi một mình cậu! Lúc cần ấm áp thì Hiên Viên Ngạo Thiên anh lại bị sắc ma chiếm là định âm ỉ loại nào!

Sở Ca không để ý đến Hiên Viên Ngạo Thiên, chuyện này coi như cứ vậy cho qua.

Đến tối khi đi ngủ, Sở Ca nằm trên giường lăn lộn một hồi cũng không ngủ được, đột nhiên tâm huyết dâng trào muốn xem Hiên Viên Ngạo Thiên đang làm gì.

Hiên Viên Ngạo Thiên khi ngủ chỉ đóng cửa phòng thôi không khóa, dẫn đến việc Sở Ca đẩy cửa vào thì thấy Hiên Viên Ngạo Thiên đang vẽ mặt thâm trầm nhìn chằm chằm vào máy tính.

Hiên Viên Ngạo Thiên bị Sở Ca đột nhiên xuất hiện làm hoảng sợ, đại não chưa kịp phản ứng thì tay đã nhanh chóng gấp màn hình laptop lại.

Sở Ca: “...”

Luôn có cảm giác Hiên Viên Ngạo Thiên đang bí mật mưu đồ chuyện xấu gì đó. Bất quá cậu hiểu rõ bằng cảm tình xuất phát từ đáy lòng của Hiên Viên Ngạo Thiên đối với cậu thì tuyệt đối sẽ không gạt cậu làm chuyện lớn gì hết.

Hiên Viên Ngạo Thiên lau mặt một cái và nói: “Tiểu Ca, sao em chưa ngủ?”

Sở Ca gật đầu bảo: “Ngủ không được, anh vừa xem gì vậy?”

Trên mặt Hiên Viên Ngạo Thiên hiện lên vẻ lúng túng, chần chờ một chút rồi vẫn mở máy lên để Sở Ca nhìn thấy trang web anh còn chưa kịp tắt.

Sở Ca nhìn trang chủ trên màn hình, lại quay sang nhìn Hiên Viên Ngạo Thiên, khóe miệng giật giật hỏi: “Anh xem hoàng lịch để làm gì?”

Hiên Viên Ngạo Thiên: “...”

Anh không chắc nếu như nói cho vợ biết anh đang xem ngày nào thích hợp để sinh hoạt vợ chồng thì liệu có bị ghét bỏ không.

Sở Ca nhìn chằm chằm Hiên Viên Ngạo Thiên không nói lời nào, rất có tư thế nếu anh không giải thích thì sẽ tiếp tục nhìn như vậy.

Hai người giằng co vài giây, Hiên Viên Ngạo Thiên thua trận, cúi đầu nói: “Chỉ muốn xem một chút, nói không chừng đến ngày hoàng đạo nào đó em sẽ nguyện ý cho anh.”

Sở Ca nghe giải thích xong thì sững sờ một chút, lập tức không nhịn được bật cười.

Đường về đại não của Hiên Viên Ngạo Thiên quả thực không phải người bình thường có thể hiểu được.

Cậu cười đủ rồi mới phát hiện Hiên Viên Ngạo Thiên vẫn dùng vẻ mặt rất nghiêm túc nhìn cậu.

Sở Ca niết mặt anh, để anh treo ra một nụ cười hết sức kỳ quái thì mới nói: “Loại chuyện này có hồi hoàng lịch thì cũng không dùng được, em nói mới tính.”

Hiên Viên Ngạo Thiên nói: “Thế nhưng em vẫn không đồng ý.”

Sở Ca nói: “Người bị bạo súc là em, dù sao anh cũng phải cho em chút thời gian để chuẩn bị tâm lý mới được chứ.”

Cậu vẫn ý thức được vị trí bản thân lắm, bình thường trên miệng chiếm tiện nghi gọi Hiên Viên Ngạo Thiên là vợ, nhưng khi lên giường thì Sở Ca có thể trăm phần trăm khẳng định mình sẽ là người nằm dưới.

Do vậy, dù là trên tình cảm đã sớm đạt đến hạn độ có thể cùng Hiên Viên Ngạo Thiên làm chuyện đó nhưng trong lòng vẫn lo lắng đến bị kịch cú hoa tàn rơi đầy đất như trước.

Hiên Viên Ngạo Thiên thấy Sở Ca nói rất có lý. Thế nhưng, là đàn ông mà còn đắp chăn thuần túy trò chuyện với người yêu những nửa năm như anh tuyệt đối sẽ đều vội vàng xúc động muốn tiến thêm một bước.

Anh biết rõ chính mình cho đến giờ cũng không phải là người thoát khỏi những dục vọng thuần túy cấp thấp cho nên đối mặt với Sở Ca, những tâm tư nhỏ nhỏ của anh từ trước đến giờ đều chưa từng dứt đoạn.

Anh nghiêm túc suy nghĩ lại những lời của Sở Ca, kết luận sau khi phân tích là Sở Ca kỳ thực không bài xích cùng anh xxoo, chỉ là thiếu trợ lực thôi. Vì vậy Tổng tài đại nhân rất hào phóng mời: “Hay mình cùng nhau xem film được không?”

Sở Ca: “...”

Kỳ thực cậu cũng hiểu được phương pháp này không tệ, thế nhưng vừa qua năm mới vẫn ở cùng chú Chung, hai người bọn họ cùng xem film hành động tình yêu lặp đi lặp lại này thực sự được chứ?

Mặc kệ Sở Ca nghĩ thế nào thì Hiên Viên Ngạo Thiên đã bắt đầu tìm folder trong máy tính.

Khi Sở Ca thấy Hiên Viên Ngạo Thiên ần ần nửa ngày cuối cùng tìm được một folder chứa không dưới trăm bộ, tên khác nhau nhưng đều thống nhất mở đầu bằng GV thì cuối cũng không nhịn được hỏi: “Anh down nhiều như vậy để làm gì?”

Hiên Viên Ngạo Thiên nghiêm túc nói: “Tích lũy kinh nghiệm, nếu không nghe bảo lần đầu tiên em sẽ không chịu được.”

Sở Ca: “...” Dùng nhiều film như vậy để tích lũy kinh nghiệm, Ngạo Thiên đại nhân anh thật sự không sợ sẽ tróc da à?

Hiên Viên Ngạo Thiên hỏi: “Em muốn xem cái nào?”

Sở Ca nói: “... Anh chọn đi.”

Trong nháy mắt, Sở Ca đột nhiên nhớ lại trước đây xem qua một truyện cười, đám nhà giàu mỗi ngày suy tính tối nay sẽ chơi (thượng) người nào, đám nhà nghèo thì suy tính tối nay sẽ down (hạ) người nào. Hiên Viên Ngạo Thiên làm một kẻ cực giàu trong đám nhà giàu lại vì cậu bỏ thượng chọn hạ, ngấm lại cũng thấy rất xúc cảm. (Mẫu không chắc đoạn này dịch được đúng ý, nhưng cũng suy tính rất nhiều mới đoán ra được ý của tác giả nên cứ edit liều nha, bạn nào biết thì góp ý cho mình với nhé)

Hiên Viên Ngạo Thiên chọn được film rồi thì ấn play, sau đó ôm Sở Ca ngồi trên giường cùng nhau xem.

Sở Ca vốn cho rằng Hiên Viên Ngạo Thiên sẽ một số film tuần tự theo chất lượng để cậu tham khảo, không ngờ rằng sau khi phân mềm chạy thì hình ảnh đầu tiên chính là một cây dưa chuột lớn đang đi ra đi vào trong cúc hoa, kèm theo tiếng ‘ba ba’ khi va chạm đến da thịt, cùng với hơi thở gấp gấp khàn khàn của nam sinh.

Sở Ca:

Hình ảnh đẹp quá cậu sắp không dám nhìn nữa rồi.

Cậu đưa tay ấn tạm dừng, sau đó hỏi Hiên Viên Ngạo Thiên: “Chúng ta không thể xem những bộ có độ chấp nhận vừa phải được hả?”

Hiên Viên Ngạo Thiên chỉ chỉ vào cây dưa chuột đã rút ra một nửa của tiểu công trong film và nói: “Cái này với anh kích cỡ khá gần nhau, anh nghĩ rằng em xem nó sẽ càng có ý nghĩa chỉ dẫn hơn.”

Sở Ca: “...”

Tôi cho rằng Hiên Viên Ngạo Thiên thành thần rồi, đỉnh đỉnh của anh ta vừa lớn vừa dài lại còn lâu nữa thì thế giới tuyệt vọng luôn đi.

Cậu một chút cũng không muốn thừa nhận, chính cậu cũng hiểu được độ phù hợp của tiểu công có đỉnh đỉnh lớn kia với tiểu thụ vóc người nhỏ nhắn trong film thật sự rất mãnh liệt.

Hiên Viên Ngạo Thiên thấy Sở Ca không nói lời nào liền chủ động mở miệng hỏi: “Nếu em thấy bộ này không hay thì chúng ta trước hết nhìn từ kích cỡ nhỏ đi lên?”

Sở Ca mặt không thay đổi nói: “Khi làm thật cũng có thể làm từ kích cỡ nhỏ làm đi hả?”

Hiên Viên Ngạo Thiên chần chờ một chút rồi nghiêm chỉnh gật đầu nói: “Nếu em thích như vậy thì ngay bây giờ anh có thể đi đặt một số gây mát xa từ nhỏ đến lớn cho em chọn.”

Sở Ca: “...”

Cậu hít sâu một hơi để cho mình bình tĩnh lại rồi mới lên tiếng: “Em không cần đạo cụ, anh cũng đừng vọng tưởng có thể dùng bất cứ đạo cụ gì trên người em. Tiếp tục xem đi.”

Cậu vừa nói vừa ấn play, sau đó tiếp tục trợn mắt há mồm nhìn dưa chuột và hoa cúc thân mật dây dưa.

Hai người chăm chú xem GV hồi lâu, Sở Ca cảm giác hình như Hiên Viên Ngạo Thiên có phản ứng, tay anh nhẹ nhàng đụng chạm trên người cậu, môi cũng ghé sát cọ cọ bên tai.

Sở Ca đột nhiên mở miệng hỏi: “Anh học được gì chưa?”

Hiên Viên Ngạo Thiên suy nghĩ một lúc rồi nói: “Anh nghĩ hẳn là cũng được rồi.”

Sở Ca gật đầu, vươn tay tắt máy tính đi, sau đó xoay người ôm lấy Hiên Viên Ngạo Thiên và nói: “Ông đây là lần đầu tiên của cả hai đời đấy, anh chú ý một chút, làm đau thì sau này không bao giờ cho anh làm nữa.”

Hiên Viên Ngạo Thiên vốn cho rằng lần này vợ tối đa chỉ để anh hôn hôn sờ sờ thôi, hoàn toàn không ngờ rằng em ấy lại đồng ý cho mình làm.

Hạnh phúc tới quá nhanh, Tổng tài đại nhân có chút không phản ứng kịp.

Sở Ca nằm trong lòng anh nửa ngày thì phát hiện ra anh lại đi vào cõi thần tiên rồi. Cậu chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, cấu thắt lưng của Hiên Viên Ngạo Thiên một cái và nói: “Rốt cuộc anh có làm hay không, ngồi đó ảo tưởng nữa thì cơ hội chẳng còn đâu.”

Hiên Viên Ngạo Thiên vội vàng hoàn hồn lại, một tay luồn vào trong áo ngủ Sở Ca và vuốt ve tấm lưng trơn bóng của cậu, một tay thì xoa bóp mông Sở Ca. Rời khỏi ranh giới của ý loạn tình mê, đại não của Hiên Viên Ngạo Thiên vẫn có thể tự hỏi được, anh đột nhiên lo lắng nói: “Nếu như cho em một tờ chi phiếu...”

Sở Ca không đợi anh nói xong đã nhồm dậy cắn lên môi anh, như để hả giận dùng răng gặm gặm hồi lâu mới buông ra: “Sao anh ngu xuẩn vậy hả? Tôi thích tiền thật, thế nhưng tình yêu và *** trong lòng tôi đều là chuyện vô cùng thần thánh, lúc trước nói đùa với anh cho vui thôi mà anh tưởng thật hả? Ông đây nếu không thích anh thì có bị bệnh tâm thần mới để anh chạm đến tôi!”

Hiên Viên Ngạo Thiên lập tức lộ vẻ xấu hổ, anh cảm giác mình thật có lỗi với vợ.

Sở Ca nói: “Không làm nữa.”

Cậu tránh khỏi ***g ngực Hiên Viên Ngạo Thiên, lạch bạch chạy ra ngoài.

Hiên Viên Ngạo Thiên nhìn bóng lưng của Sở Ca, nghĩ có chút đau lòng.

Thế nhưng manh nha đau lòng còn chưa kịp đâm chồi nảy lộc thì đã thấy Sở Ca cầm một chiếc hộp nhỏ trở lại, sau khi vào phòng còn đặc biệt khóa cửa.

Hiên Viên Ngạo Thiên nghi hoặc nhìn cậu.

Sở Ca cả giận nói: “Đồ đàn nhà anh, công cụ gì cũng không chuẩn bị chẳng phải là muốn đau chết tôi hả?”

Nói xong liền ném chiếc hộp trong tay về phía Hiên Viên Ngạo Thiên.

Hiên Viên Ngạo Thiên bắt được nó, mở ra thì phát hiện là một hộp vaseline.

Sở Ca xếp chân ngồi đối diện với anh, đỏ mặt nói: “Mấy ngày hôm trước anh nhắc đến chuyện này là em biết chắc sẽ có ngày hôm nay, nếu em không tự mình chuẩn bị ít đồ mà anh cũng chẳng chuẩn bị, kẻ chịu tội nhất định là em.”

Hiên Viên Ngạo Thiên gật đầu, anh quả thực không nghĩ đến vấn đề bôi trơn thật. Vợ mình thật đáng yêu quá.

Sở Ca lấy một gói nhỏ từ túi ra, hỏi: “Bao, có muốn mang hay không?”

Hiên Viên Ngạo Thiên có chút không muốn dùng, anh nghĩ khoảng cách tiếp xúc bằng 0 mới là mỹ mãn nhất. Thế nhưng làm một người đàn ông tốt, anh vẫn nói: “Em quyết định đi.”

Sở Ca nhìn sắc mặt anh là biết vua ảo tưởng nhà cậu không muốn dùng thứ đồ này, cũng không ngoan cố nữa mà thẳng tay ném nó đi: “Vậy không mang.”

Hiên Viên Ngạo Thiên gật đầu, tư duy được một lần chạy đúng đường đã hiểu rõ những lời này của Sở Ca chính là ý có thể khai chiến rồi.

Anh lấn người tiến lên đẩy Sở Ca ngã xuống giường, ánh mắt chuyên chú dừng lại trên khuôn mặt cậu như đang đối diện với trân bảo quý giá nhất. Cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên ánh mắt Sở Ca, vươn đầu lưỡi khẽ chạm nhẹ lên mí mắt.

Bộ phận mẫn cảm nhất trên khuôn mặt bị chạm đến khiến Sở Ca mất tự chủ khẽ run lên.

Thanh âm trầm ấm lại đầy từ tính của Hiên Viên Ngạo Thiên vào lúc này lại như một liều xuân dược, anh ghé sát vào tai Sở Ca và thì thầm nói: “Sở Ca, anh yêu em.”

Sở Ca cảm giác mặt mình đỏ đến bùng cháy rồi. Lần đầu tiên không phá hư bầu không khí khi Hiên Viên Ngạo Thiên dịu dàng nói lời tình cảm, cậu cũng mở miệng đáp lại anh: “Em cũng yêu anh.”

Hiên Viên Ngạo Thiên nở nụ cười, hai cơ thể kề sát nhau khiến Sở Ca cảm nhận rõ ràng được sự rung động nơi ***g ngực anh. Hiên Viên Ngạo Thiên cúi đầu, chạm lên đôi môi Sở Ca, anh không nóng lòng quần quýt mà chỉ nhẹ nhàng day nhẹ môi dưới của cậu, ngậm nó trong miệng và dùng đầu lưỡi khiêu khích.

Sở Ca bị cách hôn này của anh làm bối rối trong lòng, chủ động vươn đầu lưỡi liếm bờ môi Hiên Viên Ngạo Thiên. Hiên Viên Ngạo Thiên hết sức hài lòng với sự chủ động của Sở Ca, anh hé miệng chào đón đầu lưỡi cậu, mút nó thật dịu dàng.

Nụ hôn qua đi, Sở Ca đã choáng đầu hoa mắt ngồi phịch trong lòng Hiên Viên Ngạo Thiên mặc anh định đoạt.

Năng lực tự học của Hiên Viên Ngạo Thiên rất mạnh, tuy nói lúc mới bắt đầu vẫn có chút đau đớn nhưng cuối cùng vẫn làm cho Sở Ca cảm thấy khoái cảm khi giao hoan với người yêu.

Sở Ca thật sự hài lòng với Hiên Viên Ngạo Thiên, thế nhưng cậu lại đánh giá thấp lực kéo dài của Tổng tài đại nhân.

Cho đến khi Sở Ca lần thứ ba bị dẫn dắt đến hôn mê rồi lại bị lật qua lật lại đến khi tỉnh, rốt cuộc cậu không nhịn được nữa bèn dùng thanh âm khàn khàn yếu ớt nói với Hiên Viên Ngạo Thiên: “Nếu anh mà còn tiếp tục nữa, ngày mai chờ ông đây có sức rồi nhất định sẽ đá vỡ trứng anh.”

Hiên Viên Ngạo Thiên: “...”

Anh thực sự cũng muốn tiết chế lắm, nhưng mà làm một xử nam sắp được ba mươi năm rồi, lần đầu tiên ném được tư vị vợ mình, đây quả thực là không thể dừng được đâu.

Đương nhiên, lời uy hiếp của Sở Ca vẫn nổi lên tác dụng nhất định của nó. Hiên Viên Ngạo Thiên bắn trong thân thể Sở Ca thêm lần nữa rồi cố nén dục vọng đang tiếp tục dâng lên, ôm Sở Ca mê man thiếp đi vào phòng tắm để tẩy rửa cơ thể.

Theo sách nói sau khi làm xong nếu không tẩy rửa thân thể sạch sẽ thì tiểu thụ sẽ phát sốt. Làm một người đàn ông tốt yêu thương vợ mình, Hiên Viên Ngạo Thiên tuyệt đối sẽ không cho phép loại chuyện này xảy ra.

Hôm sau khi Sở Ca tỉnh lại đã là buổi trưa.

Cậu thấy toàn thân khó chịu như bị xe tải nghiền lên một lần rồi lại bị tàu hỏa đè lại lần nữa vậy. Nếu như nói sinh con là đau cấp độ 12, trứng nát là đau cấp độ 13 thì Sở Ca nghĩ gay xxoo xong quả thực chính là đau cấp độ 14.

Hóa ra trên thế giới này tình yêu vĩ đại nhất chính là tình yêu đồng giới, nhất là tiểu thụ, đơn giản chính là dùng mệnh để cong.

Hiên Viên Ngạo Thiên không ở trong phòng, Sở Ca nằm lỳ trên giường không nhúc nhích, cậu sợ mình ngộ nguy một chút thôi cũng đụng đến cúc hoa, làm bộ vị vốn đã chướng đau lại càng đau hơn.

Tuyệt đối sưng lên rồi.

Sở Ca vùi mặt vào gối, cũng không biết đang tức giận Hiên Viên Ngạo Thiên không biết tiết chế, hay là đau lòng bản thân đêm qua đã phối hợp hết mình.

Bi ai nhất không phải là lần đầu tiên đã bị đâm đến bắn, mà là cậu dự kiến loại chuyện này sẽ còn có thể xảy ra rất rất nhiều lần cho đến khi Hiên Viên Ngạo Thiên không còn tinh lực làm mấy chuyện xấu hổ này với cậu nữa thì thôi.

Sự linh ngộ đau đớn đến nhường nào.

Lúc Hiên Viên Ngạo Thiên bưng bát cháo vào thì thấy Sở Ca đang nằm sấp trên giường thở dài đầy ngao ngán.

Hiên Viên Ngạo Thiên đặt bát trên mặt tủ nhỏ đầu giường, cúi người hôn lên tấm lưng trần lộ ra ngoài chăn của Sở Ca, hài lòng khi thấy trên làn da vốn kín những dấu hôn lại có thêm một vết mới.

Sở Ca: “...”

Bàn về chuyện Tổng tài đại nhân sau khi ăn mặn đã hoàn toàn bạo phát thuộc tính cầm thú thì nên phá như thế nào?

Hiên Viên Ngạo Thiên muốn giúp Sở Ca lật người lại để dứt cho cậu ăn, thế nhưng chạm vào Sở Ca là cậu kêu đau, hai người giằng co nửa ngày, Hiên Viên Ngạo Thiên dùng sức nhấc Sở Ca từ giường lên và ôm cậu kiểu ôm trẻ con đi tiểu, nói: “Như vậy sẽ không đè lên cúc hoa.”

Sở Ca hít sâu hai hơi, cố gắng ngăn chặn suy nghĩ muốn tự tay tát cho Hiên Viên Ngạo Thiên một cái và nói: “Anh để em nằm ngang đi, thật đấy.”

Hiên Viên Ngạo Thiên rất muốn ôm vợ rồi dứt cháo cho em ấy ăn, thế nhưng khó chống được Sở Ca kiên trì nên đành đặt vợ xuống giường.

Hiên Viên Ngạo Thiên dứt một thìa cháo cho Sở Ca.

Sở Ca nuốt xuống rồi nói: “Tại sao lại là cháo trắng mà không phải là cháo thịt trứng muối?”

Hiên Viên Ngạo Thiên giải thích: “Vì trong nhà hết trứng muối rồi. Sao, em thích cháo thịt trứng muối à?”

Sở Ca lắc đầu nói: “Em không thích, thế nhưng lúc trước em đọc tiểu thuyết trong đó bảo sáng sớm ngày hôm sau tiểu công đều nấu cháo thịt trứng muối cho tiểu thụ, em đang nghĩ vì sao anh không học.”

Hiên Viên Ngạo Thiên suy nghĩ một chút rồi nói: “Có thể là do anh xem toàn quá trình chứ không phải là kết quả chẳng.”(Ý ảnh là ảnh toàn xem quá trình xxoo chứ ai thèm xem quá trình sau đó thế nào =))))

Sở Ca: “...”

Một lát sau, Hiên Viên Ngạo Thiên đột nhiên nói: “Anh dùng miệng mớm cho em được không?”

Sở Ca không rõ vì sao Hiên Viên Ngạo Thiên lại cố chấp với kiểu miệng đối miệng thế này, thế nhưng cậu vẫn từ chối: “Không được hay lắm đâu, anh đừng ảo tưởng nữa.”

Hiên Viên Ngạo Thiên nói: “Chỉ thử một chút thôi, nếu như không được thì anh lập tức dừng lại được không?”

Sở Ca ngẫm nghĩ, thấy Hiên Viên Ngạo Thiên bình thường đối với mình đều cầu sao được vậy, hơn nữa bọn họ đã làm nhiều chuyện xấu hổ như vậy rồi, giờ người ta có một chút yêu cầu nhỏ nhỏ như thế mình có đồng ý hình như cũng không sao cả, thế là gật đầu tỏ vẻ ngầm đồng ý lời đề nghị của Hiên Viên Ngạo Thiên.

Hiên Viên Ngạo Thiên rất hưng phấn, lập tức ngậm một thìa cháo rồi hướng về phía miệng Sở Ca.

Sở Ca cũng rất phối hợp há miệng ra.

Chỉ là hai người đều đã quên mất một chuyện – tiểu thuyết xuất phát từ đời sống, nhưng lại vượt bậc đời sống.

Hiên Viên Ngạo Thiên hướng về phía miệng Sở Ca quá nhanh, Sở Ca lại nuốt quá chậm, dẫn đến việc Sở Ca không ăn được tý gì mà còn bị sặc, trực tiếp phun nửa thìa cháo còn trong miệng ra văng lên mặt Hiên Viên Ngạo Thiên.

Hiên Viên Ngạo Thiên: “...”

Sở Ca ho đến tê tâm liệt phế, cử động quá mạnh làm cúc hoa đau nhói, theo bản năng lại hít một hơi thật sâu, dẫn đến cổ họng vừa thoải mái hơn một chút thì lại muốn ho tiếp.

Cậu thật sự quá ngu, dĩ nhiên lại đi tin tưởng tên Hiên Viên Ngạo Thiên chưa đáng làm chỗ dựa một lần nào này.

Chờ Sở Ca ho xong rồi Hiên Viên Ngạo Thiên cũng lau mặt xong.

Tổng tài đại nhân về mặt hồ thẹn nhìn Sở Ca, giống như loài cún Husky phạm sai lầm ngồi xuống bên cạnh Sở Ca cúi đầu nhận sai: “Vợ à, em đừng tức giận được không?”

Sở Ca nhìn bộ dạng này của anh, muốn mắng nhưng lại không nỡ. Hiên Viên Ngạo Thiên cũng chỉ muốn làm chút tình thú thôi, tuy rằng kết quả cuối cùng rất hãm hại nhau thế nhưng không thể phủ nhận hoàn toàn tâm ý của anh được. Sở Ca ghen nửa ngày, cuối cùng chỉ có thể nói: “Tiếp tục múc cháo cho trầm đi.”

Hiên Viên Ngạo Thiên biết đây là Sở Ca không có ý so đo với anh nữa, liền cười trả lời: “Tạ chủ long ân.”

Sở Ca nhìn bộ dáng chuyên tâm mút cháo cho cậu của Hiên Viên Ngạo Thiên, đột nhiên cảm thấy như vậy cũng vô cùng hạnh phúc.

Hiên Viên Ngạo Thiên chỉ là một tên tấu hài thương yêu vợ mà thôi, sẽ không khóc suốt cuồng bá duệ, nhìn như vậy lại càng thấy đáng yêu hơn.

57. Chương 57

Trước đây Sở Ca vẫn cho rằng, trình độ cưng chiều cậu của Hiên Viên Ngạo Thiên đã đạt đến cực đại mà con người có khả năng chạm được rồi. Sau này cậu mới phát hiện ra, từ trước đến giờ mình đã sai lầm rồi.

Trước kia trình độ cưng chiều cậu của Hiên Viên Ngạo Thiên đã cao đến nhường nào thì giờ không nhắc lại nữa, từ sau lần vận động không hài hòa kia, Hiên Viên Ngạo Thiên đối với cậu quả thực đã đến trạng thái cậu nói Đông tuyết đối sẽ không đi Tây, cậu đánh chó tuyết đối sẽ không ném gà.

Quả nhiên, khi mục tiêu là chuyện tình ái thì yêu của đàn ông sẽ phát huy đến mức tận cùng.

Do đều đã làm đến bước cuối cùng rồi, Sở Ca cũng không giả mồm bắt Hiên Viên Ngạo Thiên phải qua phòngkhách ngủ nữa. Chú Chung đối với việc thiếu gia nhà mình bị Hiên Viên Ngạo Thiên ‘vấy bẩn’ cũng chỉ lắc đầu thở dài nói ông đã sớm ngờ đến sẽ có một ngày như vậy, sau đó dặn dò Sở Ca khi ở cùng với Hiên Viên Ngạo Thiên nếu bị bắt nạt nhất định phải tố giác gia bạo.

Sở Ca gật đầu như gà mổ thóc, đối với những lời nói của chú Chung thì căn bản là vào tai trái ra tai phải, cậu nghĩ dựa theo biểu hiện nhất quán của Hiên Viên Ngạo Thiên, hình như chỉ có cậu bắt nạt anh ấy thôi. Tổng tài đại nhân đừng nói là bắt nạt cậu, chỉ cần cậu hơi lộ ra biểu cảm không mấy vui vẻ là Hiên Viên Ngạo Thiên sẽ bắt đầu tự trách có phải mình đã làm sai chỗ nào khiến vợ mất hứng không.

Buổi tối, Hiên Viên Ngạo Thiên ôm Sở Ca nằm trên giường, lần thứ hai hỏi cậu rốt cuộc lúc nào mới đồng ý kết hôn.

“Ngay cả động phòng cũng làm rồi, em không thể cho anh một cơ hội được mua vé bỏ sung à?”

Sở Ca cười hì hì đáp: “Bởi vì anh vẫn chưa đưa em lên du thuyền xa hoa nhất để du ngoạn thế giới, chưa cương hôn em trên khinh khí cầu dài hai vạn thước Anh, còn không có cầu hôn em trên một cánh đồng phủ kín hoa hồng rực rỡ.”

Hiên Viên Ngạo Thiên suy nghĩ một lúc, nhận ra những điều đó với mình cũng không phải chuyện khó khăn gì, bèn nghiêm mặt bảo: “Làm xong những việc đó rồi thì em sẽ đồng ý gả cho anh?”

Sở Ca cười, “Đàn như anh thì quên đi, không cần phải những điều này. Hiên Viên đại sư, không phải anh rất biết xem hoàng lịch à? Phải chọn một ngày hoàng đạo chứ.”

Hiên Viên Ngạo Thiên vẻ mặt kinh hỉ, anh nghĩ năm nay mình nhất định sẽ rất thuận lợi! Tất cả những chuyện tốt đều theo nhau mà đến, quả thực hạnh phúc đến không thở nổi rồi.

Sở Ca vỗ vỗ gò má Hiên Viên Ngạo Thiên để anh hoàn hồn lại, cậu nói: “Hiên Viên Ngạo Thiên, có phải anh chỉ cần gặp được chuyện gì vui là lại muốn xuất thần không hả?”

Hiên Viên Ngạo Thiên lắc đầu hôn Sở Ca một cái: “Là do chuyện này tốt đẹp quá, làm anh có cảm giác không chừng mình chỉ đang nằm mộng thôi.”

Sở Ca suy tư một hồi, đột nhiên ghé sát lại gần vai Hiên Viên Ngạo Thiên và hung hăng cắn anh một cái: “Đau nhỉ? Cho nên yên tâm đây không phải mơ đâu.”

Hiên Viên Ngạo Thiên: “...”

Dù là vợ có cắn người thì vẫn dễ thương như trước.

Coi như là Hiên Viên Ngạo Thiên có muốn vợ vả kết hôn, thế nhưng làm thủ phủ của thế giới này, hôn nhân của anh tuyệt đối sẽ không giống như người thường chỉ cần gia đình hai bên thương lượng một hồi, trực tiếp chọn một ngày lành đi đăng ký thêm một bữa tiệc là xong.

Trong nhà Sở Ca chỉ có một trưởng bối là chú Chung, cho nên ông quản gia và ba mẹ Hiên Viên Ngạo Thiên gặp mặt và trao đổi với nhau, cuối cùng quyết định sẽ đính hôn vào tháng năm, sang tháng tám xuất ngoại đăng ký và làm hôn lễ.

Hiên Viên Ngạo Thiên tỏ vẻ anh vô cùng không hài lòng với hiệu suất thấp như thế, nhưng cũng không còn cách nào khác. Kết hôn mà định làm như tự hội thương mại thì quá là rườm rà rồi.

Những ngày nghỉ của Sở Ca trôi qua rất nhanh chóng, cậu và Hiên Viên Ngạo Thiên lại trở về căn phòng trọ nho nhỏ mua ở gần trường học kia.

Cuộc sống vẫn diễn ra như trước, nếu nhất định phải nói ra điểm gì khác biệt thì có thể là Hiên Viên Ngạo Thiên cách vài ngày sẽ lại i ôi yêu cầu ‘hợp thể’ với Sở Ca. Nam nhân hưởng qua mùi vị rồi thì sẽ không cảm giác được việc đắp chăn bông nói chuyện trời đất là ấm áp ngọt ngào nữa.

Hiên Viên Ngạo Thiên sau khi biết được kỹ năng thần thông duy nhất của Sở Ca thì anh thường thường bảo Sở Ca thử xem có thể hack được máy chủ công ty không làm hệ thống bảo mật của tập đoàn Hiên Viên càng ngày càng kiên cố hơn.

Sở Ca còn đùa giỡn với Hiên Viên Ngạo Thiên, bảo vạn nhất ngày nào đó tâm tình của cậu tốt, sau khi hack vào trộm ít đồ rồi đưa cho công ty đổi thủ thì phải làm sao đây.

Hiên Viên Ngạo Thiên chỉ cười nói em sẽ không làm vậy. Dù sao anh và Sở Ca mới là người một nhà, trừ khi là đầu óc bị nước vào ngâm hỏng mới đem đồ đạc của mình ra cho người khác mượn.

Mấy ngày nay, Sở Ca phát hiện ra công việc của Hiên Viên Ngạo Thiên đột nhiên trở nên bận rộn, quả thực so với thời gian cuối năm thì chỉ có hơn chứ không có kém.

Mỗi ngày sau khi về nhà, anh chỉ ăn cơm xong đã mệt rồi nằm xuống là ngủ, ngay cả việc cầu hoan theo lệ thường cũng mất.

Sở Ca có chút nghi hoặc, nhưng nhìn Hiên Viên Ngạo Thiên mệt mỏi như vậy cũng không tiện mở miệng nói gì. Chỉ có thể nấu cho anh một bát mì trứng mỗi khi anh đi làm về, cũng không phải ngon lành gì nhưng ít ra có thể giúp Hiên Viên Ngạo Thiên đỡ bận rộn cả ngày sau khi về nhà cũng không cần mệt mỏi nữa.

Cho đến hơn một tuần sau, Hiên Viên Ngạo Thiên lại cầu hoan với Sở Ca. Sở Ca để anh phát tiết một lần rồi tỏ ý không làm nữa. Hai người tắm rửa xong rồi ôm nhau nằm trên giường nói chuyện.

Sở Ca hỏi Hiên Viên Ngạo Thiên gần đây bận bịu chuyện gì vậy.

Hiên Viên Ngạo Thiên suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn thành thật nói: “Lý gia không biết mắc bệnh gì mà muốn nuốt Sở thị. Nếu như cuối cùng Sở thị bị anh thu mua thì em có trách anh không?”

Sở Ca không nhớ ra cậu còn là một thiếu gia mất quyền lực trong tay chỉ có một chút cổ phần công ty, thậm chí ngay cả một tẹo tin tức là Sở thị sắp phá sản cũng không nghe được, còn nữa Lý gia kia là làm sao vậy? Vì sao cho đến giờ cậu cũng không nghe nhắc gì đến.

Bất quá Sở thị có như thế nào thì cũng không liên quan đến cậu. Sở Ca nói: “Nếu như vì chuyện này mà bận rộn thì em cũng chỉ có thể nói cho anh biết, nhất định phải thắng Lý gia.”

Hiên Viên Ngạo Thiên gật đầu, kết quả giống y như anh đã tưởng tượng. Quả nhiên tình cảm của Sở Ca dành cho anh còn mạnh gấp mấy trăm lần dành cho Sở thị.

Hiên Viên Ngạo Thiên cảm thấy mình thật có lỗi với vợ. Đây là lần thứ hai lừa em ấy rồi. Anh nói cho Sở Ca là Lý gia công kích Sở thị không lý do, nhưng thực ra lý do chân chính là Sở Giao – người mà đã được anh đưa đến nơi nên đến rồi.

Tiểu thư Lý gia phát hiện Sở Giao biến mất, do trước khi Sở Giao mất tích thì nói cho cô ta là mình đi tìm Sở Ca. Vị tiểu thư nào tàn ác kia cho rằng Sở Ca gây tội ác, liền ỷ vào chuyện Lý gia vốn mạnh hơn Sở thị, sau khi vợ chồng Sở Chính Dương qua đời thì Sở thị càng suy yếu hơn nên muốn làm Sở thị hoàn toàn phá sản.

Chỉ là không ngờ rằng nửa đường bị Hiên Viên Ngạo Thiên nhúng tay vào.

Thực lực của hàng nghìn tỷ không bùng phát thì thôi, một khi bạo phát nhất định sẽ kinh người. Do có sự can thiệp của Hiên Viên Ngạo Thiên, hiện giờ Lý gia không chỉ mất đi cơ hội lật đổ Sở thị, ngược lại hai xí nghiệp đều đang đối mặt với tương lai bị tập đoàn Hiên Viên thôn tính.

Hiệu suất làm việc của Hiên Viên Ngạo Thiên rất nhanh, cũng không lâu sau Sở Ca nghe được tin Sở thị đã hoàn toàn bị tập đoàn Hiên Viên thu mua, Lý gia thì phá sản, công ty phải đóng cửa vì vỡ nợ.

Hiên Viên Ngạo Thiên không nói cho Sở Ca, trong lúc anh thu mua Sở thị thì đã làm công cuộc thay đổi nhân viên trên diện rộng, những ‘nguyên lão’ lúc trước đã cướp đoạt thứ thuộc về Sở Ca đã bị giảm biên chế không còn một mống.

Chỉ là tất cả mọi chuyện hoàn toàn không tạo thành bất kỳ ảnh hưởng gì đối với Sở Ca.

Lúc cậu nghe được tin tức này chỉ ngỡ người hỏi lâu, cảm thán Hiên Viên trung khuyến nhưng thật ra là một con sư tử.

Sau đó, cũng không có sau đó.

Về phần chú Chung, ông vẫn luôn kiên trì nguyên tắc thiếu gia đồng ý là được, ngoài trừ nhắc đi nhắc lại nếu như Sở Ca bị Hiên Viên Ngạo Thiên bắt nạt thì nhất định phải về nhà nói cho ông biết, ngoài ra cũng không có ý kiến gì nữa.

Sau khi đã thắng lợi vẻ vang trên thương trường, cuộc sống của Hiên Viên Ngạo Thiên cũng trở nên nhàn nhã hơn, một ngày sau khi Sở Ca đi học về đã thấy Tổng tài đại nhân ở nhà nấu cơm rồi.

Hai người lại quay về những ngày tháng sinh hoạt ấm áp có thể ngồi bên nhau cùng xem TV.

Tối hôm đó, Sở Ca và Hiên Viên Ngạo Thiên cùng ngồi trên sofa xem một bộ film thần tượng cầu huyết về thiếu nữ cổ đại gả cho hàng nghìn tỉ.

Sở Ca đột nhiên bật cười nói: “Hiên Viên Ngạo Thiên, em phát hiện ra em và nhân vật chính trong đồng film cầu huyết này không khác biệt gì cả, cũng đều là chim sẻ biến phượng hoàng. Lẽ nào hàng nghìn tỉ các anh đều thích cổ đại à?”

Hiên Viên Ngạo Thiên ôm cổ cậu cọ cọ và nói: “Người khác có vậy hay không thì anh không biết, thế nhưng nói thật trước đây anh vẫn cho rằng phải lấy một nữ nhân môn đăng hộ đối mới đúng. Nếu như không có lần rơi xuống vực sâu kia, em và anh có lẽ đến cùng cũng chỉ là gặp được nhau chứ chưa chắc đã có quan hệ được.”

Sở Ca bị anh cọ thành ngứa, cậu vỗ vỗ đầu Hiên Viên Ngạo Thiên nói: “Em cũng thấy chuyện này thần kỳ quá, trước đây em mà lại cho rằng anh là một khố suất cuồng bá duệ cơ chứ, em quả thực quá ngu xuẩn rồi.”

Hiên Viên Ngạo Thiên: “...” Vì sao chủ đề câu chuyện lại chuyển nhanh như thế? Hơn nữa anh cũng rất muốn hỏi Sở Ca nếu trong lòng cậu anh không phải là một khố suất cuồng bá duệ, thế thì thuộc tính của anh là gì? Nhưng trực giác nói cho anh biết, đáp án của Sở Ca hình như sẽ có sức nặng vượt khỏi sự chịu đựng của sinh mệnh anh.

Điều này thực sự quá ngược tâm rồi.

Sở Ca nói tiếp, “Thời điểm trước kia, nói thế nào thì em cũng là thiếu gia Sở gia. Hiện giờ đột nhiên biến thành nhân viên của anh, ngẫm lại thì quá cầu huyết rồi.”

Hiên Viên Ngạo Thiên nói: “Trở thành vợ chồng cùng bày quán kinh doanh không tốt sao?”

Sở Ca bật cười, vợ chồng bày quán anh cho đây là cửa hàng bánh bao trước nhà à. Cậu nói: “Hiên Viên Ngạo Thiên, ở thế giới này thực ra em không bận lòng nhiều việc lắm. Anh là người em tin tưởng nhất, hi vọng anh đừng để em thất vọng. Nếu anh dám vứt bỏ em, em nhất định sẽ liên hợp với đối thủ một mất một còn của anh để lật đổ anh.”

Hiên Viên Ngạo Thiên hoàn toàn không để ý đến lời uy hiếp của Sở Ca, hai chữ vứt bỏ này chưa bao giờ xuất hiện trong từ điển của anh. Anh chỉ lưu ý đến một vấn đề: “Em biết đối thủ một mất một còn của anh là ai?”

Sở Ca: “...” Cậu một chút cũng không thích bạn trai hay sẫm soi đến tiểu tiết thế này, cậu chỉ nói vậy thôi chứ sao biết được loại chuyện đối thủ một mất một còn đây cầu huyết này chứ!

Hiên Viên Ngạo Thiên thấy vẻ mặt như ăn phải ruồi chết của vợ là biết mình đã chạm đến lỗ thủng trong câu nói của vợ rồi. Anh nhẹ nhàng hôn lên cổ Sở Ca, nói: “Nếu không biết thì cũng không cần phải biết. Em chỉ cần nhớ kỹ, tổng tài của tập đoàn Hiên Viên – Hiên Viên Ngạo Thiên là người đàn ông của em, vậy là được rồi.”

Sở Ca thấy bầu không khí hiện giờ tốt đẹp vô cùng, vừa định nói lời tình cảm đầu tiên với Hiên Viên Ngạo Thiên thì chợt nghe Tổng tài đại nhân ghé vào bên tai cậu thì thầm: “Vợ à, chúng ta làm một lần nữa được không?”

Sở Ca: “...”

Tôi thật sự tuyệt vọng với việc Hiên Viên Ngạo Thiên càng ngày càng biết tạo ra bầu không khí tim hồng bay phấp phới nhưng chỉ để ‘hợp thể’ này lắm rồi!

58. Chương 58

Từ ngày Hiên Viên Hàn chia tay là cậu tự động quay trở lại hàng ngũ của nhóm ba kẻ tấu hài. Vào buổi trưa mỗi ngày đều chạy đến cùng đồng bọn ăn cơm.

Thế nhưng dần dần Hiên Viên Hàn phát hiện ra một chuyện vô cùng đau lòng, trong đám bạn thân hình như chỉ có một mình cậu còn FA thôi.

Điều này dẫn đến tình cảnh vào lúc ăn cơm trưa, Mặc Kỳ Lân và Sở Ca đều cầm điện thoại nhắn tin và cười hí hửng, còn Hiên Viên Hàn thì một mình yên lặng cúi đầu ăn.

Cứ giăng co như vậy vài ngày, cuối cùng Hiên Viên Hàn cũng bùng nổ trong lặng im.

Bối cảnh vẫn là một góc phòng gần cửa sổ trong canteen đại học, nhân vật vẫn là nhóm ba kẻ tấu hài, hành động vẫn là hai người cầm điện thoại cười khúc khích, một người cúi đầu ăn.

Hiên Viên Hàn tức giận bỏ bữa ăn đã được dùng sạch sẽ, nhìn hai người đang ngồi đối diện mình và nói: “Các cậu không thể cố kỵ đến trái tim thất tình của người đàn ông độc thân này một chút hả!”

Sở Ca gửi tin nhắn trả lời cho Hiên Viên Ngạo Thiên xong mới đặt điện thoại xuống và thu hồi vẻ mặt cười ngây ngô của mình rồi nghiêm túc nói với Hiên Viên Hàn: “Cậu có thể phát triển mùa xuân thứ hai mà, cậu phải biết rằng dù cậu có tìm nam hay nữ thì anh em cũng sẽ không kỳ thị cậu.”

Mặc Kỳ Lân ngồi bên cạnh cũng gật đầu hòa theo: “Như lần trước ấy, cái người mà hỏi chúng ta đi chơi công viên rồi cậu nôn hết lên toàn thân người ta ấy, tôi xem cũng không tệ đâu.”

Sở Ca lập tức gật đầu đồng ý: “Tôi thấy cũng rất tốt mà.”

Hiên Viên Hàn đầu đầy gân xanh, cầu giải đáp đám bạn thân đã nghĩa vô phản cố (làm việc nghĩa không được chùn bước) hướng về đỉnh núi không đáng tin cậy rồi thì nên phá như thế nào?

Cậu bình phục lại tâm tình muốn mắng chửi người rồi hỏi: “Các cậu còn nhớ rõ dáng dấp người nọ ra sao không?”

Sở Ca và Mặc Kỳ Lân sững sốt một chút, tự hỏi hồi lâu rồi cùng lắc đầu. Loại người qua đường mới gặp một lần duy nhất thì ai mà nhớ được hình dáng thế nào chứ.

Hiên Viên Hàn nói: “Ở điểm này thì tôi không thể không công nhận chúng ta quả nhiên là bạn bè, vì tôi cũng chẳng nhớ ra được bộ dạng người nọ vuông tròn méo lệch thế nào nữa.”

Tuy nói lúc đó nôn lên toàn thân người ta thì cũng có lỗi thật, thế nhưng khi đó vốn quá mất mặt nên cũng không nhìn kỹ tướng mạo người kia, giờ mọi chuyện đã qua lâu như vậy rồi, có thể nhớ được thì cậu biến thành thần mắt.

Sở Ca làm vẻ cúi đầu trầm tư, đột nhiên cậu ngẩng đầu lộ ra biểu cảm vô cùng hoảng sợ nói: “Các cậu biết không, theo truyền thuyết thuật lại thì khi thần tiên đến nhân gian, tất cả mọi người nhìn thấy tướng mạo ngài đều sẽ thoáng cái là quên.”

Hiên Viên Hàn, Mặc Kỳ Lân: “...”

Mặc Kỳ Lân gơ tay day day thái dương đang nhảy lên và nói: “Hiên Viên Ngạo Thiên rốt cuộc đang làm gì vậy hả, sao tôi có cảm giác anh ta càng nuôi cậu càng ngu xuẩn thế?”

Hiên Viên Hàn gật đầu tán thành quan điểm của Mặc Kỳ Lân, cậu bảo: “Trước đây tôi còn nghĩ chỉ số IQ của chúng ta khá gần nhau, giờ mới có một hệ không gặp mà cậu đã đại đột đến mức tôi theo không kịp rồi.”

Sở Ca: “...” Cậu chỉ đơn thuần muốn làm bầu không khí sôi nổi một chút thôi mà.

Mặc Kỳ Lân gãi cằm, quay sang nói với Hiên Viên Hàn: “Cậu xem, Sở Ca ngu xuẩn đến vậy mà cũng có thể vớ được anh cậu, còn cậu IQ cao hơn mà vẫn độc thân, cậu không vội cởi sạch cho người ta chọn à?”

Hiên Viên Hàn nhìn thoáng qua Sở Ca đang cúi đầu chăm chú ăn cơm không để ý đến hai người họ, suy nghĩ một chút rồi nói: “Không chừng hiện giờ đang một ngu xuẩn là đáng yêu. Dù sao tôi quá thông minh, không tìm được bạn gái cũng là bình thường.”

Sở Ca ngẩng đầu nhìn cậu, “Ha ha.”

Nhị thiếu, cậu khiêm tốn quá, hai ta chỉ số IQ rõ ràng sần sần như nhau, cậu cũng rất ngốc nghếch đáng yêu.

Không, là tên ngu không đáng yêu.

Sở Ca cảm giác mình siêu nhanh trí, trong nháy mắt đã tìm thấy nguyên nhân thật sự của việc Hiên Viên Hàn độc thân rồi.

Mặc Kỳ Lân vẫy tay trước mặt Sở Ca nửa ngày trời mới kéo được Sở Ca đang tự like cho mình hoàn hồn lại để nhìn cậu.

Hiên Viên Hàn lắc đầu thở dài: “Sở Ca, cậu xem cậu theo anh trai tôi thành cái dạng gì rồi, vốn đã thích thất thần, hiện giờ lại luyện được kỹ năng ảo tưởng chuyên nghiệp nữa. Nhân loại đã không còn cách để ngăn cản đôi cầu nam nam hai người đột phá được chân trời não động xa xăm kia rồi.”

Sở Ca nói: “Cậu rõ là đang đổ kị tôi với anh cậu vợ chồng đồng lòng tát biển Đông cũng cạn.”

Hiên Viên Hàn gật đầu: “Tôi đang ghen tỵ thật đấy, nói nghe có phải lúc cậu với anh tôi ở chung ai cũng không nói lời nào, chỉ cần ảo tưởng rồi nhìn nhau cười là xong đúng không?”

Sở Ca: “...”

Cái đó của cậu là thuật đọc tâm chứ không phải là ảo tưởng, hơn nữa nhóc à cậu thật sự quá ngây thơ rồi, tôi với Hiên Viên Ngạo Thiên có não động thì cũng không trùng hợp nổi mấy lần hiểu không!

Sở Ca vuốt mặt để biểu cảm đang cứng ngắc của mình dịu đi một chút rồi nói: “Kỳ thực nếu cậu quá đổ kị thì nhanh đi tìm một cô em hoặc một chàng gay nào đấy, dẫn đến đây rồi diễn ân diễn ái cho mù mắt chó của chúng tôi đi.”

Mặc Kỳ Lân nói: “Ý hay đó, A Hàn, có cần tôi giới thiệu cho cậu không?”

Hiên Viên Hàn mặt không cảm xúc nói: “Giới thiệu một con quỷ keo kiệt à?”

Mặc Kỳ Lân lập tức nổi giận, chỉ vào sợi dây chuyền trên cổ mình và nói: “Vương Dục Vương không hề keo kiệt nhé! Cậu hiểu cái lông!”

Sở Ca lập tức vươn tay tóm lấy sợi dây chuyền trong áo Mặc Kỳ Lân, nhìn thấy chiếc nhẫn đeo trên dây liền chế nhạo: “Anh em hành động nhanh đấy, đã tặng nhẫn rồi.”

Mặc Kỳ Lân một chút xấu hổ cũng không có, mặt mày hớn hớn nói đầy đắc ý: “Đương nhiên, tôi đã sớm bảo tôi với vợ mới đúng là tình yêu đích thực.”

Hiên Viên Hàn gật đầu: “Vợ cậu lại là người tặng nhẫn, cậu đúng là mỹ nhân sắc đẹp tuyệt trần.”

Mặc Kỳ Lân: “...”

Trải qua một kỳ nghỉ, Tam thiếu vẫn tin tưởng vững chắc mình là công đột nhiên có chút mê mang, vì sao cậu luôn cảm thấy khí tràng của Vương Dục Vương so với mình hình như càng giống công hơn?

Nhất định là ảo giác, ừ, nhất định là vậy!

Ba người nói chuyện hồi lâu, cơm cũng ăn xong rồi, còn về phương án giải quyết việc bán thân của Hiên Viên Hàn lại không đề xuất được.

Hiên Viên Hàn quả thực quá mệt mỏi với năng lực xoay vần trọng tâm câu chuyện của hai cậu bạn thân.

Ba người buổi chiều đều có lớp, nhưng hiện giờ vẫn chưa đến giờ học. Để tiếp tục giúp Hiên Viên Hàn suy xét đến những phương án bán thân, mấy người họ cuối cùng quyết định đi đến bên hồ nhân tạo để nói chuyện.

Sân trường ở đại học thành phố D rất lớn, phong cảnh cũng rất đẹp, đặc biệt nổi tiếng là hồ nhân tạo đằng sau tòa nhà dạy học.

Hồ không rộng lắm, xung quanh trồng một hàng liễu rủ. Đến khoảng tháng 4 tháng 5, bông liễu bay đầy trời, phong cảnh khi đó cực kỳ lãng mạn. Một nam một nữ đi dạo ven hồ trên cơ bản đều có thể xác định là quan hệ tình lữ.

Sở Ca nghĩ tổ hợp hiện giờ của bọn họ thấy thế nào cũng rất quý dị.

Do thời đại bây giờ đã tiến bộ, một cặp gay có cùng nhau tản bộ ven hồ thì cũng sẽ không có người tiến lên nói mấy lời như phải thiêu chết đám đồng tính luyến ái.

Nhưng bọn họ là ba người, lại là ba người đàn ông.

Câu chuyện này đạt đến cấp độ nặng quá, không đành lòng ảo tưởng nữa.

Mấy người đi được một lúc thì thấy ở phía trước có một cô gái tóc dài mặc quần màu lam nhạt đứng ven hồ một mình.

Người nọ cách họ cũng có chút xa, lại đứng nghiêng người về phía bên hồ nên cũng không nhìn rõ được tướng mạo, nhưng từ dáng người để xem thì cũng là một tiểu mỹ nhân.

Mặc Kỳ Lâm chỉ chỉ thiếu nữ kia và nói với Hiên Viên Hàn: “Anh em mau nhìn xem, đoạn kịch kinh điển trong trường học xuất hiện rồi. Hiện giờ chỉ xem xem cậu có biết nắm chắc cơ hội hay không thôi.”

Hiên Viên Hàn giật giật khóe miệng nói: “Các cậu không cảm thấy chỉ nhìn bóng lưng như vậy mà xông lên thì quá hăm hại nhau mà? Vạn nhất lúc xoay người lại hù chết chúng ta thì phải làm sao đây?”

Sở Ca nói: “Vạn cậu cứ nói là cậu nhận nhầm người thôi.”

Hiên Viên Hàn: “...” Cậu luôn cảm thấy chuyện tình yêu mà cứ tùy tiện như vậy thì không bằng FA cho xong.

Bất quá không chờ cậu nghĩ nhiều thêm thì nữ sinh kia đã xoay người lại.

Mây liễu mất hạnh mặt trái xoan, là một tiểu mỹ nhân.

Người nọ nghiêng đầu quan sát bọn họ một lúc, bất ngờ cười nói với Sở Ca: “Anh là Sở Ca?”

Sở Ca gật đầu, lục lại trong óc một lúc mới xác nhận trong ký ức của cậu hình như mình không quen một cô gái nào như này.

Người nọ đi đến trước mặt cậu, vươn bàn tay nhỏ nhắn trắng nõn ra và cười nói: “Chào anh, em là Lý Hân Nhã. Không ngờ rằng có thể gặp anh ở chỗ này.”

Sở Ca nhú mày, cậu luôn cảm thấy nụ cười của cô gái này có chút giả tạo. Giống như đang đeo một chiếc mặt nạ trên mặt vậy. Hơn nữa trong nụ cười đó lộ ra một vẻ kỳ quái không lẫn át được.

Như thế nếu cho cô gái này một con dao, cô ta sẽ đâm chết mình ngay tức khắc.

Sở Ca chớp mắt nhìn lần nữa, lại phát hiện ra nụ cười của cô gái kia đã trở nên bình thường.

Cậu cho cảm giác vừa rồi chỉ là do gần đây mình bị Hiên Viên Ngạo Thiên chơi đùa quá mức nên sinh ra ảo giác. Đề sự nghi hoặc xuống đáy lòng, cầm bàn tay của thiếu nữ trước mặt và lắc lắc vài cái tượng trưng.

Sở Ca thu tay lại hỏi: “Cô biết tôi?”

Lý Hân Nhã vẫn cười ngọt ngào nói: “Em và anh cũng học chung môn cơ bản mấy lần, cũng gặp qua anh vài dịp.”

Người nọ nói, mặt cũng hơi ửng đỏ. Giống như một nữ sinh ngượng ngùng khi nhìn thấy đối tượng thầm mến.

Không chút sơ hở.

Sở Ca càng cho rằng loại cảm giác vừa rồi của mình là ảo giác.

Còn có khả năng yêu anh yêu đến mức muốn giết chết anh?

Ha ha, đừng có tán hươu tán vượn.

Loại ý tưởng không đáng tin cậy này đã bị Sở Ca loại bỏ khỏi óc trong nháy mắt.

Lý Hân Nhã lại cười hỏi Sở Ca: “Có thể cho em số điện thoại của anh không?”

Sở Ca nhú mày, cuối cùng vẫn lắc đầu nói: “Thật xin lỗi, tôi có người yêu rồi.”

Lý Hân Nhã như là đã sớm biết điều này, vẫn duy trì nụ cười không chút thay đổi, nói: “Anh thật keo kiệt, ngay cả một cơ hội làm bạn bè cũng không cho em.”

Sở Ca chỉ cười cười xin lỗi với Lý Hân Nhã chứ không nói gì.

Lúc này có mấy nữ sinh đi đến và đứng nói chuyện cười đùa với Lý Hân Nhã, mấy cô gái này thấy Sở Ca thì nụ cười càng mừng rỡ hơn, ríu rít nói liên tục.

Sở Ca nhú mày, không biết họ đang nói gì nhưng nhìn vậy cũng rõ là đang trêu đùa cậu với cô gái kia.

Khiến cho cậu thấy như cậu đang ngoại tình sau lưng Hiên Viên Ngạo Thiên vậy.

Cậu gật đầu với Lý Hân Nhã, sau đó liền cùng hai tên bạn tẩu hải xoay người rời đi. Lý Hân Nhã nhìn bóng lưng Sở Ca, ánh mắt cô đơn, rõ ràng như một thiếu nữ bị người mình thích từ chối.

Ba người sau khi đi xa, có một nữ sinh hỏi Lý Hân Nhã: “Người nọ chính là Sở Ca cậu nhắc đến à?”

Lý Hân Nhã gật đầu.

“Bộ đáng thật đáng yêu.”

“Không ngờ là cậu lại thích loại hình này.”

Lý Hân Nhã tươi cười nói với họ: “Các cậu đừng nói lung tung, anh ấy có người yêu rồi.”

“Thế thì sao chứ, kết hôn rồi cũng có thể ly hôn mà.”

“Đúng rồi, chỉ vậy mà buông tay thì không phải là tác phong của cậu.”

Lý Hân Nhã cũng không đáp lời bạn bè, chỉ nhìn hướng Sở Ca rời đi, khóe miệng hơi cong.

Sở Ca, nếu như ông trời cũng khiến chúng ta phải gặp nhau, mày nhất định phải chết. Tao nhất định sẽ hoàn trả đủ nợ nần thẳng đàn ông của mày đã làm với cô ấy.

59. Chương 59

Bị Lý Hân Nhã quấy nhiễu như vậy, ba người cũng hết hứng đi dạo ven hồ.

Mặc Kỳ Lân ôm cổ Sở Ca nói đùa: “Có phải khi thấy cô gái kia thì bất ngờ phát hiện ra cậu và Hiên Viên Ngạo Thiên không phải tình yêu đích thực không?”

Sở Ca nhú mày, không trả lời câu hỏi của Mặc Kỳ Lân, mà nói: “Tôi nghĩ cô ta có chút kỳ quái, nhưng chắc là tôi suy nghĩ nhiều.”

Mặc Kỳ Lân gật đầu, vừa rồi lúc Lý Hân Nhã và Sở Ca nói chuyện trời đất thì bọn họ cũng đứng bên cạnh, cũng không nhìn ra có gì bất ổn cả.

Cậu suy nghĩ một chút, vẫn nói với Sở Ca: “Nếu cậu thấy cô ta có chút kỳ quái thì sau này cách xa cô ta một chút là được. Cô ta là tiểu thư họ Lý. Khoảng thời gian trước Lý gia bị nam nhân của cậu làm cho phá sản mà.”

Hiên Viên Hàn nói: “Lúc trước không phải có lời đồn rằng tiểu thư họ Lý là một Bạch Liên Hoa thánh mẫu hả?”

Mặc Kỳ Lân nhún vai nói: “Cho nên nói lời đồn đều để lừa kẻ ngu, cậu xem cô ta như vậy mà là Bạch Liên Hoa thánh mẫu?”

Hiên Viên Hàn lắc đầu nói: “Không quen thì ai biết rốt cuộc cô ta là thể loại gì.”

Sở Ca nghe hai bọn họ nói chuyện, trong đầu vẫn quanh quẩn câu nói Hiên Viên Ngạo Thiên làm nhà người ta phá sản của Mặc Kỳ Lân.

Như vậy thì lại cảm thấy ánh mắt lúc này không phải do cậu ảo giác.

Sở Ca cảm giác CPU của đại não mình không thể xử lý được tin tức cầu huyết tàn khốc như thế, cho nên cậu quyết định không suy nghĩ nữa, cùng lắm thì sau này khi nhìn thấy cô gái kia cứ trực tiếp đi trốn là được rồi.

Chuyện này ai cũng không để trong lòng, Sở Ca cũng không muốn nói với Hiên Viên Ngạo Thiên. Cho nên vài ngày sau, khi Sở Ca gặp phải Lý Hân Nhã dưới tòa nhà cậu sống cùng với Hiên Viên Ngạo Thiên thì cũng kinh ngạc một phen.

Sở Ca nhíu mày nhìn cô gái mặc quần jean áo phông trước mặt, luôn cảm giác có điều gì không thích hợp.

Lý Hân Nhã nói: “Sở Ca, chúng ta lại gặp mặt.”

Sở Ca gật đầu nói với cô ta: “Xin chào.”

Cậu nhìn xung quanh một chút, ngoài trừ có một chiếc xe màu trắng có rèm che ra thì không có nơi nào giấu người được nữa.

Trong film cầu huyết đều là cửa xe vừa mở thì có hai người đàn ông lực lưỡng lao ra bắt lên xe. Sở Ca xem nhiều rồi, cậu yên lặng dịch người sang bên để cho mình cách xa một chút.

Lý Hân Nhã nhìn thấy hành động của cậu, trong mắt lộ ra chút tâm tình khổ sở nói: “Sở Ca, anh sợ em làm gì anh sao?”

Sở Ca coi như không thấy được nét mặt cô ta, chỉ nhún vai nói: “Không có gì, chỉ là hiện giờ tôi phải về nhà. Có duyên gặp lại nhé.”

Sau khi cậu nói xong thì dự định vòng qua bên người Lý Hân Nhã để vào nhà, kết quả trong lúc hai người đi ngang nhau, Lý Hân Nhã vươn tay bắt được cánh tay Sở Ca.

Sở Ca quay đầu theo quán tính, còn chưa kịp nói gì đã bị Lý Hân Nhã dùng một bình nhỏ không biết lấy từ đâu ra phun lên mặt.

Hơi nước phun vào trong miệng và mũi, Sở Ca khó kiềm chế được cảm giác hắt hơi mãnh liệt, mấy phút sau bắt đầu thấy choáng váng đầu óc, cuối cùng lâm vào hôn mê.

Tôi là Sở Ca, vạn vạn không ngờ tới, tôi cứ nhiên có thể gặp phải chuyện bất cóc trong truyền thuyết, cảm thấy cuộc đời đã hoàn toàn viên mãn...cái lông ấy!

Sở Ca bị một chai nước khoáng đổ lên đầu làm tỉnh lại, cậu phát hiện hai tay mình bị trói sau lưng, hai chân cũng bị một sợi dây buộc lại cùng nhau và đang nằm nghiêng ở ghế sau trên xe.

Giương mắt nhìn, Lý Hân Nhã ngồi ở ghế lái quay người lại nhìn cậu.

Sở Ca lắc lắc đầu, ý định hắt nước trên mặt cậu xuống, nhưng cuối cùng vẫn thất bại. Khi cậu dự định dùng khuôn mặt đầy nước để kéo dài thời gian với Lý Hân Nhã thì không ngờ rằng cô ta đã cầm khăn lông và lau sạch nước trên mặt giúp cậu rồi.

Sở Ca bị hành động bất ngờ này làm sững sốt, cô em này rốt cuộc có ý gì đây?

Lý Hân Nhã nhìn vẻ mặt cậu và nói: “Kỳ thực đối tượng tôi nhắm vào không phải là anh, xin lỗi.”

Sở Ca gật đầu nói: “Tôi biết, cô muốn hành chết Hiên Viên Ngạo Thiên, sau lại phát hiện ra kỳ thực giết chết người anh ấy yêu nhất sẽ càng hết giận hơn giết chính bản thân anh ấy, cho nên tôi cấp tốc trở thành đạo cụ để ngược Hiên Viên Ngạo Thiên.”

Lý Hân Nhã nghiêng đầu nhìn cậu, cười nói: “Lúc trước lấy được tin tức nói anh là một thằng ngu, không ngờ rằng vẫn thông minh lắm.”

Sở Ca: “...”

Nếu như không trong trường hợp này không trong thân phận này, cậu nhất định sẽ ôm Lý Hân Nhã gọi một tiếng Bá Nhạc.

Mọi nó đây là người đầu tiên khen cậu thông minh từ khi cậu đến thế giới này đó!

Lý Hân Nhã dừng một chút rồi tiếp tục nói: “Anh biết không, tôi từng thích một người, thế nhưng người ấy vẫn luôn đơn phương một người khác. Tôi đã tìm đủ mọi cách để người đó đạt được tình yêu mong muốn.”

Sở Ca nghe những lời này thì luôn cảm thấy có chỗ nào không đúng lắm. Nhưng hiện giờ cậu đang bị vây ở thế yếu nên tuyệt đối sẽ không chủ động làm bất cứ chuyện gì chọc tức kẻ bắt cóc, chỉ có thể yên lặng nghe Lý Hân Nhã nói tiếp.

“Sau đó thì sao à, người cô ấy thích đã có người yêu rồi. Cô ấy buồn bã, cô ấy nói cho tôi biết mình và người yêu của người kia đều đến từ thế giới khác. Cô ấy muốn đi đưa kẻ kia quay về, cuối cùng lại chính cô ấy bị đưa về.”

Nghe đến thế, Sở Ca mà còn không biết người Lý Hân Nhã nhắc đến là ai thì cậu đúng là thằng ngu rồi.

Tôi thật sự tuyệt vọng với cái thế giới toàn tình yêu đồng tính này rồi.

Cậu nói: “Làm thế nào để quay về thế giới của chúng tôi?”

Lý Hân Nhã cười rất dịu dàng, cô ta nói: “Chỉ cần chết là được mà. Anh vì sao không nghe lời để cô ấy đưa anh về hả?”

Sở Ca: “...”

Vạn nhất không về được thì làm sao, cô em à đầu óc cô cũng có bệnh như Sở Giao hả? Hơn nữa...

Sở Ca hiện giờ cũng không xác định được rốt cuộc mình có thể bỏ rơi Hiên Viên Ngạo Thiên ở lại và một mình quay về không nữa.

Cậu nói: “Nếu như Sở Giao tự muốn quay về thì sao? Hơn nữa cô nói là Sở Giao bị đưa về? Người đưa cô ta về là ai?”

Về mặt Lý Hân Nhã đột nhiên trở nên âm trầm, cô ta nói: “Là Hiên Viên Ngạo Thiên giết cô ấy. Mà biết không, những người xuyên không sau khi chết sẽ không còn thi thể. Cô ấy đi rồi, ngay cả thi thể cô ấy tao cũng không tìm về được!”

Nói đến câu cuối cùng, giọng của Lý Hân Nhã đã biến thành tiếng thét, Sở Ca bị thanh âm cô ta xuyên thủng lỗ tai đến đau nhói.

Cô ta nói là Hiên Viên Ngạo Thiên giết Sở Giao? Vì sao phản ứng đầu tiên của cậu là thật may Sở Giao là người xuyên việt sẽ trực tiếp quay về nhà, bằng không Hiên Viên Ngạo Thiên bị đám An Bình Bắc Kinh bắt đi thì hỏng.

Quả nhiên tam quan hoàn toàn bị thế giới này hủy rồi. (Tam quan ở đây theo chủ nghĩa duy vật là thế giới quan, giá trị quan và nhân sinh quan, theo tôn giáo là không quan, giả quan, trung quan)

Sở Ca thấy có chút đau lòng.

Nhưng mà Lý Hân Nhã cũng không có ý định cho cậu nhiều thời gian để ngăn người. Cô ta lấy một cái bình ở bên cạnh ghế lái, mở ra và rưới lên người Sở Ca.

Sở Ca ngửi thấy mùi gay mũi này thì thấy toàn thân đều không ổn, tôi lạy cô, cô bình tĩnh coi! Rưới xăng lên người tôi là muốn âm ỉ kiểu gì đây!

Sở Ca nói: “Lý Hân Nhã cô đừng như vậy, có chuyện gì thì bình tĩnh nói. Cô cũng bảo nếu chết ở đây chẳng qua là quay lại thế giới kia của chúng tôi thôi, cho nên không chừng Sở Giao đã về nhà rồi!”

Động tác của Lý Hân Nhã một chút cũng không ngừng, rưới xong một chai lại lấy thêm một chai nữa để tiếp tục đổ, miệng thì nói: “Có thể cô ấy đã quay lại thế giới của các người rồi, thế nhưng tao khó chịu vì sao mày không quay về theo. Cho nên tao sẽ tiễn mày một đoạn đường.”

Sở Ca cảm giác toàn thân mình đều đã đâm xằng, trong truyện không phải nói khi nhân vật phản diện bắt cóc được vai chính rồi thì đầu tiên sẽ lái nhai một hồi rồi mới động thủ à? Lý Hân Nhã tiết tấu của cô sai rồi! Cô cấp tốc như thế thì Hiên Viên Ngạo Thiên ngay cả có thất thải tường vân cũng chưa kịp trèo lên đâu!

Cậu nói: “Lý Hân Nhã cô bình tĩnh chút, bây giờ cô có giết tôi, đối với cô mà nói cũng không có chỗ tốt gì, nghĩ đến người nhà cô, nghĩ đến chính bản thân cô nữa. Hiên Viên Ngạo Thiên cũng đâu phải người tốt.”

Lý Hân Nhã gật đầu, lấy một chiếc bật lửa trong túi ra và nói: “Tao biết, thế nhưng hai ngày trước ba tao đã phát bệnh tim rồi, trong nhà cũng không còn ai nữa. Hiện giờ tao đang nghĩ, nếu như tao với mày cùng chết, liệu tao có thể đi đến thế giới kia không?”

Sở Ca: “...” Tôi không bao giờ muốn chơi với đám tâm thần nữa.

Cậu trơ mắt nhìn Lý Hân Nhã bật lửa lên, ném lên người mình, sau đó cô ta lại lấy một con dao găm trong túi ra và đâm mạnh vào tim cô ta.

Khi Hiên Viên Ngạo Thiên nhận được tin Sở Ca bị bắt cóc, còn chưa kịp điều tra Sở Ca bị bắt đi đâu thì nghe được một tin tức khẩn trên TV – một chiếc xe có rèm xe đã nổ tung trên đường vành đai ngoại thành phía Bắc, người chết là một phụ nữ.

Tin tức này có vẻ như không liên quan gì đến Sở Ca, nhưng Hiên Viên Ngạo Thiên lại cảm thấy một cơn khủng hoảng đang ập đến.

Anh chỉ biết Sở Ca bị Lý Hân Nhã bắt đi, thế nhưng hai người họ lại giống như bốc hơi ở nhân gian, không để lại chút tin tức gì.

Chờ đến ngày hôm sau, báo cáo khám nghiệm tử thi của thi thể phụ nữ bị cháy đem kia được đưa đến, xác định người nạn chính là Lý Hân Nhã, dây thần kinh căng đến đỉnh điểm của Hiên Viên Ngạo Thiên đã hoàn toàn đứt đoạn.

Anh như kẻ điên dùng tất cả phương pháp có thể tìm được Sở Ca, nhưng phát hiện ra dù có dùng thủ đoạn gì thì cũng không thấy được thân ảnh của Sở Ca nữa.

Buổi tối, trong căn phòng nhỏ của Sở Ca và Hiên Viên Ngạo Thiên, Hiên Viên Hàn ngồi trên ghế sofa nhìn anh trai mình xống xoài dưới đất cứ rót từng chai từng chai Vodka và nốc bằng hết.

Hiên Viên Hàn gơ tay giật lấy chai rượu trên tay Hiên Viên Ngạo Thiên, nói: “Anh, đừng uống nữa. Cứ uống thế nhỡ ngộ độc rượu đến khi Sở Ca về thì anh ăn nói thế nào với cậu ấy?”

Hiên Viên Ngạo Thiên lắc đầu, ánh mắt cô đơn nhìn chằm chằm sàn nhà, nhưng cũng không uống nữa. Anh nói: “Em ấy sẽ không về nữa.”

Hiên Viên Hàn cau mày bảo: “Anh đừng nói như vậy, hiện giờ Sở Ca chỉ mất tích...”

“Tiểu Hàn em về nhà đi, anh muốn ở một mình.”

Hiên Viên Hàn còn muốn nói thêm điều gì, cuối cùng chỉ bảo: “Em ngủ lại phòng khách.”

Hiên Viên Ngạo Thiên gật đầu chấp nhận.

Chờ Hiên Viên Hàn vào phòng rồi, Hiên Viên Ngạo Thiên mang theo chai rượu đi đến ban công và mở cửa ra để làn gió đêm ấm áp thổi đến người anh.

Anh nhớ kỹ tin tức Hàn gia xử lý xong Sở Giao và truyền lại cho anh – thi thể sau khi cô ta chết đã biến mất trong nháy mắt.

Sở Ca và Sở Giao có thân phận giống nhau, nếu nói là có người chết, thì chẳng qua là người ta trở lại thế giới ban đầu mà thôi.

Sở Ca sẽ không quay về tìm anh nữa.

Hiên Viên Ngạo Thiên nhìn chăm chăm chai rượu trong tay, rồi bất chợt ném mạnh ra ngoài cửa sổ.

Cũng mặc kệ rốt cuộc có đập vào người khác hay không, hai tay anh bấu chặt vào khung cửa, hàm răng nghiến chặt, nước mắt cứ thế lăn dài trên gò má.

Anh không dám để Sở Ca biết phương pháp quay về, cũng là vì không dám để Sở Ca tuyển chọn giữa người nhà với anh.

Không thể so được.

Hiên Viên Ngạo Thiên cảm giác mình hoàn toàn không có chút niềm tin nào, anh sao có thể thắng được sự hấp dẫn của thế giới kia với Sở Ca chứ.

Khoảng cách trước ngày đính hôn còn không đến một tuần, kết quả thượng đế lại bày ra một trò đùa với anh như thế.

Hiên Viên Ngạo Thiên đột nhiên nảy ra suy nghĩ, nếu như anh cũng chết, liệu có đi đến được thế giới kia của Sở Ca không?

Thế nhưng suy nghĩ này chỉ lóe lên giây phút thì lập tức đã bị chính anh bác bỏ.

Lý Hân Nhã chính là ví dụ.

Hiên Viên Ngạo Thiên chợt cảm thấy trái tim anh đang cực kỳ mệt mỏi.

Có lẽ anh sắp điên rồi, loại biến mất hoàn toàn này làm anh nghĩ sự tồn tại của Sở Ca chỉ là một giấc mộng, rất sợ khi tỉnh mộng rồi tất cả mọi người nói cho anh biết, từ trước đến giờ cũng không có ai tên là Sở Ca, tất cả chỉ là một giấc mơ của anh mà thôi.

60. Chương 60

Sở Ca không biết Hiên Viên Ngạo Thiên đang ra sao, thế nhưng hiện giờ cậu rất muốn mắng chửi người.

Lý Hân Nhã, đứa tâm thần này đừng có để cậu gặp lại nữa. Nếu như không thể xuyên về mà được chuyển thẳng đến điện Diêm Vương, có thể nhìn thấy Lý Hân Nhã thì cậu tuyệt đối sẽ dùng mọi thủ đoạn để hành chết cô ả.

À, không đúng. Nếu như gặp lại ở điện Diêm Vương thì chứng tỏ Lý Hân Nhã cũng chết rồi.

Đại não Sở Ca có chút hỗn loạn. Cảm giác da thịt bị thiêu cháy lúc trước quả thực làm cậu sống không bằng chết. Từ này về sau ở trong lòng cậu Khâu Thiệu Vân hoàn toàn đã được đẩy lên vị trí số 1 những người cậu sùng kính nhất.

(Khâu Thiệu Vân là liệt sĩ cách mạng, trong thời đánh Mỹ cứu Triều, ông bị đạn cháy của địch trúng người, nhưng vì không để bại lộ mục tiêu làm ảnh hưởng kế hoạch nên ông không đập, nằm im trong đồng lửa, hi sinh để đổi lấy thắng lợi.)

Đó mới là đàn ông chân chính, đàn ông chuẩn men.

Bị ép trải nghiệm một lần chết cháy, Sở Ca cảm thấy sau này Hiên Viên Ngạo Thiên có bạo cú cậu thế nào thì cậu cũng có thể nhịn được hết.

Suy nghĩ nhiều như vậy, khi cậu mở mắt ra thì lại mê mang.

Cậu đang đứng ở một không gian hư ảo. Xung quanh như bị sương mù dày đặc che kín, màu trắng tinh khôi nhưng lại làm người ta sợ hãi.

Sở Ca cúi đầu, phát hiện dưới chân cậu cũng bị làn sương trắng bao phủ.

Gọi vài tiếng nhưng một tiếng trả lời cũng không có, nơi này thậm chí còn làm Sở Ca có ảo giác bất cứ thanh âm nào phát ra từ miệng thì đều bị cưỡng chế vào trạng thái yên lặng.

Cậu cảm giác có chút sợ hãi. Loại sắc thái đơn điệu vô tận này sẽ làm cho người ta nghĩ rằng sự tồn tại của mình đã yếu ớt đến mức tận cùng, giữa thiên địa chỉ có một sinh linh, tâm trạng hiện hữu lúc này là sợ hãi.

Khi cậu rối rắm không biết nên rời đi nơi này bằng cách nào thì đột nhiên trước mắt lóe lên một tia sáng, dần dần tia sáng đó biến thành một thứ giống màn hình, trên đó đang chiếu là ba mẹ, bạn bè cậu.

Sở Ca nhắc chân lên muốn chạy về nơi đó.

Chỉ là cậu còn chưa đến gần màn hình thì bên cạnh lại lóe lên một màn hình khác.

Là Hiên Viên Ngạo Thiên, chỉ có một mình anh ấy.

Anh ngồi trong nhà của bọn họ, khóc như một đứa trẻ làm mất món đồ chơi yêu thích. Anh nhìn trên trời và hét to, Sở Ca nhìn khuôn miệng của anh, nhận ra anh đang liên tục gọi tên mình.

Sở Ca ngây ngẩn cả người.

Đúng lúc này, trong đầu đột nhiên xuất hiện một giọng nói: “Đi chỗ nào tùy cậu chọn.”

Sở Ca bị giọng nói này làm hoảng sợ, khi phản ứng kịp ý trong lời nói thì nhúu mày hỏi: “Chọn rồi, có thể quay lại nơi kia không?”

“Không thể, chỉ có một cơ hội thôi.”

Giọng nói kia nhẹ nhàng đáp lại, nhưng lại làm Sở Ca cảm giác được sự tàn nhẫn không nói thành lời.

Chỉ có thể chọn một.

Cậu nhìn màn hình chiếu về thế giới nguyên bản trước mắt, lại nhìn sang Hiên Viên Ngạo Thiên đang khóc bên cạnh.

Cuối cùng cắn răng, xoay người đi về phía màn hình chiếu Hiên Viên Ngạo Thiên.

Nước mắt có thể nhận được càng nhiều sự đồng tình hơn.

Sở Ca nghĩ, nếu như mình lựa chọn thế giới nguyên bản, như vậy cậu và Hiên Viên Ngạo Thiên sẽ cách xa nhau cả một không gian không thể vượt qua nổi, sẽ cứ bi thương mà cô độc sống nốt quãng đời còn lại.

Thay vì như vậy thì không bằng quay lại tìm Hiên Viên Ngạo Thiên còn hơn.

Cậu dựa theo lời chỉ dẫn của giọng nói trong đầu, từ từ bước vào màn hình chỗ Hiên Viên Ngạo Thiên.

Sau đó là trời đất quay cuồng, Sở Ca có cảm giác hình như mình mất trọng lượng và rơi từ trên cao xuống, chỉ là loại cảm giác này còn không duy trì được vài giây thì cậu đã va mạnh vào một vật.

Cậu đâm phải vật gì vậy, cứng đến nỗi suýt gãy lưng rồi.

Cậu còn chưa kịp phản ứng thì vật nằm dưới cậu động đậy. Sở Ca lúc này mới phát hiện ra mình như vừa khéo nện lên người khác, mà trong căn phòng đều nồng nặc mùi rượu.

Ai có thể nói cho cậu biết đây là nhà tên nghiện rượu nào không?

Không đợi đầu óc cậu thông suốt thì người nọ đã giơ tay kéo cậu xuống giường, sau đó dùng toàn thân phủ lên người cậu.

Sở Ca: “...”

Hỏi, vừa mới xuyên qua đã gặp phải một tên biến thái say rượu giở trò xằng bậy thì nên làm gì?

Đáp, một cước đạp vỡ trứng hắc.

Sở Ca đang định giơ chân thì không ngờ người nọ lại vui đầu vào cắn cổ cậu, nhỏ giọng nỉ non một cái tên – Sở Ca.

Giọng nói quen thuộc, cách ôm quen thuộc. Sở Ca cơ hồ là trong nháy mắt đã nhận ra tên say rượu đang ôm mình là ai. Đồng thời, cậu ngừng lại mọi hành động phản kháng, tùy ý tên say rượu kia ôm cậu cọ loạn.

Sở Ca biết việc mình biến mất gây cho Hiên Viên Ngạo Thiên sự đả kích lớn đến nhường nào. Cho nên vào lúc Hiên Viên Ngạo Thiên tỉnh tỉnh mê mê và muốn làm tình, cậu chủ động dùng ngón tay mình khước trương cúc hoa để tiện cho Hiên Viên Ngạo Thiên hành động.

Nếu là bình thường, Sở Ca nghĩ cậu có chết cũng sẽ không chủ động như vậy. Chỉ là lúc này nhìn thấy vẻ mặt bi thương sắp chết của Hiên Viên Ngạo Thiên thì lại muốn kẹ anh phát tiết một chút, chí ít ngày mai lúc rời giường không cần đối mặt với khuôn mặt đầy đau khổ này nữa.

Hiên Viên Ngạo Thiên say đến choáng váng hoàn toàn không có thái độ dịu dàng thường ngày với Sở Ca. Mỗi nụ hôn, mỗi lần di chuyển đều làm Sở Ca có ảo giác mình sẽ chết trong tối nay.

Cuối cùng, do thể lực của Sở Ca không chống đỡ nổi nên đã ngất đi, cậu đơn phương kết thúc cuộc tình ái vô cùng kích động này.

Sở Ca không biết rốt cuộc Hiên Viên Ngạo Thiên đã làm bao lâu, cậu chỉ biết ngay cả lúc nằm mơ cũng thấy mình như đang ngồi trên mây kéo đi trên đường đá, điên đảo điên hoàn toàn không ngừng nổi.

Sở Ca vốn cho rằng, mình bị giăng co cả đêm như vậy thì Hiên Viên Ngạo Thiên có thể để mặc cậu ngủ một giấc thật thoải mái. Thế nhưng cậu cảm giác mình mới xuống mây kéo chưa được vài phút thì đã bị những xúc cảm trên mặt muốn trốn cũng không trốn nổi làm tỉnh lại.

Sở Ca trợn mắt trừng người đàn ông đang hành hạ hai gò má cậu.

Hiên Viên Ngạo Thiên thấy Sở Ca mở mắt cũng ngừng hành động trên tay. Anh nở một nụ cười ngu ngốc đến cực điểm với Sở Ca và nói: “Sở Ca, cuối cùng em đã trở về.”

Giọng nói anh rất nhẹ, giống như chỉ cần nói to thêm chút nữa là Sở Ca sẽ vỡ vụn.

Sở Ca nhìn bộ dạng anh như vậy, một bụng tức giận cũng không phát ra được. Cậu muốn vươn tay xoa đầu Hiên Viên Ngạo Thiên, kết quả lại phát hiện ra cả người mình ngay tức khắc nhấc tay lên cũng không có.

Cậu nhìn xung quanh, nhận ra nơi mình đang ở chính là căn phòng nho nhỏ hai người ở chung trước kia, thậm chí bày biện trong phòng cũng chưa từng thay đổi.

Sở Ca cười với Hiên Viên Ngạo Thiên và nói: “Em về rồi, nhưng mà cũng không về được nữa.”

Hiên Viên Ngạo Thiên sững sốt trong nháy mắt, rồi trên mặt lộ ra vẻ mừng rỡ như điên, anh kích động hỏi: “Em chọn anh?”

Sở Ca hơi gật đầu nói: “Đương nhiên là chọn anh rồi, bằng không anh nghĩ rằng em có thể ở đây nói chuyện với anh được à?”

Hiên Viên Ngạo Thiên ôm Sở Ca, sức lực mạnh đến mức như muốn đem Sở Ca khảm vào thân thể của mình. Anh nói: “Em biết không? Anh chờ em hai năm. Anh nghĩ rằng em không cần anh nữa.”

Sở Ca bị anh ôm đến đau đớn, hơn nữa hơi động như thế cậu mới phát hiện ra, căn dưa chuột sắc ma của Hiên Viên Ngạo Thiên vẫn còn cắm trong thân thể cậu chưa rút ra.

Hiện giờ hơi cử động khiến dịch thể bị Hiên Viên Ngạo Thiên bắn đầy bên trong tràn ra, cảm giác dinh dính chảy xuống làm Sở Ca thẹn thùng muốn chết.

Chỉ là Hiên Viên Ngạo Thiên vừa nói...

Hỏi anh: “Anh nói em rời đi hai năm?”

Hiên Viên Ngạo Thiên gật đầu bảo: “Em đi vào ngày hôm qua năm kia.”

Sở Ca nhú mày, lộ ra một biểu tình vô cùng bi thống nói: “Em đây chẳng phải đã bị trường đuổi học rồi à? Anh có giúp em làm thủ tục tạm nghỉ học không?”

Hiên Viên Ngạo Thiên cho là vợ đau lòng mình muốn an ủi mình: “...”

Anh thật ngu, quả thực quá ngu, cứ nhiên lại cho rằng vợ có thể đáng tin một lần.

Sở Ca nhìn vẻ mặt cứng đờ trong nháy mắt của Hiên Viên Ngạo Thiên, không nhịn cười được, cậu dùng hết sức nhấc tay khoát lên lưng Hiên Viên Ngạo Thiên làm ra một tư thế đang ôm người, nói: “Xin lỗi, Hiên Viên Ngạo Thiên. Em về muộn.”

Hiên Viên Ngạo Thiên tươi cười, anh nói: “Không sao, em có thể quay về là tốt rồi. Anh cho rằng anh sẽ phải đợi cả đời.”

Sở Ca rướn người lên hôn Hiên Viên Ngạo Thiên và nghiêng đầu hỏi anh: “Cho nên... hiện giờ anh có thể lấy xx của anh ra khỏi người em được không? Còn nữa, mang em đi tắm.”

Hiên Viên Ngạo Thiên lập tức lộ ra vẻ mặt không muốn, thế nhưng dưới sự cảm tức của Sở Ca thì vẫn ngoan ngoãn nghe lời, cũng không đề nghị các loại yêu cầu vô lý nữa.

Anh vẫn giống như trước giúp Sở Ca rửa sạch cơ thể, chỉ là trước đây Sở Ca ngắt đi, lần này thì Sở Ca tỉnh.

Tận mắt nhìn Hiên Viên Ngạo Thiên dùng ngón tay nương theo làn nước lấy thứ đã bắn vào trong cơ thể cậu ra, hình ảnh này quá mức chịu đựng rồi. Sở Ca nhắm chặt mắt làm đà điều không nhìn Hiên Viên Ngạo Thiên.

Hiên Viên Ngạo Thiên vừa tẩy rửa vừa nói: “Vợ à em biết không, sáng sớm hôm nay lúc tỉnh lại anh hoảng sợ lắm, anh tưởng năng lực của anh đã mạnh đến mức làm những thứ trong mơ cũng hóa thành thật.”

Sở Ca vẻ mặt đỏ bừng, vẫn nhắm mắt và nói: “Nam nhân, anh không nên động não quá nhiều.”

Hiên Viên Ngạo Thiên bật cười.

Vẻ mặt này trong hai năm qua hầu như chưa từng xuất hiện, không ngờ rằng sau khi Sở Ca trở về, khoe miệng cứ thế cong lên không có chút gượng gạo nào.

Hiên Viên Ngạo Thiên hoàn toàn đã quên hôm nay là thứ Hai, hiện giờ cả thân với tâm anh đều dồn hết lên người Sở Ca.

Sau khi tẩy rửa xong, Hiên Viên Ngạo Thiên ôm Sở Ca quay về giường, hôn lên trán cậu và nói: “Ngủ thêm một lúc nữa đi, anh đi mua ít đồ về nấu cơm cho em.”

Sở Ca nói: “Không cần mua nhiều đâu, trong nhà có gì thì làm đơn giản là được.”

Hiên Viên Ngạo Thiên lắc đầu, lại cúi người hôn Sở Ca một cái, anh nói: “Sau khi em đi rồi, anh làm cơm thì có ý nghĩa gì nữa? Trong nhà cũng không có nguyên liệu gì, anh đi mua một ít về.”

Sở Ca sững sốt, cuối cùng nói: “Anh trên đường cẩn thận một chút, em chờ anh về.”

Hiên Viên Ngạo Thiên cười cười, thay quần áo ra cửa.

Đến khi anh đang ở siêu thị chọn những nguyên liệu Sở Ca thích thì nhận được điện thoại của Trình Hi.

Trình Hi ở bên kia điện thoại khẩn trương nói: “Boss, ngài còn tỉnh táo không? Cuộc họp sáng sớm hôm nay ngài có đến tham gia không?”

Hiên Viên Ngạo Thiên không chút do dự bảo: “Cậu chủ trì là được, hôm nay tôi không đi làm.”

Sau khi nói xong, ngay cả một cơ hội hỏi lý do cũng không cho Trình Hi mà trực tiếp cúp điện thoại.

Ở tổng công ty tập đoàn Hiên Viên, Trình Hi mờ mịt nhìn điện thoại, hàng năm cứ đến ngày này Boss sẽ uống rượu như kẻ điên thì anh biết, ngày hôm nay không đến làm cũng trong dự tính cả rồi.

Thế nhưng Boss đại nhân, ngài có thể giải thích một chút không, vì sao giọng nói và trạng thái của ngài nghe có vẻ đang rất tỉnh táo mà ngài lại không đi làm?

Tuyệt đối có chuyện!

Nhưng mà có chuyện thì cũng không liên quan đến anh.

Trình Hi bĩu môi, chỉnh sửa lại tài liệu trên bàn, đứng dậy đi đến phòng họp.

61. Chương 61

Sau khi Hiên Viên Ngạo Thiên ra ngoài thì Sở Ca lại mơ màng thiếp đi, thế nhưng không ngờ rằng người cậu chờ trở về không phải là Hiên Viên Ngạo Thiên.

Cậu trong mơ cũng cảm giác được khuôn mặt bị người nào đó véo đau, Hiên Viên Ngạo Thiên sẽ không bạo lực như vậy. Cậu mở mắt ra, phát hiện một thanh niên quen thuộc đang đứng bên giường kinh ngạc nhìn cậu.

Người nọ bị hành động bất ngờ mở mắt của Sở Ca làm hoảng sợ, lực đạo trong tay vô thức mạnh hơn, véo hai gò má Sở Ca làm cậu phát đau.

Sở Ca nổi giận, trừng mắt nói: “Hiên Viên Hàn, cậu bị tâm thần đúng không, không gặp nhau lâu như vậy, vừa thấy mặt mà cậu đã muốn hủy dung huynh đệ à!”

Hiên Viên Hàn lập tức thu tay lại, cậu nói: “Tôi cho rằng cuối cùng anh tôi cũng không chịu được, tìm một người có vóc dáng không khác biệt lắm, cho đeo mặt nạ da người để làm thế thân.”

Cậu nói xong lại chỉ chỉ những vết hôn hồng hồng tím tím chi chít trên người Sở Ca và chẹp chẹp vài tiếng.

Sở Ca kéo chăn lên che kín cổ lại mới nói: “Nhóc con đừng có động não nhiều nữa.”

Hiên Viên Hàn lại muốn giơ tay bóp mặt Sở Ca thì bị Sở Ca hất văng ra.

“Tôi là thật, cậu mà bóp nữa cẩn thận tôi nói cho anh cậu biết cậu sờ mó tôi đó!”

Hiên Viên Hàn bĩu môi, cuối cùng ngồi xuống giường, mắt nhìn chằm chằm Sở Ca.

Sở Ca bị cậu trừng đến khó chịu, thế nhưng cục hoa bị thương làm cả người không còn sức lực nên chỉ có thể xoay cổ về phía Hiên Viên Hàn hỏi: “Rốt cuộc cậu đang nhìn gì? Nhan sắc tôi bị tàn phá hay sao mà cậu nhìn chăm chú thế?”

Hiên Viên Hàn lắc đầu nói: “Cũng là do nhan sắc cậu không bị hủy hoại thì tôi mới thấy kinh ngạc chứ. Cậu có biết Lý Hân Nhã đã bị thiêu đến suýt không nhận ra hình người không?”

Sở Ca nói: “Kỳ thực trước giờ tôi vẫn không nói cho cậu biết, tôi không phải nhân loại.”

Hiên Viên Hàn sắc mặt bình tĩnh gạt đầu bảo: “Tôi cũng đoán vậy, cậu khai mau mục đích cậu tới Trái Đất là gì.”

Vì sao luôn có cảm giác trong hai năm qua chỉ số IQ của Hiên Viên Hàn càng ngày càng thấp đi vậy.

Hiên Viên Hàn nói: “Nói rõ ràng xem, hai năm qua cậu đi đâu?”

Sở Ca lắc đầu nói: “Một lời khó nói hết. Chúng ta đổi đề tài đi, cậu tìm được một nửa kia chưa?”

Hiên Viên Hàn biết Sở Ca không muốn kể, cậu cũng không tiếp tục bám theo đề tài hai năm qua bạn tốt ở nơi nao này nữa nên cũng trả lời câu hỏi của Sở Ca: “Cũng có yêu một cô gái, nhưng rồi vẫn chia tay.”

Sở Ca tò mò hỏi: “Cậu cùng phụ nữ cứ yêu là bỏ, cậu không nghĩ đến chuyện tìm đàn ông à?”

Hiên Viên Hàn bĩu môi nói: “Hiện giờ còn chưa xuất hiện người đàn ông nào khiến tôi phải lòng đâu.”

“Kỳ Lân thế nào rồi?”

“Cũng ổn, tốt nghiệp xong cậu ấy với Vương Dục Vương kết hôn luôn.” Hiên Viên Hàn nói: “Lúc cậu đi Kỳ Lân vẫn luôn nói cậu sẽ quay về, tôi còn nghĩ rằng cậu ấy gạt tôi, không ngờ rằng cậu ấy còn có năng lực tiên đoán.”

Sở Ca cười cười không nói.

Lúc này bên ngoài truyền đến tiếng mở cửa, Hiên Viên Ngạo Thiên xách theo hai túi nguyên liệu đi vào phòng ngủ, nhìn thấy em trai đang ngồi bên giường cùng vợ mình thì cau mày hỏi: “Tiểu Hàn, sao em lại tới đây?”

Hiên Viên Hàn nói: “Sợ anh uống nhiều rồi làm càn, đến xem thế thôi.”

Hiên Viên Ngạo Thiên gật đầu rồi nói: “Anh không sao, em về đi.”

Hiên Viên Hàn: “...” Năm ngoái lúc cậu tới, anh cậu lại đang thăm thương ngồi bệt trên đất, lôi kéo cậu cả đêm bắt cậu nghe Sở Ca thể này Sở Ca thể nọ. Hiện giờ vợ về rồi là quay ngoắt không cần em trai nữa, anh trai anh làm vậy thực sự được chứ?

Sở Ca quả thực hết cách với Hiên Viên Ngạo Thiên, nhưng mà nói thật là vừa trải qua một lần sinh tử, cậu cũng rất muốn ở riêng với anh. Cho nên đối với Hiên Viên Hàn vừa đến đã bị đuổi đi, Sở Ca chỉ có thể châm một ngọn nến cho cậu để bày tỏ lòng áy náy.

Hiên Viên Hàn muốn tiếp tục nói chuyện với cậu bạn thân hai năm không gặp của mình, thế nhưng lại không chịu nổi ánh nhìn chăm chú từ khuôn mặt băng sơn của ông anh.

Nhị thiếu cuối cùng vẫn bịn rịn rời đi.

Trước khi cậu đi, Hiên Viên Ngạo Thiên suy nghĩ một chút rồi nói: “Đừng nói cho ai biết Sở Ca đã quay về.”

Hiên Viên Hàn không rõ Hiên Viên Ngạo Thiên nói vậy là có ý gì, nhưng vẫn gật đầu tỏ vẻ mình sẽ không nói cho người khác biết.

Hiên Viên Hàn đi rồi, Hiên Viên Ngạo Thiên xuống bếp nấu cơm cho Sở Ca và bưng lên tận giường cho cậu.

Anh dịu dàng nhìn chằm chằm Sở Ca, giống như dáng vẻ lúc ăn cơm của Sở Ca cũng đẹp tuyệt trần không nở rời mắt vậy.

Ăn xong miếng cuối cùng, Sở Ca nói: “Đợi lát nữa em phải về nhà một chuyến, em biến mất hai năm, chắc hẳn chú Chung sẽ sốt ruột chết.”

Hiên Viên Ngạo Thiên lau miệng giúp cậu và nói: “Anh đưa em đi gặp chú Chung.”

Sau khi ăn xong, Hiên Viên Ngạo Thiên giúp Sở Ca mặc quần áo vào và đưa cậu ra ngoài.

Sở Ca không ngờ rằng, nói là dẫn cậu đi gặp chú Chung, nhưng cuối cùng lại đi đến nghĩa trang cộng đồng Đông Sơn.

Hiên Viên Ngạo Thiên mua một bó hoa trước cửa nghĩa trang, dẫn Sở Ca xuyên qua các ngôi mộ đi đến trước một mộ bia ở tận trong cùng, trên đó có khắc tên chú Chung.

Hiên Viên Ngạo Thiên nói: “Em đi rồi, sau đó không lâu chú Chung cũng mất. Tắc nghẽn cơ tim, không kịp cấp cứu.”

Sở Ca gật đầu, đặt hoa lên trước bia mộ.

Đối với cậu chỉ trong một ngày, người chú mới gọi cho cậu lái nhai về lễ đính hôn không lâu đã rời xa. Cậu muốn nói với chú Chung cậu tốt lắm, thế nhưng lời đến bên miệng rồi lại ngậm ngừng, cuối cùng trở thành một câu xin lỗi.

Xin lỗi đã giấu chú lâu như vậy, cho đến khi chết cũng không biết kỳ thực cháu hoàn toàn không phải là thiếu gia Sở gia.

Hiên Viên Ngạo Thiên chỉ yên lặng đứng bên cạnh cậu, nhìn Sở Ca bi thương ngồi trước bia mộ.

Người đã mất rồi, có an ủi cũng không thể giảm bớt được nỗi đau trong lòng, còn không bằng để Sở Ca khổ sở một phen, thời gian trôi qua thì mọi chuyện sẽ tốt.

Cho đến khi bước ra khỏi nghĩa trang, tâm trạng của Sở Ca cũng không có chút dấu hiệu chuyển biến tốt đẹp nào cả.

Hiên Viên Ngạo Thiên nói: “Đừng suy nghĩ nhiều như vậy, em có thể quay về được là tốt rồi.”

Sở Ca gật đầu, mím môi không nói tiếp.

Hiên Viên Ngạo Thiên lái xe, bất ngờ nói: “Anh đưa em ra nước ngoài rồi mình kết hôn nhé?”

Sở Ca: “...”

Ông anh, ông không cảm thấy đề tài này chuyển đổi có chút nhanh hả? Tôi còn đang quay cuồng trong khi hậu bị thương chưa thoát khỏi, ông dừng như vậy.

Cậu nói: “Quá nhanh, đây đã hai năm...”

“Thế nhưng với em thì cũng chỉ là một ngày thôi.” Hiên Viên Ngạo Thiên nhìn thẳng con đường phía trước và nói: “Trước khi em đi, chúng ta cũng đã nói sẽ kết hôn. Lần này anh không muốn bày vẽ lắm chuyện như thế, hai ngày nữa anh sẽ đưa em ra nước ngoài, chúng ta đi đăng ký trước được không?”

Sở Ca há hốc mồm, muốn cự tuyệt lại không tìm ra lý do. Cậu rối rắm một lúc rồi nói: “Như vậy có quá vội vàng không?”

Hiên Viên Ngạo Thiên lắc đầu: “Anh chờ hai năm rồi.”

Sở Ca cuối cùng vẫn gật đầu, đồng ý lời cầu hôn không chút chính thức này của Hiên Viên Ngạo Thiên.

Do Hiên Viên Hàn là người duy nhất biết Sở Ca đã trở về ngoại trừ ông anh của cậu ra, rồi lại bị anh trai cưỡng chế không được nói cho ai khác, cho nên Hiên Viên Ngạo Thiên và Sở Ca mặn nồng mấy ngày mà không bị ai quấy rối.

Hiên Viên Ngạo Thiên hành động rất nhanh, hoặc là nói anh chờ đợi ngày này quá lâu rồi.

Lúc Sở Ca đồng ý thì ngay lập tức anh đã cho mình một tháng nghỉ phép, mà tất cả mọi người nghĩ rằng có kỳ nghỉ này là do Hiên Viên Ngạo Thiên muốn thả lỏng tâm tình bị thương khi đến ngày giỗ của Sở Ca nên cũng không ai tìm tòi nghiên cứu lý do nữa.

Từ hộ chiếu cho đến vé máy bay, tất cả mọi chuyện đều do Hiên Viên Ngạo Thiên tự mình hoàn thành. Ba ngày sau, hai người liền cất hành đến một hòn đảo.

Thế giới này rất giống với thế giới trước khi xuyên qua của Sở Ca, chỉ khác ở tên các quốc gia.

Hòn đảo này có vẻ giống với Hawaii, tuy rằng hình dạng của Hawaii cậu cũng chỉ được xem trên TV thôi.

Những quốc gia cho phép đồng tính kết hôn ở thế giới này cũng chưa phải nhiều, mà nơi này là nơi cách để đô gần nhất.

Hai người bay đến đúng vào buổi chiều, Hiên Viên Ngạo Thiên dẫn Sở Ca đến căn phòng ven biển anh đã đặt trước. Vị trí căn phòng vô cùng đẹp, đối diện với biển rộng là một cửa sổ lớn sát đất, từ nơi này vừa khéo có thể nhìn được toàn bộ cảnh biển.

Về đêm, Hiên Viên Ngạo Thiên ôm Sở Ca ngồi trước cửa sổ, nhìn cảnh mặt trời lặn trên biển.

Sở Ca cầm ly nước trái cây trên tay, đột nhiên cảm thấy cảnh tượng này có chút quen thuộc.

“Anh phát hiện ra kỳ thực biển mới là đất may mắn của anh.” Hiên Viên Ngạo Thiên tựa cằm trên vai Sở Ca cùng cậu nhìn khung cảnh bên ngoài cửa sổ: “Em nhận lời anh cũng là lúc đang ngắm biển, hiện giờ là đêm trước ngày đi đăng ký, cũng đang ngắm biển.”

Sở Ca cười nói: “Chỉ là trùng hợp mà thôi, nhưng mà lần này sao anh không xem hoàng lịch vậy?”

Hiên Viên Ngạo Thiên chỉ nghiêng đầu hôn lên má cậu không nói.

Anh không muốn nói cho Sở Ca biết, kỳ thực trước lúc đi đúng là anh có xem qua hoàng lịch, ngày mai là một ngày lành, ông cha ta đều nói, nên cưới gả.

Hiên Viên Ngạo Thiên nói: “Sau khi về rồi em đừng đi học nữa, cứ đến thẳng công ty chúng ta làm trợ lý đặc biệt cho anh được không?”

Sở Ca nhú mày, vẻ mặt rầu rĩ nói: “Anh không cảm thấy tình cảm công sở dù thế nào cũng rất nặng nề à? Hơn nữa chuyên ngành của em hình như không thích hợp làm bí thư cho anh.”

Hiên Viên Ngạo Thiên rất bất mãn với lời từ chối của Sở Ca, anh nói: “Bằng không em đến bộ kỹ thuật của công ty làm cũng được, dù sao mỗi ngày đều để anh nhìn thấy em là được rồi.”

Sở Ca nói: “Hiên Viên Ngạo Thiên, em phát hiện bây giờ anh có chút thần kinh rồi đấy, em thực sự sẽ không đi nữa. Hơn nữa dù là đi đến công ty của anh thì ngay cả bằng cấp em cũng không có, dù là anh hay em cũng rất khó xử.”

Sở Ca biết Hiên Viên Ngạo Thiên không ngốc, những vấn đề này anh đều hiểu, chỉ là vì sự biến mất của mình dọa sợ chưa hồi lại được thôi.

Hiên Viên Ngạo Thiên bĩu môi, cũng không nói thêm nữa, chỉ là siết chặt Sở Ca vào lòng và hưởng thụ bầu không khí yên tĩnh này.

Ngày hôm sau, Sở Ca và Hiên Viên Ngạo Thiên gạt tất cả mọi người đi đến cục dân chính ở quốc gia này nhận hai tờ bìa cứng màu hồng.

Nửa tháng sau, hai người trải qua thế giới hai người cực kỳ hạnh phúc mới nhớ đến phải thông báo cho ba mẹ Hiên Viên Ngạo Thiên, quá trình đính hôn đã bị Hiên Viên Ngạo Thiên bác bỏ, một tháng sau, hai người ở đây cử hành hôn lễ chính thức.

Hôn lễ kiểu Tây Âu, lúc trao đổi nhẫn, Hiên Viên Ngạo Thiên tiến lại gần Sở Ca cũng mặc một bộ vest thuần trắng như anh và cúi xuống hôn lên môi cậu, nhỏ giọng nói: “Anh thật sự rất hạnh phúc, cuối cùng cũng cưới được em.”

Sở Ca cười gật đầu nói: “Từ nay trở đi, một kỹ thuật và tổng tài sống hạnh phúc bên nhau trọn đời.”

Họ có thể dắt tay nhau đi đến bao xa thì Sở Ca không xác định được, nhưng cậu tin mình có thể dùng thời gian của cả cuộc đời, cùng Hiên Viên Ngạo Thiên cố gắng kéo dài câu chuyện của hai người họ mãi mãi.

62. Chương 62: Phiên Ngoại 1

Mặc Kỳ Lân vẫn luôn không rõ vì sao sau khi sống lại mình chỉ thừa nhận mỗi Vương Dục Vương. Nhưng đã thừa nhận rồi, cậu nghĩ dù có một ngày Vương Dục Vương kết hôn với người khác thì cậu cũng không thể yêu một ai nữa.

Như chết não.

Nói khó nghe hơn chính là thằng ngu.

Mỗi lần Mặc Kỳ Lân thấy Vương Dục Vương ở bên các loại phụ nữ khác nhau thì lại thầm mắng chửi bản thân thậm tệ. Mắng xong lại cảm thấy kỳ thực chuyện cũng chẳng có gì, dù sao Vương Dục Vương vẫn chưa kết hôn mà?

Chỉ là loại tự mình an ủi này cũng không đưa đến tác dụng thực tế nào cả. Mặc Kỳ Lân đôi khi có ý nghĩ, nếu như Vương Dục Vương còn tiếp tục làm loạn như vậy thì cậu cũng sắp không còn động lực để tiếp tục yêu anh nữa.

Cho đến ngày đó, khi cậu uống say rồi được Vương Dục Vương đưa đến khách sạn, sáng hôm sau khi tỉnh lại thì từ trong miệng người mình thích biết được giữa bọn họ đã xảy ra một số chuyện xấu hổ thẹn thùng, đồng thời mình là công.

Mặc Kỳ Lân cảm giác như mình nhận được ý tốt của đại thần trọng sinh, cũng là lần đầu tiên phát hiện ra kỳ thực thần may mắn vẫn chưa bỏ rơi mình.

Sau rồi Vương Dục Vương gọi điện cho trợ lý đưa đến cho anh hai bộ quần áo, mà bộ quần áo bị cậu nôn hết lên đã đi thẳng đến thùng rác của khách sạn.

Đương nhiên những điều này đối với Mặc Kỳ Lân mà nói thì chẳng có chút quan trọng nào. Trên cả dọc đường được trợ lý của Vương Dục Vương đưa về nhà, trong đầu cậu vẫn chỉ quanh quẩn một câu – mình dè Vương Dục Vương rồi, Vương Dục Vương còn hiền lành đưa cho mình một bộ quần áo...

Emma, quả thực không thể kìm hãm cái sự sung sướng này lại được!

Chỉ là niềm hạnh phúc này chỉ tồn tại cho đến cửa nhà Mặc Kỳ Lâm, cậu đột nhiên cảm thấy có chỗ nào không đúng. Đến khi cậu lấy điện thoại ra định nhắn tin cho Vương Dục Vương đã được một trợ lý khác đưa về nhà để báo mình về an toàn rồi thì –

Mình không biết số điện thoại của vợ!

Như thế liệu vợ có cho mình là một kẻ vô tình không!

Hỏi – không biết số điện thoại của đối tượng 419 nhưng tôi thực sự muốn tiến triển sâu hơn thì nên làm gì?

Mặc Kỳ Lâm nhanh chóng phản ứng lại, quay đầu ngăn cản chiếc xe vừa đưa cậu về nhà.

Cậu xoa xoa tay, có chút căng thẳng hỏi trợ lý của Vương Dục Vương: “Cho hỏi số điện thoại của Vương Dục Vương là bao nhiêu? Tôi quên hỏi anh ấy.”

Trợ lý mặt không đổi sắc nhưng lại không biết nên trả lời câu hỏi này như thế nào. Anh nghĩ có vẻ giữa Mặc Kỳ Lâm với Vương tổng đã không cẩn thận xảy ra chút việc gì, hiện giờ Vương tổng cũng không muốn liên quan gì đến cậu ta nên mới để mình đưa cậu ta về nhà.

Nhưng người này là Tam thiếu nhà Mặc Kỳ.

Hai bên đều không thể đắc tội, trợ lý lúng túng nhìn Mặc Kỳ Lâm.

Mặc Kỳ Lâm chớp chớp mắt, đại khái hiểu về mặt này của anh ta là có ý gì. Cậu suy nghĩ một chút rồi hỏi: “Có giấy bút không?”

Cái này vẫn trong phạm vi cung cấp được.

Trợ lý thở phào nhẹ nhõm, lấy giấy và bút trong cặp ra đưa cho Mặc Kỳ Lâm.

Mặc Kỳ Lâm viết số điện thoại của mình lên đó, đưa giấy lại và nói: “Đưa cho Vương Dục Vương giữ, cảm ơn anh.”

Cậu nói xong thì quay đầu vào nhà.

Biểu cảm đủ bình tĩnh, đủ cao ngạo, làm cho người ta có cảm giác cậu không phải đang cuống quýt theo đuổi Vương Dục Vương, chỉ là xã giao bình thường thôi.

Mặc Kỳ Lâm yên lặng thầm khen ngợi biểu hiện rất hoàn mỹ của mình.

Chẳng qua loại cao ngạo này duy trì được đến khi bước chân qua cửa nhà là tự động tan vỡ. Mặc Kỳ Lâm tay vịn cửa, miệng thì toé toét cười như đứa ngốc.

Vương Dục Vương hiện giờ là vợ của cậu rồi, loại chuyện này quả thực dù nằm mơ cũng cười tỉnh được.

Ông quản gia nhà Mặc Kỳ thấy Tam thiếu đi trắng đêm đã về nhà, đang định đến hỏi xem cậu nhà có muốn ăn bữa sáng không thì thấy được vẻ ngu ngốc trước cửa của cậu.

Ông quản gia: “...”

May là ông thân kinh bách chiến (nhiều kinh nghiệm), cho dù là thấy được Tam thiếu rõ ràng có triệu chứng bệnh điên nhưng vẫn mặt không đổi sắc đi đến hỏi: “Tam thiếu cậu nghỉ ngơi trước hay là dùng bữa trước?”

Mặc Kỳ Lâm thấy ông quản gia đi tới, giơ tay lên day day khuôn mặt để hòa hoãn cơ miệng vừa cười đến môi, treo lên biểu tình cao ngạo trước khi vào nhà và nói: “Dùng bữa trước.”

Lúc này cậu mới nhớ ra, vợ bị cậu ấy ấy một đêm, sau khi thức dậy còn không được chuẩn bị sẵn bữa sáng. Loại đêm đầu không đạt tiêu chuẩn này quả thực đáng vứt đi.

Mắc lỗi trong từng hành động thế này!

Tam thiếu nhà Mặc Kỳ ngồi ở bàn ăn vừa ăn sáng vừa buồn bực nghĩ, mình nên làm gì mới bù được hình tượng nhất định không được tốt trong lòng vợ bây giờ.

Cậu cúi đầu nhìn chỗ không thể miêu tả ở giữa hai chân mình.

Emma, sao nơi này của mình lại lớn vậy chứ, nhất định tối hôm qua Vương Dục Vương đã chịu khổ rồi.

Mặc Kỳ Lân nghĩ lại thì thấy thật xấu hổ.

Nhưng vừa có suy nghĩ đó thì đột nhiên lại thấy có gì không đúng, vì sao sáng sớm hôm nay khi nhìn thoáng qua lại cảm thấy chỗ đó của vợ hình như còn lớn hơn của mình?

Nhất định là ảo giác!

Đỉnh đỉnh của công không lớn bằng thụ thì đó là sỉ nhục!

Mặc Kỳ Lân thầm an ủi mình, thấy bữa sáng hôm nay đều có ý vị hơn hẳn trước kia.

Cậu ăn chưa được mấy phút thì điện thoại rung lên, Mặc Kỳ Lân nhìn thoáng qua, khóe miệng lại cong lên đầy ngu ngốc, muốn dề xuống cũng không nổi.

Ông quản gia nhà Mặc Kỳ thấy bộ dạng này của thiếu gia nhà mình, nhưng lại mỉm cười vui mừng.

May là thiếu gia đang yêu, bằng không ông thực sẽ nghi ngờ chân tướng việc Tam thiếu cả đêm không về liệu có phải do bị tà ma quỷ ám gì bám vào người không.

Tin nhắn do Vương Dục Vương gửi tới, rất đơn giản, chỉ là số điện thoại của anh mà thôi.

Mặc Kỳ Lân cười ngây ngô rồi nhanh chóng trả lời lại, bảo Vương Dục Vương phải nghỉ ngơi thật tốt, nhớ rửa sạch phía sau và không được ăn đồ cay v.v, nhắn một hồi, đơn giản là đem tất cả những chuyện cậu có thể nhớ được đều gửi hết cho Vương Dục Vương.

Đến cuối cùng, giới hạn số chữ lớn nhất trong một tin nhắn cũng hold không được, lúc gửi đi đã bị tách làm ba tin.

Vương Dục Vương đang ở nhà cầm điện thoại chăm chú đọc mấy tin lải nhải của Mặc Kỳ Lân gửi cho anh, anh nhướn mày, khóe môi cong lên.

Nếu Mặc Kỳ Lân đã biết rõ ràng như vậy, chờ đến lần đầu thực sự của hai người họ, anh sẽ nhớ giúp Tam thiếu làm những việc này.

Mặc Kỳ Lân đang bị người thương nhớ nên dề cậu thế nào thì vẫn ngây thơ cho rằng mình mới là công.

Hơn nữa loại ý tưởng ngây thơ này vẫn duy trì cho đến đêm đầu chân chính của bọn họ.

Bắt đầu từ lần gặp gỡ mơ hồ này, Mặc Kỳ Lân cảm thấy toàn bộ thế giới đều đang tỏa sáng rực rỡ.

Tâm trạng khi yêu quả thực khác biệt, giống như khi hai cậu bạn thân của cậu cùng nhau đùa giỡn vậy, có thể lúc đầu là một mình Sở Ca kích thích hai người họ, bây giờ thì biến thành cậu và Sở Ca cùng nhau tận lực làm đui mù mắt chó của Hiên Viên Hàn.

Đối với chuyện này, Hiên Viên Hàn vừa mới chia tay không lâu đã tỏ ý, người yêu quả nhiên là sự cản trở tình bạn tốt nhất.

Đương nhiên, về lời kháng nghị của Hiên Viên nhị thiếu thì không ai trong hai cậu bạn tấu hài thực sự để nó trong lòng. Dù sao Nhị thiếu không phải chỉ có một hai năm khổ sở, cậu ta dưới sự ác ý của toàn bộ thế giới này mà vẫn kiên cường sống tốt nhiều năm như vậy, an ủi cậu ta thì chính là bôi nhọ phẩm cách kiên cường này!

Nói tóm lại, Mặc Kỳ Lân đứng giữa câu hỏi tuyển chọn người yêu hay bạn bè thì đã dứt khoát quyết liệt làm một người đàn ông đích thực gặp sắc quên bạn rồi.

Từ lúc cùng Vương Dục Vương yêu đương cho đến nay, hai người vẫn luôn gửi tin nhắn.

Vương Dục Vương bề bộn nhiều việc, mỗi lần Mặc Kỳ Lân gửi cho anh một tin nhắn ngắn thì sẽ rất lâu sau anh mới trả lời lại. Nhưng cũng chỉ cần như vậy, Mặc Kỳ Lân mỗi lần thấy tin nhắn trả lời thì đều cười đến híp cả mắt, một chút khôn khéo thường ngày cũng vụt qua cửa sổ rồi.

Mặc Kỳ Lân nghĩ cậu với Vương Dục Vương đã là người yêu thì cũng không thể gửi tin nhắn mãi như này được.

Rốt cuộc vào một ngày cậu không nhịn được nữa và muốn đi tìm Vương Dục Vương, lại không ngờ vừa khéo có bữa tiệc sinh nhật của một con em hào môn, Vương tổng có trong danh sách mời, nhà Mặc Kỳ cũng vậy.

Mặc Kỳ Lâm chạy nhanh đến xin xỏ anh cả cậu hồi lâu, cuối cùng anh cậu cũng đồng ý dẫn cậu đi đến bữa tiệc.

Tiệc giao tiếp trong giới có tiền bất kể là dùng danh nghĩa gì để mở nhưng kỳ thực chính là mọi người tăng bốc lẫn nhau và bàn về vấn đề công việc.

Người cầm quyền nhà Mặc Kỳ là anh cả, cho nên dù là Mặc Kỳ Lâm cũng tới thì cũng không có ai đến tìm cậu nói chuyện.

Từ khi cậu bước chân vào trong phòng tiệc thì luôn luôn tìm kiếm thân ảnh của Vương Dục Vương.

Quả nhiên chỉ chốc lát sau đã thấy được Vương Dục Vương đang nói chuyện trời đất với một tổng tài khác.

Mặc Kỳ Lâm kiên nhẫn chờ đến lúc bên cạnh Vương Dục Vương hoàn toàn không còn ai thì mới bưng một ly nước trái cây chạy đến bên cạnh, vỗ vỗ vai anh và cười nói: “Anh cũng đến à.”

Vương Dục Vương quay đầu lại, nhìn thấy Mặc Kỳ Lâm nhưng trong mắt không có chút thần sắc bất ngờ nào cả, anh chỉ gật đầu rồi hỏi cậu: “Cậu đặc biệt đến tìm tôi?”

Mặc Kỳ Lâm gật đầu cười ngây ngô, hào phóng thừa nhận mục đích mình đến nơi này chính là vì người trước mặt.

Vốn đeo một mắt kính to màu đen ngóc ngóc, kết hợp với dáng cười thế này quả thực lại càng thêm ngu xuẩn.

Vương Dục Vương nghĩ thầm như vậy, độ cong ôn hòa trên khóe miệng theo thói quen lại tăng thêm vài phần tự nhiên. Anh nói: “Tôi tìm tôi là muốn chơi lại trò đêm đó lần nữa hả?”

Mặc Kỳ Lâm lập tức lắc đầu như trống bỏi, nói: “Cũng muốn...cái kia thật. Nhưng mà em sẽ chịu trách nhiệm, cho đến giờ em cũng không coi đó là trò chơi.”

Vương Dục Vương khẽ gật đầu, đưa chén rượu trong tay đến gần Mặc Kỳ Lâm và khẽ khàng cụng vào ly nước trái cây cậu đang cầm, thu tay lại và uống một hơi cạn sạch.

Mặc Kỳ Lâm sừng sốt trong nháy mắt, rồi lập tức ngửa cổ uống cạn ly nước trong tay mình.

Bộ dạng dè dặt lo lắng muốn đến gần nhưng lại sợ mình làm sai điều gì chọc người ta không vui này, quả thực ngu xuẩn muốn chết.

Vương Dục Vương đột nhiên mở miệng nói: “Tam thiếu dự định là chỉ yêu đương mà thôi, hay là có ý định cùng tôi đi cả đời?”

Mặc Kỳ Lâm lập tức muốn trả lời là ý định thứ hai nhưng lại bị câu nói tiếp theo của Vương Dục Vương cắt đứt.

Anh nói: “Trong nhà Tam thiếu còn có hai người anh, nhưng Vương gia thì mấy đời con một đấy.”

Vương Dục Vương nhìn chằm chằm đôi mắt giấu sau kính của Mặc Kỳ Lâm, khóe miệng vẫn mang theo nụ cười. Quả nhiên với kiểu ngu si như Tam thiếu, vẫn là bộ dạng đáng thương rưng rưng nước mắt này nhìn đáng yêu hơn.

Mình nhất định bị bệnh rồi.

Từ ngày thông đồng Tam thiếu đến giờ, Vương Dục Vương mỗi ngày đều nhắn tin nói chuyện phiếm cùng cậu ta, nhưng trên thực tế vẫn cách ba năm ngày lại tiến hành một cuộc xem mặt. Tuy nhiên không biết vì sao, những phụ nữ trước đây anh thấy tạm được bây giờ nhìn lại thì luôn thấy có chút phiền.

Những cuộc xem mặt không lần nào không lấy thất bại làm dấu chấm tròn kết thúc.

Trên người họ đều thiếu một loại cảm giác.

Cho đến lần thứ hai gặp được Mặc Kỳ Lâm, Vương Dục Vương mới hiểu ra, nếu nói là cảm giác, kỳ thực đó là một khoái cảm một khi thấy đối phương là muốn hoàn toàn bộc lộ ra một mặt biến thái của mình, muốn hung ác làm cậu ta khóc.

Mình là tên biến thái, như vậy vị Tam thiếu trêu chọc mình phải có trách nhiệm đi hưởng thụ phần biến thái này.

Dù sao Tam thiếu lại một lần nhắc cậu ta muốn phụ trách, không phải sao?

63. Chương 63: Phiên Ngoại 2

Mặc Kỳ Lâm nghe thấy Vương Dục Vương nói như vậy thì ngây ngẩn không biết nên trả lời như thế nào.

Lời này của Vương Dục Vương ý là anh chỉ muốn vui đùa với mình thôi chứ hoàn toàn không định nghiêm túc? Không thể nào, Vương Dục Vương từ trước giờ không phải là người tùy tiện như vậy.

Thế nhưng sau khi sống lại thì cái gì cũng thay đổi, dựa vào gì để tin tưởng vững chắc Vương Dục Vương không phải là người tùy tiện đây?

Trong đầu Mặc Kỳ Lâm điên cuồng ảo tưởng các loại tình tiết mình có thể nghĩ đến, sắc mặt lúc đầu mừng rỡ biến thành lo lắng cuối cùng dừng lại ở thất vọng, tựa như mở bao bì loại chocolate yêu thích, lấy ra một miếng cho vào miệng nếm thử lại phát hiện ra nó giống một viên kẹo trái cây thôi.

Vương Dục Vương lẳng lặng quan sát vẻ mặt của cậu, khóe môi vẫn cong như trước, vừa thưởng thức vừa suy tính xem mình nên mở miệng lúc nào để làm biểu cảm của Tam thiếu có sự đảo ngược rõ rệt.

Chỉ là trước khi anh cất lời thì trong đầu Mặc Kỳ Lâm bất ngờ lóe lên một bóng đèn và phản ứng lại, biểu tình bi thương trên mặt biến mất trong nháy mắt, cậu cười nói với Vương Dục Vương vẫn đang nhìn mình: “Có thể tìm người mang thai hộ, anh trả giá vì em cỡ nào em đều ghi nhớ, em sẽ chịu trách nhiệm.”

Vương Dục Vương nhướn mày, có vẻ như nhóc gay này cũng không ngu ngốc như tưởng tượng.

Hỏi cậu: “Sao cậu dám khẳng định tôi sẽ đồng ý bên cậu cả đời?”

Mặc Kỳ Lâm vẫn cười ngây ngô như trước, cậu nói: “Vì anh không cảm thấy ghê tởm khi em thích anh, anh cũng không đánh đuổi em. Nếu như quả thật chỉ chơi đùa thôi thì anh nhất định sẽ không nói cho em biết.”

Vương Dục Vương gật đầu nói: “Đoán cũng khá tốt.”

Mặc Kỳ Lâm nhận được một câu trả lời ba phải cái nào cũng được như vậy làm ngực bắt đầu thấp thỏm không yên, những lời lúc này hoàn toàn là thành quả của niềm tin chất chồng từ trước đến giờ, kỳ thực cậu một chút cũng không dám khẳng định Vương Dục Vương sẽ suy nghĩ như vậy.

Thấy vẻ mặt của cậu quay lại bộ dạng ai oán rồi bởi như trước, Vương Dục Vương mới thấy trong lòng dễ chịu hơn.

Anh nói: “Kỳ thực cũng không phải không thể ở bên cậu được, chúng ta có thể xác định quan hệ tình nhân trước, sau đó từ từ thử xem, cho đến khi hai bên đều nguyện ý ở cạnh nhau cả đời thì thôi.”

Mặc Kỳ Lâm lập tức ngẩng đầu nhìn anh: “Bây giờ chúng ta vẫn chưa tính là người yêu hả?”

Vương Dục Vương cười cười hỏi lại: “Cậu cảm thấy sao?”

Mặc Kỳ Lâm suy nghĩ về hàm nghĩa trong câu nói này, thấy có chút khó xử. Vậy là thời gian trước cậu cho rằng đang yêu đương, hóa ra trong mắt Vương Dục Vương chỉ là một trò chơi nhỏ giết thời gian thôi sao?

Tam thiếu suy sụp, đỡ đầu lại chỗ.

Một giây đau thương qua đi, trong nháy mắt Mặc Kỳ Lâm đã phản chấn lại, cậu nói: “Anh vừa nói em còn cơ hội là có ý gì?”

Vương Dục Vương cúi đầu, ghé sát vào tai cậu chậm rãi nói từng từ, khiến nhóc gay vẫn chưa thay đổi được bản tính thuần khiết này đỏ mặt trong tức khắc.

Anh nói xong, liền đứng dậy khôi phục lại tư thái lúc này, khóe miệng cong cong nhìn người trước mặt: “Cậu suy tính xem?”

Mặc Kỳ Lân hơi ngẫm nghĩ một chút, vợ nói để anh ấy nằm trên một lần là có thể xác định quan hệ, thế nhưng loại quan hệ này có thể duy trì bao lâu?

Nhưng mà không cho cậu nghĩ nhiều thêm nữa, thân thể đã làm ra phản ứng trước rồi. Cậu nhanh chóng gạt đầu đồng ý lời đề nghị của Vương Dục Vương.

Dù sao thì cậu đã ấy ấy Vương Dục Vương một lần rồi, bị người ta đè một lần thì cũng không thành vấn đề nhĩ.

Ừ, hơn nữa tiểu công có thể cho phép tiểu thụ phản công mới là đàn ông chuẩn men chân chính.

Wương Dục Vương nhìn Tam thiếu hai mắt đăm đăm nhìn phương nào thì xoay người đi lấy hai ly rượu nho, đưa cho Mặc Kỳ Lân một ly, cười nói: “Chúc mừng quan hệ sắp thành lập của chúng ta?”

Mặc Kỳ Lân gạt đầu, cụng ly với Vương Dục Vương.

Cảm giác có chút xấu hổ, cái này có tính là hẹn lên giường không? Sai rồi, không nên nói là có tính hay không, đây vốn là hẹn lên giường mà? Đối tượng còn là người mình thích, cứ cảm thấy là lạ.

Cậu hỏi: “Chúng ta khi nào thì...chuyện đó?”

Wương Dục Vương nhướn mày cười hỏi: “Tam thiếu đây là không thể chờ đợi sao?”

Quả thực là không kịp chờ nữa, là ai nghe được người mình thích nói (...xong tôi sẽ ở bên em) thì đều không thể chờ nổi.

Khi “...” trong câu kia biến thành một số chuyện không thể miêu tả được thì cảm giác cũng hoàn toàn biến chất theo.

Mặc Kỳ Lân suy nghĩ một chút rồi nói: “Không phải em khẩn cấp làm chuyện đó... không đúng, này, chính là ... em muốn ở bên anh.”

Cậu nói xong câu cuối thì cũng thấy chính mình đều không nghe nổi nữa, quả thực thành thần xuân rồi!

Wương Dục Vương nhìn cậu, nhưng cũng không ngại cậu ngốc nghếch một chút, trái lại còn thấy bộ dạng ngu si này cũng rất thú vị.

Anh nói: “Chờ khi nào em rảnh rồi, tôi cũng có thời gian thì chúng ta sẽ hoàn thành kế hoạch này.”

Mặc Kỳ Lân ngẫm nghĩ, thấy như vậy không được. Vạn nhất trước khi bọn họ lên giường lại có người nhanh chân đến trước thì làm sao bây giờ. Cậu nói: “Như này được không, em với anh xác định trước, chúng ta xác định quan hệ tình nhân trước đã.”

Wương Dục Vương nói: “Đối với tôi mà nói làm vậy cũng không có chỗ tốt gì?”

Mặc Kỳ Lân lập tức lắc đầu nói: “Em sẽ đối tốt với anh, anh tin em đi, em thực sự rất thích anh.”

Thằng đàn cũng có thể nhìn ra cậu rất thích tôi.

Wương Dục Vương lặng yên suy nghĩ trong lòng, thấy đã trêu đùa người ta đủ rồi mới nói: “Vậy hiện giờ tôi là bạn trai em?”

Mặc Kỳ Lân lập tức gạt đầu, gạt hai cái thì đột nhiên dừng lại, cậu nói: “Lúc anh với em yêu đương... có thể không tìm người khác được không? Đương nhiên em cũng không. Nếu như anh thích người nào đó hơn em, anh nói với em một câu, chúng ta sẽ chia tay, được không?”

Bộ dạng đáng thương đến mức giống như Vương Dục Vương nói một câu không được là lập tức sẽ khóc òa.

Đương nhiên cũng chỉ là giống như.

Wương Dục Vương cũng hiểu, trong trường hợp này, bất kể là vì thể diện nhà Mặc Kỳ hay vì thể diện của anh, Mặc Kỳ Lân cũng sẽ không khóc.

Chỉ là yêu cầu của Mặc Kỳ Lâm...

Vương Dục Vương cười cười, vẫn gật đầu đồng ý.

Lần đầu không định tiếp tục hứng thú khi dễ nhóc gay này nữa, Vương Dục Vương cảm giác mình quả thực sắp không biết bản thân lại thiện lương như vậy rồi.

Mặc Kỳ Lâm không ngờ Vương Dục Vương có thể đáp ứng sáng khoái như vậy, kết quả một đồng lời treo trên miệng lại không thể nói ra.

Do tình yêu mù quáng khiến Mặc Kỳ Lâm thấy Vương Dục Vương chỗ nào cũng tốt, nên với những lời của anh thì cũng tín nhiệm 100%, hoàn toàn sẽ không xuất hiện cách suy nghĩ như ‘vạn nhất anh ấy lừa mình thì phải làm sao’.

Cho nên cậu chỉ đứng cười ngây ngô, vui vẻ như một người ngậm kẹo hoa quả lại phát hiện ra bên trong có chocolate vậy.

Từ ngày này trở đi, Mặc Kỳ Lâm nghĩ giữa cậu và Vương Dục Vương hình như cũng không có gì thay đổi, vẫn dựa vào tin nhắn để liên lạc, nhưng có vẻ cũng có chút khác biệt, ví dụ như tốc độ trả lời tin nhắn của Vương Dục Vương dường như nhanh hơn trước đây một chút.

Đương nhiên Mặc Kỳ Lâm cũng không dám chắc chắn cái nhanh hơn một chút này liệu có phải ảo giác của cậu không.

Nhưng mà tất cả mọi chuyện đều không thể ảnh hưởng đến tâm tình hiện tại, nói chung Tam thiếu cảm thấy sau khi mình xác định quan hệ yêu đương với Vương Dục Vương xong thì toàn thân cũng biến đẹp trai đến mù mắt người khác.

Thỉnh thoảng cậu với Vương Dục Vương cũng hẹn nhau ra ngoài đi dạo, dù cho mỗi lần đều vì vấn đề công việc của Vương Dục Vương nên không ở bên nhau được lâu, hơn nữa nhiều nhất chỉ nắm tay hoặc hôn môi, loại chuyện xấu hổ đã ước định trước kia như đã bị cho vào dĩ vãng không đề cập đến nữa.

Vương Dục Vương đôi khi vẫn đến quán bar ngồi một lúc, khác là trước kia chỉ có một mình uống rượu, hiện giờ thì có thêm một cái đuôi đi theo nữa.

Vào lễ tình nhân đầu tiên của hai người thì Vương Dục Vương lại đến quán bar.

Mặc Kỳ Lâm tự nhiên cũng theo đi.

Vương Dục Vương cầm một chai Vodka ngồi xuống đối diện Mặc Kỳ Lâm, mở nút chai rồi rót cho Mặc Kỳ Lâm một ly.

Mặc Kỳ Lâm nhìn ly rượu trong tay, lại ngẩng lên nhìn Vương Dục Vương.

Đây không phải lần đầu tiên hai người họ cùng đến quán bar, nhưng những lần trước Vương Dục Vương chỉ cho phép cậu uống nước trái cây, lý do là tửu lượng của cậu quá kém.

Vậy hôm nay cho phép cậu uống rượu là có ý gì?

Vương Dục Vương cũng rót cho mình một ly, ngẩng đầu thì thấy Mặc Kỳ Lâm vẫn đang ngơ ngác nhìn anh chăm chăm, anh nói: “Em nghĩ xem bạn trai em mời em uống rượu thì còn có mục đích gì nữa?”

Chuồn say giở trò!

Mặc Kỳ Lâm kêu gào rất to trong lòng, sau đó lập tức chìm loại ý nghĩa này tận sâu trong óc.

Người toàn thân đều là ưu điểm như Vương Dục Vương sao có thể làm loại chuyện hạ lưu này được!

Thiếu gia gay nhà Mặc Kỳ yêu Vương tổng đến mức người ta có mặc quần lót ngoài quần thì cũng bảo đẹp trai đã hung hăng phê bình mình vì không tin tưởng vợ.

Sau đó thì cậu nghe thấy Vương Dục Vương nói: “Em không nghĩ sai đâu, chuyện lần trước đồng ý với anh, hiện giờ cũng nên thực hiện chứ?”

Mặc Kỳ Lâm:

Vương tổng ơi là Vương tổng, anh làm sao vậy hả, tác phong của anh vì sao cùng với tướng tượng của em lại chênh lệch lớn như vậy.

Vương Dục Vương cười cười hỏi cậu: “Thế nào, không muốn?”

Mặc Kỳ Lân lắc đầu nguầy nguậy, miệng liên tục nói đồng ý.

Vương Dục Vương hài lòng gật đầu.

Vốn có ý định đưa Mặc Kỳ Lân đến khách sạn lần trước, kết quả lại cảm thấy chỗ này không chính thức, cuối cùng lại đưa Mặc Kỳ Lân đến căn nhà gần quán bar nhất của anh.

Lúc Vương Dục Vương đặt Mặc Kỳ Lân nằm lên giường, phủ người lên và nhẹ nhàng hôn cậu, dịu dàng đến mức làm Mặc Kỳ Lân trong chớp mắt có cảm giác đây chính là tình yêu trong truyền thuyết.

Cậu cho rằng Vương Dục Vương sẽ vẫn dịu dàng như thế, cho đến khi –

“Vương Dục Vương...anh...nhẹ...làm nhẹ thôi...” Tiếng rên kìm nén cùng tiếng khóc nức nở vang lên.

Vương Dục Vương không ngừng lại, còn bắt ngờ đẩy mạnh đến điểm nhạy cảm anh vừa tìm được, anh áp sát người vào lưng Mặc Kỳ Lân, dùng răng day day vành tai người nằm dưới, nhẹ giọng nói: “Khóc lên, anh muốn nghe.”

Mặc Kỳ Lân cắn chặt môi dưới kìm lại, không muốn mình làm ra loại chuyện bị đâm đến khóc đầy mắt mặt này.

Vương Dục Vương di chuyển liên tục, một tay lướt nhẹ từ lưng Mặc Kỳ Lân và chậm chậm hướng về phía trước, dừng lại ở môi cậu và khẽ kháng vuốt ve.

“Khóc lên.”

Anh nói lần nữa.

Hành động đưa đẩy càng lúc càng mạnh.

Cho đến khi chấm dứt, Vương Dục Vương ôm Mặc Kỳ Lân đi tẩy rửa, rồi vẻ mặt đầy thỏa mãn quay lại giường.

Bộ dạng khóc lóc của Mặc Kỳ Lân quả nhiên rất đáng yêu.

Làm cho anh không kìm chế được muốn xem cả đời...

64. Chương 64: Phiên Ngoại 3

Sau khi Sở Ca và Hiên Viên Ngạo Thiên kết hôn, hai người dự định đi vòng quanh thế giới để hưởng tuần trăng mật. Nhưng mà kế hoạch này vốn nên bắt đầu từ sáng sớm ngày hôm sau thì do nguyên nhân từ phía Hiên Viên Ngạo Thiên nên đã trực tiếp chết non trong bụng.

Về vấn đề chi tiết của nguyên nhân này –

Sở Ca nằm trên giường tức giận trừng mắt nhìn người đàn ông đang ngồi như con cún đại bại bên giường. Hoan ái từ đêm hôm qua kéo dài liên tục cho đến tận lúc mặt trời ngời lên từ sáng sớm cũng không thềm dừng lại, dẫn đến kết quả hiện giờ Sở Ca ngay cả chút sức lực nhúc nhích người cũng không có.

Hiên Viên Ngạo Thiên như một học sinh tiểu học mắc lỗi đến nhận sai, ngoan ngoãn ngồi bên giường nhìn cậu, ánh mắt cực kỳ thành thật giống như kẻ điên cuồng cả đêm qua không phải là anh.

Sở Ca trừng Hiên Viên Ngạo Thiên một hồi rồi thấy thật mệt mỏi. Tên hàng này cứ dùng vẻ mặt thể kia nhìn cậu thì muốn tức cũng không tức được.

Cậu nói: “Anh đừng có giả nai, lúc này ra vẻ cứ như thật, lên giường sao không thấy anh khiêm tốn một chút vậy?”

Hiên Viên Ngạo Thiên lập tức thu hồi lại vẻ mặt đáng thương, anh nói: “Hôm qua là động phòng, quá kích động cho nên không nhận được...”

Sở Ca liếc xéo anh, âm u nói: “Một tháng trước lúc chúng ta đi đăng ký, sáng hôm sau anh cũng dùng lý do này.”

Hiên Viên Ngạo Thiên lập tức cúi đầu, quay về trạng thái nhận lỗi.

Sở Ca: “...”

Tên đàn giả nai càng ngày càng thuần thực này là ai! Tôi không quen anh ta! Mau trả Tổng tài đại nhân suốt ngày nào động mà không lần nào chọn đúng hướng lại đây!

Hiên Viên Ngạo Thiên vẫn lặng lẽ quan sát Sở Ca, thấy vẻ mặt cậu từ phần nộ chuyển sang rồi rầm rồi đến bất đắc dĩ, là biết Sở Ca không giận nữa. Vì vậy can đảm hôn lên má cậu và hỏi: “Hôm nay định đi du lịch ở đâu?”

Sở Ca cả giận nói: “Anh xem bộ dạng em thế này thì đi được chỗ nào?”

Hiên Viên Ngạo Thiên cẩn thận suy nghĩ về tình trạng hiện tại của Sở Ca, nghiêm mặt nói: “Nếu như em muốn thì anh đi tìm một xe lăn đến rồi đẩy em đi.”

Bị đâm đến mức chân mềm chỉ có thể ngồi xe lăn mà còn muốn chạy khắp nơi.

Hiên Viên Ngạo Thiên anh không thấy mất mặt hả? Được rồi anh ta không ngại mất mặt đâu, chuyện này từ góc độ Hiên Viên Ngạo Thiên mà nói thì còn là thành tích đáng kiêu ngạo mới đúng.

Sở Ca có chút đau lòng, ngay cả ánh mắt nhìn Hiên Viên Ngạo Thiên cũng thêm một phần oán niệm.

Phát hiện ra ánh mắt vợ nhìn mình đã thay đổi thì Tổng tài đại nhân lập tức thấy kinh hoàng, chẳng nhẽ mình vừa nói gì sai làm vợ mất hứng à? Xong đời rồi, vừa mới kết hôn xong sẽ không phát sinh tình huống ly hôn luôn chứ?

Sở Ca cầm chiếc gối bên cạnh lên và ném vào mặt Hiên Viên Ngạo Thiên.

Về mặt Hiên Viên Ngạo Thiên đau xót, quả nhiên muốn ly hôn à? Thế nhưng lý do là gì chứ? Đêm qua rõ ràng anh rất cố gắng mà.

Sở Ca nói: “Sao vừa mới kết hôn xong mà anh đã bắt đầu ảo tưởng chuyện bị thương gì vậy!!!!”

Hiên Viên Ngạo Thiên lập tức vuốt mặt, thay vẻ đau khổ vừa rồi bằng nụ cười tươi sáng nhìn Sở Ca. Anh nói: “Là sợ em ghét bỏ anh.”

Sở Ca nhìn bộ dạng học sinh ngoan ngoãn của Hiên Viên Ngạo Thiên thì thở dài nói: “Anh thoát tuyến như vậy, công ty nhà anh dùng cách gì để leo lên top 1 thế giới vậy?”

Hiên Viên Ngạo Thiên giải thích rất nghiêm túc: “Vì lúc anh làm việc sẽ không như vậy, nếu như công việc và sinh hoạt thường ngày giống nhau thì sẽ rất mệt mỏi.”

Sở Ca đồng tình vuốt vuốt mặt Hiên Viên Ngạo Thiên, có thể phân chia thời gian để phát bệnh kỳ thực cũng không dễ dàng.

Kết quả còn chưa đồng tình nổi vài giây, Sở Ca nhìn thấy những vết hôn trên cánh tay mình thì trong nháy mắt lại không muốn để ý đến Hiên Viên Ngạo Thiên nữa. Không cần nghĩ cũng biết, những dấu hôn trên cổ tuyệt đối sẽ không ít hơn ở cánh tay đâu.

Cậu nói: “Hiên Viên Ngạo Thiên, bây giờ là mùa hè, em còn muốn ra ngoài, anh có thể bớt phóng túng được không.”

Hiên Viên Ngạo Thiên nhìn theo tầm mắt của Sở Ca, chớp chớp mắt và nói: “Ý em là chỉ cần không chạm đến những nơi có thể lộ ra ngoài là được?” Nói xong, anh một chút cũng không e ngại dùng mắt YY Sở Ca qua chần.

Sở Ca: “...”

Tên sắc quỷ từng giây từng phút cũng không quên mưu lợi cho mình này nhất định không phải là Hiên Viên Ngạo Thiên! Cầu trả lại Tổng tài đại nhân thuần khiết cho tôi!

Hai người nói chuyện một lúc, những vấn đề cần giải quyết còn chưa xong thì dạ dày đã lên cơn đói, vì thế cậu nói với Hiên Viên Ngạo Thiên: “Đi chuẩn bị cơm đi, em đói rồi.”

Hiên Viên Ngạo Thiên ngoan ngoãn đi mua đồ ăn, sau khi về hai người vừa ăn vừa xem TV.

Vẫn là một bộ film tổng tài cầu huyết não tàn.

Sở Ca chỉ vào vị tổng tài khốc suất cuồng bá duệ đang gào ‘Nữ nhân, cả đời này em chỉ có thể là người của tôi’ trên TV và quay sang nói với Hiên Viên Ngạo Thiên: “Anh thấy chưa, đây mới là đáng về tổng tài nên có. Anh nhìn lại anh xem, chẹp chẹp.”

Hiên Viên Ngạo Thiên vươn tay lấy hạt cơm bên khóe miệng Sở Ca và cho vào miệng, sau đó nói: “Nhìn vậy có giống đáng về tổng tài nên có không?”

Sở Ca rối rắm nhìn anh, cuối cùng vẽ mặt quỷ dị nói: “Sáng nay em vẫn chưa rửa mặt đâu.”

Hiên Viên Ngạo Thiên: “...”

Còn có thể vui vẻ làm gay được hay không đây!

Tổng tài đại nhân Hiên Viên Ngạo Thiên yêu vợ cả đời cảm giác mình có chút ngược tâm. Càng đau đớn hơn là mình lại nghĩ loại ngược tâm nho nhỏ này ngược mãi thành quen rồi. Nếu ngày nào đó Sở Ca cùng anh ầm ập lãng mạn bên nhau thì anh còn cho rằng Sở Ca uống nhầm thuốc hoặc là quên chưa uống thuốc cơ.

Lúc này nghe thấy trên TV nữ chính đang thâm tình gọi chữ cuối cùng trong tên nam chính, nam chính cũng thâm tình gọi lại như vậy.

Hiên Viên Ngạo Thiên nói: “Chúng ta đều kết hôn rồi, em không thể đổi một xưng hô nào thân mật một chút cho anh à?”

Sở Ca liếc nhìn anh và nói: “Gọi anh là Ngao Ngao hay Ngọt Ngọt?”

(Chữ Ngao – [ào] có cách đọc na ná chữ Ngao – [áo], chữ Thiên – [tiān] thì tương tự chữ Diễm – [tián], mà Ngao Ngao là tiếng gào khóc, còn Diễm Diễm = Ngọt Ngọt, hết sức nữ tính và ... uốn éo)

Hiên Viên Ngạo Thiên: “...”

Đừng nói là Sở Ca, ngay cả anh cũng tuyệt vọng với cái tên dở hơi của mình.

Anh suy nghĩ một chút rồi nói: “Kỳ thực nick name cũng không cần phải gọi tên...” Ví dụ như chồng ơi, anata (= chồng), phu quân, anh đều chấp nhận hết.

Sở Ca nói: “Em gọi anh là bảo bối anh không thấy ghê tởm à?”

Hiên Viên Ngạo Thiên: “...”

Này thật sự không có cách vui vẻ làm gay được.

Hiên Viên Ngạo Thiên dưới sự đả kích luân phiên của Sở Ca đã sớm luyện được một trái tim thép rồi, anh dùng một giây rồi nói: “Kỳ thực em có thể gọi anh là chồng, hay phu quân cũng được.”

Sở Ca gật đầu nói: “Vậy anh gọi trước em nghe xem nào.”

Hiên Viên Ngạo Thiên tiến lại gần Sở Ca muốn hôn cậu, miệng thì thầm gọi: “Vợ à.”

Sở Ca trừng anh. “Anh ăn xong còn chưa lau miệng!”

Hiên Viên Ngạo Thiên ngay cả “...” cũng không muốn làm, anh yên lặng thu dọn bát đĩa, nghiêm túc đi rửa mặt rồi quay về nằm bên cạnh Sở Ca.

Sở Ca nói: “Vừa mới ăn trưa xong, anh không định nằm cho đủ một ngày một đêm chứ?”

Hiên Viên Ngạo Thiên gật đầu nói: “Ừ, em không đi đâu thì anh chạy loạn làm gì?”

Sở Ca nhú mày, hỏi: “Anh hoàn toàn mặc kệ công việc như vậy thực sự sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?”

Hiên Viên Ngạo Thiên vô tâm nói: “Hoàng Thượng còn có thể cải trang vi hành mà, công việc cứ để Trình Hi quản trước, chuyện gì không quản được thì sẽ gọi điện cho anh.”

Sở Ca nhìn anh không mấy để tâm thì cũng không nói thêm về chủ đề này nữa. Cậu xoay người ôm lấy Hiên Viên Ngạo Thiên, vùi đầu vào lòng anh cọ cọ, tìm một vị trí thoải mái để dựa.

Khó được một lần vợ ngoan như vậy, Hiên Viên Ngạo Thiên tự nhiên sẽ không lãng phí cơ hội này, hai người ôm nhau một lúc rồi ngủ thiếp đi.

Ánh nắng rạng rỡ xuyên qua tấm lụa mỏng màu trắng phủ lên hai người họ, làm bầu không khí vốn ngọt ngào ấm áp thêm phần an tĩnh yên bình.

“Sở Ca, Sở Ca!”

Thanh âm quen thuộc vang bên tai, Sở Ca mở mắt.

Khuôn mặt người đứng trước cậu quen thuộc đến mức mở miệng có thể gọi ra, cậu khó hiểu hỏi: “Mẹ? Sao mẹ lại ở đây!”

“Thằng nhóc ngứa da này, mẹ không ở nhà thì còn có thể ở đâu?” Người phụ nữ trung niên lườm cậu và nói.

Sở Ca nhìn xung quanh, phát hiện mình không ở trong biệt thự ven biển lúc trước. Đây là nơi trước đây cậu đã ở hơn hai mươi năm, cũng chính là ngôi nhà trước khi cậu xuyên qua.

Một căn nhà nhỏ thông thường, thậm chí không rộng bằng bất cứ bất động sản nào của Hiên Viên Ngạo Thiên, trên mặt tường lâu không quét vôi lại đã có chút ố vàng.

Sở Ca mơ hồ nhìn mẹ mình, kết quả bị dính một chương lên đầu.

“Con làm sao vậy hả? Nhanh rời giường đi! Tình Tình còn đang chờ con đấy.”

Sở Ca xoa đầu đứng dậy thay quần áo.

Tại sao lại ở đây? Hiên Viên Ngạo Thiên đâu? Tình Tình trong miệng mẹ cậu chính là cô em họ, đây là muốn âm ỉ loại nào thế?

Chờ cậu thay quần áo rồi bước ra ngoài rửa mặt xong xuôi, thì thấy em họ ló đầu từ phòng sách ra và ngoắc ngoắc cậu lại: “Anh, đến đây xem tiếp với em đi.”

“Xem cái gì?” Sở Ca hỏi, bước về phía phòng sách.

Cô em họ ngồi trước máy tính, trên màn hình hiện thị trang chủ một web tiểu thuyết.

Sở Tình di di chuột, ấn ấn vài cái mở ra một cuốn tiểu thuyết, tên là ‘Nhật ký tình yêu với tổng tài Satan’.

Sở Ca không nói chuyện, cậu ngồi bên cạnh Sở Tình đọc tiếp đoạn truyện trước khi bọn họ tắt máy, cũng chính là từ lúc Mặc Kỳ Lân chết, một mạch đọc cho đến cuối cùng miêu tả hôn lễ của Sở Giao và Hiên Viên Ngạo Thiên, rốt cuộc Sở Ca không nhịn được và cau mày nói: “Không phải như vậy.”

Sở Tình gật đầu đồng ý nói: “Em cũng hiểu là không nên như vậy, Sở Giao và Mặc Kỳ Lân ở bên nhau mới là chính đạo.”

Sở Ca: “...” Em gái à, nói như em thì Vương Dục Vương và Mặc Kỳ Lân sẽ khóc mất.

Sở Tình quay sang nhìn Sở Ca, thấy vẻ mặt cậu như ăn phải ruồi thì nói: “Đương nhiên nếu anh nghĩ tên Sở Ca phao hôi kia và Sở Giao mới là tình yêu đích thực thì em cũng không phản đối.”

Sở Ca vươn tay vuốt đầu em gái mình, đau lòng nói: “Tiểu Tình, từ lúc nào mà khẩu vị em đã nặng đô đến vậy?”

Sở Tình nói: “Kỳ thực em vẫn luôn là trái mơ xanh chất, anh suy nghĩ nhiều rồi.”

Sở Ca gật đầu, chỉ vào đoạn kết trên màn hình và nói: “Kỳ thực kết thúc là Hiên Viên Ngạo Thiên đạp thối thối tường vôi đi đón Sở Ca, sau đó nam chính và nhân vật phản diện sống hạnh phúc bên nhau trọn đời.”

Sở Tình gật đầu nói: “Anh, chuyện anh là gay còn yêu thầm một nhân vật hư cấu này em sẽ không nói cho cô đâu.”

Sở Ca: “...”

Nhân vật hư cấu? Vậy là những chuyện liên quan đến Hiên Viên Ngạo Thiên đều là do mình nằm mơ sao? Sở Ca cúi đầu, phát hiện nhấn cười trên tay cũng đã biến mất. Sẽ không phải nằm mơ thật chứ?

Hỏi, tôi và bạn trai hẹn hò, yêu đương, lên giường, kết hôn chỉ thiếu sinh con thôi thì tôi phát hiện mọi thứ đều là do mình nằm mơ, nên phá thế nào?

Sở Ca che mặt, nếu quả thật là một giấc mộng thì mình đã ngao du đến phương trời nào.

Đúng lúc này, cậu cảm giác có người đang bóp mặt mình, trong miệng hình như có vật gì đó chen vào. Sở Ca mở to mắt.

Khuôn mặt phóng đại của Hiên Viên Ngạo Thiên đang đối diện với cậu, thứ trong miệng kia là đầu lưỡi của anh.

Anh thấy Sở Ca tỉnh thì chủ động kết thúc nụ hôn này, chỉ là đôi môi dán lấy cậu không muốn rời đi.

Sở Ca nói: “Em nằm mơ.”

Hiên Viên Ngạo Thiên vươn đầu lưỡi liếm bờ môi ướt át của Sở Ca, ý bảo cậu nói tiếp.

Sở Ca nói: “Em mơ thấy em trở về.”

Hiên Viên Ngạo Thiên ngừng lại, hơi nhòm người dậy quan sát Sở Ca một hồi rồi nói: “Anh nhìn em rất lâu, xác định khi em ngủ thì không có biến mất.”

Sở Ca vươn tay vuốt mái tóc ngắn ngủi của Hiên Viên Ngạo Thiên, cậu nói: “Anh suy nghĩ nhiều, đây không phải huyền huyền. Em chỉ mộng là sau khi trở về em còn tưởng tất cả mọi chuyện ở đây đều do em nằm mơ thôi.”

Hiên Viên Ngạo Thiên nghe cậu nói như vậy thì an tâm, anh ôm chặt Sở Ca, ghé sát vào tai cậu nói: “Anh là thật, không tin em sờ xem?”

Anh vừa nói vừa kéo tay Sở Ca đưa về phía bộ phận không thể miêu tả của mình.

Về mặt Sở Ca như ăn phải ruồi chết nhìn anh, mọe nó rõ ràng là câu chuyện hết sức ngược tâm, anh không thể đứng đắn một chút hả?

Hiên Viên Ngạo Thiên nhìn cậu như vậy thì nghiêm túc giải thích: “Anh chỉ muốn cho em toàn thân toàn ý cảm nhận sự tồn tại đầy chân thực của mình thôi.”

Sở Ca nói: “Hiện giờ thì em biết anh là thật rồi.”

Cậu nhìn bàn tay mình, chiếc nhẫn cùng một đôi với chiếc trên bàn tay Hiên Viên Ngạo Thiên kia vẫn còn.

Hiên Viên Ngạo Thiên đè Sở Ca lại, thì thầm bên tai cậu: “Một lần nữa nhé?”

Sở Ca: “...”

Tôi thật sự tuyệt vọng với cái thế giới Hiên Viên Ngạo Thiên tỉnh dậy, ăn cơm rồi lại một lần nữa này lắm rồi!

65. Chương 65: Phiên Ngoại 4

[Tôi là Hiên Viên Ngạo Thiên, tôi vẫn cho rằng tôi đặc biệt thẳng, thẳng đến mức bẻ cái là gãy. Vạn vạn không ngờ tới, có một ngày, tôi cũng bị anh hai và bạn bè mình dẫn lối thành gay.

— Trích từ “Tự truyện biến thành gay không thể không nhắc đến”]

Hiên Viên Hàn vẫn cảm thấy, sống gần hai mươi năm, có ba chuyện khiến cậu kiêu ngạo là:

Một, có một thằng bạn thân là gay nhưng cậu vẫn thẳng.

Hai, có hai thằng bạn thân là gay nhưng cậu vẫn rất thẳng.

Ba, có một ông anh trai là gay nhưng cậu vẫn cực thẳng.

Chính vì ba sự kiện này, Hiên Viên Hàn lại cảm thấy mình có thể kiêu ngạo cả đời.

Mặc Kỳ Lân từng nói, cậu tin tưởng vững chắc mình thẳng là do chưa gặp được người đàn ông khiến cậu cong thối.

Hiên Viên Hàn vẫn nghĩ cậu ta đang tán hươu tán vượn, có một lần cậu xem được trên mạng, trên thế giới này chỉ có 5% dân số là đồng tính luyến ái tuyệt đối, 5% dân số là dị tính luyến ái tuyệt đối, còn lại 90% là song tính.

Thế nhưng Hiên Viên Hàn vẫn cho rằng mình thuộc về 5% dị tính luyến ái hiếm hoi kia.

Tên gay Mặc Kỳ Lân nhất định là đồ kị, đồ kị anh đây có thể thẳng đến tuyền ý như vậy.

Thế nhưng cái cảm giác kiêu ngạo này duy trì đến kỳ nghỉ hè đại học năm ba của cậu thì bị một người đàn ông phá hủy.

Sau khi Sở Ca trở về, Hiên Viên Ngạo Thiên bắt đầu cuộc sống lười biếng đầy tiêu cực, ngoại trừ cùng Sở Ca làm những chuyện xấu hổ thì chính là cùng Sở Ca ngủ. Hiên Viên Hàn cảm thấy mình rất đau lòng, đây quả thực là tiết tấu anh hai dự định về hưu sớm để dưỡng lão.

Không ngờ rằng đối với hành vi từ bỏ được phương thức làm việc điên cuồng trong hai năm qua để lao đầu vào bể tình của Hiên Viên Ngạo Thiên, ba mẹ Hiên Viên tỏ vẻ chúc phúc và duy trì từ tận đáy lòng. Về phần Hiên Viên Hàn thì bị cưỡng chế đi học quản lý công ty.

Chỉ là vị trí quản lý một chi nhánh thôi nhưng khiến Hiên Viên Hàn cảm thấy toàn thân không ổn. Nếu như không phải có một trợ lý do Hiên Viên Vũ điều đến để giúp cậu thì Hiên Viên Hàn cảm giác mình hoàn toàn có nắm chắc đem công trạng năm nay của chi nhánh này kéo xuống số âm.

Nói đến vị trợ lý này, Hiên Viên Hàn luôn thấy người này rất quen. Người nọ mang một chiếc kính không gọng, dáng vẻ tinh anh đầy hào hoa phong nhã.

Người này tên là Dịch Phàm.

Anh luôn mặc một bộ vest màu xám, khoe miệng luôn mang một nụ cười phải phép. Sẽ không làm cho người ta thấy lạnh nhạt, cũng không làm cho mọi người thấy anh là một người dễ thân cận cỡ nào.

Hiên Viên Hàn luôn cảm thấy hình như Dịch Phàm có chút không ưa mình. Giống như mỗi lần anh nhìn thấy cậu thì nụ cười cách thức hóa này lại hạ xuống mấy phần. Nhị thiếu nghĩ điều này có lẽ không phải là ảo giác.

Lần đầu tiên Hiên Viên Hàn nhìn thấy Dịch Phàm ở công ty, còn quan sát người ta nửa ngày rồi hỏi một câu: “Tôi từng gặp anh ở đâu chưa?”

Dịch Phàm chỉ cười chứ không nói.

Hiên Viên Hàn cho rằng mình nhớ nhầm nên cũng không lưu ý đến chuyện này.

Dịch Phàm là trợ lý Hiên Viên Vũ điều đến cho cậu, phản ứng đầu tiên của Hiên Viên Hàn chính là hàng này cùng một đẳng cấp với Trình Hi, cho nên vẫn luôn là Dịch Phàm nói cậu sai chỗ nào, cậu lại như cháu nội sửa sai chỗ đó.

Kết quả cậu nhận ra, độ hảo cảm của Dịch Phàm đối với cậu không chỉ không ngoi lên mà trái lại còn có xu thế càng ngày càng thấp.

Hiên Viên Hàn cũng không biết rốt cuộc mình đã làm sai điều gì, thế nhưng người ta không ưa mình thì cũng không có cách nào ép buộc người ta thay đổi sở thích được, mỗi ngày vẫn toàn thân khó chịu ngồi trong phòng làm việc và xử lý tài liệu dưới sự chỉ đạo của Dịch Phàm như trước.

Chuyện Hiên Viên Hàn là thái tử cả công ty không ai biết, có lẽ có người biết nhưng cũng không nói ra. Tóm lại vào một bữa tiệc mừng thành tích, chi nhánh này dưới danh nghĩa Hiên Viên Hàn và do Dịch Phàm chỉ đạo đã nhận được khen ngợi từ Tổng công ty, những người trong chi nhánh đã liên tục chúc rượu Hiên Viên Hàn.

Chờ đến khi bữa tiệc mừng thành tích kết thúc, cả người Hiên Viên Hàn như sắp treo lên Dịch Phàm rồi.

Nụ cười nhất quán của Dịch Phàm đã biến mất, anh hơi cau mày, đỡ Hiên Viên Hàn từ sảnh cho đến bãi đỗ xe, cài đai an toàn cho cậu xong liền dự định lái xe đưa cậu về nhà.

Không ngờ rằng Hiên Viên Hàn đột nhiên mở miệng hỏi: “Vì sao anh ghét tôi?”

Giọng điệu rõ ràng hoàn toàn không có bộ dạng say rượu nên có làm Dịch Phàm giật mình một phen.

Dịch Phàm lập tức quay sang nhìn cậu, Hiên Viên Hàn cũng nhìn anh, tiêu cự hai mắt rõ ràng, ngữ điệu đầy chất vấn làm Dịch Phàm lần đầu tiên thấy được sự cương quyết từ thiếu niên này.

Hiên Viên Hàn lặp lại: “Vì sao anh ghét tôi?”

Mắt trừng to không chớp, cứ chăm chú nhìn Dịch Phàm và chờ đáp án của anh.

Dịch Phàm bị cậu nhìn chăm chăm đến nhú mày, hai người lặng im một lúc rồi anh mới nói: “Vì cậu quá ngu xuẩn. Tôi chỉ đứng từ góc độ của một nhân viên để xem thì cậu không phải là người lãnh đạo tốt nhất. Nếu cuối cùng tập đoàn Hiên Viên rơi vào tay cậu thì tôi nghĩ tôi nên đi tìm một công việc mới.”

Hiên Viên Hàn gật đầu rồi nói: “Còn gì nữa không?”

Dịch Phàm rất bồn chồn, đối với người nổi nghiệp một tập đoàn lớn chẳng lẽ điều này không phải quan trọng nhất? Nhưng mà nhìn dáng vẻ không hỏi ra ngô ra khoai thì không dễ yên của Hiên Viên Hàn thì anh nói tiếp: “Còn nữa là tính tình của cậu quá nhu nhược, tôi nói gì cậu nghe nấy, cậu có nghĩ đến chuyện vạn nhất tôi đang hại cậu hại công ty không hả?”

Hiên Viên Hàn trả lời thẳng: “Anh sẽ không làm vậy.”

Dịch Phàm ngẩn ra, anh kỳ quái nhìn chăm chăm Hiên Viên Hàn, phát hiện trong mắt người này sóng yên bể lặng hoàn toàn không có dấu hiệu nói dối thì không khỏi có cảm giác rên thếp không thành sắt, đồng thời lại thấy mềm lòng. Anh nói: “Nhị thiếu, cậu quá tin người.”

Hiên Viên Hàn lắc đầu nói: “Vì anh không phải người xấu.”

Dịch Phàm nhướn mày. Không phải người xấu? Cách nói này rất tốt.

Hiên Viên Hàn gật đầu giải thích: “Tôi có thể cảm giác được anh không phải người xấu nên mới tin tưởng anh như vậy.”

Dịch Phàm nói: “Giác quan thứ 6 của Nhị thiếu còn chuẩn hơn cả phụ nữ.” Anh nói như vậy, khóe miệng cũng cong lên. Đối với sự tin tưởng của Hiên Viên Hàn, nói không cảm động là giả. Chỉ là vừa cảm động vừa lo lắng không biết sự tín nhiệm người khác của Hiên Viên Hàn có phải gặp ai cũng tùy tiện cho vậy không.

Hiên Viên Hàn nói: “Chúng ta từng gặp nhau rồi.”

Dịch Phàm gật đầu, thừa nhận suy đoán của cậu.

“Ở đâu?” Hiên Viên Hàn nói, gãi gãi đầu, làm ra vẻ mặt khó hiểu hỏi: “Tôi quên rồi.”

“Có một lần Nhị thiếu đến công viên trò chơi, cậu nôn lên người tôi.” Dịch Phàm trả lời.

Hiên Viên Hàn nhìn anh hồi lâu rồi nói: “Kỳ thực tôi nghĩ tôi vẫn có năng lực làm một người lãnh đạo giỏi, nhưng mà cần sự giúp đỡ của anh, cũng cần thời gian.”

Dịch Phàm nhìn ánh mắt kiên định này của Hiên Viên Hàn, đột nhiên cảm thấy hình như mình dấy lên chút lòng tin với vị thiếu gia ngu xuẩn này, anh nói: “Thế nhưng tôi không có nhiều kiên trì cho lắm.”

“Ba năm.” Hiên Viên Hàn cúi đầu, dần dần nhắm mắt lại nói: “Ba năm, tôi nhất định sẽ trở thành vị lãnh đạo khiến anh hài lòng.”

Dịch Phàm cười nói: “Tôi tin cậu, ba năm thì vẫn chờ được.”

Sau đó anh phát hiện Hiên Viên Hàn không tiếp lời nữa.

Nhẹ nhàng gọi tên Hiên Viên Hàn vài lần, Dịch Phàm ngạc nhiên nhận ra Nhị thiếu đã ngủ thiếp đi trong khi cùng anh nói chuyện.

Lắc đầu và buông một tiếng thở dài trong lòng, Nhị thiếu vẫn còn là một đứa trẻ, Dịch Phàm lái xe đưa Hiên Viên Hàn trở về.

Ngày hôm sau khi Hiên Viên Hàn rời giường thì lấy đầu đau như muốn nứt ra, say rượu cả đêm khiến người ngợm không còn chút sức lực nào.

Nhị thiếu tự nhiên cảm thấy vô cùng ủy khuất, anh hai và hai cậu bạn thân đều có đôi có cặp rồi, còn cậu thì một mình lẻ loi say rượu cả đêm, lúc rời giường ngay cả người rót giùm cốc nước cũng không có.

Mọi nó thật muốn tìm một cô bạn gái, thực sự không được thì có một anh bạn trai dịu dàng cũng tốt.

Đương nhiên loại tâm tình ủy khuất này của Nhị thiếu duy trì không được bao lâu thì đã bị chính mình dọa tỉnh.

Má nó, tối hôm qua mình đã hứa hẹn với Dịch Phàm cái gì vậy? Hiện giờ đi gọi điện cho anh ta nói mình hoàn toàn không nhớ rõ những gì đã nói hôm qua thì liệu có bị kéo vào sổ đen vĩnh viễn không? Thế nhưng trong ba năm biến thành một vị lãnh đạo hợp chuẩn thì rõ là đang chém gió, hiểu không!

Hiên Viên Hàn bụm mặt.

Nhị thiếu có một bí mật, thật ra cậu hoàn toàn không phải là nghìn chén không say như mọi người thường nói.

Không những cậu chỉ cần mấy chén là gục, mà phương thức ‘gục’ còn rất đặc biệt. Tỷ như vẫn giữ vững được khuôn mặt nghiêm chỉnh đầy đứng đắn và nói chuyện với người khác. Cậu còn nhớ rõ lần trước sau khi uống say, ngày hôm sau Mặc Kỳ Lân kể lại cho cậu nghe là mình lôi kéo người ta niệm chủ nghĩa Mác cả đêm, nói nhiều đến mức Mặc Kỳ Lân đều buồn ngủ muốn khóc mà cậu còn không ngừng niệm.

Hiên Viên Hàn nghĩ có chút ngược tâm, tuy rằng cuộc giao lưu đêm qua đến cùng thì cậu cũng không nhớ được mấy, thế nhưng khốn nỗi là trong cả cuộc đối thoại giữa cậu và Dịch Phàm thì cậu chỉ nhớ được một câu –

Ba năm, trở thành một vị lãnh đạo khiến Dịch Phàm hài lòng.

Haha, đây quả thực là tiết tấu tìm đường chết với một chén rượu mà.

Cậu như thấy được ở một tương lai không xa, Dịch Phàm với vẻ mặt sắp ăn thịt người theo dõi cậu, còn cậu thì không thể vui vẻ chơi đùa được.

Được rồi dù có là hiện tại thì thật ra cũng chưa từng vui vẻ chơi đùa được giây phút nào đâu.

Không đợi Hiên Viên Hàn rối rắm đủ, điện thoại di động để đầu giường đã vang lên. Trên màn hình hiện hai chữ – Dịch Phàm.

Hiên Viên Hàn lau mặt, cố gắng để cho mình trấn tĩnh lại mới ấn nghe điện thoại.

Điện thoại vừa kết nối thì bên kia ngay cả lời hỏi han ân cần cơ bản nhất cũng không có mà đi thẳng vào chủ đề luôn: “Nhị thiếu sẽ không định vừa đáp ứng người khác sẽ cố gắng rồi ngay ngày hôm sau đã đi làm muộn chứ?”

Hiên Viên Hàn rất muốn nói cậu say rượu, cậu đau đầu, cậu cần nghỉ ngơi, thế nhưng nghĩ cũng biết tối hôm qua mình biểu hiện như một vách núi sừng sững, hoàn toàn không phải bộ dạng ma men nên có. Đành phải trong lòng rơi lệ, trên mặt tươi cười nói: “Quên không hẹn giờ, nên tôi lỡ ngủ quá.”

“Không sao.” Qua giọng nói của Dịch Phàm thì hình như tâm tình anh ta cũng không tệ lắm, anh nói: “Còn hai mươi phút nữa mới đến giờ làm việc, hi vọng rằng hôm nay tôi không bắt gặp cậu muộn giờ làm.”

Sau khi nói xong anh liền cúp máy.

Hiên Viên Hàn cảm thấy toàn thân không ổn, lần sau còn uống rượu trước mặt Dịch Phàm thì cậu rõ là thăng ngu!

Hiên Viên Hàn nhanh chóng rời giường, vội vàng rửa mặt thay quần áo trong vòng một phút và tắt bật đi đến công ty, may mắn cuối cùng còn hai phút nữa để đạp cửa xông vào.

Chờ đến khi chạy đến phòng làm việc của giám đốc thì Hiên Viên Hàn cảm thấy mình đã mệt thành chó rồi.

Không đúng, chó cũng chưa hẳn đã mệt như này.

Cậu ngồi xuống ghế và nhìn tập tài liệu trên bàn, đột nhiên cảm thấy đau đầu vô cùng. Sau đó cậu thấy một bàn tay thon dài đặt một cốc sữa tươi trước mặt cậu.

Ngẩng đầu, là Dịch Phàm.

Hiên Viên Hàn có cảm giác loại thần sắc chán ghét cậu trong mắt anh hình như đã biến mất rồi.

Tay kia của Dịch Phàm cầm một chiếc bánh bao và đặt trên bàn Hiên Viên Hàn cùng với cốc sữa. Anh nói: “Tôi hồi lộ cấp trên một chút, mời Nhị thiếu ăn bữa sáng được chứ?”

Hiên Viên Hàn cầm bánh bao chớp chớp mắt mấy cái, rồi lần đầu tiên nở một nụ cười từ tận chân tâm với Dịch Phàm.

66. Chương 66: Phiên Ngoại 5

Hiên Viên Hàn vẫn cảm thấy lúc trước mình đáp ứng Dịch Phàm sẽ thay đổi kỳ thực là đang chém gió, đồng dạng Dịch Phàm thật ra cũng không ôm niềm hi vọng lớn lắm với Hiên Viên Hàn.

Cũng không phải nghĩ Hiên Viên Hàn bần nhảo không trát nổi tường và chỉ đơn thuần cho rằng dựa vào các phương diện như chỉ số IQ, thủ đoạn, quyết đoán của Hiên Viên Hàn mà nói thì ba năm có lẽ quá ngắn.

Ai cũng không ngờ tới, trong ba năm này, thậm chí trong trường hợp Hiên Viên Ngạo Thiên muốn cùng vợ ân ái không đi làm thì Hiên Viên Hàn có thể một mình xử lý sự vụ công ty mà không xảy ra sai lầm gì quá lớn.

Đối với chuyện này, Dịch Phàm chỉ cười nói, Nhị thiếu đúng là một thiên tài.

Bản thân Hiên Viên Hàn rất rõ ràng, có thể nghịch tập được như vậy, công của Dịch Phàm không thể không nhắc đến.

Vào ngày đó của ba năm sau, Hiên Viên Hàn chủ động mời Dịch Phàm ăn cơm.

Hiên Viên Hàn lái xe, Dịch Phàm ngồi ở vị trí phó lái, xe rẽ trái ngoẹo phải rồi đến ven khu chợ đêm lớn nhất thành phố D.

Hiên Viên Hàn dừng xe ở ven đường rồi bảo Dịch Phàm xuống xe.

Dịch Phàm nhìn hàng quán ăn vặt ven đường rồi quay sang nhìn Hiên Viên Hàn, tự an ủi trong lòng kỳ thực ở mấy quán ăn vặt này cũng có một nhà hàng sa hoa.

Sau đó Hiên Viên Hàn dẫn anh đến một quán nướng ven đường, gọi chủ quán đưa lên hai suất tôm nướng và bốn chai bia.

Khi cậu ngồi vào chỗ đối diện với anh thì Dịch Phàm nhìn lại bộ vest sa hoa trên người mình và Hiên Viên Hàn, rồi lại nhìn mấy người mặc quần đùi áo ba lỗ xung quanh, anh có chút bất đắc dĩ nói với Hiên Viên Hàn: “Anh vẫn cho rằng, chỉ có trong tiểu thuyết nào tàn mới xuất hiện tình tiết nữ chính dẫn tổng tài đi ăn quán ven đường thôi.”

Hiên Viên Hàn từ chối cho ý kiến, cậu bảo: “Cho nên anh Phàm, đây là tiết tấu khinh thường quán ven đường à?”

Dịch Phàm lắc đầu nói: “Chỉ là không ngờ em sẽ thích những quán này.”

Hiên Viên Hàn nói: “Trước đây thường xuyên đi cùng đám Sở Ca đến đây, sau này thì hai người họ đều gả ra ngoài cả rồi, cũng ít ra đây nữa.”

Dịch Phàm gật đầu không nói.

Ba năm không phải dài, cũng không quá ngắn. Đối với một thanh niên mà nói thì cũng không thay đổi gì nhiều.

Hiên Viên Hàn vẫn đầu tóc ngắn ngắn như ba năm trước đây, khi cười vẫn tươi sáng và tràn ngập tinh thần. Nếu cứ phải tìm ra một điểm gì khác biệt thì có thể là dáng dấp thành thực hơn trước một chút.

Hai suất tôm và bia lạnh nhanh chóng được chuyển lên bàn.

Hiên Viên Hàn mở hai chai bia, đưa cho Dịch Phàm một chai, mình cầm một chai nói: “Cảm ơn anh Phàm đã giúp em trong ba năm qua, đưa anh đến đây không phải có ý coi thường anh, mà chỉ muốn anh hiểu về những thứ em thích thôi.”

Dịch Phàm gật đầu tỏ ý mình hiểu, cầm chai bia lên và cụng chai với Hiên Viên Hàn. Hai người ngửa đầu làm một hơi hết non nửa bình.

Hiên Viên Hàn thấy Dịch Phàm không có tâm lý mâu thuẫn gì với những quán nướng ven đường này thì bắt đầu tươi cười bảo Dịch Phàm nhanh thưởng thức mỹ vị trong lòng cậu.

Dịch Phàm không thường ăn những thứ như này nhưng cũng không phải chưa từng ăn qua, chỉ là so sánh về độ thuần thực với Hiên Viên Hàn thì quả thực không cùng một đẳng cấp. Anh có chút kinh ngạc nhìn Hiên Viên Hàn nhanh chóng giải quyết mấy con tôm đang co lại và xiên vào que nướng, cảm giác thế giới quan của mình quả thực được đổi mới một phen rồi.

Nhà Hiên Viên rốt cuộc đã làm gì mới có thể trong tình huống hàng nghìn tỷ lại nuôi ra được một đứa con dính sát mặt đất như thế này? (Ý là không phải cao cao tại thượng mà lại gần gũi thân dân :3)

Hiên Viên Hàn đang cố gắng nướng tôm hình như nhìn thấu niềm nghi hoặc trong mắt Dịch Phàm, cậu nói: “Kỳ thực ba mẹ em nghĩ dính sát mặt đất mới đúng là nhân loại. Nếu anh vẫn đứng ở vị trí quá cao, anh sẽ bỏ qua rất nhiều điều đặc sắc.”

Dịch Phàm nhìn chằm chằm Hiên Viên Hàn một hồi rồi bất ngờ cười nói: “Nhị thiếu, anh không ngờ em cũng có lúc vẫn nghệ như vậy.”

Hiên Viên Hàn bị anh nói thế có chút ngại ngùng, thế nhưng loại xấu hổ này duy trì chưa được một giây thì đã bị khí tràng chai mặt trấn áp, cậu nói: “Kỳ thực em vẫn luôn văn nghệ, chỉ là anh không nhận ra mà thôi.”

Dịch Phàm cười cười, không nói tiếp.

Hiên Viên Hàn ăn được vài miếng thì đột nhiên nói: “Mấy hôm trước về nhà, ba mẹ em lại nhắc đến chuyện tìm bạn gái. Còn nói anh em định đi tìm người mang thai hộ sinh 2 đứa con trai, một họ Hiên Viên, một họ Sở.”

Hiên Viên Hàn càng nói càng tịch mịch, giống như một kẻ thấp xấu nghèo chưa xốt nhìn nữ thần mình thầm mến đang ân ái với người khác, trông rất đáng thương.

Dịch Phàm ngừng tay lại, ngẩng đầu nhìn về mặt của Hiên Viên Hàn rồi thản nhiên nói: “Nhị thiếu không có ý định tìm một người yêu lấy kết hôn làm mục tiêu à?”

Hiên Viên Hàn nhún vai nói: “Coi trọng vài người, cuối cùng rồi cũng chia tay.”

Mỗi lần nhắc đến chuyện tìm bạn gái, Hiên Viên Hàn đều rất tích cực tìm một cô gái để yêu đương. Với giá trị con người cùng với tướng mạo cậu, muốn tìm một cô gái đồng ý hẹn hò với cậu thì cũng không mấy khó

khăn. Chỉ là yêu đương nhiều lần như vậy, cuối cùng luôn vì các lý do khác nhau rồi chia tay, không một ai có thể cùng cậu dắt tay nhau đi vào điện phủ hôn nhân.

Dịch Phàm dùng khăn ăn lau tay, cầm chai bia bên cạnh tu một hơi dài, buông chai xuống và nói: “Trong lòng Nhị thiếu thực ra đã có thí sinh rồi, sao không thử thổ lộ với người em đã chọn xem? Theo tình hình hiện giờ của em thì sẽ không ai từ chối đâu.”

Hiên Viên Hàn nghe nói vậy, ngẩng đầu nhìn Dịch Phàm thật lâu rồi bật cười, cậu nói: “Quên đi, thổ lộ rồi nếu ngay cả bạn bè cũng không làm nổi thì em sẽ đau khổ lắm.”

Dịch Phàm nhìn cậu một hồi, cuối cùng thở dài nói: “Dạy em ba năm mà em vẫn nhất gan như vậy.”

“Loại chuyện này xảy ra trên người ai thì cũng đều nhất gan thôi.”

“Không nhất định.” Dịch Phàm cười nói, anh cầm chai bia lên và nói với Hiên Viên Hàn: “Uống thêm vài ngụm để cho Nhị thiếu thêm can đảm chứ?”

Hiên Viên Hàn chớp chớp mắt, có cảm giác chút tâm tư nho nhỏ của mình đã bị phát hiện.

Nhị thiếu thâm an ủi mình, nhất định là ảo giác. Bằng không Dịch Phàm biết người mình thích là anh ấy nhất định đã ném cả chai bia vào mặt mình và mắng biến thái rồi.

Hai người lại cụng chai, Hiên Viên Hàn uống hết nửa non bia còn lại trong chai.

“Còn uống nữa không?” Dịch Phàm nhìn bốn chai bia thì hai người họ đã giải quyết xong hai chai rồi thì hỏi.

Hiên Viên Hàn khoát khoát tay nói: “Uống nhiều nữa sẽ say mất.”

Dịch Phàm nhướn mày nói: “Em còn muốn giữ hình tượng với anh?”

Hiên Viên Hàn cúi đầu, đây quả thực là một cố sự đầy chua xót. Cậu một năm một mười kể cho Dịch Phàm nghe kỳ cảnh lúc cậu say mới xuất hiện.

Sau khi cậu nói xong, Dịch Phàm suy tư một hồi rồi hỏi: “Nói cách khác, lúc trước em hứa hẹn với anh ba năm thật ra là uống say rồi mê sảng?”

Hiên Viên Hàn đau khổ gật đầu thừa nhận.

Dịch Phàm có chút rối bời nhìn Hiên Viên Hàn, anh nói: “Nếu em say, vì sao phải kiên trì tiếp?”

Hiên Viên Hàn nói: “Lúc mới đầu là sợ anh tức giận rồi tố cáo với ba em. Về sau thì...”

Cậu nói được một nửa rồi ngừng lại, cuối cùng cúi đầu tiếp tục phấn đấu với mấy xiên nướng. Cậu nói kia coi như rơi vào quên lãng, trì trệ không nói tiếp nữa câu sau.

Cho đến khi hai người trở lại xe, Dịch Phàm bất ngờ mở miệng nói: “Năm nay anh 30 rồi, em thì 23. Còn muốn anh đợi bao lâu nữa em mới thông suốt?”

Hiên Viên Hàn càng thêm hoảng sợ, cậu cười trừ giả bộ như không hiểu Dịch Phàm đang nói gì: “Anh Phàm, anh đang nói gì vậy, em không hiểu.”

“Không hiểu thì thôi.” Dịch Phàm nhìn ra ngoài cửa sổ, giọng nói bình thản giống như đang nói tối nay ăn gì vậy.

Hiên Viên Hàn tự nhiên có chút thất vọng bị thương đầy lạc lõng.

Định khởi động xe thì bất ngờ bị người đề vào chỗ lái. Dịch Phàm một tay chống lên ghế ngồi, một tay kéo cổ áo của Hiên Viên Hàn, ngay cả cơ hội phản ứng cũng không để lại cho cậu mà trực tiếp hôn lên môi cậu.

Hiên Viên Hàn tròn tròn mắt, lại không có ý đẩy ra.

Nụ hôn của Dịch Phàm cùng với tính cách anh không giống nhau, Hiên Viên Hàn quả thực bị áp chế gắt gao, chỉ có thể di dịch theo mỗi cử động dây dưa của anh. Cho đến khi trong miệng bị Dịch Phàm chạm đến từng góc ngách rồi thì anh mới thỏa mãn liếm môi và buông cậu ra.

Hiên Viên Hàn kinh ngạc nhìn anh, bộ dạng đáng thương chỉ kém phần che ngực.

Dịch Phàm nhướn mày nhìn cậu, khoe miệng cong lên: “Vẻ mặt em như kiểu sắp bị anh QJ (cưỡng gian) này là thế nào?”

Hiên Viên Hàn lẩm bẩm: “Này không phải là QJ sao?” Nhưng một chút tức giận cũng không có.

Dịch Phàm tựa vào vị trí phó lái, tùy ý hỏi: “Em thích anh bao lâu rồi?”

Hiên Viên Hàn nhỏ giọng trả lời: “Em cũng không biết, đại khái là hơn một năm nay? Dù sao thì cũng chưa đến hai năm.”

Dịch Phàm gật đầu nói: “Chúng ta không khác biệt cho lắm.”

Hiên Viên Hàn quay đầu nhìn anh, vẻ mặt không thể tin nổi.

Dịch Phàm không để ý đến cậu, anh nói tiếp: “Em là Nhị thiếu nhà Hiên Viên, anh còn nhân viên dưới quyền em. Từ thân phận mà nói, hai ta không thích hợp.”

Hiên Viên Hàn nhú mày: “Sở Ca và anh em khi kết hôn thì cậu ấy còn chưa cả tốt nghiệp đại học.”

“Chuyện này không giống.” Dịch Phàm lắc đầu, anh nói: “Anh định từ chức rồi tự mình đi phát triển, dùng thực lực của chính anh khi nào đứng ở cùng một độ cao với em rồi mới thổ lộ. Thế nhưng lại sợ trong lúc anh đi cố gắng thì em thích người khác rồi.”

Hiên Viên Hàn cau mày nói: “Chúng ta như bây giờ không tốt sao? Không có xung đột lợi ích, cũng có thể gặp mặt mỗi ngày.”

Dịch Phàm trầm mặc hồi lâu rồi bất ngờ nở nụ cười, anh nói: “Anh cũng hiểu kỳ thực như bây giờ rất tốt. Cho nên Nhị thiếu, em tiếp nhận lời thổ lộ của anh rồi?”

“Rõ ràng anh chưa thổ lộ!” Hiên Viên Hàn ai oán nói, sau đó lại thầm mắng mình vì sao lại uốn éo như thế.

“Nhị thiếu anh thích em, chúng ta hẹn hò được chứ?” Dịch Phàm nhưng lại rất biết nghe lời, cười nói, một chút rối rắm như Hiên Viên Hàn cũng không có.

Hiên Viên Hàn lập tức gật đầu, sau đó lại thấy bộ dạng mình như vậy quả thực giống như mèo thấy mỡ. Rụt rè đã định sẵn biến mất đâu rồi hả?

Tôi là Hiên Viên Hàn, tôi vẫn cho rằng dù tôi có cong thì tôi cũng là một công bá đạo đến khó tin.

Vạn vạn không ngờ tới, tôi không những bị tiến công, hơn nữa đối phương ngay cả một cơ hội phản kích cũng không để lại cho tôi.

Nhưng mà...

Hiên Viên Hàn nhìn người đàn ông đang đeo nhẫn cưới cho cậu trước mặt, nghĩ rằng thật ra đôi khi buông tha cho ý tưởng trở thành một công bá đạo, bình thản nhẹ nhàng làm thụ hình như cũng không có gì bất ổn. Không phải sao?

END.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khi-tong-tai-khong-yeu-nu-chinh>